STAR WARS®

RĂZBOIUL CLONELOR
SPAȚIUL SĂLBATIC

KAREN MILLER

KAREN MILLER

RĂZBOIUL CLONELOR
SPAȚIUL SĂLBATIC

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Miller
The Clone Wars – Wild Space
2008

Karen Miller

Karen Miller este o autoare australiană de fantasy care a scris trei romane pentru Războiul Clonelor. În scrierea acestor romane, Miller a consultat resurse precum Wookieepedia, Enciclopedia completă Star Wars, scenariile episoadelor din serialul de televiziune Star Wars: Războiul clonelor, cărțile de referință Essential Guide, trilogia prequel şi The Essential Atlas.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

ATUNCI: BĂTĂLIA DE PE GEONOSIS, URMĂRILE

Geonosis, planeta roşie şi dură. Praf şi piatră şi căldură nemiloasă, vânt şi nisip şi un cer plin de resturi. Viață tenace. Moarte capricioasă. Toată frumusețea verde şi umedă a ars de mult. Aici nu există a doua şansă, nici vreun loc moale unde să cazi. Secrete şi răzvrătire şi minți singulare. Ambiție, lăcomie şi foame de moarte. Refugiu pentru unii. Cimitir pentru alții. Sângele Republicii se scurge în solul uscat. Slab în vântul neîncetat, se aude tristețea şi durerea. Adunați în arenă, Jedii plâng...

Îşi plâng lacrimile în interior, unde nu sunt văzute. A plânge pentru un camarad căzut în luptă însemna să dai dovadă de un ataşament nepotrivit. Un Jedi nu se ataşează de ființe, de lucruri, de locuri, de nicio lume sau de locuitorii ei. Puterea unui Jedi era alimentată de seninătate. Prin distanță. Prin iubirea impersonală.

Cel puțin, acesta era idealul...

Obosit şi cu inima îndurerată, Yoda stătea în tăcere alături de colegul său Maestru şi prieten Mace Windu, privind cum trupele de clone eficiente încărcau rapid, metodic şi nu cu lipsă de amabilitate, pe tărgi repulsorlift, pe ultimii Jedi ucişi, apoi îi împingeau cu o singură mână din arena brutală a lui Poggle cel Mic spre navele de transport ale Republicii care aşteptau dincolo de zidurile înalte. Erau supravegheați de acei puțini Jedi care supraviețuiseră măcelului şi luptei armate care urmase... şi care nu erau atât de detaşați precum ar fi dictat filosofia Templului.

Bătălia de pe Geonosis s-a încheiat, armata Separatistă de droizi a suferit un eşec zdrobitor. Dar liderul ei, Contele Dooku, trădătorul, a fugit, iar subalternii săi din Federația Comerțului, Uniunea Tehnologică, Breasla Comerțului, Clanul Bancar InterGalactic, Cartelul Hipercomunicațiilor şi Alianța Corporatistă au fugit şi ei, în siguranță. Fugiseră pentru a putea continua să pună la cale prăbuşirea marii realizări a galaxiei, Republica sa.

— Nu regret că am venit aici, spuse Mace, cu fața întunecată şi mai mult de umbre. Am dat o lovitură serioasă inamicului nostru şi, în acest fel, am văzut de ce este capabilă această armată de clone. Asta este util. Dar, Yoda, am plătit un preț mai mare decât mi-am imaginat sau am prevăzut.

Yoda aprobă din cap, cu degetele sale noduroase strânse în jurul bastonului vechi de gimer.

— Adevărul tu spui, Maestre Windu. Nimic nu se câştigă, fără ca şi unele pierderi să echilibreze balanța. Expiră încet, cu un suspin lung şi greu. Nebuni am fi,

într-adevăr, dacă am crede că am putea scăpa nevătămați dintr-o astfel de confruntare. Dar această pierdere, Templul cu greu va depăşit. Mă tem că prea curând trebuie să-i facem pe cei mai bătrâni Padawani ai noştri Cavaleri Jedi.

Padawani ca Anakin Skywalker, atât de strălucitori, atât de nechibzuiți... şi acum atât de răniți. În drum spre Coruscant deja, cu Obi-Wan şi cu tânăra Senatoare de Naboo, hotărâtă, curajoasă şi la fel de nesăbuită.

Probleme pentru el şi pentru ea, simt. Dacă aş putea vedea clar. Dar partea întunecată este un giulgiu. În falduri sufocante ne înfăşoară pe toți.

— Ce este? întrebă Mace, încruntat. Îi simțea neliniştea, aşa cum o făcea întotdeauna. Yoda, ce s-a întâmplat?

Talia Moonseeker, o tânără Argauun care era Cavaler Jedi doar de patru luni, îngenunche lângă fostul ei Maestru căzut, Va'too, cu capul plecat. Cu un efort, Yoda îşi îndepărtă privirea de la durerea ei, de la arena monstruoasă, care încă ardea în lumina zilei. O zi pe Geonosis dura atât de mult. Mai erau încă multe ore până când soarele avea să apună peste această privelişte sumbră.

— Să-ți răspund clar, nu pot, Maestre Windu, răspunse el cu greutate. Am nevoie de timp pentru meditație.

— Atunci ar trebui să te întorci la Templu, spuse Mace. Eu pot supraveghea operațiunea de curățare aici. Eşti singurul nostru far în întuneric, Yoda. Fără înțelepciunea şi clarviziunea ta, mă îndoiesc că vom putea învinge.

Voise să spună cuvintele cu blândețe, ca o declarație de încredere, dar Yoda simți greutatea lor instalându-se în oasele lui cu o finalitate crudă.

Sunt prea bătrân pentru a fi ultima speranță a Jedilor.

O privi pe Talia Moonseeker cum se retrăgea la o distanță discretă, pentru ca trupul fostului ei Maestru ucis să poată fi transportat decent din arenă de către neobositele clone care luptaseră şi muriseră în această zi, atât de complet hotărâte şi neînfricate, încât se gândea la ele ca la droizi, nu la oameni – droizi din carne şi oase, crescuți şi antrenați pentru a fi perfect disciplinați, perfect letali. Crescuți să moară pentru ca ființele Republicii să trăiască. Creați în cele mai misterioase circumstanțe, al căror adevăr s-ar putea să nu fie niciodată dezvăluit.

Amintindu-şi de instalația de clonare de pe Kamino, de sterilitatea ei albă şi strălucitoare, de grija impersonală față de creaturile pe care le crease atât de eficient, atât de remarcabil, atât de lipsită de remuşcări, îşi reprimă un fior.

Întrebări profunde de moralitate şi etică ridică aceste clone. Dar există răspunsuri? Ştiu că eu nu le am. Ar putea să prevaleze asupra eticii nevoia noastră disperată de ele.

Mace căzu într-un genunchi.

— Este Dooku, Yoda? El este cel care te tulbură?

Durerea amară, care începa adânc. Dooku. Yoda împinse numele, şocul, la o parte. Avea să fie timp mai târziu să se gândească la acel om decăzut.

— La Templu mă voi întoarce acum, Maestre Windu. Urmează-mă cât de repede poți. Chestiuni importante sunt, pe care Consiliul trebuie să le discute acolo.

Acceptând respingerea blândă, Mace se ridică.

— Călătoreşte cu bine, Yoda. Ne vedem pe Coruscant după ce se vor încheia problemele de aici. Cu o pocnitură bruscă din degete, chemă un soldat clonă din apropiere. Maestrul Yoda se întoarce pe Coruscant. Are nevoie de o escortă până la nava sa.

Soldatul aprobă din cap.

— Da, domnule.

Privind cum centura letală de asteroizi se îndepărta în spatele lor, privind cum Geonosisul de un roşu crud se estompa şi dispărea în timp ce hiperpropulsorul navei intra în funcțiune, Yoda îşi eliberă durerea persistentă a trecutului recent într-un alt oftat lung şi lent. Durerea nu era decât un semn de ataşament. Nu avea niciun scop util. Dacă voia să slujească lumina, aşa cum era menirea lui, atunci trebuia să redescopere acel loc perfect echilibrat din el însuşi, în care să poată sta în picioare şi să ştie că se afla pe un teren ferm. Pentru că odată ajuns pe Coruscant, munca grea pentru salvarea Republicii va începe cu adevărat.

* * *

Sălile de vindecare ale Templului Jedi erau frumoase. Aveau tavane înalte şi ferestre uriaşe care revărsau lumina aurie peste pereții şi podeaua albastră, verde şi roz. Impregnate cu cele mai blânde aspecte ale Forței, cu dragoste, îngrijire şi pace, erau pline de flori parfumate şi de verdeață în creştere, cu muzica apei curgătoare şi cu vibrația vieții reînnoite. Erau refugiul perfect pentru cei care erau frânți la trup şi la minte, un loc în care urâțenia suferinței era spălată.

Uitând de seninătatea din jurul ei, Padme privea la bătrâna şi eleganta vindecătoare Jedi Twi'lek care îi stătea în cale.

— Nu am nevoie de mult timp, Maestră Vokara Che. Doar câteva momente. Dar trebuie neapărat să-l văd pe Anakin Skywalker.

Cozile cefalice gemene se mişcară uşor, iar femela Twi'lek îşi strânse mâinile în fața ei.

— Îmi pare rău, doamnă Senator Amidala, dar nu este posibil. Vocea ei avea acea răguşeală Twi'lek familiară, dar Bazica ei era impecabilă. Anakin este grav rănit. A fost plasat într-o transă de vindecare profundă şi nu poate fi deranjat.

— Da, ştiu că este grav rănit. Tocmai am călătorit cu el de pe Geonosis.

Padme gesticulă spre costumul ei alb şi distrus, fără să țină cont de durerea fierbinte pe care i-o provoca orice mişcare.

— Vedeți aici, *doamnă* Jedi? Acesta este sângele lui. Credeți-mă, ştiu exact cât de grav a fost rănit!

Pentru a sublinia acea afirmație, ar fi putut să-i arate vindecătoarei senioare a Templului mâna ei julită şi plină de oase lovite, mâna de care Anakin se agățase în timp ce valurile de agonie provocate de rana monstruoasă îl ardeau fără încetare şi fără milă.

Dar ar fi bine să nu o fac. Nu ar fi trebuit să țină mâna nimănui... cu atât mai puțin a mea. E destul de rău că Obi-Wan a fost martor.

Vindecătoarea Jedi clătină din cap.

— Doamnă Senator, şi dumneavoastră sunteți rănită. Lăsați-ne să vă ajutăm.

— Nu vă faceți griji pentru mine, spuse Padme nerăbdătoare. Abia sunt zgâriată şi, oricum, nu mă doare.

Vokara Che îi aruncă o privire mustrătoare.

— Doamnă Senator, să nu credeți că mă puteți păcăli. Nici măcar nu vă ating şi vă pot simți disconfortul. Capul ei căzu pe spate şi ochii i se închiseră. Un fel de creatură v-a atacat, nu? Şi ați căzut de la o înălțime mare. Vă doare capul. Coastele vă sunt lovite. La fel şi coloana vertebrală. E o minune că nu s-au rupt oase. Ochii femelei Twi'lek se deschiseră, privirea ei fiind rece şi fără compromisuri. Să continui?

Durând-o din cap până în picioare, cu urmele ghearelor acelui Nexu[1] arzând pe spatele ei, cu coastele pulsând cu fiecare respirație, Padme strânse din dinți.

— Nu este nicio problemă cu mine pe care cinci minute cu Anakin să nu o rezolve. Maestră Vokara Che, nu înțelegi. Trebuie neapărat să-l văd. Anakin este garda mea de corp. Responsabilitatea mea.

Şi asta e vina mea. L-am forțat să meargă pe Geonosis şi aproape a murit, aşa că dacă tu crezi că îl abandonez acum…

— Anakin Skywalker nu este responsabilitatea ta, spuse brusc vindecătoarea. Este Jedi şi se află în siguranță acasă, printre colegii săi Jedi, care ştiu exact ce trebuie să facă pentru el. Vă rog, lăsați-ne să vă tratăm, astfel încât să puteți părăsi Templul în bună regulă. O uşoară urmă de cenzură se strecură în ochii vindecătoarei Twi'lek. Într-adevăr, trebuie să subliniez că nu este în întregime potrivit să fiți aici, pentru că…

— Şi unde altundeva ar trebui să fiu? întrebă Padme fără să-i pese că vocea ei ridicată atrăgea atenția celor trei ucenici vindecători care se grăbeau să-şi vadă de treburile lor misterioase de Jedi.

Nu-i păsa că era periculos de aproape de a face o scenă, comportându-se într-un mod nepotrivit pentru o fostă Regină de Naboo, un membru al Senatului Galactic, un politician cu o față foarte publică. *Nu plec de aici înainte să mă lase să-l văd.*

Expresia lui Vokara Che se înăspri.

— Dacă nu vă simțiți confortabil să primiți tratament Jedi, doamnă Senator, pot să mă ocup să fiți escortată la un centru medical sau…

— Nu mă escortați nicăieri! Vreau…

— Padme, spuse o voce liniştită din spatele ei.

Maestra Vokara Che se grăbi să înainteze.

— Maestre Kenobi! Ce faci?

Cu inima zvâcnind, Padme se întoarse. Era Obi-Wan. Încă în tunica lui Jedi tăiată şi arsă. Încă nevindecat. Stătea cu greu în uşa unei mici camere, agățându-se de cadrul acesteia ca să nu cadă. Fața îi era palidă; ochii îi erau întunecați de oboseală, durere şi încă ceva.

Disperare? Nu, nu se poate. Jedii nu simt astfel de lucruri. Cel puțin, nu acest Jedi.

— Îmi pare rău, Vokara Che, spuse el încet. Dar am nevoie de un moment singur cu doamna Senator.

— Nu cred că e înțelept, spuse vindecătoarea Jedi, cu o mână prinzându-i umărul, total exasperată. Eşti la o şoaptă distanță de colaps, Obi-Wan. Nu înțeleg; ar fi trebuit să fii vindecat până acum. Am trimis în mod expres…

— Şi eu am trimis-o departe, spuse Obi-Wan, scuzându-se. Aş prefera să nu mă afund în transa de vindecare până nu-mi văd Padawanul.

— Eşti la fel de rău ca şi ea. Vokara Che pocni din limbă. Foarte bine. Ai un moment.

Padme privi cum se retrage vindecătoarea, apoi se uită din nou la Obi-Wan. După o clipă de ezitare, se apropie de el, simțindu-se brusc tânără şi stângace, ca un ucenic copilăros. Îşi înclină bărbia.

— Vokara Che are dreptate. Arăți îngrozitor.

---

[1] Nexu – feline prădătoare originare de pe planeta Cholganna, găsite şi pe Zhanox. Prădători agili ca nişte pisici, cu patru ochi roşii şi o coamă defensivă cu țepi ascuțiți. Cei patru ochi le ofereau o vedere excelentă, a doua pereche permițându-le să urmărească prada după căldura corpului, în infraroşu.

— Chiar crezi că îl ajuți pe Anakin? spuse Obi-Wan. Vocea îi era încordată, iar ochii îi erau sticloşi. Nu-i adevărat. Locul tău nu este aici, Padme. Lasă-i să te trateze, apoi du-te acasă. Înainte să se întoarcă Yoda. Înainte ca lucrurile să devină... complicate.

Ea se holbă la el, şocată. Îi venea să țipe la el. Voia să plângă.

În schimb, se întoarse să plece. Ce altceva putea să facă?

* * *

La întoarcerea sa pe Coruscant, Yoda puse datoria pe primul loc. În loc să se ducă direct la Sălile de Vindecare ale Templului, răspunse unei convocări imperative din partea Biroului Cancelarului Suprem. Fostul Senator al Naboo era în mod clar nerăbdător să afle în mod direct despre Geonosis; limbajul folosit era abia formulat în protocoalele acceptate şi aşteptate pentru astfel de comunicări.

Nu era o întâlnire pe care să o anticipeze cu niciun fel de plăcere. Din ce în ce mai mult în ultima vreme, se părea că Jedii erau atraşi în politică, în chestiuni de legislație şi legalitate care nu fuseseră niciodată de competența lor. Jedii juraseră să susțină Republica şi să-i protejeze idealurile, nu să se implice în afacerile unui cancelar. Carierele politice nu erau treaba lor. Personalitățile ar fi trebuit să fie irelevante.

Dar, cumva, Palpatine schimbase asta. Nu prin faptul că era un tupeist sau că îşi impunea voința. Dimpotrivă: se împotrivea constant dorinței Senatului ca el să-şi asume tot mai multe puteri executive. El se împotrivea, Senatul insista, aşa că Palpatine accepta cu reticență. Şi de fiecare dată când accepta cererile Senatului, se adresa din nou Jedilor pentru sfaturi. Nu era deloc o situație ideală. Consiliul Jedi nu era o ramură a biroului executiv. Dar cum putea, cu conştiința împăcată, să refuze să ajute un om care le cerea cu atâta umilință ajutorul? Un om care îi apăra în Senat cu fiecare ocazie? Care lucrase neobosit pentru pace de când preluase cea mai înaltă funcție politică din galaxie şi care se confrunta acum cu sarcina descurajantă şi terifiantă de a păstra intactă vasta Republică? Cum ar putea Consiliul Jedi să-i întoarcă spatele unui astfel de om?

În mod clar, nu putea. În mod clar, în fața acestor vremuri extraordinare, Jedii trebuiau să lase deoparte tradițiile lor şi să vină în ajutorul omului pe care galaxia îl privea ca pe salvatorul ei. Dar asta nu însemna că trebuiau să fie fericiți.

După ce nava sa andocă în siguranță la portul spațial privat al Templului, Yoda se transferă într-o navetă care avea să-l ducă rapid la complexul Senatorial.

Pilotul său Padawan, T'Seely, îl salută respectuos, dar avu bunul simț să nu vorbească în timp ce conducea naveta în fluxurile neîntrerupte ale traficului aerian de pe Coruscant şi se îndrepta spre Districtul Senatului.

Ajunseră în sector fără incidente. Chiar în fața lor, clădirea Senatului strălucea argintie sub soarele Coruscantului. Leagăn şi creuzet al democrației, era un simbol al tot ceea ce era corect şi bun în galaxie. Născut în primii ani ai Republicii, capabil să îşi amintească, pe viu, durerile sale de creştere şi micile tulburări, Yoda prețuia acel simbol şi tot ceea ce reprezenta, aşa cum prețuia iubitul său Ordin Jedi.

Dar acum argintul arată o urmă de pătare. Niciodată în istoria galactică democrația nu a mai tremurat aşa cum tremură acum.

Era un gând dezgustător. Nici măcar o dată nu visase că ar putea asista la căderea acestei mari Republici Galactice. Toate lucrurile mureau, asta era adevărat...

şi totuşi, cumva, îşi imaginase că Republica va fi cruțată. Crezuse că va evolua, se va transforma, se va reinventa, va continua. Jedii juraseră să se asigure că aşa va fi. Acum mureau pentru a păstra acest jurământ sacru. Niciun sacrificiu nu ar fi fost prea mare pentru a asigura supraviețuirea păcii şi a Republicii. Era de neconceput ca aceste sacrificii să fie în zadar…

Transponderul navetei emise un semnal sonor în timp ce sistemul automat de ghidare al turnului de control al Senatului se fixa pe semnalul lor şi prelua sarcina de a-i pilota spre platforma de aterizare şi spațiul de andocare care le fusese atribuit. Era o nouă măsură de securitate, pusă în aplicare de Palpatine ca răspuns la atacurile Separatiştilor pe planete mai puțin apărate şi patrulate decât Coruscantul. Nu toată lumea era mulțumită de această măsură, reclamând o restrângere a libertăților civice.

Din răsputeri, Palpatine se străduieşte, în siguranță şi liberi să ne țină, în acelaşi timp. Uşor de parcurs, acest drum nu este.

În timp ce naveta lor era înghițită de complexul de andocare cavernos al clădirii Senatului, alăturându-se unui şir lung de alte nave care intrau, Padawanul T'Seely îşi drese glasul, iar solzii roşii ai capului său se luminară până la cărămiziu, semn al anxietății Hasikiene.

— Maestre Yoda? spuse el, ezitant.

— Vorbeşte, Padawan.

— Există un zvon la Templu. Despre multe morți pe Geonosis.

Yoda suspină. Era de aşteptat ca răniții să se întoarcă acasă.

— Nu sunt zvonuri, Padawan, ci fapte.

Solzii capului lui T'Seely se albiră.

— Mi s-a spus că Maestrul Kenobi… Anakin…

— Nu sunt morți, ci răniți.

— Oh.

Vocea lui T'Seely era o şoaptă îngrozită.

Yoda se încruntă. Nu era în obiceiul Jedilor să laude un Cavaler Jedi mai presus de altul, să numească un ucenic mai bun decât altul, dar în cazul lui Obi-Wan şi Anakin practica acceptată, pur şi simplu nu se aplica. Anakin Skywalker fusese proclamat copilul profeției. Obi-Wan era Maestrul său, iar reputația lui era formidabilă. Împreună păreau invincibili. Sau aşa fusese… până la Geonosis.

Dar nu-şi putea permite să se gândească la asta acum.

— Nu vor muri, Padawan, îi spuse el ferm lui T'Seely. Despre ei, nu vei bârfi.

— Nu, Maestre Yoda, spuse T'Seely, spăsit.

Naveta lor alunecă lin în locul de andocare alocat. În jurul lor, până unde ajungea cea mai ageră privire, alte nave andocau şi plecau, desfăşurând nesfârşitele treburi ale Republicii. Yoda îl trimise pe T'Seely înapoi la Templu, apoi intră în măruntaiele complexului Senatului şi îşi croi drum prin labirintul amețitor de tuburi rapide şi coridoare până la clădirea administrativă şi la apartamentul executiv al Cancelarului Suprem Palpatine.

Ca de obicei, opulența sa stacojie amenința să oprime. O alegere neaşteptată a culorilor pentru un om atât de umil. Palpatine râsese despre asta, jenat.

— Când mă gândesc la noile mele responsabilități, mi se face frig de frică, spusese el. Roşul îmi oferă iluzia că sunt cald.

Senatorul Bail Organa de Alderaan aştepta în anticamera biroului lui Palpatine, altfel goală. Nu era îmbrăcat în ținuta sa somptuoasă obişnuită, ci într-o

tunică simplă de culoare închisă şi pantaloni cu croială clar militară. Un semn al vremurilor, probabil. Întrucât era membru al Comitetului Loialist şi un om implicat îndeaproape în dezbaterile privind securitatea Republicii, nu era surprinzător că fusese şi el convocat.

— Maestre Yoda! spuse el, sărind în picioare. Ce fericire să vă văd întors în siguranță de pe Geonosis! Ezită, zâmbetul său uşurat dispărând. Este adevărat... am înțeles că am fost victorioşi, dar... că ați suferit multe pierderi printre Jedi.

Yoda aprobă din cap.

— Adevărat este, domnule Senator.

— Ah, spuse Organa, reluându-şi locul. Îmi pare foarte rău să aud asta. Vă rog, acceptați condoleanțele mele.

Era un om bun, cu adevărat emoționat.

— Mulțumesc.

Organa ezită, apoi adăugă:

— Trupele de clone, Maestre Yoda. Au fost eficiente?

— Foarte eficiente, domnule Senator. Diferența, ele au făcut-o.

— Ei bine, mă bucur pentru asta, de dragul Jedilor, dar chiar şi aşa este îngrijorător, murmură Organa. Pentru că acum Separatiştii ştiu că avem mijloacele cu care să le facem rău. Să-i înfrângem. Mă tem că Senatoarea Amidala avea dreptate până la urmă. Ei vor interpreta formarea acestei Mari Armate a Republicii ca pe o declarație de război. Orice încercare acum de a rezolva această criză pe cale diplomatică va fi văzută de ei ca o tactică de tragere de timp, un şiretlic pentru a câştiga timp, astfel încât să ne putem consolida noile forțe.

— Cu acuratețe, situația ați rezumat, domnule Senator, zise Yoda, aprobându-l sumbru. Umbrele războiului, în jurul nostru se adună. Multă suferință, în lunile ce vor urma văd.

Organa se ridică din nou în picioare şi începu să se plimbe prin anticameră.

— Trebuie să existe o cale de a preveni acest lucru, Maestre Yoda. Refuz să accept că măreața şi nobila noastră Republică îşi poate permite să alunece fără rezistență într-o vărsare de sânge necontrolată! Senatul trebuie să acționeze, trebuie să oprească această violență înainte să se răspândească. Dacă lăsăm ca durerea şi furia pentru Geonosis să ne împingă la represalii, dacă ne permitem să spunem că o moarte o justifică pe alta, atunci suntem cu adevărat pierduți. Iar Republica este condamnată.

Înainte ca Yoda să poată răspunde, uşile biroului lui Palpatine se deschiseră şi Mas Amedda păşi în anticameră.

— Maestre Yoda, domnule Senator Organa, spuse el politicos. Domnul Cancelar Suprem vă va primi acum.

Capitolul 2

Palpatine stătea lângă fereastra imensă din oțel transparent din spatele biroului său, privind cu sobrietate panglicile nesfârşit de complicate de trafic care se învârteau pe peisajul oraşului Coruscant. Auzindu-le intrarea, se întoarse, zâmbind grav.

— Maestre Yoda. Îmi lipsesc cuvintele pentru a-mi exprima uşurarea profundă că ați supraviețuit măcelului de pe Geonosis. Într-adevăr, nu am visat niciodată că Separatiştii vor duce neînțelegerile lor meschine cu Republica la un final atât de extrem şi de sfâşietor.

— Surprins şi eu sunt, domnule Cancelar Suprem, răspunse Yoda. Imprevizibilă această evoluție a fost.

Palpatine se întoarse la scaunul său.

— Imprevizibilă, da, murmură el în timp ce Mas Amedda îşi ocupa locul obişnuit la dreapta superiorului său. Şi pentru Jedi, nu mai puțin. Asta trebuie să fie o problemă care te îngrijorează. Se aplecă în față, cu o expresie hotărâtă. Maestre Yoda, înainte să discutăm detaliile a ceea ce s-a întâmplat pe Geonosis, trebuie să ştiu un lucru: cum se simte tânărul meu prieten Anakin? Am fost foarte alarmat să aflu că a fost rănit.

— Rănit, da, domnule Cancelar Suprem, spuse Yoda. Dar nu este pe moarte.

Palpatine se dădu în spate şi îşi trecu o mână nesigură peste față.

— Cu adevărat, este protejat de Forță. Vocea i se întrerupse şi tremură. Îmi pare rău. Va trebui să-mi ierți emoția. Anakin îmi este foarte drag. După ce l-am văzut crescând de mic copil, după ce l-am văzut cum s-a transformat într-un tânăr atât de bun, atât de curajos, atât de puternic, atât de onorabil pentru Ordinul Jedi, mă interesează personal şi îndeaproape bunăstarea lui. Sper… Ezită. Sper să nu consideri că grija mea pentru el – afecțiunea mea – este o intruziune, Maestre Yoda. Bineînțeles că nu vreau să fac nimic care ar putea împiedica progresul lui Anakin ca Jedi.

Yoda se holbă la podea, cu ambele mâini strângând bastonul. Nu exista un răspuns uşor la această problemă. Da, era îngrijorat de ataşamentul lui Palpatine față de băiat. Oricât de bine intenționată, oricât de autentică şi sinceră ar fi fost, grija Cancelarului Suprem pentru ucenicul lui Obi-Wan era problematică. Cauza principală a tuturor dificultăților tânărului Skywalker era nevoia sa de legături emoționale. Prietenia cu Palpatine nu făcea decât să complice lucrurile. Dar omul era Cancelarul Suprem. Şi avea intenții bune. Uneori, politica trebuia să aibă prioritate.

— O intruziune, domnule Cancelar Suprem? Nu, spuse el. Interesul, tânărul Skywalker vă prețuieşte.

— La fel cum îl prețuiesc şi eu, Maestre Yoda, spuse Palpatine. Mă întreb… Făcu o pauză, delicată. Aş putea să mă interesez de natura exactă a rănilor sale?

Yoda îi aruncă o privire lui Bail Organa, până acum neinclus în discuții. Oare îl deranja? Dacă da, era magistral în a-şi ascunde sentimentele.

Un om bun, el este. Discret şi loial. Despre afaceri Jedi, în fața lui aş prefera totuşi să nu discutăm. Dar să-i răspund lui Palpatine, nu pot refuza.

Îşi bătu degetele de bastonul de gimer, apoi aprobă din cap.

— Brațul său drept tânărul Skywalker l-a pierdut. I-a fost tăiat într-un duel cu săbii de lumină.

— Un duel? repetă Palpatine, neîncrezător. Cu cine? Cine ar fi atât de temerar încât să scoată o sabie împotriva lui Anakin? Cine în toată galaxia posedă îndemânarea şi cunoştințele necesare pentru a învinge un Jedi cu abilitățile lui?

Din nou, nedorită, apăru durerea zguduitoare a eşecului şi a regretului. Yoda se oțeli să întâlnească neclintit privirea îngrozită a lui Palpatine.

— Contele Dooku a fost, domnule Cancelar. Adevărate, primele rapoarte pe care le-am primit de la Maestrul Kenobi, sunt. Duşman al Republicii, Contele Dooku a devenit.

Palpatine se întoarse spre Mas Amedda, ale cărui mâini erau larg desfăcute în semn de consternare şocată. Apoi se uită înapoi, cu gura încordată, cu ochii strălucind de suferință.

— Maestre Yoda, abia ştiu ce să spun. Contele Dooku a trădat Ordinul Jedi. Ne-a trădat pe toți. Eu nu înțeleg. Cum a putut face ceva atât de rău?

Yoda se încruntă. Cu siguranță nu avea de gând să vorbească despre Sith în fața lui Bail Organa.

— Sedus de visuri de putere, Dooku este. O mare tragedie.

Palpatine scoase un oftat dureros.

— Spune-mi restul, Maestre Yoda. Deşi ştiu că-mi va frânge inima, trebuie să aud despre Geonosis.

Fu o poveste spusă rapid, fără înfrumusețare sau emoție. Când fu gata, Palpatine se ridică din nou de pe scaun pentru a sta în picioare, privind prin fereastra din oțel transparent spre cerul înțesat al Coruscantului, cu mâinile încleştate la spate, cu bărbia înfiptă în pieptul său acoperit cu catifea şi brocart.

— Ştiți, prieteni, spuse el în cele din urmă, rupând tăcerea grea, sunt momente când încep să mă îndoiesc că am puterea de a merge mai departe.

— Să nu spuneți asta niciodată! exclamă Mas Amedda. Fără conducerea dumneavoastră, Republica nu ar putea supraviețui!

— Poate că asta a fost adevărat, cândva, recunoscu Palpatine. Dar dacă eu, în calitate de Cancelar Suprem, pot eşua atât de teribil încât aceşti Separatişti orbi şi nebuni sunt suficient de îndrăzneți pentru a ne da o asemenea lovitură…

— Domnule Cancelar Suprem, sunteți mult prea dur cu dumneavoastră, spuse rapid Bail Organa. Dacă există o vină aici, aceasta aparține acestui trădător Conte Dooku şi liderilor diferitelor bresle şi uniuni care îl susțin, care manipulează evenimentele şi sistemele mai slabe şi mai credule în avantajul lor. Ei sunt cei care au dezamăgit Republica, nu dumneavoastră. Sângele vărsat pe Geonosis pătează mâinile lor, nu pe ale dumneavoastră. Încă de la începutul acestei dispute nu ați făcut altceva decât să vă străduiți să găsiți o soluție paşnică.

— Şi am eşuat! replică Palpatine, întorcându-se. Cine ştie mai bine decât mine, Bail, cât de important este ca această violență să ia sfârşit? Eu, un om a cărui planetă natală a fost invadată, care am fost forțat să stau deoparte, neajutorat, în timp ce un Cancelar Suprem impotent şi un Senat dilatoriu au permis ca ființele pe care au jurat să le protejeze să moară în numele lăcomiei Federației Comerțului. Au trecut zece ani de la acel moment îngrozitor, dar cum s-au schimbat circumstanțele, vă întreb? Nu s-au schimbat! Deşi stau în fața voastră, ca şi Cancelar Suprem al acestei Republici, sunt încă neajutorat. Ne confruntăm cu cea mai gravă amenințare

din istoria noastră. Cetățenii Republicii mor, Jedii mor, pentru că eu nu am reuşit să acționez la timp pentru a preveni această tragedie.

— Nu este adevărat, spuse Organa. Singura persoană care avea puterea de a preveni această tragedie era Dooku. Iar el a ales să comită o atrocitate în schimb. Nu vă revine nicio vină, domnule Cancelar Suprem. Vi se datorează recunoştința noastră pentru că ați avut curajul să faceți pasul dificil, dar necesar, de a pune în funcțiune armata de clone. Fără ea, Maestrul Yoda şi Jedii săi ar fi fost, fără îndoială, măcelăriți până la ultimul. Şi unde ar fi fost Republica atunci?

Încet, Palpatine se aşeză.

— Mărturisesc că mă surprinzi, Bail. Având în vedere relația ta apropiată cu Senatoarea Amidala, nu eram pe deplin sigur că eşti de acord cu decizia mea.

Organa păru surprins.

— Este adevărat că o respect şi o admir pe Senatoarea de Naboo, spuse el. De când am servit alături de ea în Comitetul Loialist, am ajuns să îi apreciez calitățile unice. Dar am crezut întotdeauna că Republica noastră trebuie apărată... în ciuda riscurilor reale pe care le implică acest lucru.

— Şi apreciez sprijinul tău constant, răspunse Palpatine, cu zâmbetul său slab şi îndurerat. Mai ales că trebuie să-ți cer să îți asumi mai multe responsabilități. Domnule Senator Organa, consider că Comitetul Loialist şi-a îndeplinit scopul. Acum avem nevoie de un nou comitet, unul care să poată supraveghea toate chestiunile legate de securitatea Republicii. Acesta ar trebui să fie format din dumneavoastră, ca preşedinte, şi trei sau patru Senatori în care să aveți încredere absolută. Te vei ocupa de asta? Vei prelua conducerea?

Organa aprobă din cap.

— Bineînțeles, domnule Cancelar Suprem. Sunt onorat că m-ați întrebat.

— Excelent, spuse Palpatine, cu o expresie serioasă. Şi Maestre Yoda, după ce te vei ocupa de toate afacerile Jedi care decurg din *Bătălia de pe Geonosis*, tu, colegii tăi Consilieri şi cu mine trebuie să convocăm un comitet de război oficial, astfel încât să putem duce această neplăcere la o concluzie rapidă şi decisivă. Pentru binele Republicii, trebuie să câştigăm acest conflict.

Yoda se încruntă. O implicare Jedi şi mai profundă în problemele guvernării? Era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Dar Palpatine avea dreptate într-o privință.

— Cu dumneavoastră, de acord sunt, domnule Cancelar Suprem. Acest război repede trebuie să se încheie, iar pacea pregătită bine trebuie să fie.

— Atunci nu te voi mai întârzia, spuse Palpatine, ridicându-se. Îți mulțumesc că ai venit atât de prompt să mă vezi, când ştiu că sigur preferi să fii cu Jedii tăi răniți. Te rog, când îl vezi, spune-i lui Anakin că este în gândurile mele.

— Bineînțeles, domnule Cancelar Suprem, spuse Yoda. Şi după mine, să nu ezitați să trimiteți, dacă de vreun ajutor în plus vă pot fi.

Palpatine zâmbi.

— Nu te îndoi nici măcar o clipă, Maestre Yoda. Crede-mă când îți spun că tu şi Jedii nu sunteți niciodată departe de planurile mele.

Liberi să se retragă, Yoda şi Bail Organa plecară din biroul lui Palpatine. Regretând lipsa scaunului său repulsor, Yoda se gândi la lunga plimbare până la complexul de andocare şi îşi înghiți un oftat.

— Plec şi eu, spuse Organa. Pot să te duc înapoi la Templul Jedi, Maestre Yoda?

— O ofertă amabilă, asta este, răspunse Yoda, aprobând din cap. O voi

accepta. De făcut acolo, multe am. Nu este timp de pierdut.

Şi în capul listei sale, din păcate, se afla ceea ce se va dovedi cu siguranță a fi o conversație dificilă cu Obi-Wan Kenobi.

* * *

La doar câteva momente după ce intră în Sala de Vindecare a Templului, fu condus să se întâlnească cu Maestra Vokara Che în camera ei privată.

— Maestre Yoda, zise venerabila Twi'lek, zâmbind blând, cu ochi reci şi vigilenți. Este o mare uşurare să te văd nevătămat. Am înțeles că te-ai duelat cu Dooku. A trecut mult timp de când nu ți-ai mai scos sabia în luptă.

Îi răspunse cu o mică ridicare de umeri. Era amărât şi obosit, dar aceste lucruri aveau să treacă.

— Nevătămat, eu sunt, Vokara Che. Să-ți faci griji, nu trebuie. Despre Jedii noştri răniți, spune-mi. Cum se simt?

Cei mai mulți erau vindecați, sau în curs de vindecare. Anakin era cel mai afectat, dar se odihnea destul de confortabil – având în vedere toate cele întâmplate. Rămăsese într-o transă profundă de vindecare, pentru a contracara şocul rănii, în timp ce se făceau ultimele ajustări la brațul său protetic. În mod tragic, rănile provocate de sabie asupra antebrațului său tăiat făcuseră imposibilă reataşarea membrului.

— Dar anticipez că îşi va reveni complet, concluzionă Vokara Che. Deşi, fără îndoială, va avea ceva probleme la început.

O protează de braț. Yoda simți cum îi scade moralul, deşi se aşteptase la acea veste. Legătura unui Jedi cu Forța curgea prin midiclorieniile din sângele său. Se ştia că pierderea unui membru afecta puterile unui Jedi. E adevărat, Anakin Skywalker avea mai multe midiclorienii decât orice Jedi din istorie, dar chiar şi aşa…

— Să-l văd acum, o voi face, spuse el cu greutate. Şi pe Obi-Wan, de asemenea.

Vokara Che se încruntă, iar cozile cefalice i se agitară uşor.

— Da, bineînțeles. Maestre Yoda… în legătură cu Obi-Wan…

— Să-mi spui, nevoie nu e, Vokara Che. Pe el însuşi, pentru rănirea lui Skywalker se învinovățeşte.

Amândoi îl cunoşteau pe Obi-Wan din copilărie. Cu o expresie mâhnită, ea aprobă din cap.

— Ar trebui să ne aşteptăm la mai puțin de la el?

Nu ar trebui, gândi Yoda. *Niciun Jedi, sarcina descurajantă de a-l antrena pe Anakin Skywalker, nu şi-ar fi putut asuma mai serios decât a făcut-o Obi-Wan Kenobi.*

Împovărat de promisiunea făcută unui muribund, de conştiința că antrena copilul profeției, de teama permanentă că ar putea face o greşeală, că l-ar putea dezamăgi pe Qui-Gon, nu trecea o zi în care Obi-Wan să nu găsească o modalitate de a face greşelile şi eşecurile lui Anakin să fie ale sale.

Suspinând, Yoda alunecă de pe scaun.

— Să-l sfătuiesc pe Obi-Wan, mă voi duce.

Vokara Che zâmbi, uşurată, şi se ridică în picioare.

— Bine. Apoi zâmbetul i se estompă. Mai întâi, însă… Îşi drese glasul. Nu ştiu dacă ştiți, dar Senatoarea Amidala l-a însoțit pe Obi-Wan şi pe ucenicul său aici. Am tratat-o, bineînțeles, dar nu înainte să existe o anumită… neplăcere. Era foarte îngrijorată pentru Anakin. A insistat să îl vadă. Au fost schimbate cuvinte aprinse

când am refuzat. S-ar putea să existe o plângere oficială. Îmi pare rău.

Yoda simți cum moralul său învins se scufundă şi mai mult. *Senatoarea Amidala.* O altă problemă, un alt mister, o altă piesă din puzzle-ul care era Anakin Skywalker. Cu un efort, se smulse din griji.

— Îngrijorată nu trebuie să fii, Vokara Che. Acum, pentru a-l vedea pe tânărul Skywalker, te rog să mă conduci. Apoi, cu Maestrul Kenobi voi vorbi.

* * *

Cu durerea debilitantă a rănilor provocate de sabie devenită în sfârşit o amintire, Obi-Wan se plimba prin camera de vindecare şi blestema disciplina dobândită cu greu care îl împiedica să găsească cel mai apropiat vindecător pentru a putea cere să fie condus imediat în camera lui Anakin.

— Maestre Kenobi, spuse o voce severă şi familiară.

Yoda. S-a întors.

— Padawanul tău doarme, spuse Yoda, în uşa deschisă. La adăpost de durere deocamdată este. Ia loc, acum, ca să putem vorbi.

Să nu-l asculte pe Yoda era de neconceput. Obi-Wan se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, cu mâinile aşezate în poală.

— Iartă-mă, Maestre, murmură el. Nu-mi controlez pe deplin emoțiile.

— E nevoie să-mi spui asta, nu-i aşa? spuse Yoda. Cred că nevoie, nu am.

Deşi reproşul era tăios, totuşi conținea o undă de umor sec. Obi-Wan riscă să arunce o privire în sus, pentru a vedea că expresia lui Yoda nu era una de dezaprobare nemărginită. O anumită blândețe se ascundea în ochii lui luminoşi.

— Iartă-mă, spuse el din nou. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

— Hmmph, spuse Yoda, şi bătu din nou cu bățul de gimer în podea. Că te-ai vindecat, mă bucur să văd, Maestre Kenobi, pentru că la îndatoririle tale, să te întorci trebuie. Multe sunt de făcut, cu războiul care amenință.

Deşi asta i-ar fi putut aduce o mustrare şi mai usturătoare, Obi-Wan trebuia să vorbească.

— Maestre Yoda, locul meu este aici, cu Anakin. E rănit din cauza mea.

— Rănit din cauza lui Dooku, el este, replică Yoda. Şi pentru că ascultare nu ți-a dat. Un copil, Anakin Skywalker nu mai este. Un bărbat acum este, şi bărbat trebuie să fie. Să-şi accepte propriile greşeli, el trebuie, şi să le îndrepte.

— Cred că Anakin şi-a reparat deja greşelile, Maestre Yoda. E mutilat. Aproape a murit.

— Şi nu e vina ta!

Ar fi trebuit să însemne ceva să-l audă pe Yoda spunând asta. Ar fi trebuit să-i uşureze povara zdrobitoare a durerii şi a vinovăției. Dar nu fu aşa. Nimic nu făcea să fie aşa. Nimic nu putea. *Anakin este Padawanul meu. E datoria mea să-l protejez.*

— De el însuşi, să-l protejezi nu poți, Obi-Wan, spuse Yoda cu blândețe. Să te protejeze de tine însuți, Qui-Gon a putut, când greşeli ca ucenic al lui ai făcut?

Melida/Daan. A trecut atât de mult timp şi rareori m-am gândit la asta. Înghițind în sec, întâlni privirea severă a lui Yoda.

— Nu.

— Din greşelile pe care le-ai făcut, ai învățat, spuse Yoda. Ucenicul tău, de asemenea va învăța. Pentru tine, o sarcină am, Obi-Wan. Când îndeplinită va fi, aici te poți întoarce.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Mulțumesc, Maestre.

Dar, în loc să detalieze această sarcină, Yoda începu să se plimbe prin mica încăpere, bătăile bastonului său de gimer fiind puternice în liniştea ei.

— Ştii tu, Obi-Wan, de ce reticent am fost ca Skywalker ucenicul tău să devină?

Ştia? Cu siguranță, nu. Şi odată ce el şi Qui-Gon învinseseră Consiliul, iar Anakin fusese făcut Padawanul său, obiecțiile lui Yoda nu mai contaseră.

— Ah… nu, Maestre, spuse el cu prudență.

Yoda îi aruncă o privire sceptică.

— Hmmm. Îți voi spune, atunci. Din cauza aceluiaşi defect pe care îl împărtăşeşti şi tu, reticent am fost, Obi-Wan. Defectul ataşamentului.

Ce?

— Îmi pare rău. Nu înțeleg.

Yoda pufni.

— Ba da, înțelegi. Melida/Daan, ataşament a fost. Promisiunea pe care lui Qui-Gon Jinn i-ai făcut-o, că pe Anakin îl vei antrena? Din ataşament a izvorât. O mare afecțiune pentru el ai simțit-o. Mare afecțiune, pentru Anakin Skywalker simți. Profunde, sentimentele tale sunt, Obi-Wan. Complet, nu le-ai stăpânit. Şi nici tânărul Skywalker nu le-a stăpânit. Bănuiesc că strict în privința ataşamentelor, nu întotdeauna ai fost cu el.

Era adevărat. Nu fusese. Pentru că Anakin nu era ca ceilalți Padawani. Anakin îşi amintea de mama sa. Mai mult decât atât, era legat de ea. Legăturile lor erau puternice şi nu puteau fi uşor de rupt. Dar Consiliul ştiuse atunci când îl acceptase pentru antrenament, aşa că nu i se părea corect să-l critice pentru asta. Şi nici nu era corect să nu-i acorde o mică marjă de manevră din această cauză. Aşa că a făcut-o el… pentru că Yoda avusese dreptate în privința unui lucru, cel puțin. Ataşamentul era un lucru pe care el îl înțelegea.

— Din cauza ataşamentului față de mama lui, continuă Yoda, cu o expresie severă, pe Tatooine tânărul Skywalker a plecat, instrucțiunile tale directe sfidând.

Obi-Wan se holbă la el.

— Eu nu… noi nu… el nu mi-a spus de ce a plecat de pe Naboo. Nu am avut timp să discutăm despre asta. Evenimentele de pe Geonosis s-au desfăşurat prea repede.

— Lui Shmi Skywalker ceva i s-a întâmplat, mă tem, spuse Yoda încet.

— Ce anume?

— În Forță, pe tânărul Skywalker l-am simțit, da. Mare durere. Mare furie. O tragedie teribilă.

Oh, nu.

— Nu mi-a spus nimic, Maestre Yoda. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva mamei sale, sunt sigur că mi-ar fi spus.

Mi-ar fi spus, nu-i aşa? Sau aş simți asta?

Doar că fusese atât de supărat pe Anakin, atât de dezamăgit şi frustrat. De nesupunerea băiatului. Pentru că se lăsase capturat. Pentru că o târâse pe Padme după el. Aşa că atunci când se văzuseră în arena de pe Geonosis, fusese distras, cu simțurile întunecate de emoții. Ataşamentul intervenise din nou.

— Hmmm, spuse Yoda, încă plimbându-se. Apoi se opri, cu ochii pe jumătate întredeschişi, cu gura strânsă în felul în care îi făcea pe orice Jedi înțelept să fie

precaut. Bastonul de gimer bătu o dată, tare pe podea. Senatoarea Amidala. De sentimentele Padawanului tău pentru ea, tu erai conştient, nu-i aşa?

Obi-Wan îşi coborî privirea spre mâinile sale, încă încrucişate în poală.

— Eu... ştiu că a admirat-o foarte mult când era mic copil. Mi-am dat seama, când am fost desemnați să o protejăm, că nu uitase acea admirație, sau pe ea. Îşi ridică privirea. I-am reamintit, Maestre, că drumul pe care l-a ales interzice orice altceva decât o cordialitate caldă între ei.

Ochii lui Yoda se îngustară şi mai mult.

— Să-ți asculte îndemnul, Obi-Wan, el nu a făcut.

Obi-Wan simți cum îi bate inima în piept. Yoda ştia. Cearta lui disperată cu Anakin în timp ce-l urmăreau pe Dooku spre pieire... Insistența sălbatică a lui Anakin de a abandona datoria pentru a o salva pe Padme... Yoda ştia despre asta.

— Cât timp Anakin doarme, la Senatoarea Amidala vei merge, continuă Yoda. Încheiată trebuie să fie relația lui cu ea, înainte ca mai multe probleme să provoace. Mai bine decât majoritatea, tu ştii asta, Obi-Wan.

Siri. Durerea veche pulsă, împinsă repede deoparte. Fusese o altă viață. Un alt Obi-Wan. Yoda avea dreptate. Ataşamentul lui Anakin față de Padme nu putea continua. Se dovedise deja a fi o distragere periculoasă a atenției.

Eu am supraviețuit pierderii. Anakin va supraviețui şi el.

Singura problemă era...

Felul în care fugise ea la Anakin, atât de grav rănit în acea cavernă. Tandrețea din ochii ei, atingerea ei. Protecția ei feroce în timpul călătoriei de întoarcere pe Coruscant. Cum îşi ignorase propria durere pentru a lui. Şi cum luptase să-l vadă, aici, în Templu.

— Maestre Yoda, mă tem că problema nu e chiar atât de simplă, zise el cu grijă. Cred că sentimentele lui Anakin sunt reciproce. Probabil că Senatoarea Amidala va resimți intruziunea mea în afacerile ei private.

— Afaceri private? Urechile lui Yoda se ridicară, iar ochii i se deschiseră larg. Intimitate nu există, atunci când un Jedi implicat este. Sentimentele ei, Obi-Wan, nicio importanță nu au. Această relație, o vei încheia.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Da, Maestre, spuse el, întinzându-se spre Jediul perfect autodisciplinat şi liniştit care putea fi.

Sub suprafață, îndoielile mocneau.

— Du-te acum, Obi-Wan, spuse Yoda. Nimic de câştigat, dacă aştepți nu ai.

— Da, Maestre, spuse el din nou.

La urma urmei, nu avea de ales.

Capitolul 3

Deşi noaptea era încă la început, Padme stătea întinsă în camera ei întunecată, căutând uitarea binecuvântată a somnului. Din nefericire, somnul se încăpățâna să o ocolească.

I-am spus lui Anakin că îl iubesc pentru că am crezut că vom muri. Dar am supraviețuit... şi acum nu mai e cale de întoarcere. El este inima mea. Ne aparținem unul altuia pe viață.

Neliniştită, se mişcă sub cearşafurile uşoare, chinuită de amintirea fugii în peştera de pe Geonosis, văzându-l atât de îngrozitor de rănit şi de pierdut. Văzându-i brațul tăiat, abandonat pe pământ. O astfel de rană, venind atât de dur după moartea brutală a mamei sale. După ceea ce s-a întâmplat după acea moarte. Şi pentru că nu fuseseră singuri, pentru că Obi-Wan era acolo, şi pentru că Yoda era cu adevărat formidabil, nu putuse să-l sărute sau să plângă cu el. O îmbrățişare fu tot ce i se permise. Trupele de clone ale lui Yoda o dăduseră la o parte pentru a-l putea ridica, pentru a-l ajuta să urce în nava de luptă, pentru a-l ajuta să se îmbarce pe nava care îi adusese acasă. Asta fusese cea mai mare durere dintre toate.

Uşa închisă camerei ei sună. *Cine este?* Cu un oftat plin de resentimente, îşi trase un halat şi răspunse.

— 3PO, am spus că nu vreau să fiu deranjată.

— Oh, Stăpână Padme te rog să mă ierți, spuse droidul agitat. Am încercat să-l conving să plece, dar este insistent, aproape nepoliticos, aşa de nepotrivit pentru el, şi…

— Cine este? Cine a venit?

— Maestrul Kenobi, răspunse C-3PO. Şi spune că nu va pleca până când nu veți vorbi cu el.

Trebuie să se fi întâmplat ceva. Anakin.

— Spune-i că voi veni acolo imediat, spuse ea, cu gura uscată. Oferă-i băuturi răcoritoare. Nu va dura mult.

De îndată ce uşa se închise în spatele droidului, îşi smulse hainele de dormit şi îmbrăcă în schimb o rochie albastră simplă, dar elegantă. Hainele erau o armură. Dacă ar fi adus veşti proaste – dacă Anakin era… – nu voia să-l înfrunte cu nici cel mai mic dezavantaj.

Dar Anakin nu e mort. Dacă ar fi fost mort, aş fi ştiut.

Obi-Wan o aştepta în sufragerie, îmbrăcat îngrijit în haine Jedi noi. După felul în care stătea acolo, stabil pe picioare, fără ca fața să-i fie palidă şi răsucită de durere, era clar că vindecătorii se ocupaseră de rănile provocate de sabie care îl făcuseră mai neajutorat decât crezuse că era posibil.

— Obi-Wan, spuse ea, alăturându-i-se. Ai venit să mă duci înapoi la Templu? Acum am voie să-l văd pe Anakin?

El îşi plecă scurt capul, cu mâinile împreunate în fața lui.

— Nu, doamnă Senator Amidala. Mă tem că nu este posibil.

Senator. Nu Padme. Şi nimic din felul lui de a fi nu era decât o formalitate rigidă.

— Înțeleg, zise ea, precaută. În acest caz, având în vedere evenimentele recente, această problemă a ta nu poate aştepta? Sunt obosită. Trebuie să mă odihnesc.

— Apreciez asta, doamnă Senator, spuse el. Şi îmi pare rău că vă deranjez, dar nu. Această problemă nu poate aştepta.

Serios? Ei bine, asta nu era decizia ta, nu-i aşa? Erau acasă la ea. Cu regulile ei. Îşi încrucişă brațele.

— L-ai văzut pe Anakin?

Dacă era supărat, nu o arăta.

— Se odihneşte confortabil. Nu e nevoie să te îngrijorezi.

Era atât de calm. Absolut indiferent. Oricine altcineva ar fi crezut că vorbea despre o simplă cunoştință. Dar ea ştia mai bine.

C-3PO se întoarse cu ceaiul Karlini. Obi-Wan clătină din cap.

— Nu. Mulțumesc.

Ea luă o ceaşcă, mai mult pentru distragere decât pentru orice altceva, apoi făcu din cap în semn de concediere către droidul pretențios pe care îl construise Anakin.

— Asta-i tot. Te voi chema dacă mai am nevoie de tine. Când uşa se închise în spatele lui 3PO, se întoarse spre Obi-Wan. De ce eşti aici?

El ezită, apoi suspină, abandonându-şi reținerea fără sens.

— Pentru că trebuie să vorbim, Padme.

Ea simți cum îi bate inima.

— Înțeleg. Ei bine, dacă tot trebuie să vorbim, hai să o facem în condiții de confort. Arătă spre canapea şi scaune. Te rog. Ia loc.

Urmă încă o ezitare, apoi aprobă din cap.

— Mulțumesc, spuse el, supus, şi se lăsă pe un scaun.

Ea alese canapeaua de vizavi şi îl privi peste marginea ceştii de ceai. Coloana lui vertebrală era dreaptă, cu umerii încordați, ca şi cum s-ar fi aşteptat la probleme. La un fel de atac. Şi, în mod surprinzător, părea să nu mai aibă cuvinte.

În regulă, atunci. Voi face eu prima mişcare.

Lăsă ceaşca pe măsuța de lângă ea.

— Chiar dacă îți faci griji pentru Anakin – şi ştiu că îți faci, aşa că nu te obosi să te prefaci că eşti un Jedi stoic – îmi imaginez că nu eşti foarte mulțumit de el în acest moment. Dar ar trebui să ştii, Obi-Wan, că nu şi-a nesocotit cu uşurință ordinele.

Surprins, el se holbă la ea. Apoi făcu o față ironică.

— La ce moment te referi? Când a plecat de pe Naboo pe Tatooine, sau de pe Tatooine pe Geonosis?

— Ambele momente. Obi-Wan, indiferent de ceea ce ai putea crede, el ia foarte în serios meseria de Jedi. Doar despre asta vorbeşte. Să fie un Jedi şi să nu te dezamăgească. El…

Dar Obi-Wan nu o asculta. Privea în depărtare, cu ochii umbriți, cu o expresie sumbră. Şi apoi se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat cu mama lui Anakin, Padme?

Întrebarea o zdruncină, într-un mod neplăcut. Nu-şi dăduse seama că el ştia că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? A murit.

Iar asta îl zgudui pe el. *Bine.*

— Cum adică, a murit? spuse el, părând îngrozit. Cum? Şi unde era Anakin? Ce...

Ea ridică o mână, oprind valul de întrebări. Nu era treaba ei să discute despre moartea lui Shmi Skywalker cu acest bărbat. Nu despre moartea ei... şi nici despre ce se întâmplase cu Oamenii Nisipurilor după aceea.

— Îmi cer scuze. Dacă vrei să ştii mai multe, va trebui să-l întrebi pe Anakin.

Lui Obi-Wan nu-i plăcu asta, dar era suficient de inteligent să nu insiste.

— Îl pot ierta că s-a dus pe Tatooine, dacă... dacă decizia a implicat-o pe mama lui, spuse el. Dar când s-a dus pe Geonosis, a fost neascultător cu bună ştiință, a...

— Nu, Obi-Wan. A fost decizia mea, nu a lui.

— A ta?

— Aşa este. Anakin voia să te salveze de Separatişti şi voia să se supună şi Maestrului Windu. Evident că nu le putea face pe amândouă, aşa că am ales eu pentru el. Ceea ce voia să facă, dar îi era frică să o facă, din cauza consecințelor. Pentru că, indiferent ce alegere ar fi făcut, ar fi fost greşit.

Obi-Wan se încruntă la ea.

— Să umezi un ordin direct de la Consiliul Jedi nu este niciodată greşit, doamnă Senator. Nerespectarea unui ordin, asta este greşeala.

— Qui-Gon a nesocotit Consiliul destul de des, replică ea. Mi-a spus asta, pe Tatooine. A spus că este culmea nebuniei să înlocuieşti judecata ta cu a altcuiva, când tu eşti persoana cea mai în măsură să decizi. Ridicându-şi din nou ceaşca, luă o mică înghițitură de ceai. Aş fi foarte surprinsă dacă nu ți-a dat niciodată acelaşi sfat, Obi-Wan.

Ochii lui se închiseră, iar expresia lui îngheță.

— Nu am venit aici pentru a discuta despre Qui-Gon Jinn.

Ea nu se putu abține să nu tremure, atât de rece era vocea lui. Acesta era Obi-Wan care îl putea reduce pe Anakin la o tăcere pedepsită. Aproape până la lacrimi.

Dar nu mă voi lăsa intimidată. Nu are dreptul să mă pedepsească.

Puse din nou ceaşca jos.

— Bine. Atunci hai să discutăm despre asta. Dacă ai fi murit în acea arenă pentru că el nu ți-a sărit în ajutor, Anakin ar fi fost devastat. Chiar crezi că aş fi stat deoparte şi aş fi lăsat să se întâmple asta?

— Nu acțiunile tale sunt problema, Padme. Ideea este că Anakin nu ar fi trebuit să lase să se întâmple asta. Este Jedi. Trebuie să pună datoria înaintea sentimentelor personale.

— Şi a făcut-o! A fost pregătit să facă ceea ce i-a spus Maestrul Windu. Eu sunt cea care a decis să te salveze. Şi, în calitate de gardă de corp desemnată pentru mine, Anakin nu a avut de ales decât să mă însoțească.

Asta îi aduse o privire cu tentă de amărăciune.

— Foarte creativ din partea ta, doamnă Senator, spuse Obi-Wan. Qui-Gon ar fi mândru.

Ea se aplecă înainte, încercând să ajungă la el. Să treacă prin acea manieră Jedi de stăpânire pe sine, care devia totul.

— Anakin te admiră atât de mult, Obi-Wan. Trebuie să ştie că ai încredere în el.

El aprobă din cap.

— Ştie.

— Serios? Ea se dădu în spate. Oare?

— Nu mă crezi? De ce?

— Pentru că dacă ar crede că ai încredere în el, ar fi mai puțin nesigur.

— Mai puțin nesigur? repetă Obi-Wan, neîncrezător. Padme problema lui Anakin nu este lipsa de siguranță. De fapt, dimpotrivă. Supraîncrederea lui excesivă este cea care s-a dovedit a fi cauza problemelor lui. Dacă nu m-ar fi nesocotit, dacă nu ar fi sărit să-l înfrunte singur pe Dooku, nu ar fi zăcut acum inconştient în Templu, aşteptând ca ei să termine construcția brațului său protetic!

— Deci, spuse ea, cu inima bătându-i cu putere. Îl învinovățeşti pe Anakin pentru ceea ce s-a întâmplat.

Obi-Wan se ridică în picioare şi se întoarse pe jumătate de la ea.

— Nu am venit aici ca să reiau evenimentele de pe Geonosis. Asta e o problemă Jedi, nu a ta.

— Atunci treci la subiect sau întoarce-te la Templu, Obi-Wan, replică ea. Nu eu te-am invitat aici. Şi ți-am permis să rămâi din politețe, nimic mai mult.

Încet, el se întoarse spre ea. Fața îi era palidă, iar ochii lui albaştri limpezi erau întunecați de emoții dificile.

— Ideea este că nu poate exista nicio speranță pentru altceva decât cordialitate între tine şi Anakin, doamnă Senator. El şi-a luat un angajament față de Ordinul Jedi. Viața lui este alături de noi. A visa altfel este o nebunie.

Ea simți o strălucire de furie în sânge, ca o ceață de căldură care dansa pe deşertul Tatooine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu mă lua de prost, Padme! răbufni el. Bineînțeles că ştii. El are sentimente pentru tine. Sentimente puternice care îi întunecă judecata şi îl fac să nu se supună Ordinului. Ai de gând să te prefaci că nu ai sentimente similare pentru el?

— Sentimentele mele sunt treaba mea!

— Nu şi când implică un Jedi!

Răsuflând cu greu, se priviră unul pe celălalt. Dacă ea putea vedea durere în el, cu siguranță că şi el o putea vedea în ea.

— De asta ai venit? şopti ea. Să-mi spui că trebuie să-l uit pe Anakin?

— Am venit pentru că aşa mi s-a spus, răspunse Obi-Wan, după o clipă. Şi pentru că încerc să îl protejez. Şi pe tine, deşi nu mă aştept să crezi asta. Dar Padme… Se lăsă din nou pe marginea scaunului şi atinse cu vârful degetelor genunchiul ei. Este adevărat. Trebuie să ştii că dacă vei merge mai departe cu asta nu va duce decât la suferință pentru amândoi. Dacă îl iubeşti pe Anakin, trebuie să-l laşi să plece. Nu poate să te iubească şi să fie Jedi. Iar el s-a născut să fie Jedi. Are un destin mai mare decât ne putem imagina noi doi. Dacă nu e liber să îl urmeze, multe ființe ar putea plăti un preț îngrozitor. Asta e ceea ce vrei?

Ea clipi rapid, alungându-şi lacrimile.

— Şi îl iubeşti atât de puțin încât ai vrea să-l condamni la o viață de singurătate, totul în numele unei profeții despre care nici măcar cineva din prețiosul tău Consiliu Jedi nu poate spune cu certitudine că este adevărată?

Din nou Obi-Wan se ridică în picioare şi de data asta se îndepărtă.

— Dacă nu l-aş… iubi, spuse el, cu vocea nesigură, cu spatele întors, nu aş fi aici acum.

Ea sări în picioare.

— Atunci cred că noi doi definim dragostea foarte diferit. Niciodată nu voi face nimic care să-l rănească pe Anakin. Poți spune acelaşi lucru, Obi-Wan?

El se întoarse, cu ochii strălucind.

— E o prostie şi o copilărie să spui aşa ceva!

— Obi-Wan, îmi fac griji pentru el. Nu poți să înțelegi asta?

El inspiră adânc. Apoi lăsă aerul să iasă, cu putere, recăpătându-şi calmul.

— Padme te înşeli dacă tu crezi că nu-mi dau seama ce-ți cer. Îmi dau. Viața unui Jedi este singuratică. Ne cere cele mai mari sacrificii. Plasarea nevoilor noastre pe ultimul loc şi a celor ale străinilor pe primul loc. Dar câtă suferință ar fi dacă Jedii şi-ar abandona datoria? Asta e ceea ce-ți doreşti? Asta crezi că vrea Anakin?

Vrea să-i slujească pe Jedi şi vrea să iubească şi să fie iubit. Refuz să accept că trebuie să fie forțat să aleagă.

— Nu am nicio autoritate asupra ta, continuă Obi-Wan. Sunt perfect conştient de asta. Dar vreau să te rog – te implor – să faci un singur lucru. Să părăseşti Coruscantul. Întoarce-te pe Naboo. Dă-i lui Anakin timpul de care are nevoie pentru a-şi reveni după rana sa... şi de a realiza ceea ce noi doi ştim deja: că a merge pe drumuri separate este singurul remediu posibil pentru această situație nefericită.

Ea clipi din ochi pentru a nu da drumul lacrimilor înțepătoare. *Spui că înțelegi, Obi-Wan, dar nu e aşa. Din toate punctele de vedere care contează, nu-l cunoşti deloc pe Anakin. Dar eu îl cunosc. Chiar îl cunosc. I-am văzut adevărata inimă. Dragostea mea îl poate salva.*

Dar nu-i putea spune asta lui Obi-Wan. El nu ar fi crezut niciodată. Iar el nu ar fi închis ochii acum că ştia că ea şi Anakin se iubeau. Aşa că trebuia să-l facă să creadă că a convins-o să-l abandoneze pe Anakin. Nevoia unei astfel de înşelăciuni o întrista. Îi plăcea de Obi-Wan, foarte mult. Şi ştia că el îl iubea pe Anakin, în felul rece şi stăpân pe sine al Jedilor. Dar dragostea lui Anakin era ca şi căldura unei supernove. În încercarea de a o controla, Jedii l-ar fi distrus.

Voi muri înainte să las să se întâmple asta.

Îşi ridică privirea.

— Crezi cu adevărat că dragostea mea îi poate face doar rău?

— Da, Padme, spuse el, şi fu nevoit să-şi dreagă glasul. Da.

Nu i-a fost greu să lase lacrimile să crească din nou. Simpla sinceritate din vocea lui o durea, iar ea nu se aşteptase la asta.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău, spuse el, părând neajutorat. Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel. Chiar îmi doresc. Dar trebuie să înțelegi... nu poate ieşi nimic bun din această relație, pentru niciunul dintre voi.

— Poate... poate că ai dreptate, şopti ea, cu destulă reticență.

— Am dreptate.

Ea îşi înăbuşi plânsetul.

— Nu vreau să-l rănesc.

— Ştiu, Padme. Dar e mai bine să fie o mică cruzime acum decât o devastare zdrobitoare mai târziu.

Acum lăsă lacrimile să-i curgă fără reținere.

— Nu mă va ierta niciodată.

Obi-Wan făcu un pas mai aproape.

— Poate că nu, spuse el, cu vocea nesigură. Dar ai putea să te ierți dacă iubirea ta l-ar distruge?

— Nu. Aş muri, spuse ea pur şi simplu.

Şi în acel moment spusese adevărul absolut.

— Atunci ştii ce ai de făcut.

— Da, şopti ea, încă plângând. Voi părăsi Coruscantul. Voi petrece ceva timp cu familia mea. Şi poate că nu mă voi mai întoarce. Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că mai pot face diferența. Am pierdut bătălia împotriva formării armatei şi acum mă tem că vocile păcii au fost înecate cu totul. Am nevoie de ceva timp pentru a decide ce voi face în continuare.

Surprinzând-o, Obi-Wan îi luă mâna. Degetele lui erau reci.

— Te înşeli. Senatul va avea nevoie de tine acum mai mult ca niciodată.

Cu blândețe, ea se eliberă.

— Poate. Obi-Wan… eu ar trebui să fiu cea care să facă ruptura cu Anakin. Dacă vine de la tine, va fi furios, plin de resentimente, şi nu vreau să existe probleme între voi. În plus, dacă vine de la tine, s-ar putea să nu creadă, şi atunci va trebui să-i spun oricum.

El îşi netezi barba, gândindu-se.

— În regulă.

— Lasă-l pe Anakin să mă însoțească acasă, pe Naboo. Să-mi iau rămas bun va fi dificil. Aş vrea ca despărțirea noastră să fie privată. Te rog, Obi-Wan, adăugă ea, văzându-i reticența. Îmi datorezi măcar asta.

El suspină.

— Nu pot promite nimic, dar… voi face tot ce pot.

— Mulțumesc.

— Padme… El clătină din cap. Faci ceea ce trebuie. Singurul lucru care îl poate ține în siguranță. Anakin va avea nevoie de toată puterea lui, de toată concentrarea lui, pentru ceea ce va urma. Nu vezi asta acum, dar o vei vedea, în timp.

Apoi o părăsi. Bucurându-se de singurătate, rămase pe veranda apartamentului şi privi peisajul oraşului, spre îndepărtatul şi impunătorul Templu Jedi unde Anakin zăcea în transa sa vindecătoare.

Nu-ți fie teamă, iubirea mea. Nu-i voi lăsa să intervină între noi. Şi dacă suntem împreună, nici măcar Forța nu ne va despărți.

* * *

Obi-Wan se întoarse direct la Templu, la Yoda. Datoria trebuia pusă înaintea sentimentelor personale, întotdeauna. Va trebui să mai aştepte ca să-şi vadă Padawanul rănit.

Shmi e moartă? Oh, Anakin.

— Gata, este? întrebă Yoda, cu picioarele încrucişate pe plăcuța de meditație din camera sa privată.

Simțindu-se bolnav, simțindu-se gol, el se înclină.

— Da, Maestre.

— Bine. Necesar, acest lucru a fost. Necesar nu ar fi fost, Obi-Wan, dacă mai atent ai fi fost. Ochii lui Yoda se îngustară. Dezamăgit sunt.

Şi asta fu ca o lovitură de sabie între coaste.

— Îmi pare sincer rău, Maestre.

Yoda îşi înclină bărbia, cu privirea lui constantă şi implacabilă.

— O lecție să fie asta, Maestre Kenobi. Ataşamentul la suferință duce pentru un Jedi. Învață singur. Învață-ți Padawanul, cât mai poți. Un Cavaler Jedi trebuie să devină, mai devreme decât am crezut.

Ce? Nu.

— Maestre Yoda, nu e pregătit.

— Să-l faci să fie pregătit, tu trebuie, Obi-Wan. Asta, sarcina ta este.

Având în vedere dispoziția lui Yoda, era o nebunie să îl contrazică. Dar nu putea să rămână tăcut.

— Maestre Yoda, chiar e nevoie să fie grăbit? Cu siguranță nu ar fi înțelept să-l grăbim pe Anakin, mai ales acum. Rănirea lui… şi Maestre, mama lui e moartă.

Yoda aprobă din cap, scurt şi tăios.

— Da. Dar mamele mor, Obi-Wan. Trist este, dar să distragă atenția unui Jedi, moartea nu trebuie.

Şi asta era adevărat. Era adevărat, dar… *Să nu-l distragă? Yoda, Yoda, tu nu-l cunoşti pe Anakin.*

— Da, Maestre, spuse el cu mare grijă. Dar, deşi ştiu că Jedii pierduți trebuie înlocuiți, victoria noastră pe Geonosis a fost decisivă. Cu siguranță există o şansă ca Dooku şi Separatiştii să se gândească de două ori înainte să intensifice acest conflict. Acum că au văzut puterea militară de sub comanda noastră, trebuie să ştie că ar fi o nebunie.

Yoda îşi strânse buzele.

— Nebunie, da. Crezi că Dooku, sănătos la cap este, nu-i aşa? A trecut de partea întunecată. Nebunie, asta e.

— Deci războiul este inevitabil?

Yoda închise ochii şi îşi coborî capul.

— Poate, murmură el. Trebuie să aşteptăm, să vedem ce ne arată Forța.

Şi ce aşteptare chinuitoare avea să fie.

— Da, Maestre, spuse Obi-Wan. În acest caz, în timp ce aşteptăm…

Yoda îşi ridică privirea.

— La Padawanul tău poți să te duci, Obi-Wan. Nevoie de îndrumarea şi sprijinul tău, va avea în această tranziție dificilă.

— Da, Maestre. Mulțumesc, spuse el, retrăgându-se spre uşa camerei.

— Obi-Wan.

Înfiorat de tristețea din vocea lui Yoda, se întoarse.

— Da, Maestre?

Privirea lui Yoda era sumbră.

— Mari sunt provocările cu care Padawanul tău se va confrunta. Să fii prietenul lui, inima te va îndemna. Dar Obi-Wan, o greşeală, asta ar fi. De prieten, tânărul Skywalker nevoie nu are. Nevoie de un Maestru el are, iar tu trebuie să fii Maestru.

— Înțeleg, răspunse Obi-Wan, şi plecă.

Dar, în timp ce se îndrepta spre Sălile de Vindecare, îşi dădu seama că nu era un sfat pe care era pregătit să-l accepte. *Timp de zece ani am fost un Maestru pentru Anakin şi tot ce am obținut a fost sfidarea. Cu cât îl critic mai mult, cu atât mai mult se îndepărtează. Cu cât mă retrag mai mult, cu atât mai furios devine. Mai multă critică, mai multă distanță emoțională… nu acesta este răspunsul. Nu e un Jedi tipic. Nu a fost niciodată. Şi totuşi, am încercat să-l transform într-unul. Am încercat să-l stăpânesc. Să-l controlez. Pentru binele lui, e adevărat… dar chiar şi aşa… Dacă vrea să devină în curând un Cavaler Jedi, asta trebuie să se termine. În afară de asta, cu lupta de reabilitare fizică în fața lui… cu moartea viselor sale despre Padme care va urma… cu pierderea zdrobitoare şi teribilă a mamei sale pe care trebuia să o înfrunte… Singurul*

lucru de care Anakin are nevoie acum este un prieten.

* * *

Prins într-un coşmar, Anakin era disperat.

Mamă, mamă, rămâi cu mine, mamă. Atât de bătută, atât de brutalizată. O dezamăgise. *Arăți atât de frumos. Te iubesc.* Durerea din vocea ei, sângele, ruşinea... Inspiră, expiră, apoi nu mai respiră. *Rămâi cu mine, mamă... nu mă părăsi...*

— Mamă! strigă el şi deschise ochii.

Fața îi era udă leoarcă şi simțea lacrimile fierbinți.

— Taci, spuse Obi-Wan. Anakin, taci. Stai nemişcat. Ai fost rănit grav.

De parcă el nu ştia asta. De parcă nu ar fi simțit gaura din pieptul lui, acolo unde fusese inima lui, acolo unde inima îi fusese smulsă, acolo unde un ocean de acid îi transformase lumea în durere. Se uită la omul care îi fusese mentor şi prieten timp de zece ani şi tot ce se putea gândi era la ceea ce tocmai pierduse. La ceea ce renunțase când se alăturase Jedilor.

— Mama mea e moartă, şopti el. Şi e numai vina ta.

Obi-Wan tresări înapoi.

— Ce? Nu. Anakin, nu.

— Pleacă de lângă mine, spuse Anakin, în timp ce marginile viziunii sale se unduiau în cărămiziu şi negru... iar furia care sălăşluia în el se pregătea să țipe. Nu vreau să fii aici. Ea ar fi fost în viață dacă ai fi crezut în visele mele. Ar fi fost în viață dacă aş fi eliberat-o. Pleacă de lângă mine, Obi-Wan. Lasă-mă în pace!

Dar Obi-Wan nu voia să plece.

— Îmi pare rău. Nu am ştiut, Anakin. Nu ai visat că era în pericol. Nu ai visat că va muri. Dacă mi-ai fi... dacă mi-ai fi spus...

Anakin se uită la mâna lui Obi-Wan de pe umărul lui şi ridică din umeri, încercând să o îndepărteze.

— Nu mă atinge. Eşti surd? Am spus să mă laşi în pace.

Obi-Wan îl ignoră în continuare. Bineînțeles. Pentru că asta făcea el. El dădea ordine. Nu asculta niciodată.

— Anakin, trebuie să ştii că nu a fost intenționat.

Tot ce trebuia să ştie era că acest om îl dezamăgise. Bolnav, tremurând pe punctul de a-şi pierde complet controlul de sine, întinse mâna pentru a se elibera de degetele lui Obi-Wan...

În lumina caldă şi blândă a camerei, armătura aurie străluci.

— Ce? spuse el, holbându-se confuz.

Brațul lui? Acela era brațul lui? Mâna lui? Cum era posibil aşa ceva? Nu era un droid, era din carne şi oase.

— Ce-i asta? Eu nu...

Şi apoi totul reveni, un torent de amintiri nemiloase şi necruțătoare.

Sărutând-o pe Padme... Arena Geonosis... Măcelul... Toți acei Jedi ucişi în plin soare... Urmărirea disperată a lui Dooku... Duelul din peşteră... Obi-Wan tăiat, la un pas de moarte... Şi brațul lui – *brațul lui.*

Ca şi cum imaginile ar fi fost un declanşator, ca şi cum amintirea unui lucru ar fi fost acelaşi lucru cu retrăirea lui, agonia acelei tăieturi de sabie izbucni prin el ca o furtună. Şi Obi-Wan îl ținu în brațe în timp ce plângea.

Capitolul 4

ACUM: RĂZBOIUL CLONELOR, DUPĂ BĂTĂLIA DE PE CHRISTOPHSIS

— Nu, Ahsoka! Nu aşa! spuse Anakin, frustrat. Cum se face că nu mă asculți?

Aruncându-i o privire încruntată, Ahsoka făcu un pas înapoi.

— Nu țipa la mine, *Skyguy*. Fac tot ce pot. Dacă nu o fac cum trebuie, e vina ta, nu a mea. Tu eşti Maestrul Jedi şi eu sunt Padawana, îți aminteşti? Încă nu ar trebui să ştiu totul.

Neîncrezător, el se holbă la ea; apoi se întoarse şi se îndepărtă de ucenica sa insolentă înainte să intre în bucluc rostind cuvinte mai potrivite pentru o cursă de ataşe aprig disputată decât pentru seninătatea liniştită a Templului Jedi. Din nou, totuşi, fu surprins de lipsa împletiturii de Padawan care să-i atingă umărul în ritmul mersului său. Ar fi trebuit să se obişnuiască cu absența ei până acum: trecuseră săptămâni întregi de la acea ceremonie scurtă şi solemnă în care Obi-Wan îl eliberase de trecutul său, încheindu-i copilăria cu un gest de aprobare precaut. *Poate că nu m-au făcut Cavaler Jedi prea devreme... dar sunt destul de sigur că nu sunt pregătit pentru un ucenic. Cel puțin, nu o ucenică precum Ahsoka.*

Ridicând privirea, îl văzu pe fostul său Maestru stând în picioare pe balconul de observație al camerei, cu brațele încrucişate la piept în acel mod special pe care îl avea. Îşi ascundea un zâmbet amuzat în barbă.

Da, da, e amuzant. E hilar. Crezi că asta e o răzbunare, Obi-Wan, nu-i aşa? Crezi că-mi primesc ceea ce mi se cuvine.

Ei bine... poate că aşa şi era.

Se întoarse spre ucenica sa. Ea nu se mişcase niciun pas, nu-şi coborâse bărbia ridicată sfidător, nu-şi oprise sabia de antrenament care lovea, dar nu mutila sau ucidea. În schimb, stătea acolo, periculos de aproape de a se bosumfla, cu lacrimi de furie şi frustrare strălucindu-i în ochi.

Cunoştea privirea aceea. Ştia cum se simțea să o poarte pe față. De câte ori, în ultimii zece ani, se uitase la Obi-Wan exact aşa? Se luptase cu nevoia de a lua atitudine şi de a-şi striga furia şi dezamăgirea... nu întotdeauna cu succes.

Propria lui frustrare se stinse atunci, văzând suferința Ahsokăi. Suspină şi se întoarse spre ea, dezactivându-şi propria sabie de antrenament.

— Uite, spuse el, oprindu-se în fața ei. Nu e vorba că faci o treabă proastă. Nu e aşa. Dar asta nu este acelaşi lucru cu a face o treabă bună, Ahsoka.

Bărbia ei se ridică puțin mai sus.

— Am făcut o treabă bună pe Christophsis, nu? Şi pe Teth, şi pe Tatooine?

— Nu am spus niciodată că nu ai făcut. Dar ai avut şi noroc de multe ori. Norocul te poate duce doar până la un punct, Padawan. Te aştepți să-mi încredințez viața ție, pe baza norocului?

Încet, încet, bărbia ei coborî.

— Nu, murmură ea. Bineînțeles că nu vreau.

— Bine, pentru că nu o voi face, spuse el cu severitate. Acum, fă cincizeci de repetări ale formei Niman, nivelul unu. De una singură. Şi vreau ca fiecare lovitură să fie perfectă, Ahsoka. Identică. Centrată în Forță. Nu te grăbi. Nu încerca să

termini repede. Axează-te pe fiecare lovitură a exercițiului. Își bagă mâna în tunică și scoase o cameră droidă. O să te înregistrez, ca să putem revizui stilul și tehnica împreună mai târziu.

— Vrei să spui că nu vei rămâne să priveşti? întrebă ea, părând dezamăgită.

— Voi fi prin preajmă, răspunse el. Dar nu ar trebui să conteze unde mă aflu. Contează unde eşti tu. Centrată în Forță, îți aminteşti?

Apăsând un comutator, activă drona şi o aruncă în aer. Odată ce Ahsoka se mişca, drona se fixa pe ea şi o înregistra până când îşi termina sarcina.

— Acum… începe.

În timp ce ea făcea ce i se spusese, cu sabia de antrenament zumzăind, el se întoarse cu spatele şi se îndepărtă. Se simțea prost, se simțea vinovat că fusese atât de dur cu ea. Că nu o lăsase să ştie că fusese în locul ei, foarte recent, şi că înțelegea încâlceala copleşitoare de emoții pe care toți Padawanii erau forțați să o cucerească.

Dar nu e vorba de mine, ci de ea. Fiecare Padawan parcurge acelaşi drum în mod diferit. Ea trebuie să-şi găsească propriul drum, la timpul ei. Eu nu o pot ajuta. Doar ea însăşi se poate ajuta. Era ceva ce îi spusese Obi-Wan, odată – ceva ce, bineînțeles, nu-i plăcuse la vremea respectivă.

Ataşându-şi sabia de antrenament la centură, urcă scările până la balconul de observație unde încă stătea fostul său Maestru, privind-o pe Ahsoka cum se scufundă tot mai adânc în Forță.

— Promite mult, Anakin, spuse Obi-Wan, aruncându-i o privire. Cei mici şi războinici se dovedesc adesea cei mai buni, să ştii.

Nu era acesta un compliment tipic lui Obi-Wan? Direct. Pe nepusă masă. Niciodată entuziast. *Eu cred că este.*

— Va fi bună, mormăi Anakin. Deşi tot nu înțeleg de ce Maestrul Yoda a trimis-o la mine. Nu când tu nu ți-ai găsit un nou ucenic.

— Nu e nicio grabă pentru asta, spuse Obi-Wan. Un alt zâmbet pândea pe buzele lui. Încă îmi revin după rigorile ultimului meu Padawan.

Anakin îşi dădu ochii peste cap.

— Ha ha ha, mormăi el. Nu mă aşteptam la asta.

Obi-Wan chicoti încet:

— Serios? Ar fi trebuit să te aştepți.

— Presupun, spuse Anakin, permițându-şi un pic de sarcasm propriu, că acum este momentul în care ar trebui să spun: *Uau, Obi-Wan, nu am ştiut niciodată cât de greu îți era când mă antrenai. Dar acum înțeleg. Acum totul are un sens perfect.*

— Ceva de genul ăsta, da, spuse Obi-Wan, zâmbetul său lărgindu-se.

Anakin suspină.

— Da… ei bine… poate că înțeleg.

O tăcere confortabilă se aşternu între ei. Anakin salută amuzamentul, glumele, camaraderia uşoară. Imediat după Geonosis, când încă se recupera după rănirea catastrofală, se părea că relația lor era pe punctul de a se destrăma. Doar refuzul ferm al lui Obi-Wan de a fi îndepărtat o salvase. Doar dorința lui de a accepta furia Padawanului său, durerea şi vina lui şi de a nu lua nimic personal. Şi a fost atât de multă furie. Atât de multă suferință. Chiar şi acum ecourile persistau.

Întotdeauna vor fi acolo. Niciodată nu va scăpa de acel moment din deşertul Tatooine când îşi văzuse mama murind. O simțise murind. Niciodată nu va scăpa de ceea ce se întâmplase după aceea. De masacrul sălbatic sub lumina stelelor.

Obi-Wan nu ştia nimic despre asta. Niciodată nu va şti. Obi-Wan era Jediul

perfect. Niciodată n-ar fi putut înțelege nevoia copleşitoare de a ucide ceea ce o omorâse pe persoana pe care o iubea cel mai mult.

În cele din urmă, Anakin ştia că singurul lucru care îl salvase a fost Padme şi singura zi perfectă pe care o petrecuseră împreună după nunta secretă. Dragostea ei. Răbdarea ei. Acceptarea neîndoielnică a tot ceea ce Jedii îi cereau să nege.

Dar şi Obi-Wan îl ajutase. Cu brațul pierdut, cu sângele şi oasele lui pierdute, cu echilibrul său în Forță acum iremediabil alterat, ştia că fără Obi-Wan nu ar fi ajuns niciodată să aibă din nou încredere în abilitățile sale, în el însuşi. Niciodată nu ar fi găsit o cale de a trece de coşmarurile cu Dooku, de retrăirea chinuitoare şi nocturnă a duelului lor scurt şi şocant. Eşecul său. Mutilarea lui. Niciodată nu ar fi găsit drumul înapoi la râsete şi la bucuria de a fi Jedi.

Şi exista bucurie. Oh, era atâta bucurie.

— A fost numai vina mea, Maestre, îi recunoscuse lui Obi-Wan la întoarcerea sa de pe Naboo, după ce terminase sarcina privată de a-şi construi noua sabie. Aroganța mea aproape că te-a ucis. Iar nerăbdarea a dus la înfrângerea mea. N-am vrut să te ascult. Îmi pare rău.

Se pregătise atunci pentru inevitabila predică. O disecție a nenumăratelor sale neajunsuri. În schimb, Obi-Wan încercase să zâmbească şi nu reuşise.

— Îți voi ierta cu plăcere asta, Anakin, dacă tu îmi vei ierta visele despre mama ta, răspunse el, cu o voce nu tocmai calmă. Aş fi salvat-o pentru tine dacă aş fi putut.

Nu au mai vorbit despre niciunul dintre cele două incidente. Şi ceea ce fusese adesea o relație tensionată între Maestru şi elev se transformase uşor într-o prietenie simplă, lipsită de presiuni şi neaşteptată, care se adânci în timpul nenumăratelor ore pe care le petrecuseră la antrenamentele cu sabia, pregătindu-se pentru război. Chiar înainte să fie făcut Cavaler Jedi. Un Cavaler Jedi care nu trecuse niciodată prin testele oficiale, la fel ca Obi-Wan. Începea să creadă că, până la urmă, aveau multe în comun.

Bineînțeles, încă mai aveau momentele lor. Câteodată Obi-Wan uita de partea *fostul* din *fostul Padawan* şi îi dădea lecții, sau îl mustra. Uita că acum erau amândoi Cavaleri Jedi, amândoi Generali, cu responsabilități egale. Oameni cu vieți depindeau de conducerea lor. Asta era... iritant. Uneori se întreba dacă Obi-Wan îl va vedea vreodată ca pe un egal. Dar, în general, nu lăsa să îl deranjeze. Dacă ar fi lăsat să îl deranjeze, ar fi putut strica lucrurile – şi nu voia asta.

La şapte săptămâni după *Bătălia de pe Geonosis* – la nici trei săptămâni după ce Anakin îşi luase rămas bun fără regrete de la *Padawan* – forțele Separatiste ale lui Dooku lansaseră un atac brutal şi din mai multe direcții asupra Republicii. El şi Obi-Wan luptaseră cot la cot, apărând mai întâi Anoth şi apoi Bakura. Atunci simțiseră pentru prima dată gustul amar al monstrului Grievous. Apoi venise Christophsis... şi totul se schimbase. Privind acum în urmă, îşi dădu seama că Christophsis şi misiunile ulterioare pe Teth, apoi pe Tatooine, cu Ahsoka, fuseseră catalizatorul de care avea nevoie pentru a-şi finaliza transformarea din Padawan în Cavaler Jedi.

Aruncând o privire cu colțul ochiului către Obi-Wan, amintindu-şi de laudele reținute, dar sincere, ale fostului său Maestru în legătură cu acea misiune, simți o tresărire de vinovăție. *Aş fi vrut să-i pot spune despre Padme... Jedii se înşeală. Dragostea nu ne slăbeşte. Ne face mai puternici. Mi-aş dori ca eu şi Padme să-i arătăm asta. E foarte singur.*

— Ce e? spuse Obi-Wan. Am o muscă pe nas?

Anakin clătină din cap.

— Mă întrebam doar cât timp vom mai fi blocați aici pe Coruscant, când în fiecare zi Jedii şi trupele de clone şi ființele obişnuite luptă şi mor pentru Republică. Pentru libertate. A trecut mai bine de o săptămână şi mi se pare greşit să fim în siguranță aici, când nimeni nu e în siguranță acolo. Nu atâta timp cât lui Dooku, Grievous şi celorlalți Separatişti nu le pasă cât sânge nevinovat varsă.

— Ştiu, spuse Obi-Wan şi îşi aşează o mână pe umărul lui Anakin. Dacă te ajută, şi eu sunt nelinişti. Cu cât îl învingem mai repede pe Dooku şi pe acoliții lui, cu atât mai repede noi, Jedii, ne putem întoarce la primul şi cel mai bun scop al nostru... protejarea păcii.

— Deci nu ştii nimic?

Lăsându-şi mâna să cadă, Obi-Wan încruntă o sprânceană.

— Dacă te întrebi dacă ştiu unde şi când va avea loc următoarea noastră misiune, atunci trebuie să te dezamăgesc. Dar nu te grăbi prea tare să pleci, Anakin. Cu cât războiul ăsta va continua mai mult, cu atât mai puțin frecvente vor fi refugiile noastre acasă. Bucură-te de Coruscant cât mai poți, tânărul meu prieten. Ceva îmi spune că în curând vom deveni străini de Templu.

Un fior de teamă trecu prin spinarea lui Anakin. Plecarea de pe Coruscant însemna să o părăsească pe Padme.. şi părea că au trecut doar câteva clipe de când se reuniseră. Când închidea ochii, putea să-i simtă parfumul subtil, să-i simtă degetele pe pielea lui, pielea ei sub degetele lui, să-i guste lacrimile de bucurie. Dorul de ea era o agonie, despărțirea lor o tortură. Nu că ar fi resimțit şansa de a-şi face datoria. Vorbise serios fiecare cuvânt pe care tocmai i-l spusese lui Obi-Wan: era disperat să vadă Republica victorioasă împotriva Separatiştilor. Deja acest război îl adusese la disperare. Şi cu cât continua mai mult, cu atât mai adânc vor curge râurile de sânge.

N-ar fi trebuit să lăsăm să se ajungă atât de departe. Dacă am fi fost mai puternici, Separatiştii nu ar fi devenit atât de îndrăzneți. Ar fi trebuit să-i oprim. Vina este a noastră. La ce sunt buni Jedii dacă refuzăm să ne folosim puterea pentru bine? De ce să avem putere, dacă ne este interzis să o folosim cât de mult putem?

Obi-Wan îi dădu un ghiont.

— Ucenica ta şi-a terminat sarcina, Maestre Skywalker.

Anakin tresări.

— Nu-mi spune aşa. Nu sună bine.

În timp ce Obi-Wan chicotea, Anakin se uită în sală pentru a vedea că Ahsoka terminase într-adevăr cu cele cincizeci de repetări ale formei Niman, nivelul unu. Gâfâia, iar tunica îi era umedă din cauza efortului depus. Sabia de antrenament era încă pornită, iar ea privea cu speranță spre balcon.

— Nu că aş vrea să-ți spun cum să-ți înveți Padawana, adăugă Obi-Wan, dar cred că a muncit destul pentru o zi. Ce-ai zice dacă tu şi cu mine i-am face o demonstrație a unor tehnici mai avansate, hmmm?

Anakin zâmbi. O luptă de antrenament. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se antreneze. Mai ales împotriva lui Obi-Wan, renumit ca fiind unul dintre cei mai desăvârşiți şi mai formidabili duelişti ai Templului. Erau atât de bine acordați unul cu celălalt acum, după ani de zile în care îşi încrucişaseră săbiile, încât în multe privințe era ca şi cum s-ar fi duelat cu el însuşi.

— O idee excelentă, Maestre Kenobi, spuse el. Să mergem?

Şi cu un zâmbet comun, fără să mai fie nevoie de alte discuții, săriră uşor

peste marginea balconului pentru a ateriza cu ajutorul Forței la picioarele unei Ahsoka speriate.

— Sabia ta de antrenament, Padawan, spuse Obi-Wan politicos, cu mâna întinsă. Şi poate ar trebui să găseşti un loc sigur unde să stai.

În mod clar uimită şi emoționată, Ahsoka îşi predă arma de antrenament. Apoi, cu o privire obraznică către Maestrul ei, sări în Forță până la balconul de observație.

— Măi, măi, spuse Obi-Wan. Câtă lejeritate, Anakin. Mă întreb de unde a învățat acest obicei prost?

— Nu-mi pot imagina, Maestre, replică Anakin, scăpând vechiul titlu onorific.

Dar nu i se păru greşit. Niciodată nu s-ar fi simțit greşit. Îşi desprinse sabia de antrenament de la centură, o aprinse şi se lăsă să cadă fără să se gândească, instinctiv, în evaluarea de pândă care prevestea fiecare duel.

Cu ochii țintă, cu zâmbetul ăla micuț la pândă, Obi-Wan îl egală pas cu pas.

— Gata?

Anakin aprobă din cap.

— Întotdeauna.

Şi dansul lor începu.

* * *

Când Maestrul Yoda îi spusese că va fi ucenica lui Anakin Skywalker, Ahsoka nu ştiuse dacă să râdă sau să plângă. Niciun Jedi din Templu nu arunca o umbră mai lungă decât Anakin, sau era înconjurat de mai multe zvonuri, de mai multe speculații. Poveştile despre isprăvile sale deveneau mai picante cu fiecare povestire. Toată lumea îl cunoştea... şi totuşi nimeni nu-l cunoştea bine. Cu excepția Maestrului Obi-Wan, desigur, care era la fel de greu de citit, se pare, ca şi legendarul său fost Padawan.

Cel Ales? Cel Ales va fi Maestrul meu? Oh, nu. Nu, nu se poate să fie aşa. Trebuie să fie o greşeală. Au greşit ucenicul.

Dar venerabilul Yoda nu făcea greşeli. Aşadar, cu inima în gât, cu teroarea clocotind în sânge, călătorise spre Christophsis pentru a-l întâlni pe cel care o va ajuta să devină Cavaler Jedi. Într-un fel sau altul, petrecuseră o perioadă... interesantă... de timp. El era mai uman decât se aşteptase ea. La fel de strălucitor şi la fel de volatil. Mai nerăbdător, şi totuşi, cumva, mai tolerant. Bine, ea ajunsese destul de aproape de muchie de câteva ori. Îşi meritase mustrările pe care i le dăduse el. Asta fusese din cauza nervilor. A dorinței de a-l impresiona. Să-i arate că îşi găsise ucenicul potrivit. Dar nu se descurcase prea rău, în general. Cel puțin el nu părea dezamăgit. Nu alergase direct la Yoda la întoarcerea lor la Templu şi nu-i ceruse un alt Padawan – *orice Padawan, doar să dispară Ahsoka din fața mea!*

Deci... se pare că erau împreună pe termen lung. O echipă adevărată. Maestru şi Padawan, luptând unul lângă altul.

Stând în vârful picioarelor pe balconul de observație şi privind peste balustradă spre Jedii de jos, simți în sinea ei o invidie nepotrivită. *Nu voi mânui niciodată sabia la fel de bine ca ei, chiar dacă mă antrenez douăzeci de ore pe zi.*

Într-un fel ciudat de alchimie Jedi, alți Padawani şi Cavaleri Jedi veniră în sala de antrenament, alăturându-se ei pe balcon pentru a-i privi pe Maestrul Obi-Wan şi Maestrul Anakin jucându-se în timp ce se duelau în exigenta Formă Ataru.

Şi era o joacă, chiar dacă erau extrem de serioşi.

Privindu-l pe mentorul ei cum sărea cu Forța peste capul Maestrului Obi-Wan, grațios ca o gazelă Tarchaliană, se întrebă dacă se gândea la ce se întâmplase pe Geonosis. La faptul că fusese cât pe ce să moară. Se întâmplase o dată... se putea întâmpla din nou. Îi era teamă? Dacă da, nu o arăta niciodată.

Voi fi vreodată atât de curajoasă? Sper că da. Nu-mi pot imagina.

Se întrebă dacă se gândea la partea din el care era maşină, nu om. Dacă nu ar fi ştiut că mâna dreaptă şi antebraţul lui erau făcute din metal în loc de carne, nu ar fi bănuit niciodată. Nimic din felul în care se purta nu sugera că nu mai era... întreg. Un Jedi putea simți Forța din cristalul unei săbii de lumină, putea simți amplificarea puterii, acea catastrofă abia controlată a potențialului. Un Jedi devenea una cu ea, forma o legătură vie cu Forța în timp ce aceasta curgea prin el şi prin prisma rară a cristalului. Deci, cum se simțea când acea legătură era întreruptă de o mână protetică? Cum era pentru un Jedi să piardă o parte din incredibila sa legătură vie cu Forța?

Vreau să-l întreb. Dar nu cred că pot.

Balconul era aglomerat acum, zumzăind de comentarii constante şi entuziaste.

Ahsoka se încruntă înăuntru, unde nimeni nu o vedea. Aceasta era şedința ei de antrenament. Erau Obi-Wan şi Anakin – Maestrul Kenobi şi Maestrul Skywalker – dansând cu săbiile lor pentru ea. Nu era corect ca ceilalți să intervină.

Un gând nedemn, dar ea îl gândi oricum – doar pentru o clipă.

Sub ei, Jedii care se luptau începuseră să transpire. Dar transpirația nu îi oprea. Simulacrul de luptă continuă. Lovitură şi contra-lovitură, lovitură şi contra-lovitură, sărituri şi rotiri, tăieturi şi evadări. Alergând şi sărind, una cu Forța. Din când în când, câte un râset ascuțit. O glumă de bun-simț. O lovitură inteligentă recunoscută. Obi-Wan dădu *o palmă* cu sabia peste fundul lui Anakin, iar Anakin se prefăcu că urlă. Asta făcu mulțimea de la balcon să râdă. Ahsoka râse împreună cu ei şi nu se mai supără atât de mult că erau acolo. Pentru că, la urma urmei, ea era ucenica lui Anakin. Nimeni nu-i putea lua asta.

Deşi abia părea posibil, ei luptau deja mai repede. Maestrul Kenobi şi Maestrul Anakin îşi măriseră viteza. Săbiile de antrenament se mişcau într-o ceață prea rapidă pentru a fi văzută cu ochii obişnuiți. Ea putea totuşi să numere mişcările individuale; moştenirea ei Togruta o înzestrase cu simțuri mai ascuțite decât cele ale unui om şi ale multor altor specii. Ținându-şi răsuflarea, uimită şi umilă, îi privi pe doi dintre cei mai buni Jedi ai Templului făcând o demonstrație de îndemânare de neegalat. Lovitură – blocaj – paradă – eschivă – legare – contralegare – contramăsură – timp frânt – corp la corp şi eliberare dublă – împingere de Forță – tragere de Forță – fentă – săritură înapoi – recuperare... şi, din nou, de la început.

Când Obi-Wan alergă pe perete, apoi pe tavan şi coborî pe partea cealaltă, iar Anakin îl urmă, toată lumea aplaudă, deşi nu prea era în concordanță cu obişnuita rezervă Jedi. Aplaudă şi ea. Era minunat.

Aşa vreau să fiu şi eu într-o zi. Ăsta e genul de Jedi care vreau să devin.

Dar nici măcar Jedii ca Obi-Wan şi Anakin nu puteau să mențină la nesfârşit acest ritm şi această putere. Obosiți acum, îşi terminară lupta. Uzi şi răsuflând din greu, se înclinară politicos unul în fața celuilalt. Apoi Obi-Wan întinse mâna şi îşi apăsă palma scurt pe obrazul lui Anakin, iar Ahsoka îi văzu buzele mişcându-se.

Îl văzu spunând *Bine lucrat.* Iar privirea de pe fața lui Anakin, la acele două cuvinte mici, o aduse periculos de aproape de lacrimi.

Balconul se goli rapid, Cavalerii Jedi şi Padawanii se întorceau la treburile pe

care le abandonaseră pentru o scurtă perioadă de timp. Curând, era din nou singură, aşteptând o instrucțiune de la Maestrul ei. Îi spunea ceva lui Obi-Wan cu voce joasă; nu putea desluşi cuvintele. Obi-Wan aprobă din cap, zâmbind, apoi ridică privirea.

— Sabia ta de antrenament, Padawan, zise el, cu o politețe perfectă, şi îi aruncă arma împrumutată. Îți mulțumesc pentru împrumut.

În timp ce Maestrul Kenobi părăsea sala, Anakin recuperă drona de înregistrare care îi filmase exercițiile anterioare şi, spre surprinderea ei, pentru că astfel de lucruri erau frivole, o trimise cu Forța până la balcon, astfel încât ea să o poată culege din aer.

— Găseşte-ți o cameră de studiu privată, Ahsoka, şi examinează-ți tehnica, îi ordonă el. Mâine dimineață fii gata să detaliezi cele mai bune şi cele mai rele cinci lucruri pe care le-ai făcut.

Ea băgă drona în tunică.

— Mâine, Maestre? Nu vom discuta acum despre performanța mea?

El clătină din cap.

— Acum trebuie să fiu în altă parte.

Din nou. Ea se gândi că el făcea des asta – să se retragă fără explicații. Unde se ducea? El nu spunea niciodată, iar ea ştia că era mai bine să nu întrebe.

— Da, Maestre. Mâine la ce oră?

El ezită.

— Nu sunt sigur. Până vin după tine, continuă antrenamentul cu o telecomandă – şi ai grijă să porți o legătură peste ochi.

Din nou antrenament în orb cu telecomanda? Ea voia să se antreneze cu el. Dar îşi ascunse dezamăgirea şi făcu o plecăciune, ca o Padawană perfectă.

— Da, Maestre.

— Bine, spuse el, şi se retrase.

Singură şi filozofând, părăsi sala.

Cinci lucruri bune şi cinci rele, meditä ea, îndreptându-se spre biblioteca Templului. *Cred că-i voi face o surpriză şi voi găsi zece în schimb.*

* * *

Aveau un nume pentru asta în lumea murdară a Coruscantului: *remuşcările cumpărătorului.*

După Geonosis, cu umbrele războiului adâncindu-se, Bail Organa înțelesese cu adevărat ce însemna acest termen. El simțise primul, o lovitură de ciocan zdrobitoare în inimă, stând pe balconul acela împreună cu Palpatine şi ceilalți, privind zecile de mii de soldați clone mărşăluind cu precizie matematică pe rampele marilor distrugătoare. Mărşăluind spre moarte, fără să se îndoiască, fără să protesteze. Făcând o muncă teribilă, inevitabilă, pentru că asta era tot ce fuseseră antrenați să facă încă de la naştere. O simțea din nou acum, ascultându-l pe Palpatine cum încânta Senatul cu raportul oficial despre *Bătălia de pe Christophsis* şi salvarea fiului lui Jabba. Şi oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea imagina un sfârşit pentru acel sentiment îngrozitor. *Remuşcările cumpărătorului.*

Bătălia de pe Geonosis fusese o vărsare de sânge, nimic mai mult. O mostră a ceea ce avea să vină. De atunci, muriseră atât de multe clone, cel mai recent pe Teth şi Christophsis, în apărarea unei Republici care abia dacă ştia ce să facă cu ele. Ai

cărei cetățeni, ca să spunem adevărul, nu le păsa prea mult că luptau şi mureau, cu condiția ca războiul să fie ținut departe de viețile lor. Pe Coruscant, războiul era ceva de urmărit la serviciul de ştiri HoloNet, dacă nu era nimic mai distractiv pentru a-ți petrece timpul. În altă parte, desigur, lucrurile erau oarecum… diferite.

Se mişcă neliniştit în tribuna Senatului, în timp ce Palpatine îşi încheia discursul agitator.

— Aşadar, prieteni, vă cer să vă alăturați mie în a-i felicita pe Jedi pentru triumful lor. Determinarea lor curajoasă de a-i înfrânge pe frații şi surorile noastre rătăciți din mişcarea Separatistă reprezintă un monument al angajamentului acestui august Senat – angajamentul meu – de a duce acest tragic conflict la un sfârşit rapid. Acest război este o povară îngrozitoare pentru noi toți, dar am încredere deplină că Jedii nu vor lăsa să continue mult timp suferința noastră.

Sub acoperirea aplauzelor furtunoase care urmară, Bail se aplecă puțin în lateral.

— Devine din ce în ce mai inspirat, nu-i aşa?

Scoasă din reverie, Padme se întoarse.

— Ce? Îmi pare rău, Bail. Mă gândeam.

— Nu mai meditezi încă la afacerea cu Huttii, nu-i aşa? Pentru că s-a făcut şi nu o mai putem anula.

Îşi mutară din nou atenția spre Sala Senatului, unde colegii lor reprezentanți coborau de pe platforme şi se scurgeau în fagurele de miere al pasajelor din spate.

— Ştiu, spuse ea scurt. Dar tot regret. Huttii sunt criminali şi negustori de sclavi, care fac trafic cu mizeria altora pentru a se îmbogăți. Nu le pasă pe cine rănesc, pe cine mutilează, pe cine ucid. Vor face orice, oricât de atroce ar fi, dacă vor crede că le va aduce un avantaj sau le va umple visteria. Ne vor ajuta azi şi ne vor trăda mâine, dacă se poate obține un profit mai bun.

— Dar dacă înțelegerea cu ei va menține liniile hiperspațiale de pe Inelul Exterior în siguranță față de Separatişti, ei bine… vreau să spun că nu ne putem permite să mai pierdem nimic. Avem nevoie de acele linii, Padme

Ea suspină.

— Ştiu asta. Iar Jedii nu ar fi negociat dacă ar fi existat o altă opțiune. Această alianță îi jigneşte pe ei la fel de mult ca şi pe mine. Nimeni nu este mai conştient decât ei de suferința pe care o provoacă Huttii.

El se gândi la ceea ce spusese ea.

— Nu sunt multe lucruri pe care să nu le ştii despre Jedi, nu-i aşa?

— N-aş spune asta, zise ea, roşind. Doar că am avut de-a face cu ei mai mult decât majoritatea celorlalți, asta e tot.

Cu siguranță a avut, ştia bine asta. Luptând alături de ei pe Naboo. Pe Geonosis. Practic, ea însăşi era un Jedi onorific.

— Presupun că experiențele tale ți-au dat o perspectivă unică asupra lor, spuse el gânditor. Ceea ce e bine. Poți traduce pentru noi ceilalți. Pentru că eu cred că noi ceilalți îi găsim… puțin cam ciudați.

— Ciudați? zise ea, indignată. Nu sunt ciudați, Bail. Sunt curajoşi şi descurcăreți şi…

— Măi, măi, măi, spuse o voce. Uitați-vă la voi doi, cât se poate de confortabili. Ce avem noi aici? O întâlnire improvizată a Comitetului de Securitate? Unde vă sunt colegii? Voi doi nu trebuie să faceți toată treaba, să ştiți.

Era Palpatine, venind spre ei în platforma sa oficială. Singur acum. Mas

Amedda trebuie să se fi grăbit să se ocupe de restul detaliilor administrative.

— Domnule Cancelar, zise Padme ridicându-se în picioare. Nu, doar discutam.

Bail, care stătea alături de ea, aprobă din cap.

— Despre Jedi, adăugă el. Şi cât de mult le datorăm.

— Da, într-adevăr, spuse Palpatine, entuziasmat. O datorie pe care sper ca într-o zi să o pot plăti în întregime. Ei bine, nu vă mai întrerup. Se face târziu şi am lucruri de făcut.

— Târziu? spuse Padme în timp ce Palpatine se îndepărta. Se uită la cronometrul platformei lor. Oh, nu. Am întârziat. Bail, îmi pare rău. Trebuie să plec.

— Da – desigur – du-te, spuse el, uimit de alarma ei bruscă. Ne mai vedem…

Dar vorbea cu aerul. Pentru o femeie demnă, cu siguranță putea să fugă atunci când avea nevoie. Ah, bine. Rânjind în sinea lui, plecă din sală spre biroul său Senatorial, unde îi aşteptau atenția un munte de datapaduri.

Capitolul 5

Mace Windu se aplecă în față în scaunul său din Consiliul Jedi, cu coatele pe genunchi şi mâinile între ei, încleştate lejer.

— Şi eşti convins că această cerere este autentică?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Da. Sunt. Se uită la fiecare consilier Jedi care locuia în prezent în Templu – Yoda, Oppo Rancisis şi Saesee Tiin – apoi se întoarse spre Mace Windu. Am încredere implicită în Dex. Dacă vă amintiți, informațiile lui au fost cele care ne-au condus la Kamino.

— Despre ceea ce a aflat, vreun indiciu ți-a dat, Obi-Wan? întrebă Yoda, cu ochii pe jumătate întredeschişi şi intenşi.

— Nu, Maestre Yoda. Nu a vrut să rişte să divulge niciun detaliu, deoarece vorbeam pe un comunicator nesecurizat.

— Atunci, orice ar şti, crede că este periculos, spuse Mace Windu. Ceea ce înseamnă că şi întâlnirea cu el ar putea fi periculoasă. Mai ales dacă este un fel de capcană.

Obi-Wan luă în considerare cele spuse. *S-a schimbat de pe Geonosis. Dezertarea lui Dooku spre partea întunecată l-a schimbat. Şi moartea atâtor Jedi, pe care nu i-a putut proteja. Nu l-am cunoscut niciodată atât de precaut, atât de suspicios. Atât de dispus să vadă pericolul în fiecare umbră.*

— Maestre Windu, dacă sugerezi că Dex m-ar trăda, trebuie să te contrazic cu respect. Jedii nu au un prieten mai bun.

Consilierii schimbară rapid priviri între ei, apoi Mace suspină.

— Ce părere ai, Maestre Yoda?

— Că nicio ofertă de ajutor, să o ignorăm nu ne putem permite, în aceste vremuri întunecate, răspunse Yoda. Victorioşi, pe Christophsis am fost, dar înfrânți am fost pe Selonia, Carida şi Garos 4. De o altă victorie, nevoie avem repede. Cu Dexter Jettster întâlneşte-te, Obi-Wan. Dar măsuri de precauție vei lua, în caz că suspiciunile Maestrului Windu, corecte se dovedesc.

Obi-Wan se înclină.

— Da, Maestre Yoda.

— Du-te acum, spuse Mace Windu. Cu cât ştim mai repede ce a descoperit prietenul tău, cu atât mai bine.

Urmă un alt schimb rapid de priviri între Maeştrii Jedi. Obi-Wan simți un fior de teamă.

— S-a întâmplat ceva? Ceva nou?

Yoda suspină.

— Veste, tocmai am primit, Obi-Wan, că încă trei linii hiperspațiale, în mâinile Generalului Grievous au căzut.

Obi-Wan simți cum numele îl străbate ca o sabie de lumină. *Grievous. Parte maşină, parte ființă. Un monstru ucigaş care a jurat să distrugă Republica. Şi pe Jedi.*

— Asta înseamnă şase în ultima lună, spuse Mace Windu. Sunt veşti foarte proaste.

Proaste? Erau devastatoare.

— Care linii de data asta, Maestre? întrebă Obi-Wan.

— Rutele cruciale care duc spre Bespin, Kessel şi Mon Calamari.

— Aşa că aprovizionările cu gaz Tibanna şi cu mirodenii de pe Kessel sunt periclitate. Ceea ce va duce la suferința civililor odată ce deficitul de aprovizionare se va face simțit. Iar acei Mon Calamari care sunt atraşi acasă pentru a se reproduce nu vor putea răspunde la constrângerea străveche. Obi-Wan se încruntă. Este o mişcare îndrăzneață. Ingenioasă din punct de vedere tactic… şi nespus de crudă. Perfect în caracterul Contelui Dooku şi al acoliților săi.

Mai presus de orice, un Maestru Jedi era senin, niciodată dominat de emoții puternice. Acesta era idealul. Dar Obi-Wan simți o durere în Forță în timp ce Consiliul Jedi se încorda la acest nume. Ecourile provocate de decăderea de bunăvoie a lui Dooku erau departe de a dispărea.

Se înclină.

— Maeştri, îl voi găsi pe Dex şi vă voi raporta cât mai repede posibil.

Se îndreptă spre complexul de andocare al Templului şi luă o motocicletă simplă şi utilă, care garanta că nu va atrage atenția. Nu se putu abține să nu se gândească la ce ar fi spus Anakin dacă ar fi văzut vopseaua maro mată, loviturile şi petele de rugină de pe ea. *Acea grămadă de vechituri, Maestre?* ar fi întrebat, revoltat şi îngrozit. *Ai de gând să te plimbi pe Coruscant cu rabla aia? Unde ți-e mândria? Eşti Jedi! Nu e corect!*

Zece ani în Templu şi Anakin încă nu-şi depăşise pasiunea pentru maşinării şi nici nu-şi pierduse dragostea pentru viteză. Probabil că n-o va face niciodată.

— Mândria nu-şi are locul în inima unui Jedi, spuse Obi-Wan cu voce tare, primind o privire întrebătoare din partea droidului de serviciu în timp ce-i înmâna cheia de la bicicletă. Maşina este funcțională, iar asta este tot ce am nevoie.

— Complet funcțională, da, spuse droidul. Aşa este, Maestre Kenobi. Vă rog să aveți amabilitatea de a o returna în aceeaşi stare de data aceasta.

Obi-Wan îşi atinse ironic fruntea cu două degete.

— Voi face tot ce pot.

Ieşind din luminozitatea artificială a complexului de andocare în dimineața însorită de pe Coruscant, aşteptă în modul plutire până când i se dădu voie să intre în şuvoiul nemilos de trafic care îl va conduce în mod ocolit şi circumspect spre districtul Galarb. Acolo era locul unde Dex prezida profitabilul său restaurant, ca un dictator neglijent şi binevoitor. Se simțea uşor aiurea, nealegând ruta cea mai directă, îndreptându-se în schimb spre peisajul urban, mergând practic în direcția opusă destinației sale. Dar Yoda îi spusese să îşi ia măsuri de precauție, aşa că asta făcea. Din acest motiv luase o bicicletă de oraş. Oricine îl cunoştea ştia că prefera să abordeze traficul de pe Coruscant cu un speeder. Bicicletele de oraş erau atât de… expuse. Niciun Separatist sub acoperire care se gândea să-l urmărească de la Templu – un gând atât de improbabil – nu ar fi dat atenție acestei biciclete vechi şi ponosite. Şi pentru a fi de două ori mai sigur că nu era recunoscut, gluga mantiei îi era trasă bine peste față.

Dar chiar dacă aceste măsuri de precauție ar eşua şi vreun individ răuvoitor ar încerca să-l urmărească, fără îndoială că ar fi capabil să-i simtă înainte ca acesta să-i facă vreun rău. *Nu sunt în pericol. Ne permitem să devenim neliniştiți, asta-i tot. În asta constă adevăratul pericol. Trebuie să rezistăm tentației de a le da duşmanilor noştri o asemenea putere.*

Doar că... Dex era în mod clar nervos. Şi ăsta era un gând neliniştitor în sine.

Transponderul bicicletei bipăi, semnalând acceptarea în trafic. Dând deoparte această nouă îngrijorare, Obi-Wan pătrunse în şuvoiul de nave private, de mijloace de transport public, de motociclete mult mai grandioase decât a lui, de barje şi de taxiuri. Şi fu nevoit să recunoască, în intimitatea propriilor gânduri, în timp ce accelera doar puțin, simțind vântul rece pe față şi trăgându-şi mantia în jurul lui, că, deşi îi era dor de Anakin, exista o anumită libertate seducătoare în a străbate cu viteză cerul aglomerat al Coruscantului, fără ca o altă viață să depindă de el în afară de a sa.

* * *

— Obi-Wan! strigă Dex, zărindu-l prin trapa bucătăriei restaurantului.

Besaliskul aruncă la o parte cârpa de şters şi ieşi în zona de serviciu, cu toate cele patru brațe puternice întinse larg, gata să-l învăluie.

— Hei, amice! Ce cauți aici jos? Credeam că eşti prea măreț pentru cei ca noi, cei din CoCo Town!

Uimit, Obi-Wan se holbă la el.

— Prea măreț, Dex? Îmi pare rău, eu nu prea...

— Aşa este! Nu ştiai asta? Eşti faimos acum! Cu burta mare tremurândă, Dex se întoarse spre clienții de la micul dejun ca un dirijor spre orchestra sa. Hei, toată lumea! Îl recunoaşteți pe tipul ăsta? Cred că l-ați văzut pe HoloNet, fața lui urâtă e peste tot! Acesta este Maestrul Jedi Obi-Wan Kenobi, eroul de pe Christophsis! Şi înainte de asta, Geonosis şi Anoth! Haideți, mârlanilor, o rundă de aplauze!

Destul de bonomă, colecția de clienți fideli ai micului dejun al lui Dex îşi abandonară mâncărurile şi cănile pentru a pufni şi fluiera şi a bate din palme şi a se lovi cu înotătoarele de mese. Obi-Wan făcu o plecăciune, cu stângăcie.

Ei bine, asta nu e chiar primirea discretă la care mă aşteptam.

Şi apoi mârâi, tare, când Dex îi strivi coastele într-o îmbrățişare entuziastă.

— Fă-ți jocul, şopti prietenul său. Nu ştii niciodată cine se uită.

Fă-ți jocul. Bine. Putea să facă asta.

— Ce caut eu aici? spuse el, în timp ce Dex îşi elibera strânsoarea sufocantă şi se dădea înapoi. Am venit pentru o ceaşcă din cel mai bun *chava chava* din tot Coruscantul.

Dex râse, un sunet bogat, contagios... dar sub jovialitatea lui se ascundea un fir de teamă.

— Chiar aşa? Rânji la clienții săi curioşi. Hei, credeam că voi, Jedii, nu aveți voie să mințiți?

La naiba. Ce joc juca Dex?

— Oh, spuse el, şi invocă un zâmbet stânjenit. În regulă. M-ai prins. Adevărul este că nu m-am gândit să verific nivelul de încărcare al celulei de energie a bicicletei mele. Mă tem că ori aterizam aici ca să-mi dai una de rezervă, ori mă prăbuşeam.

Clienții lui Dex chicotiră şi făcură comentarii amabile şi nepoliticoase în mai multe limbi diferite.

— Retrag tot ce am spus, Obi-Wan, spuse Dex, dându-se cu mulțimea. Nu eşti un erou... eşti un *noski*[2] amuzant.

---

[2] Noski – termen colocvial depreciativ care însemna "idiot".

Un idiot. Asta e drăguț.

— Uite, sper că nu te superi, Dex, dar am parcat nenorocita aia de motocicletă în față.

Urmă un alt val de râsete.

— Nu, nu mă deranjează, atâta timp cât plăteşti amenda dacă o observă vreun inspector!

— Da, bineînțeles. Nu trebuie să îți faci griji pentru asta. Dar nu vreau să te bag în bucluc, aşa că… în legătură cu celula de alimentare?

Dex îşi ridică pantalonii lăsați.

— Sigur, sigur, pot să-ți dau o celulă de energie, Obi-Wan. Dar te deranjează să mai aştepți puțin? Sunt încă puțin ocupat.

— Bineînțeles, spuse Obi-Wan, plin de politețe binevoitoare. O să stau afară cu bicicleta, în caz că trece vreun inspector pe aici.

— Bună idee, spuse Dex, gazda genială. Odihneşte-te puțin după faptele tale eroice şi vin imediat la tine.

Pe linia cea mai dreaptă, CoCo Town din districtul Galarb se afla la vreo patruzeci şi nouă de sectoare distanță de Templu. Restaurantul era situat în apropierea principalului nod de transport al zonei, ceea ce îi garanta lui Dex un flux constant de clienți înfometați. Pietonii şi vehiculele terestre treceau fără întrerupere, îndreptându-se spre şi dinspre principalul nod de transport. Clădirile cu mai multe etaje se înălțau peste tot în jurul benzii, dar restaurantul în sine se afla în plin soare, oferind o vedere panoramică asupra oraşului-planetă.

Obi-Wan stătea rezemat de peretele restaurantului, bucurându-se de soare şi analizând fețele trecătorilor. Nu dură mult, însă, până când îşi dădu seama că era privit în schimb. Şi nu doar că era privit, ci şi recunoscut. Arătat cu degetul, şoptit, privit din nou şi observat. Pentru că, aşa cum spusese Dex, acum era o vedetă HoloNet.

Era numai vina lui Palpatine. Un rezultat inevitabil al dorinței neobosite a Cancelarului de a pune chipuri pe numele Jedilor care luptau pentru supraviețuirea Republicii. Un efort care culminase cu raportarea continuă a războiului prin intermediul serviciului de ştiri HoloNet. Şi din moment ce Jedii jucau un rol atât de important în conflict… Yoda şi Mace Windu fuseseră cu tărie împotriva acestei idei, dar Palpatine era fermecător de încăpățânat. *Jedii sunt eroii Republicii, luptând cu abnegație în numele păcii. Lumea ar trebui să ştie asta.* În plus, numai făcându-i pe Jedi cunoscuți de către fiecare ființă de pe Coruscant, din întreaga Republică, puteau fi siguri că vor consolida valul de sprijin pentru lupta împotriva Separatiştilor.

— Lumea nu poate iubi ceva abstract, spusese Palpatine. Dar, datorită HoloNetului, vor ajunge să-i iubească pe Jedi. Maeştri, trebuie să aveți încredere în mine. În această chestiune ştiu exact ce fac.

Yoda şi Mace Windu nu acceptaseră argumentul, dar pierduseră oricum lupta. Şi, ca urmare, Obi-Wan Kenobi îşi pierduse anonimatul confortabil. Conştient de atenția pe care o atrăgea, îşi puse iar gluga peste față şi încercă să dispară în Forță. Din nefericire, asta nu îl ajută prea mult. Încă mai auzea şuşotelile, sunetul picioarelor care încetineau pe trotuar, în timp ce privitorii se opreau să se holbeze.

E ridicol. Ar fi trebuit să insist ca Dex să mă întâlnească la Templu.

În speranța firavă că ar putea evita şi mai multă notorietate, se întoarse cu spatele la trotuar şi la benzile vehiculelor de teren şi începu să meştereasă la bicicleta de oraş perfect funcțională. Câteva clipe mai târziu i se alătură un droid,

purtând o şapcă de restaurant şi având asupra sa o celulă de energie proaspătă şi o cutie de scule ponosită şi greoaie.

— Dex spune că aveți nevoie de astea, spuse droidul.

El aprobă din cap.

— Da, am nevoie. Mulțumesc. Pune-le jos chiar acolo.

— Îmi pare rău, spuse droidul. Dex spune să vă faceți reparațiile în spate.

Departe de trecători, unde exista o urmă de intimitate.

— Oh. Desigur.

Ghidă motocicleta spre partea din spate a restaurantului, cu droidul venind în urma lui. Puse cutia de scule şi celula de energie pe jos şi se întoarse la treabă. După o verificare rapidă a clădirilor din jur – nu exista spionaj la vedere sau detectare – Obi-Wan deschise cutia de scule şi clătină din cap la conținutul ei. Era un gând bun, cu siguranță, dar, din moment ce mâinile lui Dex erau de cel puțin patru ori mai mari decât ale lui... Se folosi de Forță pentru a-l ajuta să schimbe celulele de alimentare. O răsucire aici... o împingere acolo... puterea Forței şopti prin el, la fel de familiară ca şi respirația. Afundat chiar sub suprafața mediului înconjurător, în timp ce lucra, deveni brusc şi acut conştient de neliniştea lui Dex. Besaliskii nu erau opaci la Forță, precum Huttii şi Toydarienii, dar nici nu erau la fel de uşor de citit sau de manipulat ca atâția alți locuitori ai galaxiei. Obi-Wan acceptase de mult timp că, lăsând la o parte circumstanțele extreme, nu va şti niciodată cu adevărat ce simțea Dex decât dacă acesta se simțea confortabil cu el să ştie. În momentul de față, însă, Dex nu-l bloca... şi nici nu se proiecta în mod conştient. În schimb, avea o amestecătură neplăcută de teamă şi neîncredere, scurgându-se din el ca o transpirație psihică nocivă.

Fără avertisment, Obi-Wan simți un fior care îl străbătea, bolnăvicios de familiar. *Am o presimțire rea în legătură cu asta.*

Dar nu-i putea localiza sursa. Yoda avea dreptate; partea întunecată se învârtea în jurul lor ca o ceață rîncedă. Tot ce ştia cu siguranță era că instinctele, intuiția, legătura sa cu Forța îl împingeau să sară în picioare şi să privească în jurul său, cu mâna pe mânerul sabiei, aşteptând problemele, aşteptând...

— S-a terminat graba micului dejun, spuse Dex în spatele lui cu vocea încordată. Am un minut sau două pentru tine, Obi-Wan. Apoi trebuie să mă întorc la bucătărie.

Eliberând o respirație reținută cu greu, relaxându-şi în mod deliberat strângerea pe mânerul sabiei, Obi-Wan se întoarse cu fața la prietenul său.

— Chiar a fost necesară toată această înscenare elaborată?

Ochii adânci ai lui Dex se mijiră, apoi se deschiseră larg. Guşa i se umflă, semn sigur de supărare.

— Şi când am avut eu obiceiul să te fac să-ți pierzi timpul, Maestre Kenobi?

Acceptând reproşul, Obi-Wan aprobă din cap.

— Un punct de vedere corect. Îmi pare rău, Dex. Nu-mi place să recunosc, dar sunt puțin nervos.

Sprijinindu-se de peretele neted din spate al restaurantului, Dex băgă mâna în buzunarul şorțului său de bucătar, scoase un cheroot Ambrian[3] şi o brichetă şi îl aprinse. Inspiră adânc, apoi expiră fumul parfumat de plante roz.

---

[3] Cheroot Ambrian – tip de narcotic produs în sistemul Ambria, care era conceput pentru a fi aprins şi inhalat, după aceeaşi metodă folosită pentru a absorbi efectele diferitelor tipuri de mirodenii.

— Christophsis a fost rău, nu-i aşa?

Obi-Wan pufni.

— Ce te face să crezi asta? După toate mărturiile, imaginile de pe HoloNet au fost de-a dreptul emoționante.

Dex strâmbă din ochi, analizându-l.

— Şi aşa a fost. Cred că au filmat-o undeva pe Alderaan, cu o companie de holofilme care a furnizat efectele speciale.

Obi-Wan se holbă.

— De când eşti atât de cinic?

— Războiul scoate la iveală firea mea cea mai bună, spuse Dex, şi îşi strivi mucul de cheroot pe tomberonul restaurantului.

— Nu şi de data asta. Imaginile au fost destul de reale, Dex. Camerele alea droide blestemate erau peste tot pe unde ne întorceam. Dar bănuiesc că ceea ce a ajuns să fie difuzat a fost editat foarte mult.

Editat astfel încât singura moarte şi distrugere pe care lumea a văzut-o a fost moartea droizilor. Distrugerea fricii. Clonele măcelărite nu erau... fotogenice.

— Bineînțeles că a fost, spuse Dex, cu cinismul său încă dând pe afară.

— Nu sunt în totalitate în dezacord cu decizia, să ştii, zise Obi-Wan cu blândețe. Imaginile editate nu mințeau, la urma urmei. Am fost victorioşi. În cele din urmă. Dar ce rost are să speriem lumea? Lumile Centrale trebuie să rămână calme şi stabile. Ştii asta. Panica este contagioasă şi se răspândeşte repede. Dacă o lăsăm să se instaleze în inima Republicii, multe ființe ar putea fi rănite. Şi chiar ucise.

— Este destul de adevărat, recunoscu Dex. Dar dacă faci acest război prea curat şi *ordonat*, Obi-Wan, s-ar putea ca lumii să nu-i pese cât va dura. Dar poate că pentru voi, Jedii, e altfel. Fiindcă sunteți războinici şi toate astea.

Înțepat, Obi-Wan clătină din cap.

— Asta nu e corect. Nu noi am cerut acest conflict. Ne-a fost băgat pe gât atât de tare încât aproape ne-am înecat. Dar nu putem să nu luptăm. Separatiştii sunt dispuşi să folosească cele mai brutale tactici imaginabile pentru a forța separarea planetelor care nu doresc să părăsească Republica. Trebuie să fie opriți.

Suspinând cu sfială, Dex aprobă din cap şi se scărpină pe bărbie.

— Ai dreptate. Nu mă băga în seamă, Obi-Wan. Se pare că nu eşti singurul care e la limită.

— Ai spus că ai nişte informații importante, Dex, îl îndemnă Obi-Wan.

— Mai bine te-ai apuca să schimbi celula de energie, răspunse el. Doar în cazul în care suntem urmăriți.

— Nu suntem, spuse Obi-Wan, dar se întoarse la lucru. Dex, ce se întâmplă?

Dex se întinse după un alt cheroot, îl aprinse, apoi inhală. De data asta înghiți fumul. Apoi îşi frecă o mână peste față.

— S-ar putea... poate... să ştiu unde poți pune mâna pe bucata aia de metal Grievous.

Obi-Wan se holbă la el, cu inima accelerată. *Dacă-l distrugem pe generalul animal de companie al lui Dooku, războiul va fi pe trei sferturi câştigat*.

— Unde, Dex? Unde este?

— Chiar acum? Dex făcu o grimasă. Nu ştiu. Dar ştiu unde ar putea fi în următoarea perioadă.

— *Ar putea fi*? Dex...

— Serviciile secrete nu sunt o afacere sigură, Obi-Wan, spuse Dex,

înfierbântat. Dacă ai venit pentru garanții, ai venit în locul nepotrivit.

— Îmi pare rău. Dar Yoda şi ceilalți Maeştri mă vor întreba. Trebuie să pot spune că te-am întrebat.

Dex trase cu furie din al doilea cheroot.

— Nu au încredere în mine?

— Ei nu te cunosc. Nu este chiar acelaşi lucru. Cu o ultimă răsucire şi un clic, Obi-Wan conectă celula de energie înlocuitoare. Ridicându-se în picioare, îşi întinse spatele, apoi smulse cherootul dintre degetele lui Dex. Chiar nu ar trebui să mai fumezi aşa ceva. Nu sunt bune pentru tine. Aruncă iarba pe jos şi o pulverizează sub tocul cizmei sale. Acum, spune-mi despre Grievous.

Sfidător, Dex scoase un al treilea cheroot şi îl aprinse.

— Mi-a ajuns o şoaptă la ureche, spuse el, învăluit într-un nor de fum roz. Grievous plănuieşte să captureze Bothawui.

Bothawui. Lumea Bothanilor, ale căror abilități de colectare a informațiilor erau legendare. Informația era moneda lor de schimb cea mai bună şi deja ajutorul lor făcuse diferența împotriva Separatiştilor. Pierderea Bothawui în fața lui Grievous ar face ca hiperliniile spațiale pierdute să pară banale.

Sper să se înşele. Sper să fie o greşeală.

— Dex, eşti sigur de asta?

— Sursa mea este, spuse Dex. Şi ea nu e nouă în acest joc.

— Şi ai încredere în ea?

Ceea ce era un mod politicos de a întreba: *Este o mincinoasă?*

Mâinile lui Dex se încleştară.

— Am încredere în ea.

Deci nu e o mincinoasă. Nu se deranjă să întrebe care era numele sursei. Poate că el şi Dex erau prieteni, dar Besaliskul era foarte protector cu ființele care îi furnizau informațiile. *Ceea ce nu ştii, nu poți spune*, era motto-ul lui încăpățânat. Şi cine ar fi putut spune că se înşela? Jedii învățaseră de mult timp o astfel de înțelepciune, pe calea cea grea.

— Bothanii ştiu ce planuri are Grievous? întrebă el, apoi clătină din cap. Trebuie să ştie. Sunt Bothani. Dar de ce nu ne-au spus, de ce nu ne-au…

— Ei nu ştiu, spuse Dex. Ochii îi erau tulburi, semn sigur al îngrijorării sale profunde. Sunt şanse mari ca eu să fiu singurul care ştie. Eu şi sursa mea. Şi acum tu. A fost un accident că a aflat. Şi a riscat să-mi spună doar ca să-mi plătească o datorie pe viață. Obi-Wan… Vocea lui Dex scăzu până la o şoaptă. Voi, Jedii, nu-l puteți lăsa pe Grievous să-şi pună mâinile alea de metal pe Bothawui.

Nu, nu puteau. Şi acum înțelegea de ce prietenul său era atât de speriat, de ce refuzase să discute despre asta prin comunicator. Cu un asemenea premiu în joc, cel mai mic indiciu că acest plan ar putea deveni de notorietate l-ar face pe Grievous să măcelărească mii de ființe ca să oprească una…

— Ce altceva îmi mai poți spune, Dex? Când este de aşteptat ca Grievous să facă mişcarea? Ce mărime va avea grupul de luptă pe care îl va duce în sistemul Bothan? Ne putem aştepta…

— Îmi pare rău, Obi-Wan, spuse Dex, întinzând larg toate cele patru brațe. Nu ştiu. Dacă aş şti, ți-aş spune.

— Ştiu că mi-ai spune. Obi-Wan îşi trecu o mână prin barbă. Îți mulțumesc pentru asta, Dex. Consiliul îți va fi foarte recunoscător. Îți suntem datori cu multe vieți.

Dex suspină. Dintr-o dată, păru obosit şi cu mulți ani mai bătrân.

— Aş vrea să-ți pot spune mai multe, Obi-Wan. Dar nu pot, aşa că ar fi bine să pleci. Eu trebuie să mă gândesc la mulțimea care vine la prânz, iar tu trebuie să opreşti o invazie.

Cumva, Obi-Wan reuşi să zâmbească.

— Eşti sigur că nu vrei să-ți schimbi slujba?

Zâmbetul de răspuns al lui Dex fu la fel de încordat.

— Obi-Wan, prietene, nici pentru o sută de milioane de credite.

Se îmbrățişară, rapid, ca doi camarazi de arme care îşi luau rămas bun în ajunul bătăliei. Sau cel puțin aşa simțiră. Făcând un pas înapoi, Obi-Wan se uită la fața sumbră a lui Dex.

— Mă îndoiesc că voi mai fi pe Coruscant pentru mult timp. Chiar dacă nu voi fi implicat în găsirea şi oprirea lui Grievous, vor fi alte angajamente. Separatiştii doar îşi trag sufletul după Christophsis. Luptele vor începe din nou, poate în câteva zile. Zâmbi. Aşa că ține *chava chava* fierbinte pentru mine, da?

Dex aprobă din cap.

— Şi un loc liber, prietene. Fie ca Forța să fie cu tine.

— Şi cu tine, răspunse Obi-Wan.

Apoi, cu o mişcare sobră a capului, îşi strecură piciorul peste motocicletă, o porni... şi zbură spre cerul Coruscantului fără să se uite înapoi.

* * *

Renunțând la circumspecție, împingând bicicleta cât de mult îndrăznea şi exploatând fără ruşine privilegiile speciale de trafic care îi erau acordate ca Jedi, o luă pe ruta cea mai directă înapoi la Templu. Evitând şi croindu-şi drum printre fluxurile nesfârşite de trafic, plonjând de pe o bandă pe alta, ignorând strigătele şi claxoanele celor cărora le uzurpa în mod arbitrar dreptul de trecere, nu se putea gândi decât la implicațiile informației lui Dex.

Dacă Grievous cucereşte Bothawui în ciuda apărării existente, Republica va fi paralizată. Fără rețeaua Bothană de informații am fi pierdut şi Christophsis. Unitățile de informații ale clonelor sunt promițătoare, dar avem doar câteva. Iar Jedii nu sunt spioni. Problema era că nimeni nu ştia unde se afla Grievous în acel moment. Se îndrepta spre Bothawui? Cât de folositor era asta? Instrumentul contondent al lui Dooku şi armata sa de droizi se puteau apropia de sistemul Bothan de pe o jumătate de duzină de linii hiperspațiale diferite, iar Jedii nu aveau nicio speranță să le patruleze pe toate. Chiar şi atât de devreme în campania împotriva Separatiştilor, armata de clone a Republicii era deja subțiată. Iar Kamino nu putea accelera producția de clone, deoarece calitatea trupelor create, acel avantaj crucial, depindea de o maturizare mai lentă. *Avem nevoie de mai multe informații.*

Chiar şi din cauză că avertismentul lui Dex fusese atât de vag. Şi asta îl speria. Dacă nu-l credea Consiliul? Dacă lipsa de detalii specifice însemna că respingeau informatorul ca fiind unul în care să nu se aibă încredere? Avea el suficientă greutate în ochii lor încât să aibă încredere în el la fel de implicită cum avea el încredere în Dex? Sau i-ar fi cerut să se întoarcă la prietenul său şi să-l preseze până când sursa sa ar fi fost dezvăluită, astfel încât să poată fi arestată şi interogată?

Te rog, nu. Nu asta. N-aş putea s-o fac. L-aş trăda. Te rog, lasă-i să aibă încredere în mine. Să nu-mi ceară să fac asta.

Problema era că, cu Yoda, nu ştiai niciodată ce anume îți va cere. Cel mai venerabil Maestru al Ordinului era la fel de nonconformist, în felul lui, cum fusese vreodată Qui-Gon. Şi era de o mie de ori mai puțin previzibil. Într-o clipă, amabil şi plăcut, un prieten. În următoarea, un Maestru implacabil şi nemilos.

Şi trecerea de la una la alta se putea întâmpla într-o clipită.

Va trebui să-i conving. Va trebui să-i fac să creadă.

Acum putea vedea Templul în depărtare, atât de frumos în soarele strălucitor. În ciuda a tot ce se întâmpla, simți în gât acel fior familiar, care îi spunea că era aproape de casă. Nu era o emoție specifică Jedilor, dar era destul de sigur că nu era singurul care o simțea la prima vedere a acelor patru splendide turle înalte şi a turnului central dominant.

Acum zbura prin sectorul administrativ, printre rânduri şi rânduri de birouri care adăposteau miile de muncitori care ajutau la menținerea în mişcare a roților greoaie ale Republicii. Atunci îl simți: un tremur violent în Forță, un fulger de emoții întunecate: teroare, ură, triumf şi furie. Bruscă, anihilatoare, părând să vină de nicăieri. Şi apoi exploziile. Lumina veni prima, o înflorire strălucitoare de stacojiu şi portocaliu, mărginită de negru.

Chiar sub el. În stânga lui, apoi în dreapta lui. Drept înainte. Imediat după ele veniră undele de şoc, ca şi cum o mână invizibilă ar fi apucat aerul şi l-ar fi scuturat ca pe o pătură. Valurile trecură peste el în sufluri de căldură arzătoare, dându-i bicicleta peste cap. Şi, în cele din urmă, sunetul îngrozitor, un *bum bum bum*, ecourile înmulțindu-se şi amplificându-se pe măsură ce ricoşau de la o clădire la alta, care se clătinau, se cutremurau şi se dezintegrau. Şi brusc, cerul strălucitor al Coruscantului fu plin de resturi metalice şi de cadavre, de speedere şi maxitaxiuri şi gondole aeriene grațioase, aruncate ca nişte frunze într-o furtună neiertătoare.

Căzând neputincios, Obi-Wan invocă Forța şi îşi mişcă bicicleta într-o parte la timp pentru a evita un vehicul cu două locuri în flăcări... şi fu lovit din spate de un autobuz speeder scăpat de sub control, încărcat cu pasageri care țipau.

Durere. Surpriză. O furie detaşată şi nedumerită. *Nu se poate aşa ceva. Nu, nu, e greşit.* Şi totuşi, continua să cadă... şi să cadă... şi...

Capitolul 6

— Mai vrei cree-cree, dragule?

Anakin se uită la tulpina plină de fructe de pădure violete delicioase pe care Padme i-o atârna atât de ispititor deasupra buzelor.

— Mmmm, spuse el, apoi îşi aruncă braţele în jurul ei. Mă pot gândi la ceva mai gustos decât fructele de pădure cree-cree!

Chițăind de râs, ea îl lăsă să o rostogolească pe cearşafuri, simulând un protest în timp ce îmbrățişarea lui strivea fructele parfumate de pielea ei. Nu protestă deloc în timp ce el savura sucul lipicios, parfumul ei, lăsându-se să cadă cu capul înainte în pasiunea lor comună şi secretă.

Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea adevărată.

Doar când era cu ea, durerea din inima lui se mai domolea. Padme dădea sens vieții lui: fără ea, totul era haos, violență, agonia pierderii. Uneori se mira că Obi-Wan nu bănuia nimic. Cum putea să o iubească pe Padme cu atâta lăcomie, şi totuşi să țină această dragoste a lor ascunsă de omul care îl cunoştea cel mai bine?

Cred că sunt cu adevărat un Jedi puternic.

Murmură un protest când Padme îşi apăsă palmele pe pieptul lui, dându-l înapoi.

— Aşteaptă. Aşteaptă.

— Nu vreau să aştept, murmură el. M-ai făcut să aştept ieri. Am aşteptat prea mult.

Ea râse, dar nu îşi luă mâinile.

— Anakin, serios. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să stau aici cu tine toată ziua, dar nu pot. Am o holoconferință cu Regina Jamillia în mai puțin de o oră. Şi tu nu ai o ucenică de antrenat?

— O antrenez deja, protestă el. I-am dat instrucțiuni şi ea le urmează fără să pună întrebări. Este un antrenament foarte important pentru un Padawan.

Ea făcu o față batjocoritoare.

— Un antrenament foarte important pe care cred că tu l-ai neglijat.

— Nu e corect, spuse el, deşi trebui să zâmbească. L-am nesocotit pe Obi-Wan doar când a greşit.

— Se pare că a greşit de multe ori, replică ea, apoi chicoti. Mă întreb dacă ucenica ta va avea aceeaşi părere despre tine?

— Ar fi bine să nu aibă, spuse el. Nu dacă ştie ce e bine pentru ea, oricum.

— Oooh, atât de sever! Ce fel de Maestru eşti tu, Maestre Skywalker!

Era din nou acel titlu improbabil. Doar că nu-l deranja atât de mult când îl folosea Padme. Nu-l deranja nimic atunci când erau împreună.

Cu un suspin plin de regret, ea îl sărută uşor pe buze, apoi alunecă din pat.

— Îmi pare rău, Anakin, dar trebuie să plec.

O iubea în toate felurile, dar cel mai bine aşa: ochii scânteietori, obrajii înroşiți, părul răsfirat în jurul umerilor ei subțiri. Încadrând perfecțiunea de neuitat a chipului ei. Era atât de multe femei la un loc încât era greu de ținut socoteala: Regina maiestuoasă, Senatoarea plină de energie, apărătoarea aprigă a păcii…

Soția mea.

Nu trebuia decât să se uite la ea şi povara vinovăției pe care o simțea pentru că trăia această minciună, pentru că îl înşela pe Obi-Wan, pentru că îşi trăda jurămintele pe care le făcuse cu o intenție atât de solemnă, se atenua aproape până la dispariție. *Pentru că aşa e corect. Locul nostru e împreună.*

Cu părere de rău, reveni în picioare.

— Da, trebuie să pleci, la fel şi eu. Dacă mă întorc la Templu prea târziu, Ahsoka va începe să mă caute panicată. Şi ăsta e ultimul lucru de care are nevoie oricare dintre noi.

Strălucirea ochilor lui Padme se diminuă puțin. Rareori vorbea despre asta, dar el ştia că secretul lor o împovăra şi pe ea. Chiar dacă ea jura că nu avea regrete. Chiar dacă nu simțea mai multă remuşcare decât el pentru încălcarea codului intransigent al Jedilor.

E vorba de a şti că greşesc şi de a nu putea să strig asta din vârful turnurilor Templului. Asta e ceea ce e greu. Trebuie să te ascunzi şi să te prefaci şi să trăieşti doar jumătate de viață împreună. Dar nu va dura o veşnicie. Când războiul se va sfârşi, vom ieşi din umbră. Când războiul se va termina, totul se va schimba.

— Ce e? spuse ea, încruntându-se. Pari atât de serios dintr-o dată…

El sări în picioare.

— Indigestie, spuse el. Ne întrecem până la duş!

După aceea, îmbrăcat şi aproape gata să o părăsească cu reticență, rămase pe veranda apartamentului ei, privind încrucişarea hipnotică a traficului. Era ceva aproape liniştitor în mişcarea constantă şi neîncetată. Îi luase mult timp să se obişnuiască cu Coruscantul. În copilărie, îi lipsise teribil deşertul, îi lipsea liniştea, tăcerea. Uimitoarea gamă de stele de deasupra capului. Visase atât de des să le viziteze… să pună piciorul pe alte lumi, ca un băiat liber. Un om liber. Un Jedi.

Visul acela s-a împlinit. Şi altele se vor împlini. Vise bune, nu doar rele. Viitorul este al meu.

De cealaltă parte a oraşului, dominând orizontul, se afla Templul Jedi. Padme credea că el nu ştia de câte ori stătuse ea în acelaşi loc şi privise spre el, gândindu-se la el, tânjind după el.

Ştia.

De fiecare dată când se gândea la el, el simțea asta. Fiecare lacrimă pe care o vărsa pentru despărțirea lor, o plângea şi el. Nu era nimic din ceea ce putea simți ea şi el nu putea – *nu simțea* – alături de ea.

Şi asta e ceea ce Obi-Wan nu va înțelege niciodată. Crede că dragostea poate fi aruncată, ca o cană goală. Crede că va trece, în timp. E un orb care spune că vederea nu contează.

O simți pe Padme în spatele lui şi se întoarse, zâmbind. Îşi purta acum chipul de Senator, toată moliciunea surâzătoare fiind pusă deoparte, acea cascadă ametitoare de păr fiind netezită într-o disciplină îngrijită. Roba seducătoare de mătase fusese înlocuită cu o rochie verde închis, foarte formală, care o ascundea complet, aşa cum îl ascundeau şi pe el tunica şi jambierele Jedi. Se transformaseră în simboluri. Le dispăruse individualitatea.

Dar noi suntem mai mult decât ceea ce părem a fi, amândoi. Şi ceea ce avem aici, împreună, ne face mai buni. Mai puternici. Invincibili.

— Când te voi revedea? întrebă ea, mângâindu-i brațul. În seara asta am o cină cu Comisarul Cultural de pe Malastare, dar după aceea?

El îi sărută fruntea.

— O cină? Condoleanțele mele. Discuțiile politice de genul ăsta sunt atât de…

Simți o agitație în Forță… o premoniție întunecată…

— Plictisitoare? sugeră ea şi râse. Da, dar…

El îşi apăsă degetele pe buzele ei.

— Taci. Taci, Padme… E ceva în neregulă…

…teroare şi ură şi triumf şi furie… Urmă o străfulgerare de lumină, jeturi de flăcări, o serie şocantă de bubuituri. Traficul erupse, se rostogoli, vehiculele lovindu-se între ele şi creând haos prin vârtejul din Forță…

— Obi-Wan!

În timp ce încerca să respire, încerca să-şi liniştească mintea îndeajuns pentru a-şi putea găsi Maestrul, prietenul, Padme alergă la marginea cea mai îndepărtată a verandei şi se uită la fumul dens, la focurile care săltau, la cele patru explozii separate de undeva în apropiere.

— Sectorul administrativ, spuse ea, cu vocea încordată. Curtea Centrală. Curtea de Apel. Şi cred – *cred* – birourile suplimentare ale Senatului. Se întoarse. Obi-Wan?

El aprobă din cap, zguduit.

— E rănit. Padme trebuie să plec, trebuie să…

— Da, da, du-te! îl îndemnă ea. Trebuie să plec şi eu; trebuie să ajung la Senat. Va fi nevoie de mine. Anakin…

— Oh, Stăpână Padme, Stăpână Padme! strigă C-3PO, apărând clătinându-se. Ce se întâmplă? Sunt Separatiştii? Suntem atacați?

Ea îl ignoră pe droid, cu fața albă.

— Du-te, Anakin. Ai grijă.

— Şi tu.

Apoi, ea alergă spre uşa deschisă, iar el sări spre speederul său. Vârfurile degetelor lor întinse se atinseră, în trecere. *Iubirea mea. Dragostea mea.*

Porni motorul vehiculului şi se îndepărtă de verandă, fără să țină cont de reguli, de siguranță, de orice altceva în afară de nevoia imperioasă de a ajunge la Obi-Wan. *Nu e mort. Nu poate fi. Mi-aş da seama dacă ar fi mor*t.

Trecuseră câteva minute de la prima explozie, iar acum Coruscantul reacționa. Cerul era plin de trafic oprit şi înțepenit, de sunetul strident al sirenelor, țipând. Vehiculele de urgență convergeau spre locurile exploziei din toate direcțiile, ambulanțe aeriene şi echipaje de securitate şi de control al traficului şi al dezastrelor. Putea vedea resturile împrăştiate şi plutind, rămăşițele unor maxibuze şi speedere distruse şi altele asemănătoare, ale căror unități repulsorlift încă funcționau. Aerul era înceţoşat şi mirosea a fum. Şi aproape că se pierdea în vacarmul sirenelor, a strigătelor disperate şi pline de durere ale ființelor rănite în acel atac laş.

Anakin îşi închise urechile şi inima în fața lor, focusându-şi atenția până când putu auzi doar o singură voce. Să simtă doar o singură prezență zguduitoare în Forță. *Rezistă, Obi-Wan. Nu te lăsa. Să nu îndrăzneşti.*

Era din nou precum cursa pentru a-şi găsi şi salva mama. Putea simți durerea lui Obi-Wan, confuzia lui semiconstientă, frica lui. Îi striga prin Forță, zgâriindu-i nervii, trezindu-i propriile temeri, propria teroare a pierderii. Îl chema ca un far, ca un foc de tabără în noapte.

O navetă a serviciilor de urgență coborî din cer până lângă el.

— Tot traficul de pe Coruscant este blocat de urgență! bubui o voce metalică.

Vi se ordonă să opriți motorul speederului. Repet, opriți motorul sau veți fi arestat!

Neîncrezător, Anakin se uită fix la pilot. *Ce?* Bine, era posibil să fi existat o problemă cu transponderul speederului, dar tipul ăsta era orb? Nu putea să vadă că striga la un Jedi?

— Acesta este ultimul avertisment! Opreşte speederul!

Nu, se pare că nu.

Cu o mână pe comenzi, fără să-şi diminueze viteza, îşi scoase sabia de lumină, o porni şi o flutură deasupra capului.

— Semnalul transponderului confirmat. Îmi cer scuze, Maestre Jedi.

Da. Nicio problemă. Ne vedem mai târziu, rahatule.

Răsuflând adânc, cu inima bătând cu putere, Anakin plonjă cu speederul cu nasul înainte spre pământul îndepărtat. Prezența lui Obi-Wan slăbea… se estompa… conturul spiritului său începea să se estompeze…

Nu! Nu! Nu! Nu voi lăsa să se întâmple asta!

Fără să țină cont de haosul din jurul lui, de distrugere, de mulțimea celor care interveneau în caz de urgență, de claxoanele lor şi de vocile lor amplificate, zbură ca un fulger de blaster spre Obi-Wan. Fumul împuțit era foarte rău acum, gros şi sufocant. Era mai greu de văzut. Dar el nu avea nevoie de ochi, avea Forța. Aceasta îl ghida mai jos, îl îndemna să încetinească, să încetinească, să încetinească din nou. Să se îndrepte spre stânga – mai la stânga – doar puțin mai la stânga… Acolo.

Un acoperiş deschis. Liber. Câteva grădini, o fântână. Un fel de refugiu printre birouri. Bănci joase. Pânze de umbre. O singură platformă de navete. Şi acolo, o bicicletă de oraş ponosită. Lângă ea, un Jedi lovit.

Obi-Wan! O bicicletă? La ce ți-a fost mintea?

Anakin coborî speederul pe acoperiş ca şi cum ar fi fost o cărămidă. Sări în forță de pe scaunul şoferului şi ateriză în genunchi lângă fostul său Maestru.

— Obi-Wan! Eu sunt. Sunt Anakin. Nu te mişca.

Atât de mult sânge. Prea mult sânge. Jedii nu erau nemuritori. Qui-Gon îi spusese asta, apoi murise ca să o dovedească. Zăcând într-o grămadă zdrobită, răsucit stângaci, jumătate pe o parte, Obi-Wan clipi încet. Ochii îi erau înceţoşaţi, neclari. Obrazul drept îi era adânc despicat de-a lungul osului.

— Anakin…?

Anakin se aplecă mai aproape, prea speriat să atingă mâna arsă şi pătată de sânge a lui Obi-Wan.

— Nu vorbi. Mă duc să chem ajutoare, bine?

— Anakin…

— Sunt chiar aici, spuse el, chiar dacă se ridică şi se îndepărtă spre speeder pentru a-şi lua comunicatorul. Nu-ți face griji, Obi-Wan, sunt chiar aici.

Obi-Wan gemu.

— Explozia. Cred că sunt rănit.

Serios? Anakin conectă comunicatorul la frecvența de urgență a Templului şi îl activă.

— Aici Anakin Skywalker. Am nevoie de Maestrul Yoda.

Auzi un şuierat moale:

— Maestrul Yoda se află într-o şedință de urgență a Consiliului şi nu poate fi…

— Adu-l acum, idiotule! Mă auzi? Adu-l acum!

Întins pe acoperiş, Obi-Wan se agită.

— Temperamentul, Anakin, temperamentul. Nu e nevoie să țipi.

Cumva, deşi era cât pe ce ca Obi-Wan să moară, Anakin reuşi să zâmbească.

— Nu-mi strica bucuria, Maestre. Ştii că-mi place să mă dau mare.

Obi-Wan expiră, zâmbind slab în schimb, iar spuma roşie îi bubui de-a lungul buzelor palide. Văzând-o, Anakin se întoarse lângă el.

— Oricum, ți-am spus să taci, îl certă el, îngenunchind. Cred că e timpul să începi să mă asculți.

— Nu fi autoritar, spuse Obi-Wan. Încercă să se mişte, icni şi rămase complet nemişcat. A fost o explozie...

— Au fost patru, spuse Anakin. Te rog, Obi-Wan. Taci din gură.

— Cred că mi-am rupt ceva, spuse Obi-Wan, cu privirea neliniştită. Nu. Mai bine zis mai multe *lucruri*. Aruncă o privire în jos la tunica lui carbonizată, ruptă şi îmbibată de sânge. Măi să fie, asta nu e bine.

Anakin întinse o mână, riscând să atingă fruntea lui Obi-Wan. Pielea lui era rece ca gheața.

— Eşti bine, Maestre. Vei fi bine.

— Anakin Skywalker, Maestrul Yoda aici este.

Inundat de uşurare, ridică comunicatorul.

— Maestre Yoda, am nevoie de ajutor. Sunt cu Obi-Wan. E rănit. E foarte rănit. Atacul.

— Adu-l la Templu, poți?

— Nu, nu îndrăznesc să-l mut. Am nevoie de un vindecător. Am nevoie de o mulțime de vindecători. Poți să vii şi tu? Poți să te grăbeşti?

— Unde eşti, tinere Skywalker?

Anakin se uită în jur.

— Nu ştiu. În sectorul administrativ. Pe un acoperiş.

— Comunicatorul, lasă deschis. Te vom găsi noi.

— Da. Bine. Acum grăbeşte-te, te rog!

Îşi agață comunicatorul la centură şi respiră adânc. Transpirația îi înțepa ochii, îi aluneca pe coloana vertebrală. Frica îi bâzâia pe la marginile minții.

— Mincinosule, şopti Obi-Wan. Ai spus că sunt bine.

— Şi vei fi, zise Anakin cu ferocitate. Dar trebuie să-ți păstrezi puterile.

— Da, spuse Obi-Wan, privirea lui fiind acum curios de introspectivă. Da...

Nu pentru prima dată, Anakin îşi blestemă lipsa talentelor de vindecare. Cum ar putea fi *Cel Ales* şi să fie atât de lipsit de speranță când venea vorba de vindecare? Nu era corect.

— Anakin...

Disperat, Anakin privi chipul alb al lui Obi-Wan. Ce se putea vedea din el, care nu era scăldat în sânge. Avea sânge în barbă, de la rana îngrozitoare din obraz. Acea spumă însângerată, care i se usca pe buze. Era deteriorat pe dinăuntru. Trebuie să fie. Şi dacă nu va mai respira înainte ca Yoda să ajungă la ei? Dacă ar fi intrat în convulsii? Văzuse o dată un accident de cursele de ataşe, un adevărat carambol pe prima linie dreaptă. Larbo Nelik fusese aruncat de pe loc, direct în barieră. Se rupsese în bucăți, apoi avusese convulsii şi murise sub privirile lui Anakin. Mama lui plânsese, văzând asta, şi îl implorase să nu mai concureze. Dar Watto era şeful la genul ăsta de chestii... şi oricum, lui Anakin îi plăceau la nebunie cursele.

— Anakin, spuse din nou Obi-Wan. Ascultă.

Anakin se aplecă şi mai aproape.

— Nu, tu să asculți. Vine Yoda cu vindecătorii. Trebuie să stai liniştit, trebuie

să…

— Anakin, spuse Obi-Wan, cu vocea atât de slabă. E important.

Se uită în jos la Obi-Wan, luptându-se cu neîncrederea revoltată. Cum se putea întâmpla asta? Cum putea să fie pe acest acoperiş, înconjurat de dărâmături, de vuietul sirenelor, înecându-se cu fum amar, cu lacrimi amare, uitându-se la prietenul său îngrozitor de rănit? Când cu doar câteva clipe în urmă fusese în braţele lui Padme şi râdea… şi iubea? *Nu se poate întâmpla aşa ceva. Nu se poate întâmpla.*

— Anakin, spuse Obi-Wan. Vocea îi era aproape prea slabă pentru a fi auzită. Spune-i lui Yoda că mesajul lui Dex era despre Grievous. Vrea să cucerească Bothawui.

Asta îl şocă.

— Bothawui? Nu. Dacă Grievous pune mâna pe Bothawui…

— Ştiu, spuse Obi-Wan cu durere. Anakin, spune-i lui Yoda.

— Poţi să-i spui tu însuţi, imediat ce ajunge aici.

Obi-Wan se uită la el, aproape nedumerit.

— Nu… nu sunt sigur…

Ochii i se închiseră şovăitori, iar o spumă roşie proaspătă îi apăru pe buze.

Anakin se răsuci, căutându-l pe Yoda pe cerul aglomerat şi plin de fum. Zece ani de pregătire Jedi riguroasă erau tot ceea ce se afla acum între el şi urlet.

Haide! Haide! Unde sunteţi? Haideţi!

Şi tocmai când era pe punctul de a risca totul, de a risca viaţa lui Obi-Wan, punându-l în speeder şi îndreptându-se el însuşi spre Templu, sosiră Yoda şi o echipă de trei vindecători. Unul dintre ei era Maestra Vokara Che, care îl îngrijise atât de mult după Geonosis.

— La o parte, dă-te, tinere Skywalker, porunci Yoda, în timp ce vindecătorii se apucau să-i salveze viaţa lui Obi-Wan. Bine ai făcut. Nu va muri.

Erau lacrimi pe obrajii lui Anakin, le simţea. Dar nu-i era ruşine. Nu avea de gând să-i ceară scuze nimănui, nici măcar lui Yoda, pentru că îi păsa atât de mult de Obi-Wan încât să plângă pentru el.

Dar se părea că Yoda era într-o dispoziţie iertătoare.

— Nu va muri, repetă el şi, pentru a-şi sublinia afirmaţia, bătu cu bastonul în acoperiş.

— De unde ştii?

— Vremea, nu i-a sosit, spuse Yoda, cu blândeţe. În ciuda părţii întunecate, să văd asta pot.

Tremurând, cu şocul instalându-se, Anakin simţi cum îi cedează picioarele. Căzu pe acoperiş, ameţit.

— Mi-a dat un mesaj pentru tine, Maestre Yoda. Grievous vrea să cucerească Bothawui.

— Bothawui? spuse Yoda. Şi apoi mai spuse ceva, într-o limbă ciudată, nu în Bazica Republicii. Părea… tulburat. Sigur, tu eşti? Nu se poate face nicio greşeală?

Anakin clătină din cap.

— Niciuna.

Vindecătorii erau strânşi în jurul lui Obi-Wan, totul fiind urgent în atitudinea lor. Vokara Che murmura ceva, ceilalţi doi aprobară din cap, apoi, într-o mişcare rapidă şi coordonată, îl întoarseră pe Obi-Wan complet pe spate. El strigă când îl întoarseră, un strigăt de durere cumplită.

— Maestră Vokara Che! spuse Yoda cu voce tare.

Vindecătoarea se întoarse, cozile ei cefalice gemene zvârcolindu-se odată cu agitația ei.

— Maestre Yoda, îmi pare rău, dar poți să-mi dai…

— La Templu, să mă întorc imediat trebuie, spuse Yoda. Să-l ajuți pe Obi-Wan, aici te voi lăsa. Caută-mă, când la Templu te vei întoarce şi veşti despre el vei avea.

Vokara Che aprobă din cap.

— Bineînțeles.

Anakin tresări când Yoda îl înțepă cu bastonul de gimer.

— Speederul tău, acela este, tinere Skywalker?

— Da, Maestre.

— Atunci la Templu mă vei duce înapoi. Şi atenție la legile de viteză nu vei da!

Dar nu voia să meargă. Voia să rămână aici, cu Obi-Wan. Se ridică în picioare.

— Da, Maestre, spus el, dar se holba la prietenul său.

Yoda îl împunse din nou.

— Încredere în mine, tu ai, nu-i aşa, tinere?

Speriat, Anakin privi în jos.

— Ce? Da.

— Atunci în siguranță, să îl părăseşti pe Obi-Wan este! Nu în siguranță Bothawui este!

Obi-Wan i-ar fi spus să plece. Obi-Wan s-ar fi înfuriat dacă ar fi zăbovit, punând vieți în pericol. El şi Yoda se întoarseră la Templu.

* * *

Cancelarul Suprem Palpatine, anterior Senatorul Palpatine, pentru cea mai mare parte a vieții sale fiind Darth Sidious, Lord Întunecat Sith, stătea gânditor în biroul său luxos, zâmbind binevoitor la haosul pe care îl provocase.

Ei bine, nu el personal. Nu el fusese cel care îi găsise personal pe cei care se lăsaseră păcăliți, le stârnise nemulțumirile reale şi imaginare împotriva Republicii, le furnizase explozibilii şi codurile necesare pentru a eluda securitatea şi îi lăsase să-şi vadă de treabă. Nu. Asta fusese munca plictisitoare a unui subaltern sau altul.

Un alt *fraier de bunăvoie*, păcălit de utilul – chiar dacă bătrânul – său ucenic, Darth Tyranus. Cel care îi ținea un loc cald lui Anakin, care se maturiza atât de bine.

Chiar se dezvolta.

Era ceva atât de satisfăcător în legătură cu un plan dus la bun sfârşit. În liniştea de cocon a biroului său nu se auzeau sirenele, țipetele, urletele, groaza. Dar el nu avea nevoie să le audă. Putea să vadă şi să simtă totul în Forță.

Partea întunecată era un lucru minunat.

Îşi întoarse privirea de la roadele visării sale cu ochii deschişi la cronometrul de pe birou. Ah. Era aproape timpul. Întorcându-se de la fereastra imensă din oțel transparent, de la panorama morții pe care o pictase cu atâta măiestrie, îşi recuperă pelerina cu glugă întunecată din garderoba sa privată, se strecură în ea şi activă holotransmițătorul cu bandă îngustă pe care îl păstra pentru aceste… *ocazii speciale*.

— Stăpâne, spuse holograma lui Dooku, făcând o plecăciune. De fapt, omul ar fi trebuit să îngenuncheze, dar vârsta avea compensațiile ei. Cel puțin pentru o vreme. Sunteți la curent cu cel mai recent succes al nostru?

— Da, Darth Tyranus, răspunse Sidious. Am urmărit cu un oarecare interes desfăşurarea evenimentelor. Bine lucrat.

Laudele din partea Lordului Sith erau rare, iar Dooku lăsă să i se vadă surpriza.

— Stăpâne, mă flatezi.

Şi tu mă plictiseşti, dar să nu intrăm în detalii. Nu încă.

— Cum stau lucrurile cu Generalul Grievous?

— Îşi adună acum armata de droizi reînnoită, Stăpâne. Este nerăbdător să se angajeze din nou în luptă cu Jedii.

— Scopul acestei misiuni nu este ca el să lupte cu Jedii, Tyranus. Nu până când Bothawui nu va fi ferm în mâinile lui. Odată ce Bothawui va cădea în mâinile noastre, ei se vor da peste cap fără să gândească în încercarea de a o recupera. Căutăm moartea cât mai multor Jedi, ucenicul meu. Adu-i aminte lui Grievous de asta. Aminteşte-i că nu este indispensabil.

Dooku se înclină din nou.

— Stăpâne, aşa voi face.

Darth Sidious deconectă holocomunicaţia, băgă din nou emiţătorul-receptorul în buzunarul mantiei şi puse o puse în cuierul din dulap. Îi plăcea să îşi păstreze posesiunile ordonate şi îngrijite. Un loc pentru fiecare lucru şi fiecare lucru la locul lui.

Holopadul de pe biroul său emise un semnal sonor, iar el răsuci comutatorul.

— Ce este?

Holograma lui Mas Amedda făcu o plecăciune.

— Domnule, am aflat că Obi-Wan Kenobi a fost rănit într-unul dintre atacurile teroriste.

Obi-Wan? Serios?

— Nu spune *teroriste*, Mas Amedda. Este un cuvânt atât de partizan şi emoţional. Lasă astfel de cuvinte prietenilor noştri redutabili de la serviciul de ştiri HoloNet.

Mas Amedda aprobă din cap.

— Da, domnule.

Darth Sidious privi în jos, cu gândurile clocotind. Gestul era o încheiere, iar Mas Amedda ştia asta. Holocomunicaţia se deconectă. Neobservat încă o dată, îşi ridică privirea, ştiind că o lumină roşie îi strălucea în ochi. *Obi-Wan era rănit? Acel Jedi vertical, ipocrit şi incomod, rănit? Bine.*

Se strecură sub suprafaţa cotidianului, scufundându-şi mintea în curenţii inegalabili ai părţii întunecate. Unde era Anakin? Ce simţea?

Durere… teamă… furie… vinovăţie. *Excelent.*

Va muri Kenobi? Nu…, ceea ce era trist. Dar acea întorsătură a evenimentelor era cu siguranţă întâmplătoare… se putea face ceva din ea, cu siguranţă… ceva util. Ceva… permanent. Pentru că era timpul, şi mai mult decât timpul, ca Anakin să fie smuls de lângă Kenobi şi de la învăţăturile sale despre partea luminoasă.

Era timpul să înceapă cu adevărat să se hrănească cu întunericul. Aşezându-se, cu degetele încordate, Darth Sidious începu să exploreze posibilităţile.

* * *

Anakin voia să meargă direct în Sala de Vindecare a Templului şi să-l aştepte acolo pe Obi-Wan. Îi dăduse deja lui Yoda mesajul lui Obi-Wan. La ce l-ar mai putea folosi Consiliul? La nimic. Dar Obi-Wan avea nevoie de el. Chiar şi inconştient, ştia

că fostul său Padawan era cu el. La fel cum ştiuse, stupefiat după duelul dezastruos cu Dooku, că Obi-Wan şi Padme îl aveau în siguranță între ei.

Dar Yoda nu voia să audă de asta.

— Vindecător, tu nu eşti, tinere Skywalker. Să te prezinți la Consiliu, tu trebuie, decretă el în felul său autoritar, iritant şi pompos.

Făcând declarații pe care toată lumea trebuia să le accepte fără să pună întrebări, doar pentru că trăise mult timp.

Fusese convocată o şedință completă a Consiliului, fiecare Maestru fiind prezent – deşi trei sferturi din efectiv apăreau ca holograme. Ki-Adi-Mundi se afla atât de departe, aproape la marginea galaxiei civilizate, lângă Barab I, investigând un zvon de necazuri, încât holograma lui era puțin mai mult decât o umbră, iar vocea lui o şoaptă.

— Spune Consiliului, Anakin, ce Maestrul Kenobi ți-a spus, spuse Yoda, cu ochii pe jumătate întredeschişi şi înşelător de blânzi.

Anakin abia reuşi să-şi controleze furia. Toate astea nu aveau niciun rost. Erau o pierdere de timp.

— Da, Maestre Yoda. Învălui Consiliul cu o privire nerăbdătoare. Obi-Wan mi-a spus că Grievous plănuieşte să atace Bothawui.

— Grievous? spuse Adi Gallia, la fel de frumoasă în holograma cum era în carne şi oase. Eşti sigur?

— Ce, credeți că inventez asta? întrebă el. Da, Grievous. Asta a spus. Din nou, învălui Consiliul cu o privire, mai dură de data asta. Şi nu-mi pasă cât de nebunesc sună, trebuie să-l credeți. Era în agonie şi tot ce-l interesa era să se asigure că Maestrul Yoda va primi mesajul. Mesajul vine de la Dex. Asta înseamnă că e adevărat. Grievous plănuieşte să invadeze Bothawui.

— Înseamnă, spuse Eeth Koth, cu holograma tremurând, că Obi-Wan crede că este adevărat, tinere Skywalker. Fostul tău Maestru s-ar putea să se înşele… sau să fie indus în eroare.

Anakin nu-l putea privi niciodată pe Maestrul Zabrak fără un fior de dezgust. Nu fără să-l vadă suprapus peste el pe amenințătorul Sith în roşu şi negru care îl omorâse pe Qui-Gon. Chiar dacă zărise doar o singură dată acel chip îngrozitor, în hangarul de pe Naboo, nu îl uitase niciodată.

— Să se înşele? repetă el, fără să-i mai pese dacă i se vedea furia. Nu prea cred. Cât despre Dex, nu l-ar minți niciodată pe Obi-Wan.

O tăcere posomorâtă îi spuse că marcase un punct. *În sfârşit.*

— Mulțumesc, Anakin, spuse Maestrul Windu cu greutate. Consiliul va delibera acum în particular. Eşti liber.

Anakin se uită la Yoda.

— Am permisiunea ta de a…

— Da, spuse Yoda. La Templu, Obi-Wan ar trebui să se fi întors deja. Spune-i Maestrei Vokara Che că pentru a o vedea voi veni, când voi putea.

Anakin aprobă din cap.

— Da, Maestre Yoda. Apoi adăugă, cu părere de rău. Mulțumesc.

Când ajunse la uşa camerei Consiliului, vocea lui Mace Windu îl făcu să se oprească.

— Forța este cu el, Anakin. Greşeşti dacă te temi.

Da, da. E greşit să te temi, să fii îngrijorat, să îți pese de ce s-a întâmplat cu Obi-Wan. Tot ce fac e greşit. Dar tu tot te aştepți să te salvez, nu-i aşa?

— Da, Maestre Windu, spuse el peste umăr, şi continuă să meargă.

* * *

— *Skyguy*! *Skyguy*, stai! Aşteaptă-mă!

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Ahsoka alergând spre el pe holul de la nivelul de meditație.

— Nu-mi spune aşa! răbufni el când ea ajunse la doar câțiva paşi distanță. Pentru tine sunt Maestrul Skywalker, sau pur şi simplu Maestre.

Ca şi cum ar fi pălmuit-o fizic, ea se opri brusc. Uşoară, zveltă, atât de mică, se holbă la el într-o tăcere şocată.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, cu o voce mică şi rănită. Am vrut doar să… Îşi lăsă privirea în jos. Îmi pare rău.

Din nefericire, nu erau singuri pe hol. Jedii şi Padawanii care intrau şi ieşeau din lifturile din apropiere nu se opriră şi nu se uitară, dar Anakin le simțea curiozitatea. Era de zece ani în locul ăsta şi tot mai era un obiect de interes. De speculații. Toate speranțele şi visele lor atârnau de el ca nişte decorațiuni pe un schelet de bantha la Boonta Eve.

Ura asta.

— Ce vrei, Ahsoka? spuse el cu asprime. Nu am timp să mă uit la sesiunea de antrenament de ieri.

— Am auzit că Maestrul Obi-Wan a fost rănit într-una din explozii, şopti ea. M-am gândit… am simțit…

— Ce?

Ea tremura.

— Ți-e teamă pentru el. Şi am vrut să… am crezut că ți-ar plăcea… Se întoarse, înfrântă. Nu contează.

Durerea ei îl străpunsa ca un cuțit. Se simțea prost şi crud.

— Ahsoka, aşteaptă.

Cu reticență, ea se întoarse.

— Ai dreptate, spuse el. Mi-e teamă pentru Obi-Wan. N-ar trebui să-mi fie, dar îmi este. Şi mi-ar plăcea să am companie în timp ce aştept să-l văd.

Nu compania ei; era disperat după Padme, dar asta era imposibil. Ahsoka ar fi fost de ajuns în caz de nevoie.

— Da? Fața Ahsokăi se lumină de bucurie. Vorbeşti serios?

Nu era sigur cum se simțea în legătură cu asta, având atât de multă putere asupra unei fete tinere. De ce îi păsa atât de mult? De ce trebuia să conteze ceea ce spunea el?

Qui-Gon a contat pentru mine. Presupun că e la fel pentru ea.

Îşi înclină capul spre lifturi.

— Haide. Putem să ne ocupăm de sesiunea de antrenament în timp ce aşteptăm. Presupun că nu te-ai gândit să aduci camera aia droidă?

Ea zâmbi, cu o strălucire ascuțită de dinți sălbatici.

— Bineînțeles că m-am gândit, *SkyMaster*. Ştiu că uneori sunt prostănacă, dar…

El oftă.

— Nu eşti prostănacă, Ahsoka. Şi cred că poți să-mi spui *Skyguy*. Dar numai când suntem singuri.

Fața ei se lumină din nou, de la atât de multă bucurie nestăvilită.

— Mulțumesc!

El nu voia recunoştința ei. Nu o voia ca Padawană a lui, deşi o plăcea destul de mult. Nu voia niciun Padawan. Dar, datorită Consiliului, erau blocați împreună. Tot ce puteau face era să profite la maximum de acest lucru.

— Haide, spuse el din nou, şi se îndepărtă.

Cu un oftat şi un salt, ea se grăbi după el.

Capitolul 7

— Doamnă Senator Amidala!

Padme se întoarse la auzul vocii lui Bail Organa. Acesta îşi croia drum spre ea prin coridorul aglomerat, adunând priviri şi comentarii nepoliticoase, pe care le ignora. Fuseseră chemaţi la o şedinţă de urgenţă a Comitetului de Securitate. Atacurile teroriste. Complexul Senatului era ca un stup de albine plin, frenetic de activitate.

— Padme, spuse el când ajunse la ea, apoi o trase deoparte într-o nişă aflată în apropiere. Ochii lui negri erau neliniştiţi. Nu ştiu dacă ai auzit, dar Obi-Wan Kenobi este una dintre victimele atentatelor.

Minciunile îi veneau atât de uşor acum.

— Nu! Nu am ştiut... Oh, e îngrozitor, Bail. Cât de grav este rănit?

— Nu e mort. Dar mi s-a spus că e grav. Îmi pare rău. Ştiu că sunteţi prieteni.

Ei bine, ea nu i-ar spune chiar aşa. Nu de când îi ignorase rugămintea şi se căsătorise imediat cu bărbatul la care el o implorase să renunţe.

— Prieteni. Da. Bail, cum ai aflat? Nu a fost niciun anunţ.

— Naveta Jedi care îl ducea înapoi la Templu a fost prinsă la un punct de control de urgenţă. Sora unuia dintre angajaţii mei din Senat este ofiţer de securitate. A zburat cu o escortă după ce a fost rezolvată problema. Ridică din umeri. Şi surorile bârfesc.

Cu siguranţă că aşa era.

— Vreau să ştiu tot ce ştii, dar va trebui să aşteptăm până după şedinţă. La care ar trebui să ajungem înainte să întârziem.

Bail aprobă din cap.

— Bineînţeles.

Totuşi, când ajunseră în camera care le fusese alocată, o găsiră goală... cu excepţia Cancelarului Suprem Palpatine.

— Nu vă speriaţi, prieteni, spuse el în timp ce se opreau nesiguri în pragul camerei. Sunteţi la locul potrivit. Dar mi-am luat libertatea de a vă anula şedinţa de informare.

Padme schimbă o privire precaută cu Bail, care făcu un pas înainte.

— Domnule Cancelar?

— Vreau să văd personal pagubele provocate de Separatişti, zise Palpatine. Şi aş vrea să mă însoţiţi amândoi. Fără fanfară, fără escortă elaborată. Doar trei funcţionari publici îngrijoraţi, uniţi într-o cauză comună.

Padme se încruntă.

— Voi veni, bineînţeles, dar...

— De ce tu? Palpatine zâmbi, grav. Pentru că apreciez sfatul tău, doamnă. Experienţa ta ca ţintă a terorismului Federaţiei Comerţului, mai întâi pe Naboo şi apoi, mai recent, aici şi pe Geonosis, îţi oferă o perspectivă valoroasă. Ai privit direct în acel abis îngrozitor, Padme. A încercat să te devoreze şi a eşuat de fiecare dată. Vreau să văd aceste atacuri prin ochii tăi. Vei vedea lucruri pe care eu nu le-aş vedea sau nu aş putea să le văd. Şi dacă vreau să protejez marea noastră Republică,

trebuie să ştiu care sunt. Indiferent cât de alarmante sau supărătoare ar putea fi.

Luată prin surprindere, ea aprobă din cap.

— Orice pot face pentru a ajuta…

— Cât despre tine, domnule Senator Organa, continuă Palpatine. Dacă îmi vei ierta exprimarea directă, am simțit în ultima vreme că începi să regreți sprijinul necondiționat pe care l-ai acordat biroului meu.

— Să regret? Bail clătină din cap, vehement. Nu, domnule Cancelar Suprem. Vă sprijin fără rezerve, ca întotdeauna.

— Chiar aşa? spuse Palpatine, cu blândețe. Trebuie să spun că nu asta este impresia pe care o am.

— Cu tot respectul, domnule, vă înşelați. Dacă am regrete, sunt pentru faptul că am fost forțați să intrăm în acest război. Că, prin crearea Marii Armate a Republicii, am întors spatele la o mie de ani de pace. La toți Senatorii care au fost înaintea noastră şi au păstrat această pace prin refuzul ferm de a ceda în fața temerilor lor.

— Vrei să spui că negocierile mele pentru o înțelegere echitabilă cu Separatiştii nu au fost sincere?

— Nu, bineînțeles că nu. Bail îşi trecu o mână peste barba atent elaborată. Nimeni nu ar fi putut să se străduiască mai mult decât ați făcut-o dumneavoastră pentru a le da lui Dooku şi acoliților săi ceea ce voiau, păstrând în acelaşi timp integritatea Republicii. Doar că…

— Că acum ai văzut soldați ucigând, şi murind, spuse Palpatine. Clone, desigur, dar chiar şi aşa. Am dreptate?

Bail aprobă din cap.

— Da.

— Şi te întrebi dacă ai făcut ceea ce trebuia, acceptând să susții o armată a Republicii. Mai ales că draga ta prietenă de aici, Senatoarea Amidala, s-a opus cu riscul propriei vieți Actului de Creare a Armatei.

— Niciodată nu a fost vorba de faptul că nu am fost de acord cu poziția ta, Padme, spuse Bail, uitându-se la ea. Nu în principiu. A fost doar că mă temeam…

— Că eram naivă? Ea ridică din umeri. Ştiu asta. Şi poate că aşa am fost. Cu siguranță aş fi o ipocrită acum, nu-i aşa, dacă m-aş plânge de armată când aceasta mi-a salvat viața.

— La fel ca şi viețile de pe fiecare planetă pe care Separatiştii doresc acum să o smulgă cu forța din Republică, adăugă Palpatine. Inclusiv, se pare, Coruscantul. De aceea te vreau alături de mine, Bail. Ca să poți vedea pentru ce luptăm. Scrupulele tale sunt demne de luat în seamă… dar merită ele vieți nevinovate? Veniți. Am un speeder care ne aşteaptă.

Nu se punea problema să refuze invitația lui Palpatine. Padme dădu din cap către Bail, apoi păşi alături de el pentru a-l urma pe Palpatine afară din camera comitetului, pe ieşirea executivă, rar folosită. În timp ce se îndreptau printr-un labirint de coridoare spre hangarul său privat, Cancelarul Suprem îi făcu semn să vină lângă el.

— Mă întreb dacă ai auzit despre bunul nostru prieten, Maestrul Kenobi.

— Da, domnule Cancelar. Ştiți cum se simte?

— Din păcate, nu, spuse Palpatine. Am vorbit scurt cu Maestrul Yoda cu puțin timp în urmă şi tot ce a putut să-mi spună a fost că vindecătorii Templului fac tot ce pot.

Ea aprobă din cap.

— Înțeleg. *Oh, Anakin*. Dar Maestrul Yoda a părut măcar… plin de speranță?

— Speranță? spuse Palpatine. Mă tem că nu pot spune, draga mea. În mare parte a sunat ca Maestrul Yoda. Indescifrabil şi abătut. Totuşi… Îi mângâie umărul. Vindecătorii Templului au făcut o treabă splendidă cu tânărul Anakin. Trebuie să avem încredere că pot face acelaşi lucru cu Maestrul Kenobi.

Padme aprobă din nou din cap, simțindu-se amorțită.

— Da. Trebuie.

Palpatine suspină.

— Nu pot decât să-mi imaginez cum se simte bietul Anakin, spuse el, cu vocea rănită. Ține teribil de mult la Maestrul Kenobi, ştii, chiar dacă stimatul nostru prieten Jedi îl dezaprobă atât de des. Mi-aş dori să pot face ceva pentru el. Să găsesc o modalitate de a-i alina durerea. Pentru că ştii, oricât de mult îi respect şi îi admir pe Jedi, Padme, uneori insistența lor asupra detaşării emoționale pare aproape… ei bine… neprietenoasă. Şi Anakin, Doamne, nu e ca ceilalți Jedi, nu-i aşa? E mult mai sensibil. Mai uşor de rănit. Are nevoie de oameni care să-l iubească, de oameni despre care să ştie că țin la el, nu în ciuda naturii sale pasionale, ci datorită ei. Suspină din nou. Cel puțin, cunoscându-l aşa cum îl cunosc eu, de la o vârstă atât de fragedă, asta este ceea ce cred. Dar eu nu sunt Jedi.

Trecu o clipă până când putu avea încredere în ea însăşi să vorbească.

— Oricât de ciudate şi dificile ne par căile lor, domnule Cancelar, sunt sigur că Jedii cred că ceea ce fac este corect.

— Oh, şi eu sunt sigur, spuse Palpatine. Dar mă întreb câte lucruri rele sunt făcute de cei care cred că ceea ce fac este corect? Ah… iată-ne ajunşi.

Ajunseseră în sfârşit la destinație: hangarul de navete, discret şi privat, al lui Palpatine. Padme răsuflă uşurată, recunoscătoare pentru distragerea atenției. *Dar cel puțin nu sunt singura care îşi dă seama că Anakin va fi supărat. Măcar Palpatine poate să-i fie prieten. Poate că îl va ajuta pe Anakin până când ne vom revedea.*

Cancelarul Suprem deschise drumul spre platforma navetei, făcând un semn din cap spre paznicul care aştepta. Primul lucru pe care îl observă ea fu lipsa traficului încrucişat. Speriată, se opri. Nu mai văzuse niciodată cerul Coruscantului gol.

— Da, zise Palpatine cu blândețe. Este o privelişte care dă de gândit, nu-i aşa?

Cu siguranță era. Aproape… nefirească.

— Şi sunteți sigur că nu este nevoie să extindem zona de interdicție aeriană dincolo de sectoarele Senatoriale şi administrative?

— Pe cât de sigur pot fi, zise Palpatine. Ce părere aveți, domnule Senator Organa?

Bail se încruntă la clădirile singuratice din fața lor.

— Cred că dezorganizarea pe care o avem este mai mult decât o victorie suficientă acordată teroriştilor, domnule Cancelar Suprem. Şi cu cât mai repede vom reuşi să repunem traficul în mişcare, cu atât mai mare va fi prejudiciul pe care îl vom aduce încrederii lor.

Palpatine îl bătu pe umăr.

— Exact sentimentele mele.

În fața lor era andocat un speeder deschis, elegant, de culoare purpuriu închis, cu patru locuri, discret, dar cu o urmă de putere în el. Cu agilitate pentru un bărbat de vârsta lui, Palpatine se strecură pe scaunul pilotului şi îşi privi oaspeții expectativ.

— Aveți de gând să ne duceți cu speederul? spuse Bail, comic de surprins. Domnule, eu pot...

— Nu, nu, nu va fi necesar, spuse Palpatine, neglijându-i îngrijorarea. De fapt, sunt un pilot destul de priceput. Şi, din când în când, îmi face plăcere să mă plimb. Nu că asta ar fi o călătorie de plăcere, evident. Dar aş vrea ca amândoi să vă concentrați asupra rezultatelor atacului Separatiştilor. Luând în considerare ezitarea lor continuă, adăugă: Vreți să-mi vedeți permisul? Este la zi, vă promit. Veți fi în perfectă siguranță.

Padme zâmbi. Nu se putu abține. Iată-l pe Palpatine pe care şi-l amintea din alte vremuri. Energetic, neaşteptat, cu un simț viclean al ridicolului. Se întoarse spre Bail.

— Domnul Cancelar are dreptate, domnule Senator. Vom fi în siguranță. A câştigat mai multe cupe la cursele de speedere de pe Naboo.

— A câştigat? spuse Bail, relaxându-se. Nu-mi amintesc să se fi menționat asta în Senat.

— Oh, da, spuse Palpatine cu ironie. Ce recomandare utilă pentru candidatura mea. *Îi place să conducă vehicule periculoase foarte rapide*.

— Ei bine, dacă aşa este, domnule Cancelar Suprem, nu sunteți singur, spuse Bail. Se ştie că şi eu am încălcat limita de viteză, o dată sau de două ori.

Zâmbetul lui Palpatine deveni conspirativ.

— Şi va rămâne secretul nostru, prietene. Acum, domnule şi doamnă Senatori, vă rog să vă alăturați mie.

Grațios de curtenitor, Bail o lăsă pe Padme să urce prima. Ea se instală în partea din spate a speederului, iar el se aşeză lângă ea, păstrând o distanță cât se poate de politicoasă având în vedere confortul scaunului din spate. Palpatine apăsă un buton de pe consolă, iar speederul fu imediat învăluit într-un scut de înaltă securitate. Apoi apucă manşa de control şi îi purtă departe de docul navetelor, de clădirea Senatului şi pe cerul sinistru al Coruscantului.

* * *

Transponderul speederului, care îl identifica pe pilot ca fiind Cancelarul Suprem al Republicii, îi ținu la adăpost de personalul de securitate care intervenea. Având nevoie doar de o mică parte din atenția sa pentru pilotaj, Palpatine îşi lăsă simțurile să se plimbe la pasagerii săi, în timp ce priveau oraşul, anticipând cu nervozitate distrugerile care urmau să vină. De când îi surprinsese într-o conversație profundă zilele trecute, după şedința Senatului, începuse să se întrebe dacă nu cumva se dezvolta o problemă. Ceea ce află acum fu... lămuritor. Şi alarmant.

Îl iubeşte pe Anakin, fără îndoială. Miroase a iubire pentru el. E dezgustător. Util, dar dezgustător. Dar îşi dă seama că e atrasă şi de Organa? Nu. Nu cred. E doar un prieten. Îl admiră. Inima ei îi aparține lui Anakin. Dar Anakin va fi în curând rupt de lângă ea. Războiul îi va despărți. Iar prietenii bărbați pot deveni uneori mult mai mult decât atât. Era un foarte mic pericol, nici măcar un indiciu, abia dacă merita să se gândească la el. Dar nu obținuse ceea ce obținuse lăsând lucrurile la voia întâmplării. Nu putea ignora nici cea mai mică sugestie de impediment în calea planurilor sale.

Şi cum rămâne cu acest Senator, acest plictisitor şi demn Bail? E căsătorit, dar soția lui stearpă rămâne la distanță pe Alderaan. E un idiot onorabil, nu ar trăda-o

niciodată. Şi totuşi, are sentimente pentru fosta Regină curajoasă de pe Naboo. Respectul şi admirația sunt un amestec periculos. Aceşti doi Senatori lucrează îndeaproape împreună, iar ăsta poate fi un teren fertil. O enigmă interesantă, aşadar. Pe de o parte era Anakin, influențat de Kenobi, cel care refuza cu încăpățânare, în mod incomod, să moară. Iar pe de altă parte, Padme a lui, devotată, dar în acelaşi timp vulnerabilă la prezența constantă a lui Bail Organa. *Deşi îi rămâne fidelă, distanța şi nemulțumirea ar putea începe să putrezească. Şi Anakin este şi el credincios. Se revoltă împotriva lui Kenobi, dar ar muri pentru el într-o clipită.*

Venise timpul să ucidă doi iepuri dintr-o lovitură.

— O, nu, spuse soția lui Anakin, aproape plângând. Oh, Bail. Uite. Este complexul Curții Centrale. Ceea ce a mai rămas din el.

Ascultător, Palpatine coborî speederul spre sol, oferindu-le o vedere mai de aproape a celor mai satisfăcătoare rezultate ale bombelor teroriste. Nici măcar ferestrele din oțel transparent şi pereții exteriori întăriți cu duraniu nu putuseră rezista exploziilor puternice. Clădirile judiciare erau ruinate, decojite ca nişte fructe coapte. Şi distrugerile nu se terminau aici. Împrăştiate pe terenul larg şi spațios se aflau epavele contorsionate ale speederelor, gondolelor, navetelor şi bicicletelor de oraş, aruncate în aer de explozie şi căzute din nou la pământ într-o ploaie amară şi însângerată. Acolo, în fântâna principală – cât de încântător – era un întreg maxibus distrus. Nici măcar fumul şi carbonizarea nu puteau ascunde sângele vărsat şi proaspăt stropit. Vehiculele căzute avariaseră şi mai mult clădirile din jur.

Procesele judiciare de pe Coruscant vor fi paralizate timp de săptămâni, dacă nu chiar luni. Tensiunile vor creşte. Nemulțumirea se va răspândi, canceroasă, prin țesătura fragilă a oraşului. Cu cât o societate este mai înrădăcinată în confortul ei, în rutina ei sigură, cu atât mai uşor este perturbată. Cu atât mai repede se prăbuşeşte.

Proşti molateci. Nu au nici cea mai mică idee. Corupția bogăției i-a putrezit din interior spre exterior.

Copleşită de carnagiu, securitatea nu reuşise încă să ia toate cadavrele. Acestea zăceau pe trotuar, cu ororile decent învăluite.

— Câți morți sunt, domnule Cancelar Suprem? întrebă Organa, jalnic de emoționat. Câți răniți? Avem vreo idee despre bilanțul final al victimelor?

— Deloc, spuse Palpatine, vocea lui mimând tristețea. Această informație este incompletă. Dar cred că se poate spune cu siguranță că am pierdut astăzi mai mulți frați şi surori decât pot suporta cu uşurință inimile noastre.

Activă modul de plutire al speederului, zăbovind deasupra distrugerilor.

Întorcându-se în scaun, privi cum lacrimile lui Padme se revărsau şi cădeau, strălucindu-i pe obraji. Îl privi pe Bail Organa cum o lua de mână, consolând-o, cu ochii lui plini de furie şi de durere.

— Niciodată, spuse Organa, cu maxilarul încleştat. Nu putem permite ca acest lucru să se întâmple din nou. Trebuie să aflăm cum s-a întâmplat.

— Mi-e teamă că nu va fi uşor, spuse Palpatine, clătinând din cap. Coruscantul este o societate atât de deschisă şi de nesupusă. Am avut întotdeauna încredere unii în alții. Mă tem că nu vom dori să punem la îndoială această încredere. Mi-e teamă că, de frică să nu pierdem ceea ce ne face măreți, ne vom lăsa expuşi la şi mai multe atacuri de genul acesta.

— Cum au reuşit Separatiştii să treacă de măsurile de securitate? şopti Padme. Există proceduri în vigoare, metode de detectare a explozibililor şi de urmărire a persoanelor dubioase. Ştim că avem duşmani. Cum au ajuns atât de aproape de noi?

— Pentru că, dragă doamnă Senator, am avut prea multă încredere, răspunse el. Am făcut presupuneri. Nu am pus întrebările potrivite, la momentul potrivit, oamenilor potriviți.

Organa îşi îndepărtă privirea sumbră de la distrugere.

— Vreți să spuneți că am fost trădați din interior.

— Nu! spuse Padme Nu, eu nu cred asta. Nu voi crede.

Palpatine eliberă un oftat greu.

— Cred că trebuie să ne gândim la asta, doamnă. Oricât de dureros ar fi, trebuie să ne privim unul pe celălalt. În linişte. Cu discreție. Nu vrem să declanşăm panica. Cu siguranță nu dorim să sufere cei nevinovați. Dar, în aceste condiții, un mic inconvenient, un mic disconfort, nu poate fi considerat un sacrificiu scump.

— Să ne spionăm propriul popor? Nu putem, spuse Padme revoltată. Domnule Cancelar Suprem, ceea ce sugerați este chiar antiteza guvernării democratice. Făcu un gest spre cadavre, spre ruine, spre personalul muncitor însărcinat cu curățarea mizeriei. Spuneți-le asta văduvelor şi orfanilor creați astăzi, spuse Padme cu blândețe. Spuneți-le asta soților care trebuie să-şi îngroape în curând soțiile. Părinților care trebuie să-şi ia rămas bun de la copiii lor prețioşi. Spuneți-le că justiția nu este la fel de importantă ca protejarea sentimentelor noastre.

Chiar şi supărată, era frumoasă.

— Nu am recurs la asta pe Naboo, după atacul Federației Comerțului. Ne-am întors unul spre celălalt, nu unul împotriva celălalt.

El ridică din umeri.

— Coruscantul nu este Naboo, draga mea. Găseşte-mi o altă cale şi o voi urma cu promptitudine. Până atunci, singura mea datorie este să mă asigur că astfel de atacuri nu se vor mai repeta. Aşteptă o clipă pentru ca realitatea să le intre în cap. În calitate de lideri ai Comitetului de Securitate, pot conta pe sprijinul vostru? Mă veți ajuta să-i demasc pe criminalii josnici responsabili de atâta durere şi ruină?

— Nu avem de ales, Padme, spuse Organa.

Încă o ținea de mână. Dându-şi seama de asta, ea se eliberă.

— Îți place această idee? Te simți confortabil cu ea?

— Bineînțeles că nu. O urăsc, spuse el cu înverşunare. Şi apoi arătă cu degetul prin scut. Dar urăsc asta şi mai mult. E cel mai mic dintre două rele, doamnă Senator. La fel ca şi formarea Marii Armate a Republicii sau încheierea de înțelegeri cu Huttii. Este cel mai mic dintre două rele... şi pentru a salva vieți, va trebui să trăim cu el.

Şi astfel, cei slabi şi onorabili îşi taie singuri gâtul.

În aparență solemn, în interior râzând, Palpatine dezactivă modul de plutire al speederului şi se îndreptă spre următoarea zonă explodată... Pentru cazul în care hotărârea lor s-ar fi clătinat.

* * *

— Deci, spuse Yoda, privindu-l pe Mace Windu cu ochii pe jumătate închişi. Pe acest Dexter Jettster, îl crezi, nu-i aşa?

Cu picioarele încrucişate pe celălalt scaun de meditație din cameră, Mace clătină din cap şi suspină.

— Obi-Wan îl crede.

— Şi în Obi-Wan, tu crezi.

Mace se încruntă.

— Tu nu crezi?

Fu rândul lui Yoda să suspine.

— Ba da.

— Atunci ce propui să facem?

Ce, într-adevăr? Aceasta era întrebarea. Deliberările care urmaseră plecării furioase a lui Anakin din Camera Consiliului fuseseră scurte. Maeştrii absenţi, prinşi în propriile misiuni disperate, îşi declaraseră credinţa în judecata lui Yoda şi se retrăseseră rapid din holoconferinţă. Ceilalţi prezenţi în Camera Consiliului îşi exprimară sprijinul şi se retrăseseră şi ei, lăsându-i doar pe el şi pe Mace Windu să ia decizia finală. Dintre toţi, ei erau cei mai experimentaţi în război, cei mai buni gânditori strategici. Dintre toţi, ei erau cei mai apropiaţi de Palpatine. Iar îndrumarea lui Palpatine în timpul acestei crize era una dintre cele mai mari sarcini ale Jedilor.

— Nu trebuie să ne îndreptăm orbeşte spre Grievous, spuse el în cele din urmă. Este un adversar viclean. O creatură plină de răutate şi ură. Nu se va opri de la nimic ca să ne vadă înfrânţi. Va măcelări zeci de mii de fiinţe pentru a ne distrage atenţia de la scopul nostru.

Trişti, se gândiră la asta. Grievous se dovedise deja capabil de o astfel de tactică barbară. La o scară mai mică, până acum, dar succesul său promisese distrugeri şi mai mari în viitor. Droizii săi de luptă răseseră o întreagă localitate de pe Ord Mantell pentru a deturna trupele Republicii, astfel încât el să poată efectua o evadare. Stoicul Ki-Adi-Mundi plânsese, raportând acest lucru. Plânsese pentru părinţii ucişi fără nicio şansă. Plânsese pentru mamele ucise cu copii în braţe.

Problema cu Grievous – cea mai mare provocare cu care se confruntau – era că armata lui era lipsită de emoţii. Maşinile nu simţeau nimic. Puteau să ucidă şi să continue să ucidă, fără să se îmbolnăvească la vederea sângelui.

— Se pare că are o rezervă nesfârşită de nave şi de droizi de luptă, spuse Mace, făcând o grimasă. E clar că el şi Dooku plănuiesc acest război de luni de zile. Cine ştie, poate chiar ani. Noi jucăm cu disperare să recuperăm decalajul, în timp ce acest autointitulat General şi armata lui sunt cu trei paşi înaintea noastră la fiecare punct.

— Ai grijă, îl avertiză Yoda cu asprime. Disperarea, un Jedi nu ar trebui să o simtă.

Mace se holbă, surprins. Apoi aprobă din cap.

— Iartă-mă, Maestre. Ai dreptate. Cu tot ce s-a întâmplat, mi-am permis să mă simt… copleşit.

Yoda se gândi la el. Mace era curajos, adesea până la nebunie. Feroce, dedicat, disciplinat şi încăpăţânat în faţa înfrângerii. Să-l vadă deznădăjduit era înfiorător.

— Obi-Wan se va recupera, Maestre Windu, spuse el. La rănile lui, să te gândeşti nu trebuie. Distrageri, nu ne putem permite. Nu când să-l învingem pe Grievous noi trebuie.

Pentru o clipă, Mace nu spuse nimic. Apoi îşi ridică privirea.

— Nu ţi se pare alarmant că Obi-Wan nu a fost capabil să simtă problemele înainte de explozii? Când a fost ultima dată când îţi aminteşti un Jedi care a intrat orbeşte în aşa ceva? Nu poţi. Nu ni se întâmplă, Yoda. Nu fără intervenţii. Oricine ar fi acest Darth Sidious, orice mască ar purta pentru a se plimba printre noi, influenţa lui creşte. Confuzia părţii întunecate este în creştere. Se răspândeşte ca o otravă. Obi-Wan Kenobi este unul dintre cei mai buni. Dacă el nu poate vedea clar…

Yoda nu spuse nimic. Elevii trebuiau să-şi găsească singuri calea.

— Îmi pare rău, Yoda, spuse Mace, în sfârşit. Doar că… pentru Cavalerii Jedi şi Padawanii, chiar şi pentru ceilalți Maeştri şi membri ai Consiliului, eu sunt solemnul şi înțeleptul Mace Windu. Nimic nu-mi tulbură calmul. Niciun pericol nu mă tulbură. Dar sunt om, şi Jedi. Aici, singur cu tine, pot recunoaşte adevărul. Trebuie să-l recunosc. Mi-e frică.

— Atunci eliberează-ți temerile, Mace Windu, replică Yoda. Cunoşti mantra. Cunoşti adevărul. Frica duce la furie.

— La ură, apoi la suferință, spuse Mace, dând din cap. Ne face vulnerabili în fața părții întunecate. Da. Da, ştiu. Şi ştiu că trebuie să-mi controlez emoțiile. Mai ales acum, când partea întunecată ne înconjoară. Încerc, Yoda, încerc…

— Ha! spuse Yoda, şi dădu cu palma peste padul de meditație. Fă sau nu face!

— Nu există încercare, încheie Mace, cu un zâmbet ironic. Ai dreptate. Îşi frecă o mână peste față. Sunt obosit. Nu e o scuză, dar sunt.

O arăta. Încă de pe Geonosis îşi împinsese limitele. Lăsase acele limite în urmă şi continuase să se împingă cu brutalitate. Simțea durerea fiecărui Jedi pierdut şi rănit. Fiecare înfrângere a Republicii era o rană de cuțit în inima lui.

În ciuda autodisciplinei sale severe, Yoda îşi făcea griji pentru el. Dacă nu se odihnea, îl va ucide acest război fără să verse o singură picătură din sângele lui.

— Mentorul tău am fost, Mace, spuse el cu blândețe. Prietenul tău, acum sunt. În fața temerilor tale, să te predai nu trebuie. Cea care te atacă, partea întunecată este. Cu ea să lupți, tu trebuie, pentru că nevoie de tine avem. Nevoie de tine, eu am. Partea întunecată, singur nu pot învinge.

Mace inspiră adânc, apoi dădu drumul aerului într-un suspin lent, tremurat.

— Nu eşti singur, Yoda, şi nu vei fi niciodată. Nu voi lăsa niciodată partea întunecată să învingă. Se îndreptă, cu un scop proaspăt pe față. Grievous este alunecos. Dacă îl urmărim, e foarte probabil să îl pierdem. Va trebui să-l facem să vină la noi. Dacă vom bloca sistemul Bothan… vom difuza prezența noastră acolo…

Yoda îşi strânse buzele, gândindu-se la asta.

— O momeală, ai face din prietenii noştri?

— Este riscant, ştiu, spuse Mace. Dar Grievous e arogant. Dacă îl provocăm să vină după noi…

— Să reziste tentației, el nu ar putea. Un plan îndrăzneț, acesta este, Maestre Windu.

— Îndrăzneț şi riscant. Dar am fost în defensivă destul de mult timp. E timpul să luptăm cu el. Mai mult amuzament ironic lumină fața încordată a lui Mace. Chiar dacă într-un mod viclean, pe furiş, pe la spate.

— Să acționeze asupra lui Bothawui, Grievous nu a făcut-o, murmură Yoda. Să atace, să nu fie încă pregătit s-ar putea. În avantajul nostru, planul tău i-ar putea forța mâna.

Mace clătină din cap, entuziasmul său de moment diminuându-se.

— Singura problemă este că ne luptăm deja cu Separatiştii pe prea multe fronturi. Resursele noastre sunt la limită.

Yoda îşi mângâie bărbia.

— Trei crucişătoare noi, la şantierele navale de pe Allanteen VI, există.

— Destinate să patruleze pe Inelul Mijlociu, da, spuse Mace. Odată ce Ki-Adi-Mundi se va întoarce acasă.

— Nu. Pentru a proteja Bothawui, noi trebuie să le desfăşurăm.

— Sub comanda cui? spuse Mace, încruntându-se. Niciunul dintre noi nu

poate pleca, e nevoie de noi aici şi nu putem cruța pe nimeni din campaniile actuale. În ceea ce-l priveşte pe Obi-Wan, chiar şi cu cei mai buni vindecători ai noştri lucrând la el, nu va fi suficient de apt pentru cel puțin... Înțelegerea se ivi brusc, iar coloana lui vertebrală se îndreptă şi mai tare. Anakin? Yoda, nu prea cred. Poate că este *Cel Ales*, dar asta nu înseamnă că este pregătit să comande un grup de luptă.

Yoda îşi înghiți un oftat. Poate că Mace avea dreptate, dar acum erau în război. Nu exista momentul ideal pentru o promovare.

— Pe Christophsis şi Teth, tânărul Skywalker bine s-a descurcat. Trecutului său de pe Tatooine, nu i-a permis să interfereze cu misiunea sa acolo. S-a maturizat.

Mace pufni pe nas.

— Am observat foarte puțină maturitate la el când a vorbit mai devreme în fața Consiliului.

— Îngrijorare pentru Obi-Wan a fost. Să ne dezamăgească, Anakin Skywalker nu o va face.

Mace se desprinse de pe suportul său de meditație şi se plimbă neliniştit prin camera mică.

— Yoda, eşti sigur?

— Sigur? Închizând pe jumătate ochii, Yoda căută în Forță un sentiment de corectitudine în legătură cu această decizie. Se luptă să treacă dincolo de paloarea părții întunecate, spre locul încă luminos în care locuise în cea mai mare parte a vieții sale lungi şi plină de evenimente. Sigur de ceva în aceste vremuri tulburi, poate cineva să fie? Clătină din cap. Dreptate, cred că am. Dar înainte de decizia finală, cu fostul său Maestru voi vorbi.

Întorcându-se de la fereastra umbrită, Mace se uită fix la el.

— Acum? Yoda, nu este suficient de puternic. Ai auzit ce a spus Vokara Che. Aproape că a murit.

— Aproape înseamnă doar *aproape*, Mace, spuse Yoda şi, cu un mormăit, se ridică în picioare. Suficient de puternic, el va fi. Că acestea sunt vremuri disperate, Obi-Wan Kenobi ştie.

Mace aprobă încet din cap. Aproape ca o plecăciune.

— Orice crezi că e mai bine, Maestre.

Nu era nimic mai bun în toate astea. Exista doar ceea ce puteau face în acel moment. Yoda îşi chemă scaunul plutitor şi se duse să-l vadă pe Obi-Wan.

Capitolul 8

Urmările unei vindecări profunde erau o senzație ciudată. Plutea. Deconectat. Era o senzație aproape neplăcută de a fi în derivă. Exista durere, sau un ecou al durerii, undeva în apropiere. Amintiri neclare se mişcau în spatele ochilor săi închişi, ca nişte umbre de nori care dansau pe o pajişte pustie.

Explozii. Flăcări săltând. Şoc. Un impact. Cădere… cădere… cu încetinitorul. Privind cum acoperişul se apropie din ce în ce mai mult… fără speranța de a-l evita.

Oh, asta o să doară destul de tare, nu-i aşa? Şi apoi întunericul, întinzându-se spre el. Trăgându-l în jos. Înghițindu-l de viu. Moartea, făcându-i semn.

Nu… nu… nu… încă. Nu acum. Sunt prea ocupat. Altă dată.

În pofida durerii, în pofida devastării, se zbătea slab pe acoperişul său. Se simțea moale acum, ceea ce era greşit. Şi era linişte. Asta era greşit. Unde erau sirenele? Unde erau țipetele? Nu fusese gălăgie? Unde sunt?

— Liniştit trebuie să stai, Obi-Wan, spuse o voce imperioasă şi familiară. Sau de Maestra Vokara Che vei fi certat.

Pleoapele îi erau îngrozitor de grele. Cineva le transformase în plumb. Dar găsi puterea de a le trage în sus, pentru că Yoda era aici. Oriunde ar fi fost *aici*.

— Maestre, şopti el, şi fu şocat să-şi audă vocea atât de subțire, atât de firavă.

Mijind ochii împotriva luminii blânde, îşi lăsă privirea să cutreiere în jurul lui. Văzu pereți palizi. Un tavan înalt. Simți miros de tămâie dulce în aerul cald.

Absurdul se recompuse în sens.

Oh. Aşa este. Sunt în Sala Vindecătorilor. Am fost aici acum doar câteva săptămâni… şi acum m-am întors? Cât de ineficient din partea mea.

— Nu vorbi, Obi-Wan, spuse Yoda cu fermitate, în fotoliul său plutitor de lângă pat. Ascultă, în schimb.

Obi-Wan aprobă din cap, cu precauție. Ceva îl frământa, ceva important.

— Da, Maestre. Dar Maestre…

— Să te îngrijorezi, nu trebuie, zise Yoda. Am auzit mesajul lui Dexter Jettster.

Mesaj? A fost un mesaj? Memoria îi era fragmentată, cu aşchii împrăştiate ici şi colo. Un singur cuvânt. *Bothawui*. Frica. Urgența. Fața încordată şi nefericită a lui Dex. Grievous. *Vine Grievous*. Îngrozit, încercă să se ridice. În schimb, țipă, în timp ce corpul îi protesta. Camera de vindecare dispăru în valuri de durere strălucitoare şi orbitoare.

— Stai liniştit, Obi-Wan! îi ordonă Yoda. O recidivă doreşti?

Nu era timp să stea liniştit. Timpul lui Bothawui era pe sfârşite.

— Maestre, trebuie să-i apărăm pe Bothani, spuse el, cu dinții strânşi în timp ce se străduia să alunge slăbiciunea. Desemnează-mi un grup de luptă. Lasă-mă să-l duc în sistemul Bothan, lasă-mă…

— Nu, spuse Yoda, aplecându-se aproape şi împingându-l pe saltea cu o mână mică şi tare. Fața îi era severă, cu privirea pătrunzătoare. În ochii lui străluceau secole de autoritate. De vindecat, nu ai terminat. Tânărul Skywalker, un grup de luptă va duce la Bothawui.

Anakin? La conducerea unui grup de luptă? Nu – era prea devreme, era prea

mult să-i ceară asta, o povară prea mare pentru a o pune pe nişte umeri atât de tineri. Pericolul era prea mare. Nu-l puteau alege pe Anakin.

— Obi-Wan, spuse Yoda şi îi începă cu un deget umărul vindecat. Discuția noastră despre ataşament, îți aminteşti, hmmm? La temerile tale pentru Anakin să renunți tu trebuie. Ca pe un Cavaler Jedi, trebuie să-l priveşti. Nu ca Padawanul tău. Nu băiatul pe care l-ai cunoscut, antrenat şi protejat. Acum, un bărbat este. Ca pe un om, priveşte-l.

Omul care şi-a învins rana devastatoare. Care a pus deoparte dragostea de dragul datoriei. Care a triumfat pe Christophsis şi pe Tatooine. Omul care se născuse pentru a aduce echilibru în Forță. Omul al cărui potențial era neegalat în istoria Templului. Omul a cărui strălucire pur şi simplu creştea în fiecare zi.

— M-am înşelat, Obi-Wan? întrebă Yoda cu blândețe. Omul nepotrivit Anakin Skywalker este pentru a se lupta cu Generalul Grievous?

Greşit? Nu, nu, nu, nu greşit. Dar... Mereu ai ştiut că această zi va veni. Tot ce înseamnă asta e că a venit mai devreme.

— Nu, Maestre Yoda, spuse el. Nu te înşeli. A crescut după Geonosis. De când a făcut greşeala de a se grăbi să-l înfrunte pe Dooku. Este mai aşezat. Mai stăpân pe sine. Concentrarea lui este acum acolo unde îi este locul. A învățat să renunțe la ataşamente. Dacă cineva îl poate doborî pe monstrul Grievous, acela este Anakin.

Ochii lui Yoda se închiseră, iar capul i se lăsă în jos. Apoi suspină.

— Atunci, un grup de luptă spre Bothawui tânărul Skywalker va conduce. Scoase un datapad dintr-un buzunar al scaunului plutitor său şi îl aruncă pe pat. Detaliile misiunii, acestea sunt. Să-i spui poți, când să te viziteze i se va permite.

— Da, Maestre, şopti Obi-Wan.

Ochii i se închiseră, împotriva voinței sale. Şi apoi simți atingerea blândă a unei mâini mici, străvechi, care îi trecea uşor peste cap în timp ce aluneca spre somn.

— Odihneşte-te, Obi-Wan, spuse Yoda. Pentru că nevoie de tine la putere maximă avem. Republica noastră suferindă, nevoie de tine are.

* * *

— Un grup de luptă? spuse Palpatine, cu mâinile bine încleştate pe birou. În sistemul Bothan? De ce? S-a întâmplat ceva, Maestre Yoda, de care nu am fost informat?

Îl urmări cu atenție pe Yoda în timp ce acesta se gândea la răspunsul său, luminile stridente ale nopții de pe Coruscant pâlpâind peste fața lui încremenită. Mirosul părții luminoase din el era suficient pentru a face un om să vomite.

Cât de mult îmi doresc ziua în care voi putea strivi această creatură dezgustătoare. Partea întunecată vrea să fie în curând, acum. Foarte curând.

— Informații am primit, spuse Yoda. Şoapte despre probleme. Împotriva lui Bothawui o amenințare a fost făcută... de către Generalul Grievous.

Palpatine îşi permise să dezvăluie oroare. În sinea lui simți o înțepătură urâtă. *Cum au aflat Jedi despre asta? Cineva, undeva, va trebui să fie pedepsit.*

— Şi ai mobiliza un întreg grup de luptă pe baza unei şoapte?

— Da, domnule Cancelar. O şansă de a-l învinge pe Grievous, asta e.

Ei bine, nu asta era ceea ce voia să audă. Grievous se dovedea tot mai util cu fiecare zi care trecea. Măcelărea Jedi şi clone cu bucurie. Distrugea oraşe întregi.

Semănând mizerie şi discordie oriunde mergea.

Dacă Dooku nu l-ar fi găsit, aş fi fost nevoit să-l inventez.

— Înțeleg, spuse el grav. Atunci nu e de mirare că ai vrut o întâlnire privată, Maestre Yoda. Cu teroriştii în incinta administrației, nu trebuie să riscăm ca această ştire să se scurgă. Îi felicit pe Jedi pentru rețeaua lor eficientă de informații. Dar avem nave de rezervă pentru această misiune? Am crezut că suntem presați.

— Avem, spuse Yoda. De pe Allanteen VI vor sosi mâine.

Atunci va trebui să aranjeze un fel de accident nefericit. Un mic punct de sabotaj care să distrugă crucişătoarele în drum spre Bothawui şi care să fie ulterior urmărit până la şantierele navale. Incriminările şi investigațiile care vor rezulta, ca să nu mai vorbim de pierderea moralului, vor încetini semnificativ producția de crucişătoare, îngreunând astfel eforturile Republicii de a-i opri pe Separatişti.

Pentru că războiul trebuie să continue. Republica nu este încă suficient de slabă. Cât despre Grievous... nu a terminat de servit pentru cauza noastră.

Îl amuza să gândească astfel de lucruri cu Yoda la câțiva metri distanță. Stând acolo, sublim, uitând de inamicul de sub nasul lui. Jedii erau atât de aroganți, atât de îmbătați de sentimentul propriei superiorități – nimeni mai mult decât iubitul lor Yoda.

Dar dominația ta asupra galaxiei e pe cale de dispariție, prietene slab. În scurt timp... în atât de puțin timp... voi stinge lumina.

— Domnule Cancelar Suprem? spuse Yoda.

— Iertați-mă, spuse el obosit. A fost o zi agitată. O altă sesiune completă în Senat, şi nu s-a terminat de mult timp. Se încruntă. Mă tem că a fost ceva agitație. S-au ridicat întrebări cu privire la cât de mult vor mai continua luptele.

— Tot ce ne stă în putință, facem, domnule Cancelar, acestui conflict distructiv să-i punem capăt, spuse Yoda, înțepat – aşa cum intenționase – de plângerea blândă.

Critică subtilă implicită. Este picurarea lentă a apei care uza piatra. Aşa sunt subminate fundațiile oricărui edificiu. Atacurile bruşte inspiră apărări eroice... dar nimeni nu observă un picurare constantă, şoptită. Nu până nu se prăbuşeşte casa.

— Oh, ştiu, Maestre Yoda, spuse el, cu o simpatie rafinată. Înțeleg pe deplin. Şi le-am explicat Senatorilor cât de mult se străduiesc Jedii să obțină victoria. Zâmbi. Trebuie să sperăm că de data asta, la Bothawui, veți reuşi să-l învingeți pe acel groaznic Grievous şi să puneți capăt dezlănțuirii sale de teroare. Spuneți-mi, pe cine ați ales să conducă atacul împotriva lui? Nu cumva pe Maestrul Kenobi?

Spune că da. Spune da, broască mică. Asta ar fi o soluție atât de elegantă. Şi l-aş putea elimina pe Organa altă dată.

— Nu. Anakin Skywalker, grupul de luptă va conduce.

Anakin? Privind fix, Palpatine simți o emoție neplăcută, neobişnuită. Surpriză.

— Ei bine. Ce onoare deosebită.

Şi nu m-am aşteptat la asta. Cât de... deconcertant. Şi cât de neplăcută este vestea. Anakin împotriva lui Grievous? La ce se gândesc Jedii? Da, s-a descurcat bine în ultima sa misiune, dar chiar şi aşa... Să-i dai comanda unui grup de luptă ar fi o nebunie. Încă nu e copt. Nu e pregătit să fie cules. Aceşti Jedi proşti îl vor irosi. Îl vor irosi, iar el este al meu.

— Maestre Yoda… Îşi împleti degetele. Eşti sigur că tânărul Anakin e pregătit pentru o asemenea sarcină?

— Da, spuse Yoda categoric.

Şi asta era o minciună. Yoda era un maestru în a-şi masca emoțiile, dar nici

măcar el nu le putea ascunde de cel mai mare Lord Sith cunoscut vreodată. Era îngrijorat... şi încolțit.

— Înțeleg, spuse Palpatine. Ei bine, sper doar, pentru binele tuturor, că nu-i ceri prea mult lui Anakin, prea devreme.

După expresia de pe fața lui, Yoda nu se bucura că decizia îi era pusă la îndoială.

Nimeni nu-l mai contrazice în zilele noastre, asta e problema lui. Jedii se înclină şi se gudură în fața lui, înecându-se cu linguşelile lor. Nu că m-aş plânge. Îl fac mult mai uşor de înşelat.

— Pregătit pentru provocare, tânărul Skywalker este, pronunță Yoda. Încredere în el, Consiliul Jedi are.

— La fel şi eu, Maestre Yoda. Vă mulțumesc că m-ați ținut la curent cu această evoluție crucială. Fireşte, dată fiind natura extrem de sensibilă a misiunii, voi păstra pentru mine detaliile ei. Şi aş considera o favoare personală dacă ai avea grijă să-mi spui cum se descurcă Anakin.

— La curent vă vom ține, domnule Cancelar Suprem, spuse Yoda, luându-şi rămas bun.

În sfârşit.

După ce rămase singur, Palpatine îşi activă holointerfomul.

— Ai grijă să nu mai fiu deranjat pentru niciun motiv, îi spuse lui Mas Amedda. Te voi anunța când voi fi din nou disponibil.

— Desigur, domnule Cancelar Suprem, spuse Mas Amedda, făcând o plecăciune, apoi, imaginea lui se stinse.

Palpatine îşi roti scaunul până când se întoarse cu fața spre peretele din oțel transparent al biroului său. Fluxul normal de trafic nu fusese încă restabilit în sectorul administrativ. Acea breşă ciudată de pe cer continua, exagerată acum că se lăsase noaptea, neliniştind şi mai mult populația Coruscantului. Putea să simtă consternarea clocotind, temerile crescând, încrederea erodându-se: ca buchetul unui vin fin în gura sa. Apoi, buchetul se acri uşor. Distrugerea grupului de luptă ieşea, evident, din discuție acum. *Ah, bine. Nu mai contează.* Aşa cum îi plăcea atât de mult lui Yoda să spună: *Viitorul este mereu în mişcare*. Va trebui să-şi ajusteze planurile, asta era tot. Nu ar fi fost prima dată şi nici ultima. În marea schemă a lucrurilor, nu avea nicio importanță. Acum sau mai târziu, Kenobi avea să moară. Şi Republica va cădea. Prevăzuse asta.

Pe de altă parte... Poate că ar trebui doar să paralizez crucişătoarele. Să anulez complet misiunea Bothawui. Pentru că dacă există cea mai mică şansă de a-l pierde pe Anakin în fața lui Grievous... sau pe Grievous în fața lui...

Fiindu-i garantată intimitatea, îşi cufundă conştiința în partea întunecată. Cercetă matricea schimbătoare a viitorului... cernu posibilul de probabil... rezultatele probabile de cele improbabile... căutând, căutând mereu... Când în cele din urmă ieşi din transă, zâmbea. *Anakin nu-l va distruge pe Grievous la Bothawui. Şi nici nu va pieri de mâna creaturii.* Nu, grație acestei noi misiuni, ucenicul său secret nu va face decât să crească în statură, în viteză şi în abilități uluitoare, fără să bănuiască vreodată pe cine şi ce servea cu adevărat. În ceea ce-l priveşte pe Grievous, îşi va continua drumul însetat de sânge, tăind o cărare prin rândurile Jedilor. Războiul va continua, încet, dar sigur, destrămând Republica. O va distruge, pentru plăcerea lui.

La fel de important, partea întunecată îi arătase cum să scape de Kenobi şi de prostul ăla, Organa. Un ghiont aici. O sfoară trasă acolo. Prietenii patetice, atât de

uşor de exploatat. Încrederea şi loialitatea, moneda de schimb a celor slabi.

Şi cel mai bun dintre toate, instrumentul distrugerii lor exista deja. Abia dacă trebuia să ridice un deget. O planetă străveche, ascunsă şi protejată de Sith timp de secole. Un sarlacc al spațiului, flămând după prada Jedi.

Recuperându-şi roba Sith şi holotransmițătorul, se transformă în Darth Sidious şi îl contactă pe Dooku.

— Darth Tyranus, a apărut oportunitatea de a elimina doi inamici importanți.

Dooku se înclină.

— Sunt veşti bune, Stăpâne. Cu ce te pot ajuta?

— Infiltrarea rețelei private de informații a lui Bail Organa. Rezistă?

— Da, Maestre. Bineînțeles.

— Atunci contactează-ți agentul. Am informații pentru agentul nostru dublu de pe Alderaan. Informații care îi vor conduce pe Organa şi pe Obi-Wan Kenobi la pieire.

Holograma lui Dooku chicoti.

— Ce tragedie, Stăpâne.

Prostul era prea încrezător. Îşi închipuia că era un egal.

— Tragedia va fi a ta, Tyranus, dacă vei eşua, răbufni Sidious, cu o înțepătură în partea întunecată, şi zâmbi când văzu cum Dooku se strâmbă. Acum, ucenicul meu, fii foarte atent...

* * *

— Anakin, spuse o voce feminină blândă. O mână blândă îi atinse umărul. Anakin, trezeşte-te.

Deschise ochii şi sări de la somn la trezire într-o clipă. Nu era mama lui. Era Vokara Che.

— Da, Maestră.

Principalul vindecător al Templului zâmbea.

— Maestrul Kenobi s-a trezit, Anakin. E foarte târziu, dar poți să-l vizitezi pentru scurt timp.

Alături de el, Ahsoka se agită, apoi se descolăci de pe scaun. Ca şi el, avea abilitatea de a deveni vigilentă instantaneu. Era o chestie Jedi, dar se datora, de asemenea, şi trecutului lor special: al lui ca sclav, al ei ca Togruta. Oricare ar fi fost motivul, le era de folos. Îi aruncă o privire, un avertisment pentru a păstra liniştea, fără comentarii despre cât de mult aşteptau. Apoi aprobă din cap către Vokara Che.

— Da, Maestră. Vă mulțumesc. Înainte de a-l vedea, este ceva ce ar trebui să ştiu? Ceva pentru care ar trebui să mă pregătesc?

— O întrebare perspicace, Anakin, spuse Vokara Che, cu un zâmbet cald de aprobare. Este destul de bine reparat... dar, după cum ştii, corpul are propria sa înțelepciune. Recuperarea nu poate fi grăbită.

De parcă ar fi avut nevoie de această atenționare. Chiar şi acum, după atâta timp şi atâta vindecare, simțea uneori durere în brațul pe care i-l luase Dooku. Şi mai era şi o durere de alt fel. Atingerea, simpla senzație de carne pe carne, era atât de importantă. Da, senzorii delicați din membrul protetic alimentau creierul său cu pseudo-senzații, dar nu era acelaşi lucru. El nu mai era la fel. Şi o parte din el va şti întotdeauna asta... şi va plânge pentru ceea ce a pierdut. Chiar dacă toți îi spuneau – acei Jedi superiori din Consiliu – că greşeşte că se simte înşelat şi privat.

Oh, cât de mult îl supăra siguranța lor îngâmfată. Cancelarul Suprem avea

dreptate: uneori Jedii erau atât de proşti. Nu că Palpatine ar fi spus vreodată aşa ceva. Dar fusese aproape o dată sau de două ori, exclamând din cauza unor jigniri sau critici împărtăşite cu el din disperare solidară.

Când veți pierde capacitatea de a atinge cu ambele mâini femeia pe care o iubiți, Maeştrilor, atunci mă veți putea sfătui cum ar trebui să mă simt. Dar, din moment ce asta nu se va întâmpla niciodată, aş vrea să vă păstrați părerile ignorante pentru voi înşivă.

— Anakin? spuse Vokara Che.

Cozile cefalice i se agitau. Vindecătorii consacrați erau cei mai sensibili Jedi dintre toți. Îi simțea neliniştea, frica şi resentimentele care fierbeau prea des atât de aproape de suprafața lui.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Obi-Wan îşi va reveni complet în timp. Vino cu mine acum, ca să-ți poată spune el însuşi asta.

Cu un efort de respirație profundă, alungă orice emoție în afară de uşurare.

— Da, Maestră.

Întorcându-se, dădu din cap către Padawana sa.

— Aşteaptă-mă aici, Ahsoka. Nu va dura mult.

Ahsoka aprobă din cap, stând dreaptă şi alertă.

— Da, Maestre Skywalker, spuse ea.

Părea foarte veselă.

Crede că nu-mi dau seama că încearcă să mă joace. Ei bine, va învăța destul de curând. Mă întreb dacă două sute de repetări ale nivelului 1 al formei Niman îi vor da de înțeles?

Expresia luminoasă a Ahsokăi se atenuă, doar un pic.

— Maestre? Ce e aşa de amuzant?

— Nimic, spuse el. Ai grijă la maniere. Mă întorc în curând.

O urmă pe Vokara Che afară din camera de aşteptare liniştită, cu lumina ei albastră blândă, cu pereții roz calm şi covoarele de un albastru intens, până la locul unde îl țineau pe Obi-Wan. Nu era aceeaşi cameră pe care fusese făcut să o numească *acasă*.

Stând în fața uşii închise, Vokara Che ridică un deget de avertizare.

— Fără emoții, Anakin. Nu-l lăsa să devină agitat. Asigură-te că este într-adevăr recuperat şi ieşi. Din moment ce tu eşti cel care l-a găsit, trebuie să ştii că a avut o salvare norocoasă.

Oh, da. Ştia.

— Aşa voi face, Maestră Vokara Che, promise el. Mulțumesc.

Cu o privire scrutătoare şi o mişcare bruscă din cap, aceasta plecă. Îşi îndreptă tunica, apăsă pe butonul de deschidere a uşii şi intră în cameră. Aceasta era luminată discret, pentru a nu tulbura ocupantul. Exista o fereastră care dădea spre oraş, dar jaluzelele erau trase. Nu exista viață de noapte agitată pentru convalescent.

Obi-Wan era în pat, sprijinit de un munte de perne. Părul şi barba îi erau ordonate cu grijă şi fără sânge. Asta era o schimbare plăcută. Tăietura răvăşitoare de pe obraz dispăruse, lăsând în urma ei o linie roz subțire. Restul feței lui era netulburat, dar prea palid. De la piept în jos, trupul îi era ascuns sub pături, dar după toate aparențele exterioare era cu siguranță din nou întreg. Pe noptiera de lângă el se afla un datapad. Dacă citea, înseamnă că se simțea cu adevărat mai bine.

Obi-Wan zâmbi.

— Anakin.

— Maestre, răspunse el, apoi merse încet spre scaunul de lângă pat şi se aşeză. Ştii, chiar trebuie să nu ne mai întâlnim aşa.

— Nu aş putea fi decât de acord, spuse Obi-Wan cu un râset.

— Deci, care a fost paguba?

— Diverse lovituri şi vânătăi, răspunse Obi-Wan evaziv. Un pic de arsură. O tăietură pe ici, pe colo.

Anakin se dădu în spate, cu braţele încrucişate şi o sprânceană ridicată sceptic.

— Şi?

— Şi, într-adevăr, nu e nevoie să faci tam-tam, spuse Obi-Wan, foindu-se inconfortabil. Nu cred că am stat prea mult la uşa morţii. Tu crezi?

— Acum nu mai stai, fu de acord Anakin. Dar apoi, toată lumea ştie că Maestra Vokara Che este genială. Deci… ce altceva?

Era aproape comic să-l vezi pe lăudatul Maestru Kenobi zbătându-se ca un *vierme tiska* în cârlig.

— Comoţie, mormăi el. Mână ruptă. Picior rupt. Umăr rupt. Pelvis fisurat. Patru coaste rupte şi un plămân perforat. Unul sau două organe interne puţin zdruncinate.

— Asta-i tot? pufni Anakin. Şi când mă gândesc că am crezut că e chiar grav. Asta ar trebui să mă înveţe să nu mai exagerez.

Obi-Wan îi aruncă o privire înflăcărată.

— Îmi pare rău, spuse Anakin, zâmbind. Asta nu mai funcţionează cu mine.

— A funcţionat vreodată? replică Obi-Wan. Apoi suspină. Sunt bine, Anakin. Cu adevărat. Mulţumită ţie.

Dintr-o dată, nu mai era ceva despre care să glumească.

— Cu plăcere, Obi-Wan. Te rog… doar… să nu mai faci aşa ceva.

— Adică să merg cu o bicicletă de oraş în viteză şi să intru cu capul înainte într-o bombă teroristă care explodează? spuse Obi-Wan. Ei bine, cu siguranţă voi face tot ce pot. Să te repeţi devine plictisitor, până la urmă.

— *Plictisitor* nu e singurul cuvânt pentru asta.

Tăcură în timp ce împărţeau un zâmbet ironic.

— M-am asigurat că Maestrul Yoda a primit mesajul tău, spuse Anakin în sfârşit. Nu ştiu dacă l-au crezut, dar…

— Oh, da, spuse Obi-Wan, revenindu-şi. L-au crezut, Anakin. Trimit un grup de luptă pentru a-l intercepta pe Grievous la Bothawui. Amiralul Yularen a fost numit cel mai înalt oficial militar al Republicii, transferat de pe *Spiritul Republicii*. Nava ta amiral va fi *Resolute*. Este unul dintre cele trei crucişătoare nou comandate.

Ce? Ce anume?

— Îmi cer scuze. Ai spus *nava mea amiral*?

Acum nu mai era nici urmă de amuzament în Obi-Wan. Expresia lui era atentă; cu ochii în gardă.

— Da.

Anakin se uită fix la el. *Dacă nu l-aş cunoaşte mai bine, aş spune că îi e frică.*

— Nu se poate să fie aşa. Abia am fost făcut Cavaler Jedi. Nu sunt pregătit să…

— Atunci pregăteşte-te, spuse Obi-Wan. Vei pleca imediat ce sosesc navele. Tu, şi Padawana ta, şi cât mai mulţi piloţi clone şi trupe de care ne putem lipsi. Dată fiind sensibilitatea ei, misiunea a fost clasificată la cel mai înalt nivel de securitate. Cancelarul Suprem este informat în particular de Maestrul Yoda. Nimeni altcineva

din guvern nu va fi informat. Nu până nu se termină, într-un fel sau altul. Se încruntă, tensiunea lui zumzăind prin Forță. Nu pot să subliniez prea mult importanța acestei misiuni, Anakin. Pentru prima dată de când a început războiul, avem elementul surpriză. S-ar putea să nu-l mai avem niciodată. Aceasta ar putea fi singura noastră şansă de a-l doborî pe Grievous o dată pentru totdeauna.

Inima lui Anakin bătu atât de tare încât crezu că s-ar putea alege cu coastele rupte.

— Yularen. E un om bun. Cine va comanda celelalte două crucişătoare?

— Consiliul nu a decis încă.

Să sperăm că nimeni nu risca să se supere pentru că Anakin Skywalker, *copilul*, era Jediul care comanda.

— Şi Rex? Îl primesc pe Căpitanul Rex?

— Dacă îl vrei.

Oh, îl vreau cu siguranță. Rex şi 501 sunt ai mei.

— Da. Te rog.

— Atunci vei fi fericit să afli că te aşteaptă, spuse Obi-Wan. Căpitanul Rex şi oamenii lui vor fi gata de plecare când veți pleca şi voi.

— Deci ştiai că-l vreau?

Urmă un zâmbet scurt şi o ridicare din umeri.

— Bineînțeles că da. Nu-mi spune că eşti surprins. Te cunosc, îți aminteşti?

Da. Da, Obi-Wan m-ai cunoscut. Nu atât de bine pe cât crezi, dar destul de bine.

Încă şocat de această veste neaşteptată, Anakin se aşează pe scaun şi se holbă la mănuşa neagră care-i acoperea mâna protetică.

De ce eu? Maestrul Yoda şi ceilalți nu au încredere în mine. Niciodată nu au avut. De la Qui-Gon încoace, Obi-Wan e singurul care mi-a luat apărarea împotriva Consiliului.

Îşi ridică din nou privirea.

— Această comandă ar trebui să fie a ta, Maestre. Ai experiență, ai…

— Contuzie, mână şi picior rupte şi aşa mai departe, zise Obi-Wan, nerăbdător. Sau le-am avut acum câteva ore. Nu sunt în formă, Anakin. Nu voi fi în formă câteva zile. Cel puțin nu suficient de în formă pentru a suporta în siguranță stresul luptei. Şi e foarte probabil ca Bothawui să nu aibă multe zile. Din câte ştim, Grievous se îndreaptă spre sistemul Bothan chiar acum.

— Încă nu ştim unde se află?

— Nu, spuse Obi-Wan. Şi nu îndrăznim să-i întrebăm pe Bothani, în caz că au fost compromişi. Asta înseamnă că zburăm orbeşte de data asta, Anakin.

Anakin zâmbi. Nu se putea abține. Exultarea depăşea rapid îndoiala.

Un grup de luptă al meu. Da!

— E în regulă pentru mine. Să zbor în orb este ceea ce ştiu să fac cel mai bine.

Obi-Wan nu îi întoarse zâmbetul. În schimb, se aplecă în față, cu ochii neliniştiți.

— Nu e o chestiune de glumă, Anakin! Soarta Republicii ar putea depinde de această misiune. Nu putem pierde Bothawui în fața lui Grievous şi Dooku. Nenumărate vieți din sistemul Bothan depind de tine. A fost amuzantă bătălia de la mănăstirea Teth? Toate trupele de clone care au murit acolo, toți oamenii lui Rex… a fost amuzant să-i pierzi?

Înțepat, Anakin se ridică în picioare.

— Nu! Bineînțeles că nu a fost.

— Atunci ia-o în serios!

— O iau în serios, replică el, indignat. Ştiu exact cât de importantă este această misiune, Maestre.

Lumina blândă a camerei arăta un luciu proaspăt de sudoare pe fața palidă a lui Obi-Wan.

— Aşa-i, Anakin? Chiar ştii? Sper că da, pentru binele tuturor. Sper...

Frustrat, Anakin se întoarse, simțind cum servomotoarele din mâna sa protetică pulsau în timp ce degetele sale se strângeau.

— Nu crezi că pot face asta, nu-i aşa? După Christophsis, încă mă vezi ca pe un copil, ca pe ucenicul tău. Un Anakin mocnit în care nu se poate avea încredere că va face treaba.

— Oh, nu fi ridicol, răbufni Obi-Wan, respirând greu. Asta e propria ta frică care vorbeşte, Anakin. Ar fi bine să o învingi înainte să te învingă ea pe tine.

— Nu mi-e frică! ripostă Anakin. Ştiu că pot să o fac. Ştiu că sunt pregătit. M-am schimbat. Nu mai sunt acel înverşunat, Padawanul care s-a lăsat prins de două ori pe Geonosis. Îşi ridică mâna înmănuşată, strânsă în pumn. Crede-mă, Obi-Wan, mi-am învățat lecția!

— Ai învățat această lecție, da! spuse Obi-Wan, cu păturile răsucite în degete. Dar asta încă nu înseamnă că ştii totul, Anakin. Eşti încă tânăr, mai sunt încă multe lucruri pe care trebuie să...

Restul prelegerii sale se pierdu într-un oftat. Consternat, Anakin văzu cum fața fostului său Maestru se face albă ca varul. Văzu cum luciul de sudoare de pe el se transforma în şuvoi. Simți durerea explodând prin Obi-Wan ca un fulger Sith vicios.

— Maestre! exclamă el şi sări spre pat.

Obi-Wan se ghemui pe o parte, cu genunchii lipiți de piept, cu dinții înfipți în buza inferioară. Anakin îl apucă de umeri şi îl ținu împotriva tresăririlor crude, zguduitoare.

— Îmi pare rău, murmură el, în timp ce Obi-Wan tremura. N-ar fi trebuit să strig. Nu am vrut să spun ceea ce am spus. Ai dreptate, mai am multe de învățat de la tine, Obi-Wan. Nimeni altcineva nu are răbdare să mă învețe. Niciun alt Jedi nu înțelege aşa cum o faci tu. Rezistă... rezistă...

Uşa camerei alunecă şi Vokara Che intră ca un vârtej.

— Ce se întâmplă aici? Anakin Skywalker, ți-am spus să nu-l agiți! Ce i-ai spus? Ce-ai făcut?

— Nimic, spuse Obi-Wan, printre dinții care clănțăneau. Nu a făcut nimic. Nu e vina lui. Anakin...

— Sunt aici. Îmi pare rău, eu...

— Dă-te la o parte, nenorocitule! pocni Vokara Che, împingându-l fără milă la o parte, mai feroce decât o văzuse vreodată. Mai fioroasă decât ar fi crezut că este posibil pentru o ființă atât de blândă. Dă-te din calea mea!

Uimit până la supunere tăcută, Anakin se retrase, privind cum Vokara Che apăsa un cristal vindecător de un verde tern pe pieptul lui Obi-Wan. Apoi simți un val masiv în Forță – căldură şi lumină şi voința lui Vokara Che combinate. Cristalul pulsă, strălucitor ca un soare de smarald. Încet, reticentă, durerea lui Obi-Wan cedă.

— Gata, spuse Vokara Che, din nou blândă, cu fața şi vocea liniştitoare. La fel de familiară acum, aşa cum fusese o străină cu câteva clipe înainte. Gata, Jedi nebun. Fii împăcat, Maestre Kenobi. Fii liniştit. Dormi.

Obi-Wan suspină, sunetul fiind aproape un geamăt.

— Anakin.

— A plecat, spuse ea cu fermitate, aruncând o privire în direcția lui Anakin. Poți să te odihnești.

Încruntându-se, Obi-Wan își răsuci capul pe perne.

— Nu. Nu.

Ignorând furia redeșteptată a Vokarei Che, Anakin se strecură de cealaltă parte a patului și luă mâna lui Obi-Wan într-o strângere fermă.

— Nu am plecat, Maestre. Sunt aici.

Obi-Wan își trase ochii. Erau mați, concentrați în mod necorespunzător.

— Trebuie să te întâlnești cu Consiliul mâine dimineață la prima oră. Vocea lui era o șoaptă zgomotoasă. Ultimele instrucțiuni. Fii politicos. Nu te lăuda.

Anakin aprobă din cap.

— Da, Maestre.

Obi-Wan se luptă să rămână conștient.

— Îl poți învinge pe Grievous, Anakin. Eu știu asta. Să nu te îndoiești niciodată de încrederea mea în tine.

Înspăimântat, se holbă la fața fără sânge a lui Obi-Wan. Ecouri ale mamei sale… ultimele ei cuvinte, pline de durere…

— Nu o voi face. Nu, Maestre…

Aproape că sări de pe loc când Vokara Che îi atinse umărul peste patul îngust.

— Nu e pe moarte, Anakin, spuse vindecătoarea cu o simpatie aspră. Este epuizat. Tu l-ai epuizat. Acum pleacă.

Nu era nimic ce putea spune la asta. Niciun protest pe care să-l poată face care să nu fie greșit sau egoist. Îi dădu drumul lui Obi-Wan și se întoarse spre ușă…

…unde Ahsoka stătea în picioare, cu fața ei subțire și copilăroasă, șocată.

— E timpul să plecăm, îi spuse el. Haide.

Capitolul 9

Părăsi sălile de vindecare fără să se uite măcar o dată înapoi, cu Ahsoka tropăind tăcută şi nesigură lângă el.

— Maestre Skywalker… *Skyguy*, îndrăzni ea în cele din urmă, în şoaptă, în timp ce luau un lift spre Arhivele Templului. Ce se întâmplă?

El se uită în jos la ea.

— Avem o misiune.

— Eu… mi-am cam dat seama deja de asta. Mergem după Grievous, nu?

El aprobă din cap.

— Da.

Ea înghiți în sec.

— Singuri? Vreau să spun, doar noi doi?

— Tu, eu, Căpitanul Rex, o grămadă de piloți şi soldați clone şi trei crucişătoare Jedi. O altă privire în jos. Al nostru se numeşte *Resolute*.

— Un grup de luptă? oftă Ahsoka. Avem un grup de luptă al nostru?

Îşi bătu degetele de vârful capului ei.

— Eu am un grup de luptă. Poți să vii şi tu, dacă te porți frumos.

În timp ce liftul îşi croia drum spre Turnul Liniştii, Ahsoka se clătină în picioare, într-un fel de dans nervos.

— Maestrul Obi-Wan vine cu noi?

Obi-Wan. Durerea lui îngrozitoare. *Să nu te îndoieşti niciodată de încrederea mea în tine*.

— Nu.

— Arăta rău. Se va face bine?

— Bineînțeles, spuse el, cu o încredere rapidă. Niciun terorist Separatist nu-l poate ucide pe Obi-Wan.

— Chiar crezi asta, *Skyguy*? spuse ea, cu o voce mică. Sau o spui doar pentru că eşti speriat şi vrei să te simți mai bine?

Cu maxilarul căzut, el se uită fix la ea. De unde îi veneau ei chestiile astea?

— O cred, Padawan, spuse el amenințător. Nu spun niciodată ceva ce nu cred.

Liftul alunecă până la o oprire lină, iar uşile se deschiseră. Arhivele Jedi ocupau aproape o treime din turn. Îşi îndreptase liftul spre intrarea principală şi spre zonele de referință, unde erau păstrate cataloagele de cristale de date.

Sosirea lor fu observată de diverşi Jedi care lucrau cu sârguință la propriile proiecte, dar nimeni nu îşi întrerupse sarcinile pentru a vorbi cu ei.

— Poftim, spuse Anakin, îndrumând-o pe Ahsoka spre un birou gol. O să te pun la treabă şi apoi te voi lăsa pentru o vreme.

Alunecând pe scaun, ea făcu o grimasă.

— Întotdeauna pleci undeva, *Skyguy*. Când o să pot să vin şi eu?

— Nu ai voie, spuse el sec. Acum fii atentă.

Ea scoase un oftat resemnat şi privi cum el accesa baza de date primară a Arhivei, apoi activa modul de confidențialitate cu cheia lui personală. În acest fel, doar Consiliul avea să vadă ce arhive fuseseră accesate… şi asta era în regulă.

Ei erau implicați în secret.

După ce s-a întâmplat cu arhivele de pe Kamino şi după atacul terorist de astăzi, nu-mi asum niciun risc.

— Maestre! chiți Ahsoka, în timp ce ghidul principal director către Bothawui apăru pe ecran. Se îndreptă din căderea ei morocănoasă. Acolo e locul unde Gr…

— Niciun cuvânt, îi spuse el, şi îşi strânse degetele ca avertizare pe umărul ei. Acum, vreau să pregăteşti pentru mine tot ce poți să afli despre destinația noastră, ca să le văd când mă întorc. Bine?

Era din nou hiperalertă, cu toate instinctele pornite. Într-unul din aceste *milenii* avea să fie o Jedi destul de bună, probabil. Cu condiția ca el să poată netezi asperitățile de pe ea.

— Da, Maestre, spuse ea. Poți avea încredere în mine.

El se încruntă la ea. *Am fost vreodată atât de tânăr? Aşa arătam eu pentru Obi-Wan?* Se îndoia de asta. Sclavii îşi pierdeau inocența încă de când erau în leagăn.

— Bună fată, spuse el şi o bătu pe spate. Nu voi fi plecat mult timp. *Păcat*. Dacă te întreabă cineva ce faci, spune-le să vină la mine.

Ea aprobă din cap.

— Da, Maestre.

Satisfăcut că nu putea greşi prea mult aici, în Arhive, luă un speeder de la complexul de andocare al Templului şi cochetă cu dezastrul tot drumul până la apartamentul lui Padme.

— Oh, Stăpâne Anakin! Cât mă bucur să te văd! zise C-3PO, venind clătinându-se pe veranda apartamentului. Uite, R2-D2! Stăpânul Anakin e aici!

În spatele lui, la uşile glisante din oțel transparent ale apartamentului, droidul astromec albastru şi bondoc bipăi şi îşi învârti cupola.

Anakin se holbă la ei. 3PO putea fi efuziv, şi de obicei era, ştia asta, dar…

— Bine. Ce s-a întâmplat?

Dar înainte ca droidul să poată răspunde, Padme ieşi din dormitorul ei. Când îl văzu pe platformă, fața ei încordată se prăbuşi şi îşi întinse brațele.

— Anakin!

Blestemând, trecu pe lângă 3PO şi aproape că îl făcu pe R2 să se prăbuşească în disperarea lui de a ajunge la ea.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Ea nu răspunse, doar îşi strânse brațele în jurul lui ca şi cum unul dintre ei ar fi fost pe moarte. Respirația şi pulsul îi erau neregulate. Îi simțea inima bătându-i în piept. Şi acum, că era în brațele lui, acum că îi respira parfumul subtil, putea să simtă şi el profunzimea suferinței ei.

— Îmi pare rău, murmură el.

Fusese atât de îngrijorat pentru Obi-Wan, înfuriat pe Consiliu, copleşit de vestea despre Bothawui, despre grupul de luptă. O cacofonie emoțională îl asurzise la vocea interioară care îi şoptea despre Padme ori de câte ori era prin preajmă.

— Îmi pare rău, dragostea mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti supărată.

Ea clătină din cap, apoi se aplecă pe spate ca să se uite la el.

— Nu. Nu. Sunt bine. Ce mai face Obi-Wan?

— În curs de recuperare, spuse el. Padme nu eşti în regulă. Ce s-a întâmplat? Spune-mi. Orice ar fi, o voi rezolva.

— Oh, Anakin… Îşi apăsă palma netedă pe obrazul lui, apoi se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta. Te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc. Dar mă faci să mă supăr. Ce s-a întâmplat?

Luându-l de mână, îl conduse spre canapea şi îl trase lângă ea.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu chiar. Doar că... Palpatine ne-a dus pe mine şi pe Bail Organa într-un tur al siturilor exploziilor. Se cutremură. Au fost îngrozitoare. Şi după aceea, Bail şi cu mine am vizitat câțiva dintre răniți în centrele medicale. A fost şi mai rău. Bărbați, femei şi copii – oameni şi Twi'leki, Chalactani şi Sullustani şi, oh, o duzină de alte specii. Cu toții mutilați şi desfigurați, suferind atât de mult... şi pentru ce? Pentru nimic! Pentru că şi-au văzut de viața lor fără să facă rău nimănui, Anakin. Niciunul dintre ei nu ar fi putut amenința vreun Separatist, dar Separatiştii i-au rănit oricum. A fost din nou ca pe Naboo. Vocea i se frânse şi îşi ascunse fața în umărul lui. Nu mai pot suporta. Şi nu pot vedea sfârşitul. Uneori cred că acest război va continua până când fiecare dintre noi se va îneca în sânge.

— Nu, nu se va întâmpla aşa, spuse el, ținând-o în brațe. Jedii nu vor lăsa să se întâmple asta. Nici eu nu voi permite. Vom opri crimele, Padme. Îți promit. Le vom opri. Pumnii lui se strânseră. La ce s-a gândit Palpatine? Acele situri nu erau sigure. Ar fi putut fi mai multe explozii. N-ar fi trebuit să te ducă la ele. N-ar fi trebuit să vezi nimic din toate astea, n-ar fi trebuit...

Ea se îndepărtă.

— Nu o face.

— Ce? Perplex, el o privi fix. Să nu fac ce? Ce vrei să spui?

— Nu mă desconsidera, Anakin, zise ea şi îşi uscă obrajii cu o mână nesigură. Să nu crezi că, pentru că sunt supărată, pentru că apelez la tine pentru alinare, înseamnă că sunt slabă sau incapabilă să-mi îndeplinesc îndatoririle.

— Dar nu cred! Nu cred asta!

— Nu? Acum ochii ei erau provocatori. Eşti sigur?

Nu avea nicio speranță de a ascunde ceva de ea.

— Bine, deci vreau să te protejez. Ce e în neregulă cu asta? Eşti soția mea, Padme, te iubesc şi voi face orice ca să te țin în siguranță. Este asta o crimă?

Îl sărută cu o apăsare rapidă şi dulce a buzelor ei pe ale lui.

— Nu. Bineînțeles că nu. Dar nu sunt doar soția ta, Anakin. Sunt un Senator al Republicii. Nu am dreptul să mă ascund de adevăr, oricât de brutal şi de urât ar fi.

El se încruntă.

— Şi care este adevărul?

— Că singura noastră speranță de a câştiga acest război a fost să nu-l lăsăm să înceapă. Îl lovi uşor cu pumnul în piept. Anakin, am urât fiecare secundă din turul de azi dimineață şi am urât să văd ce victime au făcut exploziile acelor bombe. Dar nu-mi pare rău că am văzut asta. Nu-mi doresc să nu mă fi dus. Doar mi se rupe inima de atâta suferință şi risipă. Există o diferență. Înțelegi asta?

Încet, el aprobă din cap.

— Da. Dar înțelegi ce-mi face să te văd plângând pentru asta? Nu ştii că durerea ta este şi durerea mea? Că mă omoară, ştiind că ai fi putut fi în pericol? Padme dacă ți s-ar întâmpla ceva, mi-aş pierde mințile!

Ea îi luă mâna din carne şi oase şi i-o ținu.

— Oh, Anakin. Nu fi prostuț. Vom îmbătrâni împreună, dragostea mea. Ei bine... Făcu o față comică. Aproape. Din moment ce sunt cu cinci ani mai mare decât tine, de fapt eu voi îmbătrâni prima. Dar ideea este că noi...

Îşi apăsă degetele cu mănuşa neagră peste gura ei.

— Nu, şopti el. Ideea este că fără tine, Padme, nu sunt nimic. Fără tine, Anakin

Skywalker nu există.

Îi privi ochii lărgindu-se şi umplându-se de lacrimi. Privi acele lacrimi tremurând pe genele ei, apoi căzând pentru a-i uda obrajii palizi.

— Nu spune asta, Anakin. Să nu mai spui niciodată asta.

— De ce nu? Este adevărul.

Ea îşi muşcă buza în timp ce se străduia să-şi păstreze calmul.

— Rămâi în seara asta? Înclinându-se în față, îşi sprijini fruntea de a lui. Rămâi în seara asta, şopti ea. Vom exista unul pentru celălalt.

— Nu pot, spuse el, urându-se. Nu pot să mai stau nici măcar cinci minute. Trebuie să mă întorc la Templu.

Ea se îndepărtă, cu privirea brusc sumbră.

— Pleci.

— Da. Bothawui este amenințată de Grievous. Am de gând să-l opresc. Misiunea e strict secretă… nu poți lăsa să se afle. În ciuda durerii sale, zâmbi. Padme mi-au dat un grup de luptă. Propriul meu crucişător. *Resolute*.

— Înțeleg. Se ridică în picioare şi se plimbă câțiva paşi, pentru a privi peisajul strălucitor al oraşului. Droizii se retrăseseră discret. Erau singuri. Şi Obi-Wan?

— Rămâne aici. A fost rănit destul de rău.

— Oh.

— Dar voi avea nevoie de R2.

— Da, spuse ea. Bineînțeles.

El i se alătură şi îşi strecură brațele în jurul ei din spate. Ea nu se topi de el, aşa cum făcea de obicei. În schimb, se simțea fragilă.

— Propria mea comandă, Padme. O şansă, în sfârşit, de a arăta Consiliului ce pot face. Ea nu răspunse. El îşi strânse îmbrățişarea. Nu te bucuri pentru mine? Bucură-te pentru mine, dragostea mea.

— Vreau să mă bucur, spuse ea, cu voce joasă. Dar sunt prea speriată.

— Nu fi, spuse el, mângâind-o, şi o întoarse cu fața spre el. Voi fi bine, voi fi…

— Anakin.

Avea dreptate. O trata cu superioritate. O trata, ca şi cum ar fi fost un copil.

— Îmi pare rău.

— Oh, dragul meu, şopti ea. Să nu-ți pară rău. Ai grijă. Vino înapoi.

El îi încadră fața cu mâinile.

— Întotdeauna. Nu te voi abandona niciodată, Padme.

Se sărutară, apoi, cu disperare… şi se ținură strâns în brațe până când el trebui să plece.

* * *

Resolute era o navă frumoasă.

Stând alături de Maestrul Yoda, Amiralul Yularen şi de Căpitanul Rex, Ahsoka îl privi pe Anakin inspectând puntea imaculată a navei. Fără arsuri de blaster. Nu existau urme de arsuri de la cabluri scurtcircuitate. Nici vreo rană de război… dar, desigur, asta se va schimba în curând. În curând se vor intersecta cu Generalul Grievous şi armata lui nemiloasă de droizi de luptă.

Ahsoka simți un mic ghimpe de spaimă. *Nu, nu, nu. Nu te gândi la asta. Nici măcar nu am părăsit orbita încă. Avem destul timp să ne gândim la asta.*

Era entuziasmată – într-un fel – că va intra din nou în luptă. Războiul era rău,

bineînțeles. Nimeni sănătos la cap nu-l dorea. Dar dacă trebuia să lupte, cel puțin lupta de partea cea bună. Lupta împotriva forțelor întunericului. Lupta pentru a proteja tot ce era mai drag pentru Jedi, mai ales Republica.

Dacă nu suntem pregătiți să luptăm pentru ea, atunci meritǎm să o pierdem. Așa că da, cauza lor era dreaptă... dar asta nu însemna că nu putea muri apărând-o. Nu însemna că Anakin nu putea să nu moară. *O mulțime de Jedi au murit deja.* Simți din nou acea înțepătură de spaimă şi trimise o rugăminte disperată către Forță.

Nu lăsa să fie vreunul dintre noi. Nu mă lăsa să fiu cea care îl ucide pe Cel Ales.

Expresia nesupravegheată a Maestrului ei era tandră, în timp ce degetele sale înmănuşate se plimbau de-a lungul fiecărei suprafețe plane şi strălucitoare a punții navei sale amiral: stația de scanare cu rază lungă de acțiune, comenzi, cârmă, tactică, atmosferică. O siluetă înaltă, atletică, îmbrăcată în negru nealterat, cu un zâmbet slab care îi curba buzele. Uitând de audiența sa, de urgența misiunii lor, el comunica în linişte cu crucişătorul proaspăt pus în funcțiune. Ca şi cum împărtăşeau o conversație telepatică. Ca şi cum nava îi şoptea secretele la ureche.

Derutată, se minună de el. *Nu-l voi înțelege niciodată pe Skyguy. Iubeşte maşinile de parcă ar fi creaturi vii, care respiră. Pur şi simplu nu înțeleg. O navă este o unealtă, asta e tot ce este. Cum poate cineva să iubească o unealtă? E ca şi cum ai spune că simți afecțiune pentru o hidrocheie.*

Alături de ea, Maestrul Yoda bătea cu bastonul său de gimer pe punte. Nu credea că era supărat pe Maestrul ei, dar era greu de spus. Yoda era cel mai mare mister pe care îl întâlnise vreodată. Tot ce ştia cu siguranță era că, deşi era cel mai desăvârşit Jedi în viață, nu era atât de măreț încât să nu fie şi el tensionat.

— Anakin, spuse el.

Maestrul ei se întoarse, încă zâmbind.

— Maestre Yoda?

— Mulțumit tu eşti, că totul în ordine este?

— Totul e perfect, Maestre, spuse Anakin, zâmbetul lărgindu-i-se până la un rânjet nestăpânit. Complimentele mele constructorilor. Au făcut o treabă minunată.

— Atunci, dacă mulțumit eşti, să te părăsesc trebuie, zise Yoda. Şi spre sistemul Bothan, tu trebui să pleci.

Revenindu-şi rapid, Anakin îşi încleştă mâinile la spate şi aprobă din cap.

— Da, Maestre.

— În comunicare permanentă cu noi vei rămâne, Anakin, spuse Yoda. Cea mai bună judecată trebuie să foloseşti, dar riscuri inutile nu-ți asuma. Viclean, Grievous este. Să-ți distragă atenția, el va căuta. Pregătit pentru înşelătoriile şi prefăcătoriile lui, trebuie să fii. Să lupți în mai multe bătălii, s-ar putea să trebuiască.

Urmă o altă încuviințare respectuoasă din cap.

— Da, Maestre.

Yoda se uită la Amiralul Yularen.

— Importanța acestei misiuni o cunoaşteți, Amirale. Nimic altceva, ce eu sau Consiliul vă putem spune, nu mai este. Fie ca Forța să fie cu tine.

Yularen se înclină. Era un veteran cu glas blând şi stăpân pe sine, care nu se temea să muşte atunci când trebuia, fiind contraponderea perfectă pentru avântul feroce al lui Anakin.

— Şi cu tine, Maestre Yoda.

— Maestre...

Yoda se uită înapoi la Anakin.

— O ultimă întrebare, tu ai?

— O cerere, spuse Anakin. Când îl vei revedea pe Obi-Wan, te rog să-i spui că i-am mulțumit şi că nu-l voi dezamăgi.

Ahsoka simți că o parte din tensiunea lui Yoda se mai domoli.

— Asta, el ştie, Maestre Skywalker, spuse el, aproape cu blândețe. La fel de bine ca şi Consiliul Jedi, el ştie.

Nu era ucenica lui *Skyguy* de mult timp, dar nu îi luă mult să îşi dea seama că el şi Consiliul se loveau des cap în cap. De fapt, se zvonea că îi înfruntase chiar de la prima lor întâlnire.

Avusese nouă ani şi sfidase Consiliul Jedi. De necrezut. Contează pentru el acum, să audă că l-au aprobat? Îi păsa ce credeau ei? Sau conta doar părerea lui Obi Wan? Nu ştiu. Nu-mi dau seama. Uneori e la fel de misterios ca Yoda.

— Mulțumesc, Maestre, spuse Anakin. Nu dădu nimic de înțeles. Fie ca Forța să fie cu tine.

Yoda aprobă din cap.

— Şi cu tine. Adio… şi vânătoare plăcută.

Străvechiul Maestru Jedi plecă apoi, iar echipajul navei *Resolute* sări să se supună ordinelor scurte şi succinte ale Amiralului Yularen, pregătindu-se să părăsească orbita. Anakin se întoarse spre Rex.

— Trupele tale sunt pregătite, Căpitane? Şi gata de luptă?

Calm ca întotdeauna, cu părul său blond nou crescut, strălucitor sub luminile punții şi cu armura sa fără cusur, Rex aprobă din cap.

— Da, domnule. S-au adaptat bine şi vă vor face mândru.

Ahsoka simți un fior de tristețe. Pierduseră atât de mulți din Compania 501 la mănăstirea Teth. Clonele înlocuitoare fuseseră repartizate imediat în unitate, dar coeziunea necesita timp.

Sper ca aceşti oameni noi să rămână mai mult timp în viață. E prea greu să pierzi oameni.

Expresia solemnă a lui Anakin se mai domoli.

— Sunt sigur, Căpitane. Rex…

— Domnule?

— Mă bucur că eşti aici. N-aş fi vrut să-l înfrunt pe Grievous fără tine.

Rex nu zâmbi, pentru că nu ar fi fost potrivit. Dar ochii lui negri se încălziră şi aprobă din cap.

— Este o onoare să vă susținem, domnule General. Acum, cu permisiunea dumneavoastră, dacă nu mai pot face nimic aici, mă voi întoarce la oamenii mei. Poate că sunt pregătiți, dar nu există *prea multă pregătire*.

— Bineînțeles, spuse Anakin. Căpitane, eşti liber.

Ahsoka îşi înăbuşi un zâmbet când Rex, în trecere, îi făcu cu ochiul.

Puntea de comandă era acum vie, iar echipajul era prezent la fiecare stație, canalele de comunicații fiind animate de discuțiile între nava amiral a lui Anakin şi surorile ei subordonate, *Dauntless* şi *Pioneer*.

— Maestre Skywalker, spuse Yularen, întorcându-se.

Deşi era Amiralul grupului de luptă, protocolul îi cerea să se supună reprezentantului Consiliului Jedi. Cu excepția cazului în care, desigur, respectivul reprezentant făcea o prostie, cum ar fi să uite să dezactiveze un transponder inamic. Atunci era certat ca orice pilot de rând.

— Toate stațiile sunt pregătite. Comandanții Vontifor şi Isibray sunt pregătiți.

— Foarte bine, Amirale, spuse Anakin, părând senin, aproape dezinteresat, ca şi cum ar mai fi stat deja pe acea punte de o sută de ori. Ca şi cum ar fi fost Comandantul unui grup de luptă de ani de zile. Toată viața lui. Când doriți, părăsiți orbita şi porniți, conform planului, către sistemul Bothan.

— Am înțeles, spuse Yularen. Cârmaci...

— Şi Amirale?

Surprins, Yularen ridică o mână spre timonier.

— Maestre Skywalker?

— De îndată ce ne vom îndepărta de Coruscant, setați stațiile de comunicări spațiale la putere maximă şi monitorizați discuțiile de pe toate lungimile de bandă, indiferent cât de obscure, până la noi ordine. Sfătuieşte-i pe *Dauntless* şi pe *Pioneer* să facă la fel.

Yularen ezită, apoi îşi drese glasul.

— Asta se va dovedi a fi un consum semnificativ de energie.

Anakin aprobă din cap.

— Ştiu. Fă-o oricum. Am o presimțire ciudată că prietenul nostru Grievous este într-o dispoziție jucăuşă.

Yularen fusese prin preajmă suficient de mult timp pentru a şti că un om inteligent nu se certa cu *presimțirea ciudată* a unui Jedi. Mai ales cu a acestui Jedi.

— Bineînțeles, spuse el, şi dădu din cap spre ofițerul de la comunicații.

Sub acoperirea muncii de pe punte, Ahsoka trase rapid de mâneca lui Anakin.

— Ce înseamnă asta, o *presimțire ciudată*? întrebă ea, aproape în şoaptă. Ştii ceva ce eu nu ştiu, *SkyMaster*?

Privirea lui spre ea fu severă.

— Lucrurile pe care le ştiu eu şi tu nu le ştii, Padawan, ar umple un cargobot Corellian de mirodenii. De două ori.

Bine, în regulă, nu e nevoie să devii răutăcios.

— Da, Maestre, murmură ea.

El ridică din umeri.

— Ai auzit ce a spus Maestrul Yoda. Grievous este viclean. Ştim deja că Separatiştii s-au infiltrat în securitatea de pe Coruscant. Iar misiunea asta poate fi strict secretă, dar nu putem ascunde trei crucişătoare noi ale Republicii. În plus, o mare parte din echipajul de la şantierul naval este format din civili. Civilii merg la cantine şi uneori beau prea mult. Şi când beau prea mult, vorbesc.

— Despre noi?

El ridică din umeri.

— Poate. Sau poate că sunt prea precaut. Dar prefer să fiu prea precaut decât să fiu luat prin surprindere.

Amândoi preferau asta.

— Da, Maestre.

Puntea de comandă a navei *Resolute* era prevăzută cu o fereastră de vizibilitate din oțel transparent. Aparent mulțumit să-l lase pe Yularen să conducă spectacolul, cel puțin pentru moment, Anakin se retrase pentru a sta în fața ferestrei. Ahsoka ezită, apoi i se alătură şi privi în jos, la Coruscantul glorios, strălucitor şi sclipitor.

Simți un junghi. *Este ultima dată când îl văd? Nu vreau ca aceasta să fie ultima dată. Vreau să-l văd din nou şi din nou. Nu vreau să mor.* Furioasă şi ruşinată, fură o privire cu coada ochiului spre Anakin, aşteptându-se ca el să ştie la ce se gândea, aşteptând o mustrare, o predică. În schimb, văzu pe chipul lui ceva ce o şocă, ceva la

care nu se aşteptase niciodată: o durere îngrozitoare, înghețată. Atât de obsedantă, atât de pătrunzătoare, încât era ca o suliță de gheață trecută prin ea. Părea că o uitase complet, că în acel moment exista doar Coruscantul.

Vede ceva ce eu nu văd? Ştie că nu ne vom mai întoarce? Îşi ia rămas bun? Ar trebui să spun şi eu la revedere?

Nu putea să-l întrebe. Nefericirea lui bruscă şi neaşteptată o molipsi, înecându-i gâtul cu lacrimi fierbinți. Privi, cu vederea înceţoşată, cum el îşi întinse mâna umană goală şi îşi apăsă palma pe fereastră. Coruscantul se fractură printre degetele sale întinse.

Apoi, planeta se prăbuşi sub ei, în timp ce grupul de luptă ieşea de pe orbită.

* * *

Obosit, Bail Organa se întoarse de la Senat la apartamentul său, unde se simțea liniştit. Amprenta vocală şi scanarea retinei îi verificară identitatea: uşa se deschise, iar când păşi peste prag în holul apartamentului, se aprinse lumina.

— Redu cu un sfert, spuse el, făcând o grimasă.

Iluminarea se moderă. Suspinând uşurat, îşi descheie şi îşi scoase mantia de un verde închis şi o aruncă pe spătarul unui scaun. Apoi, în timp ce-şi dădea jos cizmele şi se dezbrăca de şosete, ceru redarea tuturor mesajelor primite.

Era doar unul. De la soția lui, Breha.

Bail îşi simți inima zdruncinată, uitându-se la chipul ei frumos din hologramă.

— Nu-ți face griji, B, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea, cu imaginea pâlpâind şi pierzându-şi coeziunea. Erau furtuni ionice undeva între Alderaan şi Coruscant, făcând întotdeauna ravagii în comunicațiile galactice. Am vrut doar să ştii că mă gândesc la tine. Mă uitam la transmisia HoloNet de la Senat. Pari obosit. Ai dormit suficient? Pun pariu că nu. Du-te la culcare, şmecherule. O să încerc să te prind mâine.

Apoi dispăru cu totul. Tânjind după ea, nelinişţit, umblă desculț pe covorul adânc pentru a admira spectacolul extravagant de lumini care era Coruscantul noaptea. Nu... dimineața devreme. Un moment în care persoanele sănătoase la cap erau în pat, dormind. Trecuseră trei zile de la atacurile teroriste Separatiste şi oraşul părea să fie din nou în apele lui. Mai mult sau mai puțin. Bineînțeles că existaseră unele ajustări. Clădirile avariate ale tribunalelor erau încă interzise, în curs de evaluare pentru reconstrucție, cazurile curente fiind suspendate şi cazurile noi aşteptând până când se găseau şi depuneau jurământul funcționarii judiciari înlocuitori, precum şi până când se amenajau spații temporare. Ceea ce nu se dovedea a fi o sarcină simplă... Coruscantul era un oraş atât de aglomerat. Cu aceeaşi problemă se confruntau şi diverşii oficiali guvernamentali care supraviețuiseră atacurilor, dar îşi pierduseră birourile. Exista o îmbulzeală neplăcută pentru birouri, holocomunicatoare şi orice alt tip de echipament. Şi, bineînțeles, fuseseră puse în aplicare măsuri de securitate suplimentare multisectoriale, concepute în mare parte de el însuşi şi de Padme. De ce erau ei doi singurii membri ai Comitetului de Securitate care păreau capabili să ajungă rapid la o decizie? Restul comitetului părea paralizat. Întregul Senat era paralizat, ca şi cum succesul Separatiştilor ar fi infectat întregul guvern cu inerție. În mare parte, cel puțin. Senatorii de pe lumile aflate în prima linie a luptelor erau destul de energici. Îi atacau pe Dooku şi pe aliații săi, îi atacau pe Jedi pentru că nu reuşiseră să-i salveze

şi se uitau la Cancelarul Suprem pentru o soluție instantanee, fără vărsare de sânge. Iar când Palpatine le explica faptul că războaiele aveau nevoie de timp pentru a fi câştigate, iar Jedii luptau din răsputeri, când făcea ceea ce trebuia făcut – impunea taxe de urgență pentru a ajuta la finanțarea contraofensivei extrem de costisitoare împotriva Separatiştilor –, ei răbufneau imediat împotriva lui.

Restul Senatorilor, din lumile care nu fuseseră încă afectate, încercau să se prefacă că nimic din toate astea nu se întâmpla şi se plângeau că noile proceduri de securitate le încurcau stilul de viață.

Mă gândesc să-i las să se plângă şi să zbor acasă la Breha.

Dar bineînțeles că nu putea face asta. Ce s-ar fi întâmplat cu Republica dacă fiecare Senator ar fi renunțat atunci când lucrurile deveneau dificile? Padme nu renunța. Le riposta, le flutura pumnul în față, îi certa că sunt leneşi, le cerea socoteală. Iar ei ascultau. Cum puteau să o ignore? Ea era copilul Regină care înfruntase Federația Comerțului şi câştigase. Era Senatorul care sfidase asasinii pentru a vorbi despre pace. Luptase pe Geonosis alături de Jedi. Şi era o prietenă apropiată a Cancelarului Suprem Palpatine. Aşa că – deşi cu reticență – o ascultau pe Padme şi, oricât erau de imperfecte, unele lucruri erau făcute.

Morocănos şi descumpănit, se întoarse de la fereastră şi trecu la dulapul cu vinuri. Pace, şi o porție generoasă de coniac Corellian în flăcări. Apoi, poate, va reuşi să înceapă să se relaxeze.

Cu paharul în mână, cu căldura persistentă a coniacului, se lăsă în scaunul său preferat. Voia să o sune pe Breha, să se piardă în vocea ei suavă şi să-şi vindece rănile cu zâmbetul ei. Dar era mijlocul dimineții pe Alderaan şi ea era în Legislativ, având grijă de oamenii lor. Fără ea, nu ar fi putut rămâne niciodată pe Coruscant.

Bunăstarea Alderaanului e în mâinile ei. Iar bunăstarea Republicii e în ale mele.

Ei bine... Nu numai ale lui... deşi în zile ca aceasta aşa părea. Cum rezista Palpatine? Cum putea suporta foamea disperată a tuturor acelor planete care se uitau la el pentru salvarea lor? Un om mai slab ar fi cedat de mult timp. Dar Palpatine rezista presiunii. Într-un mod ciudat, părea să se bucure de ea, ca şi cum faptul că era nevoie de el îi dădea puterea de a merge mai departe. Omul era remarcabil.

Nu ştiu unde am fi fost fără el.

Îşi turnă şi mai mult coniac. Sorbind încet, se uită din nou la oraşul care nu dormea. Ar trebui să mănânce ceva. Nu mai mâncase de ore întregi, iar coniacul pe stomacul gol era o rețetă pentru dezastru. Dar era prea obosit ca să se mişte. Îşi lăsă ochii să se închidă şi căzu uşor în somn...

Şi apoi se trezi deodată, cu inima bătându-i cu putere, când comunicatorul din buzunarul interior al tunicii sale, comunicator despre care nici măcar Breha nu ştia, începu să emită un bipăit insistent.

Capitolul 10

Camera mirosea a coniac: paharul alunecase dintre degetele lui şi îşi vărsase conținutul pe covor. Dincolo de fereastra apartamentului, întunericul cerului făcuse loc primelor lumini; splendoarea obraznică a nopții impunătoare de pe Coruscant se estompa în fața discretă a zilei.

Cu o mână tremurândă, recuperă comunicatorul care emitea semnale sonore şi confirmă primirea comunicării. Bipăitul se opri. În apartament se făcu linişte. Atât de linişte încât îşi putea auzi inima bătând cu putere. Transpirația îi înțepa pielea. Respirația îi era neregulată. Un junghi de durere între ochii se trezi la viață.

Duse comunicatorul în dormitor şi îl conectă la micul încărcător de date pe care îl ținea în sertarul de lângă pat. Era o veche unitate Alderaaniană, ponosită şi învechită. Nu merita o a doua privire. Cel puțin, aşa părea în exterior. În interior fusese refăcută. Îmbunătățită până la o sofisticare de neegalat. O serie de caractere aparent aleatorii apărură pe ecranul cititorului de date. Descifrarea lor era o sarcină manuală. Memorase algoritmul de decriptare cu ani în urmă. Făcea parte din înțelegere.

Procesul de descărcare a unui mesaj de la comunicator la cititorul de date declanşa ştergerea automată. Nu rămânea nicio înregistrare a mesajului primit. Aceeaşi protecție era integrată în cititorul de date. Avea la dispoziție exact cinci minute pentru a decodifica transmisia descărcată. După aceea era, de asemenea, ştearsă.

Şi asta făcea parte din înțelegere.

Pentru că era prea important ca să greşească, notă simbolurile aleatorii ale mesajului pe un flimsiplast de modă veche cu un stilou de modă veche. Probabil că persoana de contact ar fi fost îngrozită să afle asta, dar nu ar fi aflat niciodată, şi nu avea ce face. Nu era pregătit să facă vreo greşeală. În plus, flimsiul putea fi ars, iar mâzgăliturile sale pierdute pentru totdeauna pentru ochii curioşilor.

După ce mesajul fu decodificat, se uită fix la el. Era corect? Ar putea fi corect? Secretul era cuvântul de ordine al misteriosului său binefăcător. Paranoia, religia sa.

S-ar putea să se înşele, nu-i aşa? Şi cu siguranță Jedii ar fi ştiut de asta…

Nu încerca să-i pui la îndoială acum. Fie că ai încredere în ei, fie că nu ai.

Îşi activă droidul de casă.

— Este coniac vărsat în sufragerie. Curăță-l şi apoi vreau micul dejun.

— Da, domnule, spuse droidul şi se retrase.

Apoi formă un apel pentru apartamentul lui Padme.

— Îmi pare rău, domnule, spuse droidul ei de protocol oficios. Părea ofensat. Ba chiar *arăta* ofensat. Cum era posibil aşa ceva? Mă tem că stăpâna mea nu s-a trezit încă. Poate doriți să sunați la o oră mai rezonabilă…

Chestia aia se certa cu el?

— Poate că nu ai reținut numele meu, spuse el, lăsându-şi temperamentul să se dezlănțuie, doar puțin. Sunt Senatorul Bail Organa şi afacerile mele nu pot aştepta.

În timp ce droidul de protocol şovăia, o voce familiară vorbi în fundal.

— 3PO? Ce se întâmplă?

Droidul se întoarse.

— Oh, Stăpână Padme, îmi pare atât de rău. Încercam doar să-i explic domnului Senator Organa că ați fost...

— Bail? spuse Padme apărând pe ecranul de vizualizare şi împingând droidul la o parte. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea dormise la fel de puțin ca şi el, probabil, dar era imposibil de spus. Rezistența lui Padme părea să fie inepuizabilă.

— Îmi cer scuze că am sunat atât de devreme, doamnă Senator, dar am o zi plină de întâlniri programate şi am nevoie să vă prezint câteva dintre analizele mele tactice. Putem să ne întâlnim peste, să zicem, o jumătate de oră? Vin eu la dumneavoastră.

Ea nu răspunse imediat. Întrebările îi ardeau în ochi... dar nu le puse. Era o femeie uimitoare.

— La mine? Da, spuse ea în cele din urmă. Bineînțeles. Părea destul de relaxată, dar putea să vadă tensiunea din ea. Nu se îndoia că şi ea o vedea în el. Într-o jumătate de oră.

Uşurarea îl inundă când legătura video se deconectă. Reciti mesajul decodificat de încă trei ori, asigurându-se că îl memorase cu exactitate, apoi îl arse şi spălă cenuşa în chiuveta din bucătărie. După care făcu duş, se schimbă, îşi înghiți în viteză micul dejun şi plecă spre reşedința lui Padme

* * *

Jumătate de oră nu lăsa prea mult timp pentru a mânca sau a se îmbrăca, dar Bail nu ar fi sunat atât de devreme dacă problema nu ar fi fost urgentă. Ignorând agitația lui 3PO, Padme îşi făcu în grabă toaleta de dimineață, înghiți omleta pe care droidul i-o înmânase, apoi se duse pe platforma de andocare a apartamentului ei şi îşi aşteptă vizitatorul.

Ceva l-a speriat. Ceva important.

Ceea ce nu-i dădea deloc curaj. Bail Organa era un om curajos şi capabil. Dacă era neliniştit – şi era neliniştit, căci văzuse tulburarea din ochii lui – atunci asta nu putea însemna decât şi mai multe probleme pentru Coruscant. Sau altundeva în Republică. *De parcă nu am avea destule probleme.*

Totuşi. Apelul nu era despre Anakin. Soțului ei nu i se întâmplase nimic groaznic, ceea ce însemna că putea să înfrunte cu seninătate orice veste pe care i-o aducea Bail, oricât de cumplită ar fi fost. Nu putea exista un dezastru mai mare decât cel care i s-ar fi întâmplat lui Anakin. Nu mai ştia nimic despre el, bineînțeles. Şi nu fusese nimic, nici măcar o şoaptă a unui zvon, nici pe HoloNet, nici de la vreun membru al personalului Senatorial, despre vreun conflict în sistemul Bothan sau în apropierea acestuia. Dacă ar fi existat, ar fi auzit.

Se spune că nicio veste înseamnă o veste bună. Eu spun că nicio veste e o agonie, dar cu siguranță că Obi-Wan mi-ar fi spus dacă ceva nu ar fi mers bine.

Credea că ar fi făcut-o, chiar dacă nu se mişcau în aceleaşi cercuri. Chiar dacă erau înstrăinați – deşi erau în acelaşi timp inextricabil legați.

— Iartă-mă, spuse Bail la sosirea sa. Nu ştiam încotro să mă îndrept.

Ca întotdeauna, prezenta lumii o față imaculată. Perfect îngrijit, îmbrăcat conservator, cu o eleganță personificată. Dar lucrau împreună de ceva vreme şi putea

vedea sub suprafața lui lustruită. Nu se înşelase în privința lui în timpul scurtei lor conversații: era alarmat.

Ea încercă să-l liniştească cu un zâmbet.

— Nu e nimic de iertat, Bail. Şi orice ar fi în neregulă, o vom rezolva.

Lăsându-şi speederul andocat în siguranță, merseră în sufrageria ei, unde C-3PO servi ceaiul şi apoi se făcu nevăzut. Privindu-şi pe ascuns colegul, Padme activă sigiliile de confidențialitate ale apartamentului, care activară automat dispozitivele de ascultare şi interziseră accesul la toți vizitatorii şi la comunicațiile primite, cu excepția lui Anakin, Palpatine şi a unei alerte de la Senat.

— Poftim, spuse ea, alegându-şi scaunul preferat. Nu vom fi deranjați. Te rog, Bail, spune-mi ce s-a întâmplat.

Bail ezită, apoi se aşeză pe o canapea. Dar era clar că nu se simțea în largul lui, cocoțat chiar pe marginea acesteia, cu degetele aproape de a se prinde de genunchi.

— Sunt în posesia unor informații. Dintr-o sursă de încredere, dar... să spunem neconvențională. Are implicații serioase pentru Republică. Şi pentru Jedi. Mi s-a cerut să le spun ce mi s-a spus.

Ea întinse mâna spre cana de ceai şi sorbi, încruntându-se.

— Dacă e pentru Jedi, de ce ai venit la mine? Ar trebui să vorbeşti cu ei.

Ignorându-şi propriul ceai, el clătină din cap.

— Nu-i cunosc, Padme. Cel puțin, nu bine. Nu aşa cum îi cunoşti tu. Iar ei nu mă cunosc pe mine. Nu există niciun motiv să cred că ar crede ceea ce am de spus. Mai ales având în vedere circumstanțele.

— Sursa ta neconvențională?

— Exact. Ca şi cum statul jos ar fi fost intolerabil, se împinse în picioare şi începu să se plimbe între canapea şi fereastră. Desigur, este posibil ca Jedii să ştie deja despre asta. Dar dacă nu ştiu – dacă sunt în pericol şi nu-şi dau seama...

Îşi apăsă un pumn pe buze, ca şi cum s-ar fi luptat să îşi rețină o izbucnire netemperată. Nu-i stătea deloc în fire, cu o expresie atât de exteriorizată a unei agitații interioare.

— Padme, spuse el şi se întoarse cu fața la ea. Ai auzit vreodată de Sith?

Sith. Numai numele era suficient pentru a o face să se agite. De două ori, maşinațiunile lor aproape că o uciseseră. Şi din cauza rănirii lui Anakin, a uciderii lui Qui-Gon Jinn şi a suferințelor de pe Naboo sub ocupația Federației Comerțului, Sithul îşi câştigase ura ei eternă. Dar nu-i putea spune asta lui Bail. În calitate de copil Regină a Naboo, îi promisese Maestrului Yoda că nu va dezvălui niciodată ceea ce aflase despre ei. Îi reînnoise acea promisiune lui Obi-Wan în zborul disperat de pe Geonosis spre Coruscant, când auzise lucruri care nu trebuiau să ajungă la urechile ei. Fulgere Sith. Dooku. O trădare îngrozitoare. Aşa că, cu cea mai mică mustrare de conştiință, se uită la Bail Organa şi îl minți din nou.

— Sith? Nu. De ce? Cine – ce – sunt ei?

— Nu ştiu, spuse el, frustrat. Nici eu nu auzisem de ei până azi dimineață.

Ea mai sorbi din ceai.

— Ei bine, ce ți-a spus contactul tău?

— Că plănuiesc un atac care îi va devasta pe Jedi.

Ea simți că i se face frig, apoi cald.

— Eşti sigur de asta?

Bail căzu din nou pe canapea.

— Nu am înțeles greşit mesajul, dacă la asta te referi. Padme, te rog. Nu pot face asta fără tine. Eşti prietena Jedilor, un aliat de încredere. Dacă vorbeşti pentru mine, dacă garantezi pentru mine în fața lor, atunci…

— Vor avea încredere în tine? Deşi era profund tulburată de vestea lui, trebui să zâmbească. Prietenul prietenului meu este prietenul meu?

Zâmbetul lui fu la fel de scurt.

— Ceva de genul ăsta.

Sith. Anakin îi spusese puținul pe care îl ştia despre ei. Nu o recunoscuse niciodată, dar ea ştia că îl speriau. Ştia că încă plângea pierderea lui Qui-Gon Jinn. Şi ştia că cicatricile de la înfrângerea suferită în fața lui Dooku erau mai mult decât fizice. Dar nu se temea de ei doar pentru el însuşi. Se temea şi pentru Republică, pentru galaxie, în cazul în care întunericul lor ar fi învins, în cazul în care s-ar fi dovedit victorioşi în războiul lor clandestin împotriva Jedilor.

Cu sau fără jurământ de confidențialitate, el ar fi vrut să ajut.

Aprobă din cap către Bail.

— În regulă.

În timp ce Bail privea, mestecându-şi marginea degetului mare, ea îşi recuperă comunicatorul privat de pe un raft din apropiere şi deschise un canal către Templul Jedi.

— Aici este Senatoarea Amidala. Vreau să vorbesc cu Obi-Wan Kenobi.

Bail avea dreptate în legătură cu un lucru: Jedii o considerau un aliat. Nu există nicio obiecție la cererea ei.

— Doamnă Senator Amidala? Sunt Obi-Wan Kenobi. Cu ce vă pot ajuta?

Părea surprins. Precaut.

— Maestre Kenobi, mă întrebam dacă mi-ați putea acorda puțin din timpul dumneavoastră. A intervenit ceva şi v-aş aprecia sfatul.

— Bineînțeles, răspunse el, după o clipă. Ați dorit să veniți la Templu, sau…

— Dacă ați putea veni la mine acasă, v-aş fi foarte recunoscătoare, spuse ea repede. Acum ar fi bine, dacă vă convine.

— Cu siguranță, doamnă Senator. Voi fi la dumneavoastră în scurt timp.

— Mulțumesc, Maestre Kenobi, spuse ea, deconectând legătura.

Bail se uită la ea, aproape nedumerit.

— Aşa, pur şi simplu? Poți pocni din degete şi Jedii sar?

Ea ridică o sprânceană la el.

— Nu de asta ai venit la mine, Bail?

— Păi… da, cred că da, dar nu credeam… nu ştiam… Clătină din cap. Sunt impresionat.

— Nu fi, îi spuse ea. S-ar putea să-l pot convinge pe Obi-Wan să vină aici, dar nu-l pot face să te creadă – pe tine sau povestea ta.

— Tu mă crezi? întrebă el, analizând-o atent.

— Cred că tu crezi că există o amenințare reală. Ridică din umeri. Este mai mult decât suficient pentru mine. Vei fi în regulă pentru un moment? Vreau să ies afară şi să-l aştept pe Obi-Wan.

— Bineînțeles.

— Bine. Ea zâmbi. Îți sugerez să-ți iei un moment pentru a-ți ordona gândurile înainte să ajungă aici. Adună-ți argumentele. E adevărat că ai o reputație excelentă, dar ştiu din surse sigure că acestui Jedi nu prea îi plac politicienii.

— Şi totuşi face o excepție pentru tine?

— Uneori, răspunse ea şi îl lăsă pe Bail să se gândească la asta în timp ce îl aştepta afară pe fostul Maestru al lui Anakin.

El veni cu un speeder al Templului, care nu se deosebea deloc de celelalte, şi opri vehiculul lângă modelul elegant şi scump al lui Bail cu o pricepere dezinvoltă care amintea de Anakin şi cu suficientă viteză pentru a trăda nerăbdarea – sau anxietatea. Ea se grăbi să i se alăture în timp ce el sărea pe verandă.

— Ce este? întrebă el. Ai veşti de la Anakin?

De la Anakin? Se holba la el.

— Nu. De ce aş fi primit veşti de la Anakin? El şi cu mine… ai fost destul de clar… nici măcar nu ştiu unde este Anakin, Obi-Wan.

Un amalgam de emoții atinse fața lui Obi-Wan: mâhnire, uşurare, enervare, nesiguranță. Apoi îşi recăpătă autocontrolul obişnuit.

— Îmi pare rău. O neînțelegere, doamnă Senator. M-am gândit că păreai îngrijorată pe comunicator şi…

Se uită la mâna ei de pe brațul lui.

— Îți faci griji pentru el, zise ea, lăsându-şi mâna acolo unde era. Are probleme?

O culoare slabă atinse fața palidă a lui Obi-Wan.

— Padme nu pot… nu este potrivit ca eu… Clătină din cap. Nu pot.

— Nu poți ce? zise ea încet şi îşi retrase mâna. Să recunoşti că eşti îngrijorat? Bineînțeles că poți. Poți în fața mea. Eu nu sunt Yoda. Nu sunt Mace Windu. Nu cred că a avea grijă de cineva este o crimă. Anakin are probleme?

Nu credea că îi va răspunde. Se gândi în schimb că o va pune la locul ei cu câteva cuvinte reci şi bine alese. Se pricepea la asta. Dar nu o făcu. În schimb, văzu cum masca lui de Jedi aluneca din nou, doar pentru o clipă. Văzu că sub exteriorul său stoic era la fel de conflictual ca şi Anakin, aşa cum era adesea. Văzu în ochii lui, nevoia de a vorbi. De a împărtăşi. Să ştie că nu era singurul care se temea.

— Este… în misiune, spuse el în cele din urmă. Nu pot să spun unde, sau ce face. Dar nu se dovedeşte a fi atât de simplu pe cât am sperat. Am crezut că vom avea veşti de la el până în această dimineață… dar nu am primit.

Ea simți cum îi bate inima.

— E rănit?

— Nu, spuse el repede, cu vehemență. Doar… provocat. Această misiune este importantă, multe depind de succesul ei. Ar trebui să fiu acolo cu el, nu ar trebui să o înfrunte singur, dar rănile mele – am fost împiedicat…

Nu-i stătea deloc bine lui Obi-Wan să fie incoerent. Stăpânirea lui de sine articulată în fața pericolului era cea care o impresiona atât de mult. Chiar dacă nu-l iertase în întregime pentru intervenția în viața ei, simți un val de milă.

Cu toate diferențele noastre, avem un lucru în comun. Amândoi îl iubim pe Anakin şi îl vom iubi mereu.

— Nu e vina ta, Obi-Wan. Nu tu l-ai abandonat. Aproape ai murit. Deşi… Ea îl privi de sus în jos. Se pare că ți-ai revenit în mod remarcabil.

El dădu din umeri.

— Vindecătorii Templului sunt foarte pricepuți. Padme de ce mă aflu aici?

Ea aruncă o privire peste umăr.

— Am un vizitator, Obi-Wan. Senatorul Bail Organa de Alderaan. Pretinde că a primit veşti despre un atac planificat împotriva voastră… de către Sith.

Se schimbă imediat. Ea îl simți. Simți căldura umanității lui transformându-se

în gheață. Simți cum aerul din jurul lor se umple de putere. În hangarul de pe Naboo, în fața asasinului Sith în roşu şi negru – în dormitorul apartamentului ei, după ce scăpase la limită de a fi ucisă de vânătorul de recompense Zam Wessell – în arena de pe Geonosis, privind moartea monstruoasă, mecanică – o simțise şi atunci: Jedi. Ea făcu un pas înapoi, cu pielea înfiorată.

— Nu i-am spus nimic. Tot ce ştie, i-a spus contactul lui.

— Ce contact? întrebă Obi-Wan. Ce anume ştie Senatorul Organa?

— Va trebui să-l întrebi asta, spuse ea. A venit la mine pentru că Jedii nu-l cunosc foarte bine. Pentru că are încredere în mine şi ştie că şi tu ai încredere în mine.

În exterior, Obi-Wan păru să nu facă nimic, dar aspectul său teribil se mai domoli. Pielea încetă să o mai înțepe.

— Şi ai încredere în el? întrebă el, destul de blând.

— Eu da. E un om bun, Obi-Wan. Iubeşte Republica. Munceşte la fel de mult ca orice Jedi pentru a o menține în siguranță.

În ochii albaştri limpezi ai lui Obi-Wan se citi o mică urmă de batjocură.

— Este un politician, Padme.

Ea ridică o sprânceană.

— Şi eu la fel. Nu asta este cea mai mare problemă a ta cu mine?

Cea mai mare problemă a mea? Nu. Răspunsul îi trecu pe față, la fel de uşor de citit ca orice holoreclamă, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

— Eşti mult mai mult decât un simplu politician, spuse el în schimb, iar acum ochii i se încălzeau cu un zâmbet slab şi reticent. După cum ştim amândoi.

— Un compliment? spuse ea, prefăcându-se şocată. Ar trebui să mă avertizezi data viitoare, Obi-Wan. Dă-mi o şansă să mă aşez mai întâi.

El nu muşcă momeala.

— E ciudat, dar acum că mă gândesc la asta, Padme te-ai întâlnit cu Sithul la fel de des ca şi mine, murmură el, încruntându-se. Aproape ca şi cum ar fi la fel de interesat de tine ca şi de noi.

Ea se cutremură. *Oh, te rog, sper să se înşele*.

— Nu spune lucruri de genul ăsta.

— Această amenințare, continuă el, scuzându-se cu ochii. Ți se pare plauzibilă?

— Nu cunosc detaliile, zise ea, smulgându-şi gândurile din acel loc întunecat. Nu ştiu care este contactul lui Bail. Dar pentru puținul pe care îl valorează, Obi-Wan… îl cunosc suficient de bine ca să-ți promit că nu se sperie uşor. Şi nici nu e un prost credul care să cadă în capcana oricărei poveşti vechi.

— Înțeleg, spuse Obi-Wan şi oftă. Foarte bine, atunci, Padme. Să auzim ce are de spus Senatorul Organa.

* * *

— Se numesc *Prietenii Republicii*, spuse Senatorul de Alderaan. M-au contactat pentru prima dată cu puțin peste patru ani în urmă. La acea vreme, guvernul Alderaanului se afla în negocieri cu Chandrila pentru o întreprindere minieră comună pe Aridus. Familia soției mele are legături cu Sectorul Corporativ, iar unele dintre aceste legături erau implicate în proiect. Informațiile furnizate de acest grup au ajutat la evitarea unui dezastru diplomatic şi umanitar care ar fi cuprins nu doar

Alderaan şi Chandrila, ci şi alte câteva sisteme cheie ale Republicii.

Obi-Wan îl privi, încruntându-se.

— Şi au făcut asta pentru că sunt *prieteni ai Republicii*?

O sclipire din ochii lui Organa arătă că auzise scepticismul, dar nu reacționă la el.

— Şi pentru că ar fi fost direct afectați de scandalul rezultat dacă s-ar fi permis ca proiectul minier să continue aşa cum era planificat.

Ah. Bineînțeles că da.

— Cu alte cuvinte, au fost motivați de câştiguri personale.

— Nu neg că interesul personal a fost un factor, zise Organa, destul de blând. Dar este de asemenea adevărat că multe vieți şi mijloace de trai au fost salvate prin intervenția lor. Ridică din umeri. La urma urmei, autoconservarea nu este o crimă.

Poate că nu, dar, ca motiv, păta aureola altruistă.

— Şi au presupus că şi tu vei acționa din interes personal?

— Au mizat pe faptul că, chiar dacă nu eram motivat să fac ceea ce trebuie, îmi voi folosi toată puterea politică pentru a evita un scandal care mi-ar fi afectat Casa. Dar vă pot asigura, Maestre Kenobi, că dacă a face ceea ce trebuie ar fi însemnat să-mi expun familia şi relațiile la cenzură, atunci nu aş fi ezitat. Erau multe vieți în joc.

O recunoaştere interesantă. Este acest om un politician tipic, sau nu este? Consiliul Jedi îl consideră un prieten, dar aceste vremuri se dovedesc a fi înşelătoare. Încrederea este o marfă mai scumpă acum.

— Nu-mi amintesc să fi auzit ceva despre acest dezastru minier evitat la limită.

Zâmbetul scurt al lui Organa fu sumbru.

— A fost tratat la cele mai înalte niveluri diplomatice, cu cea mai mare discreție. Dacă detaliile s-ar fi scurs, am fi fost şi astăzi în situația de a curăța consecințele politice.

Serios? Ei bine, asta confirmă ceea ce ştiu Jedii despre acreditările şi influența lui Organa.

— Aşadar, domnule Senator, ați gestionat cu grijă o situație dificilă. Felicitări. Dar iertați-mă dacă vă atrag atenția că un singur mynock nu înseamnă o infestare.

Organa se aplecă înainte, cu degetele atât de strânse încât i se albiseră încheieturile.

— Maestre Kenobi, te rog. Acordă-mi puțină încredere. Aceşti *Prieteni ai Republicii* şi-au dovedit valoarea de încă cinci ori după prima noastră întâlnire. Erau... chestiuni de securitate internă a Alderaanului. Nu-mi propun să dezvălui detaliile, dar te asigur că mi-au făcut mie şi Casei mele un mare serviciu. Prin extensie, au servit Republica. Şi din câte ştiu, nu sunt singurul pe care l-au ajutat. Îmi pare rău că nu pot fi mai specific despre ei, dar ceea ce v-am spus este adevărul. Sunteți pregătit să mă credeți pe cuvânt?

— Bineînțeles că este, Bail, zise Padme rupând în sfârşit tăcerea. Tonul ei plăcut era înşelător: sub dulceața ei se ascundea o lamă ascuțită. Obi-Wan ştie că Jedii nu au un prieten mai bun decât tine. Sunt sigură că nu a uitat cum ai apărat Ordinul în Senat împotriva acuzațiilor nedrepte ale Quarrenilor de furt de copii.

Nu, nu uitase, dar acel incident nu avea nicio legătură cu situația actuală. Îi aruncă o privire de genul *Nu mă forța, Padme*. Apoi aprobă din cap către Organa.

— Sprijinul dumneavoastră pentru Jedi este bine cunoscut în Ordin, domnule Senator, spuse el, în cea mai rezervată formă a sa. Vă rog să nu interpretați greşit îngrijorarea mea ca fiind o suspiciune.

— Nu o fac, spuse Organa. Este în interesul tuturor să fim precauți în aceste zile, Maestre Kenobi.

— Obi-Wan, spuse Padme. Tonul ei era mai blând, mai mult mângâietor decât poruncitor. Sunt vremuri întunecate, e adevărat, dar unii prieteni rămân prieteni până la sfârşit. Cred că Bail este unul dintre ei.

Deci a înțeles, nu-i aşa, îngrijorarea care a cuprins Consiliul Jedi? Interesant…

Se întoarse din nou spre Organa.

— Domnule Senator, accept afirmația dumneavoastră că aceste persoane – oricine ar fi ele – s-au dovedit a fi prieteni ai Alderaanului, iar informațiile lor în această privință sunt de încredere. Dar ce vă face să credeți că sunt de încredere dincolo de asta?

Organa îi aruncă o privire de scuze lui Padme, apoi îşi îndreptă umerii.

— N-o să vă placă asta, niciunuia dintre voi.

Obi-Wan îşi înghiți un oftat. *Probabil că nu. Deja nu-mi place şi încă nu ştiu aproape nimic.*

— Lăsați-mă pe mine să judec asta, domnule Senator.

Încet, alegându-şi cuvintele cu grijă, Organa detalie celelalte informații care îi fuseseră transmise de misteriosul său contact. Informații referitoare la anumite angajamente din timpul războiului, care erau riguros restricționate, cum ar fi faptul că armata de clone fusese comandată de un Jedi necunoscut şi că Anakin Skywalker fusese aproape ucis de Contele Dooku, un Jedi decăzut. Faptul că un trădător din guvernul Bakuran era responsabil pentru anihilarea de către Grievous a întregului Sinod Dirigent şi că în timpul misiunii Christophsis asasinul de companie al lui Dooku, Asajj Ventress, aproape reuşise să ucidă doi Cavaleri Jedi.

Padme se holba la Organa.

— Dar Bail… de ce nu ai menționat niciodată asta? Cu siguranță Comitetul de Securitate ar trebui să ştie – Cancelarul Palpatine ar trebui să ştie – că a existat o încălcare a…

— Nu am putut să vă spun. Sau altcuiva. Îmi pare rău, Padme, spuse Organa. Părea în defensivă. Le-am dat cuvântul meu acestor oameni, cu ani în urmă, că nu le voi dezvălui niciodată existența. Cum aş putea răsplăti tot binele pe care l-au făcut cu trădare? Mi-au spus aceste lucruri ca o dovadă de bună credință, ca o modalitate de a demonstra că rețeaua lor de informații pe timp de război este extinsă şi precisă. Că dacă îmi dau informații despre Separatişti, pot avea încredere că sunt corecte.

— Da, asta sună bine în teorie, replică ea. Dar Bail…

— Au mai spus cuiva? Au subminat efortul de război făcând publice aceste informații? întrebă Organa. Nu. Nu au făcut-o. În schimb, încearcă să mă ajute. Să *ne* ajute. Să ne ajute din nou. Iar noi trebuie să-i lăsăm. Pentru că dacă au dreptate – şi nu au greşit niciodată – miza este mai mare ca niciodată.

Şi asta era adevărat, dacă era implicat Sithul. Obi-Wan se încruntă la degetele sale împletite, zdruncinat lăuntric. Apoi îşi ridică privirea.

— Cum funcționează înțelegerea dumneavoastră cu aceşti oameni, domnule Senator? Vă întâlniți cu ei?

Organa clătină din cap.

— Nu. Nu i-am văzut niciodată şi nici măcar nu am vorbit cu ei. Comunicațiile lor sunt bazate pe text şi criptate. Mesaje codificate trimise pentru scurt timp printr-o legătură securizată pe care mi-au dat-o în momentul situației de pe Aridus. Şi nu pot să îi contactez. Nu lucrează pentru mine, Maestre Kenobi. Dacă află ceva ce cred

că ar trebui să ştiu, îmi spun. Asta e tot.

Extraordinar.

— Vă asumați o încredere uimitoare, domnule Senator. Şi acum îmi cereți să fac şi eu la fel.

— Nu credeți că ştiu asta? ceru Organa. Dar având în vedere ce ştiu, ce au reuşit să afle, e de mirare că îşi păzesc identitatea cu atâta grijă? Este corect să-i învinovățim pentru că se protejează în singurul mod pe care îl ştiu?

Nu, nu era corect. Şi nu era nimic altceva decât adevăr în apărarea pasională a lui Bail Organa. Senatorul de Alderaan credea fiecare cuvânt pe care îl spusese. Dar era suficient? Profund neliniştit, Obi-Wan îşi lăsă privirea să se mute de la Organa la Padme. Ea are încredere în el. La fel cum a avut încredere în Qui-Gon şi în Boss Nass. Aşa cum a avut încredere în ea însăşi când a simțit că Dooku era în spatele Separatiştilor, chiar şi atunci când Mace şi Ki-Adi-Mundi vorbiseră împotriva ei. Nu s-a înşelat atunci, trebuie doar să am încredere că nu se înşeală nici acum.

Se uită înapoi la Organa.

— Şi acum, aceşti prieteni secreți, neidentificați, ai dumneavoastră v-au avertizat despre un atac Sith asupra Jedilor. Da, domnule Senator, adăugă el, în timp ce Organa se uita fix la Padme. Colega dumneavoastră mi-a spus asta. A vrut să fie sigură că aveți toată atenția mea. O aveți.

Organa se ridică şi se îndreptă spre fereastra panoramică a apartamentului. Rigid de tensiune, privi spre oraş, spre Templul Jedi. Apoi se întoarse, cu fața crispată.

— Deci îmi spuneți că există, aceşti Sith? Sunt reali?

Obi-Wan ezită. *Dacă îi spun adevărul... dacă îi dezvălui acestui om unul dintre cele mai mari secrete ale noastre şi el se dovedeşte a fi fals...*

Problema era că Organa ştia deja adevărul. Aflase secretul. Ei bine... O parte din secret. Iar puțină cunoaştere este un lucru periculos. Dacă încerc să-l pun pe gânduri, să resping ceea ce i s-a spus ca fiind zvonuri, mă va crede? Nu cred că mă va crede. Cred că va încerca să descopere mai multe pe cont propriu. Şi asta ar fi mult mai periculos, pentru noi toți. Nu am de ales decât să-i spun adevărul.

Putea doar spera că Yoda şi Consiliul erau de acord cu el.

Capitolul 11

— Da, domnule Senator, spuse el liniştit. Sithul este real.

Organa se holbă la el, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat la o negare. Apoi aprobă din cap.

— În regulă. Cel puțin ştim că omul meu de legătură nu a fost indus în eroare în legătură cu asta. Câți sunt? Cine sunt liderii lor? Presupun că au nume.

Obi-Wan nu îndrăzni să se uite la Padme.

— Nu cunoaştem adevărata identitate a liderilor lor. Ştim doar că există.

— Şi reprezintă un pericol pentru Jedi?

Era prea târziu să se mai întoarcă.

— Ei îi amenință nu numai pe Jedi, ci întreaga galaxie. Fiecare viață care respiră acum, gânditoare şi negânditoare, şi fiecare viață care urmează să se nască.

Fu rândul lui Organa să se cutremure.

— Vorbeşti serios?

— Da. Nu am libertatea de a divulga mai multe detalii, zise Obi-Wan, bucurându-se pentru scurt timp de ironia situației. Vă cer doar să acceptați cuvântul meu în această privință.

Ironia nu îi scăpă lui Organa. Dar zâmbetul lui subțire se estompă rapid.

— Dacă Sithul este o amenințare atât de mare, Maestre Kenobi, de ce nu am auzit niciodată de ei? Eu sunt şeful Comitetului de Securitate al Republicii. Ar fi trebuit să aud de ei.

Acum, în vocea lui blândă se simțea o urmă de temperament. O urmă de furie care masca o teamă mai profundă. Acceptând-o, Obi-Wan îşi păstră calmul.

— Sithul trăieşte în umbra părții întunecate, domnule Senator. Jedii credeau că sunt morți de mult timp. Învinşi acum o mie de ani.

— Serios? Organa pufni batjocoritor. Atunci se pare că Jedii s-au înşelat.

— Bail, spuse Padme. Nu e corect.

— Nu e corect? spuse Organa. Ochii lui întunecați străluceau. Îți spun eu ce nu e corect, Padme. Nu este corect ca Jedii să ştie despre o amenințare care îi face pe Separatişti să pară nişte bătăuşi de pe terenul de joacă şi să nu considere necesar să informeze Senatul! Deciziile unilaterale ca aceasta sunt cele care alimentează neîncrederea şi resentimentele față de ei pe Inelul Exterior! Şi uneori chiar şi mai aproape de casă. Nu e suficient de bine. Trebuie să lucrăm împreună, de la egal la egal, sau vom eşua.

Padme alunecă de pe scaun şi făcu un pas spre el.

— Bail, te rog. Calmează-te şi…

— Să mă calmez? repetă el. Nu. Sunt furios, Padme. Tu de ce nu eşti? Ce se mai întâmplă şi nu ne-au spus? Ce ştiu ei şi ar trebui să ştim şi noi doi, ca reprezentanți ai poporului şi membri ai Comitetului de Securitate? Ce ar trebui să ştie Palpatine, în calitate de Cancelar Suprem al Republicii, ales în mod corespunzător? Nu vezi ce se întâmplă aici? Oricât de greu de crezut ar fi, Jedii s-au plasat deasupra legii.

— Nu, Bail, nu au făcut-o, spuse Padme înfierbântată. Ei mor pentru a apăra

statul de drept.

— Ei bine, cel puțin mor cu ochii deschişi! răbufni Organa, nemulțumit. Câți nevinovați vor muri – mor deja – în ignoranță pentru că Jedii nu sunt deschişi şi cinstiți?

Obi-Wan se ridică în picioare. *Am fost un prost. Sprijin sau nu, omul ăsta este un politician, un străin, şi nu va înțelege niciodată. Ar fi trebuit să-mi ascult propriul sfat: nu e niciodată înțelept să ai încredere în ei.*

— Domnule şi doamnă Senatori, această chestiune nu poate fi rezolvată aici şi acum. Prin urmare, mă voi întoarce la Templu şi o voi înainta Consiliului Jedi. Până când se va lua o decizie cu privire la cea mai bună cale de urmat, vă rog pe amândoi…

— Nu. Aşteaptă, spuse Padme şi îl prinse de braț. Maestre Kenobi, vă rog să aşteptați. Se întoarse. Bail, îmi pare rău. Ştiu despre Sith. Ştiu de zece ani.

Obi-Wan se holbă la ea, luat prin surprindere. *Deşi, după Geonosis, n-ar trebui să fiu.* Dar nu avea de ce să-i spună lui Organa. Le dăduse Jedilor cuvântul ei solemn că toate cunoştințele ei despre Sith vor rămâne secrete.

— Padme…

— E în regulă, Obi-Wan, spuse ea repede. Îți promit.

Ceea ce era uşor de spus pentru ea, dar după privirea lui Organa lucrurile erau departe de a fi în regulă.

— Zece ani? spuse Senatorul fără vlagă. Cum de…

— Ei au fost în spatele invaziei de pe Naboo, spuse ea. Şi ei sunt în spatele acestui război cu Separatiştii. Bail, trebuie să-l asculți pe Obi-Wan. El ştie despre ce vorbeşte. Este singurul Jedi din ultimii o mie de ani care a înfruntat un Sith în luptă directă şi a supraviețuit.

— Ştii, spuse Organa, părând încă amețit. Şi ai rămas tăcută? Padme…

— Ai încredere în mine, Bail, spuse ea, cu o voce nesigură. Există lucruri mai rele decât tăcerea.

— Adică, cum ar fi să nu te deranjezi să menționezi un inamic precum Sithul?

Bărbia ei se ridică.

— Înțeleg. Deci te transformi în ipocrit, nu-i aşa?

— Nu sunt un ipocrit!

— Oh? Deci nu ascunzi informații față de Comisia de Securitate? De Senat? De Palpatine? Mi-am imaginat ceea ce tocmai ai spus – că ştiai despre Bakura şi Christophsis şi despre clone?

Fața lui Organa se crispă.

— Asta e altceva.

— Da, da, aşa spun toți ipocriții! replică ea, aproape mârâind. Întotdeauna există un motiv pentru care regulile nu se aplică în cazul lor!

Urmă o tăcere molcomă, în timp ce se priveau unul pe celălalt, respirând greu, ca doi adversari cu săbii de lumină aflați într-o pauză. Obi-Wan suspină.

Asta chiar e o greşeală. Yoda o să-mi jupoaie pielea.

— Domnule şi doamnă Senatori…

Padme îl opri cu o mână ridicată imperios.

— Bail, spuse ea, mai calmă. Ai motivele tale să nu spui nimănui despre *Prietenii Republicii*. În ceea ce te priveşte, sunt motive întemeiate şi te aştepți ca eu să le respect. Atunci de ce nu poți respecta decizia Jedilor – decizia mea – de a nu dezvălui existența Sithului?

Încruntat, Organa îşi încrucişă braţele.

— Credeţi că nu văd paralelele aici? Ba le văd. Dar, Padme există o problemă foarte reală de grad. Vorbim despre siguranţa întregii noastre galaxii, nu doar…

— Ştiu asta, spuse ea şi se apropie pentru a-şi aşeza o mână ezitantă pe braţul lui.

El era atât de înalt, atât de impunător, iar ea era atât de mică prin contrast. Dar numai fizic. Nu era nimic mic în spiritul ei.

— Pentru că galaxia este în pericol din cauza Sithului, sunt de acord cu modul în care Jedii se ocupă de asta. Bail, am văzut ce pot face. Crede-mă, doar Jedii se pot ocupa de ei. Ai de gând să-mi spui că ştii cum să învingi un inamic care trăieşte şi respiră partea întunecată a Forţei? Că Palpatine ştie?

— Bineînţeles că nu. Dar, cel puţin, Palpatine ar trebui să fie informat că…

— I s-a spus, Bail, spuse Padme cu reticenţă. Când a venit pe Naboo pentru înmormântarea lui Qui-Gon şi pentru reconcilierea oficială şi tratatul dintre poporul nostru şi Gungani. Şi a fost de acord ca Sithul să fie ţinut secret.

Organa făcu ochii mari de şoc, dar îşi reveni repede.

— Asta a fost atunci. Dar lucrurile sunt diferite acum, Padme. Şi dacă suntem în război cu aceşti Sith, atunci…

— Atunci cum ajutăm cauza noastră dacă răspândim mai multă frică, mai multă confuzie, când până acum se ştiu foarte puţine lucruri despre ei? argumentă Padme. Când deja ne luptăm cu Separatiştii? Sau vrei să spui că această veste nu ar provoca panică?

Organa ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, nu spun asta.

— Ei bine, atunci?

El o privi de sus, în mod clar împărţit între resentiment şi căinţă.

— Cum se face că reuşeşti să mă pui la respect când ştiu că am o nemulţumire legitimă?

Ea îi zâmbi, o răutate fugară alungându-i ultima urmă de temperament.

— Este un dar al meu.

— Ha, spuse el, iar furia i se evaporă. Darul unei femei este blestemul unui bărbat. Ridică din umeri. Ce pot să spun, Padme? Mi-e teamă.

— Dacă te ajută, spuse ea, cu ochii plini de simpatie, nu eşti singurul.

Obi-Wan se uită la ea. *Îi este teamă pentru Anakin. Pentru că, ca un prost, am permis ca grijile mele pentru el să-mi dezlege limba. Ar trebui să-mi jupoi singur pielea.*

Îşi drese glasul.

— Domnule şi doamnă Senatori…

Organa se întoarse.

— Maestre Kenobi. Expresia lui trecu de la scuze calde la un regret mai rece şi distant. Iartă-mă. Am fost nepoliticos. Şi ar trebui să-mi ascult propriul sfat. Doar lucrând împreună – având încredere unul în celălalt – putem spera să câştigăm acest război. Poate că Jedii au propriul lor mod de a face lucrurile, adesea greu de înţeles de către cei din afară, dar nimeni nu face un sacrificiu mai mare pentru Republică. Ştiu asta.

Obi-Wan aprobă din cap, recunoscând sentimentul. *Dar tot este un politician. Încrederea se extinde doar până la un punct.*

— Mulţumesc, domnule Senator. Sprijinul dumneavoastră este apreciat.

Organa nu era un om prost. Ştia cum este să nu fii entuziast atunci când

auzea asta. La fel şi Padme.

— Uitaţi, spuse ea cu fermitate, cred că putem fi de acord, nu-i aşa, că dedicarea noastră pentru păstrarea Republicii este ceva clar? În acest caz, hai să terminăm ceea ce am început aici. Pentru că, în mod sigur, ceea ce contează este să împiedicăm Sithul să-i rănească pe Jedi şi, prin ei, Republica.

În ciuda îngrijorărilor sale, Obi-Wan trebui să zâmbească. Era, într-adevăr, o tânără impresionantă: înţeleaptă peste vârsta ei, cu abilităţi diplomatice perfecţionate până la un nivel letal.

— Da, spuse el liniştit. Este singurul lucru care contează.

Ea aprobă din cap, mulţumită.

— Atunci vă sugerez să ne aşezăm din nou şi să continuăm această discuţie ţinând cont de acest lucru.

Îşi reluară locurile, un pic stângaci, oarecum dezechilibraţi. Urmările furiei erau întotdeauna inconfortabile.

— Domnule Senator Organa, spuse Obi-Wan, puteţi să-mi spuneţi, cu exactitate, ce v-a spus contactul?

Degetele lui Organa bătură cu toba pe braţul scaunului său.

— Nu a fost prea mult, mă tem. Un avertisment cu privire la un complot Sith pentru a-i distruge pe Jedi. O menţionare despre o planetă numită Zigoola. Şi o cerere expresă de a vă informa de pericolul pe care îl reprezentă. Ceea ce îmi spune că situaţia este disperată. Dacă nu ar fi aşa, nu ar risca să fie descoperiţi.

— Zigoola? spuse Padme încruntându-se. Nu am auzit niciodată de ea. Tu ai auzit, Obi-Wan?

— Nu, răspunse el.

Dar nici nu auzise vreodată de Kamino. Era o galaxie mare, la urma urmei. Cu puţin noroc, în Arhivele Templului ar fi existat o referinţă la ea. *Doar dacă nu cumva, ca şi în cazul lui Kamino, cineva a şters fişierele*. Gândul îi strânse stomacul – cel mai mic gând despre alterarea Arhivei era suficient pentru a-l îmbolnăvi. *Încetează. Ai destule necazuri în faţa ta, fără să mai cauţi şi altele*.

— Dacă Sithul a reuşit să-şi ascundă existenţa de Jedi timp de o mie de ani, spuse Organa, asta implică faptul că sunt maeştri ai înşelăciunii. Le stă în putere să ascundă o întreagă planetă?

— Mă tem că nu am voie să discut despre asta, spuse Obi-Wan, ridicându-se în picioare. Domnule Senator, aşa cum am spus, această chestiune trebuie înaintată Maestrului Yoda şi Consiliului. Voi fi cât se poate de discret. Ştiu că eşti dornic să protejezi anonimatul sursei tale.

— Foarte dornic, Maestre Kenobi.

— Între timp, dacă mai aveţi alte date de la contactul dumneavoastră, vă rog să-mi aduceţi fără întârziere orice informaţie nouă.

Buzele lui Organa se strânseră, dar aprobă din cap.

— În regulă.

— Vă mulţumesc. Şi, domnule Senator, dacă Maestrul Yoda ar dori să vorbească cu dumneavoastră despre asta, aţi fi dispus să o faceţi?

— Da… Organa o spuse încet. Dar trebuie să înţelegi, Maestre Kenobi, că nu-mi voi compromite relaţia cu aceşti oameni spunându-i mai multe despre ei decât ţi-am spus ţie. Ceea ce vă pot spune depinde de ei. Dar le-am dat cuvântul meu.

Minunat. Mai întâi Dex, acum Bail Organa. Se pare că mi-am făcut un obicei din a aduna informatori necooperanţi.

— Bineînțeles, domnule Senator. Niciodată nu v-am cere să încălcați un secret.

— E bine de ştiut, spuse Organa cu ironie. O să mă ții la curent, Maestre Kenobi, cu ceea ce ai aflat?

— Dacă voi putea, răspunse Obi-Wan. Deşi nu vă pot face nicio promisiune. Totuşi, vă mulțumesc, domnule Senator Organa. Ştiu că nu a fost uşor să-mi spuneți toate astea.

Organa ridică din umeri.

— Am onorat dorința contactului meu. Asta e tot.

— Bineînțeles. Obi-Wan ezită. *N-o să-i placă asta, dar sunt obligat s-o spun.* Domnule Senator, ați face bine să uitați tot ce ați auzit astăzi. Lăsați-i pe Jedi să se ocupe de asta. Şi nu vorbiți despre Sith cu nimeni, niciodată. Este imposibil să supraestimați pericolul pe care îl reprezintă.

Organa zâmbi pe jumătate.

— E bine că te-ai gândit la mine, Maestre Kenobi, dar… sunt destul de priceput să mă protejez singur.

Obi-Wan lăsă ca tristețea să-i atingă fața, fără reținere.

— La fel a fost şi fostul meu Maestru, Qui-Gon Jinn. A fost un mare om, un mare Jedi, şi totuşi Sithul l-a ucis.

— Înțeleg, spuse Organa după un moment. Eu… nu ştiam asta.

— Puține persoane ştiu. Discreția dumneavoastră ar fi apreciată.

Organa aprobă din cap.

— Bineînțeles.

— Dacă mă scuzi o clipă, Bail, îl voi conduce pe Maestrul Kenobi la speederul său, spuse Padme. Nu va dura mult.

Afară, traficul aerian de pe Coruscant crescuse până la jumătatea dimineții. Odată cu el, crescuse zgomotul ambiental al cerului, la fel ca şi zgomotul uşor al curenților de alunecare. Oprindu-se lângă vehiculul său simplu şi util, cu mantia trasă de briză, Obi-Wan se întoarse spre Padme.

— Nu mi-am dat seama că tu şi Senatorul de Alderaan erați atât de buni prieteni.

O urmă de cenzură atinse ochii ei.

— Lucrăm împreună în comisiile Senatului de aproape doi ani. Împărtăşim aceleaşi obiective pentru Republică şi avem aceeaşi nerăbdare față de indecizie şi ineficiență. Sunt prietenă şi cu soția lui, Breha.

Ceea ce l-a pus perfect la locul lui. Dar îi părea rău pentru asta. Ar fi preferat să o vadă pe Padme că are o relație romantică nepotrivită decât să tânjească după un Anakin de neatins. Şi nu avea nicio îndoială că ea tânjea: avea un autocontrol remarcabil, dar el era Jedi… şi o cunoştea destul de bine.

— Bineînțeles, spuse el. Padme mi-aş fi dorit să nu-i fi spus despre Sith.

— Poți avea încredere în el.

Sper că da.

— Cel mai probabil, informația lui se va dovedi a fi o alarmă falsă, dar mă bucur că te-ai simțit în stare să apelezi la mine, spuse el, lăsând chestiunea deoparte, deocamdată. Ştiu că nu am fost întotdeauna… de acord cu tine… dar te prețuiesc foarte mult, Padme. Sper că ştii asta. Sper să nu se întâmple nimic care să te facă să simți că nu poți apela la mine, dacă vei avea vreodată probleme.

În loc să răspundă, ea privi fix peste peisajul oraşului, lăsându-şi privirea să se oprească asupra Templului îndepărtat, atât de frumos în soare.

— Da, spuse ea în cele din urmă. Şi eu sper că da.

— Apropo, adăugă el, urcându-se în speederul său. Nu ți-am mulțumit niciodată pentru ajutorul acordat în recenta problemă Huttă. Intervenția ta s-a dovedit a fi crucială.

Nu am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru Anakin. Ea nu rosti cuvintele cu voce tare, dar el le auzi oricum. Văzu sentimentul dur de pe fața ei.

— Nu contează pentru cine ai făcut-o, Padme, spuse el cu blândețe. Ai făcut-o şi asta a făcut diferența. În fiecare zi, tu faci diferența. Anakin este omul care este acum pentru că te-a cunoscut. Doar pentru asta şi îți voi fi mereu recunoscător.

Ea clipi, un pic prea repede.

— Mulțumesc.

N-ar fi trebuit să întrebe... ar fi trebuit să plece... dar în ochii ei se citea ceva, iar el se simțea responsabil.

— Încă ți-e dor de el, nu-i aşa?

— Oh, Obi-Wan, suspină ea. Ce vrei să-ți spun?

— Adevărul.

Ochii ei se răciră.

— Atunci, da. Încă mi-e dor de el.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Padme, spuse el cu blândețe, regretând întrebarea. Şi în timp, durerea va dispărea. În timp, vei uita.

— Cum şi-a uitat el mama?

Dacă l-ar fi înjunghiat cu un stilet Talasian, nu ar fi putut să-l străpungă mai tare. Mai adânc.

— Padme...

Ea îşi întoarse privirea.

— Îmi pare rău. Nu a fost corect.

— Nu e nimic. Ştiu că te-am rănit, cerându-ți să-l părăseşti. Îmi pare rău.

Privind din nou în urmă, ea reuşi să zâmbească.

— Ei bine, nu voi spune că nu a fost nimic, dar... este în trecut. Trebuie să ne facem griji pentru viitor. Se cutremură. Dacă aceşti *Prieteni ai Republicii* au dreptate şi Sithul plănuieşte ceva...

— Atunci ne vom ocupa de ei, spuse el. Dacă Sithul se gândeşte să-i distrugă pe Jedi, atunci îți promit, Padme: îşi vor regreta greşeala.

Ea se holbă la el.

— Pari atât de feroce. Tu nu pari niciodată feroce, Obi-Wan. Încrezător. Determinat. Chiar şi conflictual, uneori. Dar nu feroce. Nu... înspăimântător.

Pornind motorul speederului, el clătină din cap.

— Nu ai de ce să te temi, Padme. Tu nu eşti un Sith.

Şi, cu o mişcare bruscă a capului, ridică aparatul de zbor de pe verandă şi plonjă în fluxul de trafic care se îndrepta spre Templu.

* * *

Intră în Camera Consiliului şi îi găsi pe Yoda şi pe Mace Windu discutând cu o hologramă Anakin.

— Ne-a scos din hiperspațiu de trei ori, dacă vă vine să credeți! spunea fostul său Padawan. Părea entuziasmat, furios şi epuizat. Nu ştiu cum a ştiut Grievous unde vom fi. Are nişte informații bune, trebuie să recunosc asta. Sau un nou tip de

sistem de urmărire. Ceva de genul ăsta. Dar chiar şi aşa, i-am pârlit penele destul de bine, Maeştri. Nu ştiu cât am plătit pentru aceste noi nave, dar pot să vă spun că merită până la ultimul credit. Voi transmite un raport complet de performanță imediat ce voi avea un moment de gândire.

Yoda şi Mace Windu schimbară de priviri prudente. Apoi Yoda se întoarse spre uşă şi îi făcu semn.

— Alătură-te nouă, Obi-Wan. Despre progresul său, tânărul Skywalker ne informează.

Aproape ameţit de uşurare, şi străduindu-se din răsputeri să nu o arate, traversă podeaua camerei.

— Obi-Wan, spuse Anakin, când acesta intră în câmpul de transmisie al holocamerei Consiliului. Hei, arăți mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

— Mulțumesc, spuse el, rece.

Oare băiatul nu-şi va aminti niciodată de protocoale?

Holograma Anakin se încruntă.

— Doar că este ceva în neregulă.

El ştia. Întotdeauna ştia. Conştient de faptul că Yoda şi Mace Windu îl priveau, scutură din cap.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic, Anakin. Încă nu ai ajuns în sistemul Bothan?

— Nu, din păcate. Aşa cum le spuneam Maeştrilor Yoda şi Windu, de fiecare dată când ne întoarcem, Grievous este pe urmele noastre.

— Deci, încă vă mai scapă?

— Cred că ceea ce ai vrut să spui este că Grievous a eşuat de trei ori să ne facă praf, replică Anakin. Chiar dacă are patru crucişătoare față de cele trei ale noastre.

— Cum rămâne cu victimele? întrebă Mace Windu. Ați pierdut vreo navă de luptă, Anakin?

O parte din efervescență se stinse de pe fața lui Anakin.

— Cinci distruse, Maestre. Şase avariate. Lucrăm la ele acum.

— Deci, nu este o victorie, spuse Mace. Mai degrabă un impas.

— Ceea ce e mai bine decât o pierdere categorică, Maestre Windu, spuse Anakin cu ciudă.

— Adevărat, zise Yoda. Dar angajarea lui Grievous în spațiu deschis, misiunea ta nu este. În sistemul Bothan, să mergi imediat ar trebui, tinere Skywalker. Protejarea lui Bothawui, sarcina ta este.

— Da, Maestre Yoda, spuse Anakin, încă tăios. Am încercat să ajungem acolo. Suntem pe un curs direct acum.

Obi-Wan îşi drese glasul.

— Dar vei ajunge acolo înaintea lui Grievous, Anakin?

— Cred că da. Sunt destul de sigur. L-am lăsat să-şi lingă câteva răni bune după ultima noastră întâlnire, iar asta ne-a dat un avans. Va fi la limită – mă aştept să ne urmărească până acolo – dar vom fi pregătiți pentru el. N-o să pună mâna pe Bothawui, Maeştri. Aveți cuvântul meu.

— Ține-ne la curent cu situația ta, Anakin, spuse Mace Windu cu severitate. Dacă ai îndoieli cu privire la modul în care ar trebui să procedezi, cere-ne sfatul. Această misiune este prea importantă pentru eroisme. E clar?

— Da, Maestre, spuse Anakin. Vă voi contacta din nou când vom ajunge la

Bothawui.

Holocomunicația se deconectă. Obi-Wan îi privi pe Yoda şi Mace Windu schimbând încă o privire precaută. Voia să spună că Anakin se va descurca. Voia să spună că puteau avea încredere în el că nu îi va dezamăgi. Dar îşi ținu gura închisă. Nu numai pentru că a spune acele lucruri când nu era invitat să-şi spună părerea ar fi fost o încălcare grosolană a protocolului, ci şi pentru că o parte din el împărtăşea îngrijorările lui Mace Windu. *Păstrează-ți capul, Anakin. Nu lăsa să te cuprindă încrederea excesivă. Eşti bun... eşti excepțional... dar nu eşti perfect. Nu încă.*

Yoda se uita la el, cu capul înclinat într-o parte.

— Perceptiv, tânărul Skywalker este, spuse el. Necăjit eşti, Obi-Wan. Ce necazuri, aici te aduc?

Necazuri. Ăsta da cuvânt bun.

— Maeştri, am primit informații tulburătoare. Există şanse să ne confruntăm în curând cu un atac direct al Sithului.

Yoda şi Mace Windu se uitară unul la celălalt, apoi la el.

— Spune-ne, spuse Yoda.

* * *

Bail rămase în tăcere cu Padme mult timp după plecarea lui Obi-Wan Kenobi. Chiar dacă nu avea timp de pierdut. Chiar dacă ziua lui era înțesată de sus până jos şi dintr-o parte în alta de angajamente. Enormitatea situației, implicațiile ei, îl lăsaseră nervos. Ciudat de pierdut. Şi sub asta... frică. *Un inamic străvechi care îi sperie pe Jedi. Minunat. Tocmai când credeam că lucrurile nu pot fi mai rele...*

Aşezată vizavi de el, Padme se agită.

— Îmi pare rău că am țipat la tine. Îmi pare rău că te-am făcut ipocrit.

El zâmbi cu părere de rău.

— Îmi pare rău că am ținut secrete în felul acesta. Nu a fost uşor... dar nu am avut de ales.

— Ştiu, spuse ea. Am înțeles. Uneori, secretele sunt necesare.

— Asta nu face ca păstrarea lor să fie mai uşoară.

— Nu. Presupun că nu, spuse ea, părând aproape tristă. Bail, nu trebuie să-ți faci griji. Îl voi păstra pe acesta pentru tine.

El simți un val de uşurare surprinsă şi se ruşină.

— Eşti sigură? Ştiu că te-am pus într-o situație dificilă. Nu am vrut niciodată să o fac. Eu doar...

Ridică din umeri şi oftă. Rămăsese fără cuvinte.

Ochii ei se încălziră pentru scurt timp.

— Aveai nevoie să ai încredere în cineva. Mă bucur că m-ai ales pe mine.

Asta îi mai smulse un zâmbet.

— Şi eu la fel.

— Şi poți avea încredere şi în Obi-Wan. Chiar poți.

Maestrul Kenobi.

— Este destul de intimidant, nu-i aşa? Chiar şi pentru un Jedi.

— Doar un pic, fu de acord, şi făcu o grimasă.

— Voi doi păreți... apropiați.

Surprinsă, se uită fix la el. Apoi clătină din cap.

— Nu, nu chiar. Cel puțin... oarecum... Îşi aranjă părul legat lejer. E complicat.

Oare îl iubeşte pe Kenobi? se întrebă el. Dacă da, *complicat* nici măcar nu începea să descrie situația. Avea încredere în el, asta era evident. Şi Kenobi avea încredere în ea, ceea ce era interesant. Poate că nu era vorba de dragoste, dar cu siguranță era ceva între ei, ceva dincolo de o cunoştință politicoasă sau de simplele schimburi politice dintre Senat şi Jedi. *Dar nu e treaba mea. Viața ei este a ei.*

— Trebuie neapărat să plec, spuse el, ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc. Din nou. Dacă mai aflu ceva de la contactul meu, promit că îți voi spune.

Se ridică şi ea în picioare, cu o expresie sumbră.

— Doar dacă vrei. Doar dacă pot să te ajut în vreun fel. Nu pentru că te simți vinovat, Bail. Deciziile luate din cauza sentimentului de vinovăție se dovedesc de obicei proaste pentru toată lumea.

— Adevărat, recunoscu el, şi se retrase.

* * *

Ziua se prelungea, interminabilă. Bail deveni irascibil, uşor de distras, uşor de speriat. Îşi ținea mereu respirația, aşteptând o chemare la Templul Jedi în orice moment. Dar nu veni niciuna. *Poate că totul este o alarmă falsă. Poate că aceasta este prima dată când persoana mea de contact a greşit. Sau poate că Jedii au decis că mi-am jucat rolul şi nu mai vor să aibă de-a face cu mine. Padme avusese dreptate în privința unui lucru: Maestrul Kenobi nu-i iubea pe politicieni. Nici măcar legendara lui curtoazie Jedi şi autocontrolul nu-i ascunseseră cu adevărat disprețul.*

Drumul său se intersectă cu cel al lui Padme de două ori, o dată în cadrul şedinței zilnice de securitate şi, din nou, în timpul unei scurte rechemări în Senat, atunci când trebui să voteze majorarea taxei pe muniții pentru consorțiul Lumilor Nucleului. Întâlnirea sa cu ceilalți reprezentanți ai consorțiului, la scurt timp după aceea, îi provocase o durere de cap cu adevărat monumentală. După aceea, fu înghițit de viu de preocupările interne: întâlnindu-se cu cetățenii Alderaanieni, înregistrând plângeri, făcând demersuri, cerşind favoruri.

Aş vrea să ştiu din nou de ce am vrut să fiu Senator?

Se apropia de miezul nopții când scăpă în cele din urmă. Epuizat, terminat, aproape căzu prin uşa din față. Prea obosit chiar şi pentru consolarea restauratoare a coniacului Corellian, se împletici până în dormitor şi căzu cu fața în jos pe pat.

Până şi capilarele îl dureau. Somnul coborî cu o forță contondentă, lovindu-l în uitare. Dar uitarea nu dură până la răsăritul soarelui. În buzunarul ascuns al tunicii sale, comunicatorul secret începu să bâzâie.

Năucit de lipsa de odihnă, se holbă la mesajul decodificat. Îl decodifică din nou, în caz că starea lui fragilă l-ar fi determinat să facă o greşeală dezastruoasă. Nu fu aşa. *Ei bine... La naiba. Nu asta am avut în minte.*

Fără să țină cont de ora nepotrivită, apelă Templul Jedi.

— Vreau să vorbesc cu Maestrul Obi-Wan Kenobi. E o chestiune urgentă.

— Maestrul Kenobi nu este disponibil în acest moment, domnule Senator. Poate doriți să lăsați un mesaj?

Un mesaj. Viața lui tocmai se întorsese pe dos şi trebuia să lase un mesaj?

— Da. În regulă. Spune-i că trebuie să-l văd cât mai curând posibil. Ezită, apoi adăugă: Va şti de ce.

Jediul de cealaltă parte a acestei conversații nebuneşti rămase tăcut pentru o clipă.

— Da, domnule Senator, spuse el. Părea dezaprobator – *păcat pentru el*. Voi transmite cererea dumneavoastră cu prima ocazie.

Cu alte cuvinte, *nu cred că vă puteți da cu părerea, sunteți doar un politician*. În mod clar, îi lipsea pocnetul magic de degete al lui Padme.

— Mulțumesc, spuse el, şi încheie legătura.

Apoi se reîmprospătă cu un duş, îmbrăcă haine curate, potoli demonul foamei care-i rodea găurile din burtă… şi se aşeză în întunericul care se retrăgea treptat, ca să aştepte.

* * *

Vestea dezastruoasă ajunsese la Templu la două şi şase minute dimineața, ora locală a Coruscantului. La ora două şi douăzeci Yoda şi Maestrul Windu erau în drum spre biroul Cancelarului Suprem pentru o întâlnire de urgență. La două şi treizeci şi unu, Anakin Skywalker luă legătura prin holocomunicații.

— Obi-Wan! spuse el, surprins. Am cerut să vorbesc cu Maestrul Yoda, sau cu Maestrul Windu.

Cu ochii învinețiți de lipsa somnului, cu nervii zdruncinați, luptându-se cu o durere proaspătă, Obi-Wan clătină din cap. Singur într-una din cabinele centrului de comunicații ale Templului, putu să răspundă fără menajamente, fără circumspecție.

— Sunt cu Palpatine. De ce ai nevoie?

— O explicație, zise Anakin, părând nedumerit şi iritat. Era în fața holoramei tactice de pe *Resolute*, flancat de Padawana sa şi de tăcutul şi sigurul de sine Căpitan clonă Rex. Am ajuns la Bothawui, dar nu există niciun semn de Grievous. E ca şi cum s-ar fi răzgândit. Sau a renunțat.

Gâtul lui Obi-Wan se închise şi trebui să aştepte o clipă înainte de a răspunde. Să renunțe? Dacă ar putea fi atât de norocoşi.

— Nu, Anakin. Nu a renunțat.

Holograma Anakin înțepeni. Lângă el, Padawana se uită la el, reacționând instantaneu la schimbarea lui de dispoziție. O mână de-a ei atinse sabia de lumină.

— Ceva nu e în regulă, spuse Anakin cu asprime. Ce s-a întâmplat?

Nu exista o modalitate uşoară de a o spune. Nici vreun mod blând de a da vestea.

— Grievous a întârziat doar urmărirea ta. Acum câteva ore a mai luat două crucişătoare şi a coordonat atacuri pe trei fronturi diferite. E de rău, Anakin. Am pierdut grupul de luptă de la Falleen. *Încă opt Jedi morți. Încă opt prieteni de plâns*. Flota Separatistă comandată de Generalul Grievous se îndreaptă acum spre voi.

Fața lui Anakin se crispă de furie.

— Se pare că laşul ăla ştie întotdeauna unde şi când să ne atace.

Da. Ştia. Ceea ce era un alt lucru pe care trebuiau să-l rezolve, şi repede. Pentru că, dacă pierderile lor continuau în acest ritm, în curând nu va mai fi niciun Jedi. Nicio planetă din galaxie nu va mai în siguranță de prădătorii lui Grievous.

Dar, pentru moment, preocupările sale erau mult mai imediate.

— Eşti în inferioritate numerică, Anakin. Te sfătuiesc să te retragi.

— Dacă fugim, Separatiştii vor prelua controlul acestui sector. Furia lui Anakin se transformă într-o hotărâre încăpățânată. Nu-i pot lăsa să facă asta.

Bineînțeles că nu putea. Nu-i stătea în fire să se retragă. Dar era ceva ce va trebui să învețe, dacă voia să supraviețuiască acestui război.

— S-ar putea să trebuiască.

Padawana fără reţineri a lui Anakin îşi ridică bărbia.

— Maestrul Kenobi are dreptate. Ar trebui să ne regrupăm; nu avem nicio şansă împotriva...

— Ahsoka, spuse Anakin, scurt şi fără menajamente.

Dar ea nu dădu înapoi. Yoda avusese dreptate, ca de obicei. Tânăra Togruta era mai mult decât un adversar pentru încăpăţânatul Anakin. De fapt, era exact Padawana de care avea nevoie.

— Sinuciderea nu este calea Jedi, Maestre.

Obi-Wan o privi aprobator, apoi îşi mută privirea.

— Ar trebui să-ţi asculţi Padawana, Anakin.

Un zâmbet şiret curbă buzele lui Anakin.

— Aşa cum l-ai ascultat tu pe al tău? Apoi clătină din cap. Nu, vom rămâne şi vom lupta. Aplecându-se, analiză afişajul tactic de pe holotableta sa. Şi cred că ştiu cum să-l învinge pe Grievous la propriul său joc.

Are rost să ne certăm? Nu. Niciunul. Din simplul motiv că Anakin era acolo, la faţa locului, la comandă, şi era decizia lui. *Nu trebuie să vadă că mi-e teamă. Nu trebuie să creadă nici măcar o clipă că nu am încredere în el.*

— Anakin, vei face ceea ce crezi că e bine. Ca întotdeauna. Doar – şi îmi dau seama că-mi irosesc cuvintele, dar o spun oricum – nu-ţi asuma riscuri inutile.

Anakin zâmbi.

— Mă cunoşti, Obi-Wan.

Obi-Wan nu reuşi să îi răspundă cu un zâmbet.

— Acesta este motivul pentru care am spus-o. Fie ca Forţa să fie cu tine.

— Şi cu tine, Maestre.

Holocomunicaţia se întrerupse. Obi-Wan se holbă la holocamera dezactivată, simţind cum inima îi bate în coaste. O pulsaţie a durerii fu ecoul bătăii, răscolindu-i oasele într-un contrapunct neplăcut. Un memento că nu trecuse destul timp de la recenta lui întâlnire cu moartea. Instrucţiunile Vokarei Che fuseseră clare şi precise: în niciun caz nu trebuia să se suprasolicite. Făcu o grimasă.

Spune-le asta lui Grievous şi prietenilor misterioşi ai lui Bail Organa. Spune-i asta lui Anakin, care e hotărât să mă facă bătrân înainte de vreme.

Când ieşi din cabina de comunicaţii, unul dintre cei mai noi Cavaleri Jedi ai Templului se apropie.

Cum îl cheamă? A, da. T'Seely.

— Maestre Kenobi. Am un mesaj pentru tine, de la Senatorul Bail Organa.

Inima lui bubui.

— Da?

— Vrea să te vadă, Maestre. Acum. T'Seely se încruntă. A spus că vei şti de ce.

Buuum, buuum, buuum.

— Mulţumesc.

În aparenţă senin, în interior deconcertat, Obi-Wan accesă fişierul de date relevant, notă adresa privată a lui Organa şi plecă din Templu.

Capitolul 12

— Maestre Kenobi, spuse Bail Organa, stând în uşa deschisă a apartamentului său. Părea epuizat. Ai venit.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Mesajul părea urgent, domnule Senator.

— Da. Da, cred că da. Organa clipi, apoi clătină din cap şi făcu un pas înapoi. Era. Îmi pare rău. Te rog. Intră.

Obi-Wan intră în apartament şi îl urmă pe Organa până în zona de relaxare. Locul era spațios. Imaculat. Poseda o eleganță tipic Alderaaniană. Frumusețea conta, dar nu era niciodată ostentativă.

Organa indică o canapea lungă şi joasă.

— Luați loc. Pot să vă ofer ceva? Am coniac Corellian sau un vin alb fin din podgoria familiei mele. Ceai.

Întâi o convocare urgentă, imperativă, iar acum omul face pe gazda amabilă? Sunt prea obosit pentru asta.

— Mulțumesc, nu.

— Nu, spuse Organa şi se lăsă pe un scaun. Te-am scos din pat, Maestre Kenobi? Dacă da, îmi cer scuze.

— Nu, domnule Senator, spuse Obi-Wan, luând loc pe canapea. Eram treaz.

Organa se îndreptă, alarma arzându-i oboseala.

— S-a întâmplat ceva?

Având în vedere poziția sa în Comisia de Securitate, Senatorul avea să afle destul de curând. Nu e nimic rău în a spune adevărul.

— Am pierdut grupul de luptă Falleen. Domnule Senator, e vreun motiv anume pentru care ați dorit să mă vedeți sau…

Organa nu-l asculta.

— Întregul grup? întrebă el. Toate crucişătoarele?

Toate crucişătoarele. Toți Jedii. Toți ofițerii Republicii. Toate clonele.

— Da. Domnule Senator Organa…

Organa îşi ciupi podul nasului, cu putere.

— *Dansatoarea Bespin*. Mai făcea parte din grupul Falleen?

— Cred că da. Domnule Senator…

Ochii lui Organa erau închişi la culoare de şoc.

— Vărul soției mele era ofițer tactic pe nava aceea.

Ah. Ce nefericit.

— Atunci, domnule Senator, îmi pare rău pentru pierderea suferită. Dar dacă am putea…

Un sentiment întunecat – aproape de repulsie – atinse fața lui Organa.

— Unii spun că Jedii sunt reci. Nesimțitori. Încerci să le dai dreptate, Maestre Kenobi?

Nu exista niciun răspuns la această întrebare. Obi-Wan se ridică în picioare.

— Domnule Senator, cred că…

— Ați pierdut Jedi în grupul de luptă, spuse Organa. Părea acuzator. Erau

prietenii tăi? Nu-i plângi?

Lobis Lobin. Kydra. Tafasheel Arkan.

— Domnule Senator, ați spus că trebuie să mă vedeți urgent. Dacă nu este cazul, mă voi întoarce la Templu.

— Stai jos.

Obi-Wan se holba la el. *Bărbatul este distrus, epuizat şi este un înalt funcționar guvernamental. Maestrul Yoda nu mai are nevoie de probleme în seara asta.* Se aşează, foarte încet.

— Domnule Senator…

Organa îşi apăsă palmele pe față. Apoi respiră adânc şi tremurând. Expiră brusc.

— Îmi pare rău, Maestre Kenobi, spuse el, cu vocea înăbuşită, apoi îşi coborî mâinile. Asta a fost nepoliticos. Spune-mi, ce ai reuşit să afli despre Zigoola?

— Nimic, mă tem, spuse Obi-Wan, făcând o grimasă. Maestrul Yoda şi Maestrul Windu nu au auzit niciodată de ea, iar în Arhivele Templului nu există înregistrări ale unei planete cu acest nume, sau cu un nume apropiat.

Nici Dex nu auzise de ea. Nici vreunul dintre contactele sale… şi Dex putea să arunce o plasă largă. Dacă nu ar fi fost mențiunea din primul mesaj despre Sith, ar fi fost convins că totul era o greşeală. Sau o farsă.

— Domnule Senator, de ce m-ați chemat aici? Ați fost contactat din nou de sursa dumneavoastră?

— Da, spuse Organa, cu degetele bătându-i genunchii. O nouă tensiune adânci liniile de expresie de pe fața lui. Ei spun că ştiu unde este Zigoola. Vor să ne întâlnim acolo. Să ne arate ceva legat despre Sith pe care nu pot – nu vor – să îl discute prin scurte mesaje codificate. Au trimis primul set de coordonate pentru călătorie.

— Să ne întâlnim? Obi-Wan clătină din cap. Categoric nu, domnule Senator. Dacă această Zigoola există şi dacă are o legătură cu Sithul, este un loc mult prea periculos pentru dumneavoastră. Voi merge singur.

Sprâncenele lui Organa se ridicară.

— Nu prea cred. Mergem împreună. Sau voi merge singur. Sunt mai mult decât fericit să te las în urmă.

— Mă tem că nu pot fi de acord cu asta. Sau ca tu să mă însoțeşti.

— Ei bine, dacă vrei să ai ceva de-a face cu asta, Maestre Kenobi, mă tem că va trebui să o faci, replică Organa. Pentru că, dacă crezi că am de gând să-ți predau comunicatorul, cititorul de date şi codurile mele de decriptare şi să-ți fac cu mâna de rămas bun în timp ce zbori să te întâlneşti cu contactul meu – fără mine – eşti un om mult mai prost decât am crezut.

Obi-Wan îşi înghiți un epitet nepoliticos. *Politicieni.*

— Domnule Senator, am discutat deja despre asta. Sithii sunt treaba Jedilor. Nu a dumneavoastră.

— Greşit, răbufni Organa. Având în vedere îndatoririle mele de securitate, sunt în mare măsură treaba mea. Şi vor rămâne treaba mea atâta timp cât eu sunt cel care primeşte informațiile codificate despre ei. Acum mi se pare că avem de ales, Maestre Kenobi. Fie putem sta aici până la răsăritul soarelui certându-ne, fie putem cădea de acord că, ne place sau nu, noi doi suntem pe cale să ne cunoaştem mult mai bine.

Se holbă la el.

— Adică?

— Înseamnă că am o navă complet aprovizionată care ne aşteaptă. Nu este nimic sofisticat sau deosebit de rapidă, şi este puțin cam mică, dar este capabilă în spațiu şi înregistrată ca navă civilă. Nu are legături Senatoriale sau Alderaaniene. Ne va duce la Zigoola fără să atragă atenția sau să se strice, aveți cuvântul meu. Mai ales că – cu riscul de a nu părea modest – se întâmplă să fiu un pilot desăvârşit.

Bărbatul era atât de ridicol de încrezut. Era exact stilul unui politician să creadă că puterea sa limitată de a controla evenimentele este de fapt nelimitată.

— Domnule Senator, nu vreau să fiu nepoliticos, dar trebuie să vă atrag atenția că există o mare diferență între o călătorie confortabilă în Lumile Centrale şi expedițiile în spațiul cosmic.

Sprâncenele lui Organa se încruntară.

— Serios?

— Foarte serios, spuse Obi-Wan, lăsând să i se vadă un pic din nerăbdare. În eventualitatea în care aş fi incapacitat, vrei să spui că poți demonta o unitate de hiperpropulsie defectă, să identifici corect problema, să înlocuieşti componentele defecte sau să improvizezi altele noi şi să o reasamblezi la capacitatea maximă de performanță?

Organa zâmbi.

— O unitate LT-5 standard? Da. Am făcut-o săptămâna trecută, de fapt. Este o relaxare bună şi îmi place să mă implic. M-am cronometrat singur, doar pentru distracție. Treizeci şi opt de minute. Dar tu?

Treizeci şi opt de minute? E cu trei minute mai rapid decât cel mai bun timp al meu. Ce enervant.

— Sunt expert în mecanică.

— Deci suntem amândoi. Mai aveți întrebări?

Da, exista una. Ceva ce Organa spusese mai devreme…

— Ce ați vrut să spuneți când ați spus *primele coordonate*?

Zâmbetul lui Organa dispăru.

— Ți-am spus, avem de-a face cu persoane foarte precaute. Ne vor ghida spre Zigoola în mai multe etape.

Pe noi. Obi-Wan clătină din cap. *Să-l las să mă însoțească este o idee foarte proastă.*

— Domnule Senator, trebuie să vă mai gândiți. Locul dumneavoastră este aici, în Senat. Lasă-te ghidat de mine şi rămâi pe Coruscant.

— Ultima dată când m-am uitat, Maestre Kenobi, nu eram Padawanul tău, spuse Organa, ridicând din umeri. Nu am nevoie să fiu ghidat de tine. Şi cine ştie? S-ar putea chiar să-ți fiu de folos.

Să-mi fie de folos? Omul ăsta era insuportabil. Un politician tipic până la urmă, obsedat de putere, control şi de transformarea unei situații în avantajul său personal. *Da, sunt Senatorul Organa, cel care i-a salvat pe Jedi când ei nu s-au putut salva singuri!*

Pentru a doua oară, Obi-Wan se ridică în picioare.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta. Şi dacă vi s-ar întâmpla ceva neplăcut, ar fi foarte nefericit. Aşa că, în numele Consiliului Jedi, vă mulțumesc pentru informații, domnule Senator, şi vă rog să nu luați alte măsuri în această chestiune.

Era la jumătatea drumului prin holul spațios al apartamentului când Organa veni după el.

— Maestre Kenobi. Aşteptați.

La atingerea degetelor lui Organa pe umărul său, se întoarse, la o clipă de a-şi lua sabia. Organa făcu un pas înapoi, cu mâinile ridicate, cu ochii brusc mari şi vigilenți.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu lipsit de respect, spuse el. Vreau doar să mă asculți.

Cu inima zvâcnind, Obi-Wan făcu el însuşi un pas înapoi şi, încet, deliberat, îşi împreună mâinile în fața lui. *Sunt prea obosit ca să fiu aici. Judecata mea e tulburată. N-ar fi trebuit să vin.*

— Domnule Senator.

— Uite, spuse Organa şi îşi lăsă mâinile în jos. Amândoi vrem acelaşi lucru, nu? Republica în siguranță. Sithul oprit. Şi, fie că vă place sau nu, fără contactul meu nu aveți nimic. Chiar ai de gând să laşi mândria de Jedi să te împiedice?

— Mândria n-are nimic de-a face cu asta, domnule Senator, zise el, inconfortabil de aproape de a-şi pierde cumpătul. Sithul este periculos. De câte ori trebuie să vă mai spun până să mă crezi?

Organa îşi încrucişă brațele, iar expresia i se transformă în linii încăpățânate.

— Te cred deja. Dar viața mea a fost jurată pentru salvarea acestei Republici, la fel ca şi a ta. Am la fel de mult dreptul să risc ca şi tine. În orice caz, este de datoria mea să urmăresc această chestiune.

Frustrat, Obi-Wan se uită fix la prietenul enervant al lui Padme. *Ea are încredere în el, îți aminteşti? Şi tu ai încredere în ea…*

— Trebuie să mă consult cu Consiliul, spuse el sec. Aşteptați acolo. Nu vă mişcați.

Era o impolitețe din partea lui, având în vedere că asta era casa lui Organa, dar nu-i mai păsa.

— Da, Maestre, spuse Organa, cu o sprânceană ridicată.

Obi-Wan se întoarse în sufrageria Senatorului, îşi scoase comunicatorul şi îl contactă pe Yoda cu o actualizare.

— O evoluție tulburătoare, asta este, Obi-Wan, spuse Yoda. Convins, rămâi, că acest pericol este real?

Obi-Wan oftă.

— Sunt convins că Organa este convins, Maestre Yoda, spuse el, păstrându-şi vocea joasă. Nu simt nicio înşelăciune în el.

— Poate. Dar o capcană Sith, tot ar putea fi.

— Da, Maestre. Mi-a trecut gândul ăsta prin minte. Ştim unde este Dooku?

Yoda strâmbă din nas.

— La o convenție Separatistă pe Chanosant se pregăteşte să participe, Obi-Wan. Sprijinul pentru neloialitatea lui, caută să extindă. Rapoarte de acolo sunt pe holoştiri.

Ceea ce însemna că rămânea în continuare misteriosul Darth Sidious. Dar dacă Dooku spusese adevărul, iar Sidious influența Senatul, existau şanse ca el să nu părăsească Coruscantul. Nu pentru mult timp.

— Maestre, ştiu că e riscant, dar cred că trebuie să verificăm chestiunea asta.

— Hmmm, zise Yoda, cu tonul lui mormăit atât de familiar şi liniştitor. Dreptate, tu ai, Obi-Wan. Dar, confortabil nu sunt cu implicarea în continuare a Senatorului Organa în afacerile Jedi.

Obi-Wan se uită în spatele lui, dar nu era nici urmă de Organa.

— Nici eu nu sunt, Maestre, dar avem de ales? Contactele lui nu vor să

vorbească cu nimeni altcineva. Dacă am de gând să-i interoghez în legătură cu această posibilă ameninţare Sith, va fi doar prin el.

— Adevărat, zise Yoda. Dar un om important a devenit, Obi-Wan. Foarte apreciat de Cancelarul Suprem. Lui Bail Organa, nimic rău nu trebuie să i se întâmple.

— Înţeleg, Maestre Yoda. Deşi nu va aprecia o doică Jedi. Din acest punct de vedere, seamănă foarte mult cu Senatoarea Amidala.

Yoda pufni din nou pe nas.

— Şi, ca şi Senatoarea Amidala, protecţia noastră va accepta. Dar destul de puternic tu eşti, Obi-Wan, această sarcină pentru a îndeplini? Acum Yoda părea... îndoielnic. Un adevăr pe care trebuie să-l ştiu, acesta este. Viaţa ta şi a Senatorului Organa, de asta ar putea depinde.

Cu alte cuvinte, Obi-Wan, nu fi un erou. Exact sfatul pe care a continuat să-l dea lui Anakin. Cum este Maestrul, la fel şi Padawanul? Asta vrea să spună Yoda?

— Vokara Che a spus că sunt vindecat. Mă simt bine, Maestre Yoda. În plus, asta nu e o bătălie totală, e o misiune de recunoaştere. Mai mult ca sigur e o alarmă falsă. Dar dacă nu e aşa, ai cuvântul meu că nu voi face nicio prostie. La primul semn de necazuri, voi chema întăriri.

Dacă ar exista vreunele, bineînţeles. Odată cu pierderea grupului de luptă Falleen, situaţia lor trecuse de la subţire la aproape de faliment. Cu un efort, Obi-Wan îşi smulse gândurile de la acel dezastru. Era făcut; nu mai putea fi anulat. Jedii care pieriseră se întorseseră în Forţă. Vor fi amintiţi în ritualuri, iar viaţa va continua.

Yoda suspină din nou, rupând tăcerea grea.

— O acţiune periculoasă aceasta este. Poate că un alt Jedi, cu tine ar trebui să trimit.

Era un gând reconfortant, dar nepractic.

— Nu poţi, Maestre Yoda. Instrucţiunile Senatorului au fost destul de precise: un singur Jedi să-l însoţească, şi nu mai mult.

— Atunci, să te urmeze cineva ar putea. Să dispari fără urmă ai putea, Maestre Kenobi.

Trebui să zâmbească.

— Pe cine ai trimite? Nu există nimeni, şi amândoi ştim asta. Voi fi bine, Maestre Yoda.

— Şi când te-am trimis pe Kamino, la fel credeam.

O decizie care a declanşat o serie de evenimente care s-au încheiat sub un soare fierbinte pe nisipul însângerat al crudei Geonosis. Atât de mulţi Jedi morţi, care au venit să mă salveze. Cu un mic efort, îndepărtă gândul.

— Istoria nu se va repeta, Maestre Yoda, spuse el aspru. Ai cuvântul meu.

Urmă o altă tăcere lungă. Şi apoi un alt suspin greu.

— Foarte bine, Obi-Wan. Permisiune ai de a urma această pistă cu Senatorul Organa, pentru că acest nou mister Sith, trebuie să dezlegăm. Transponderul navei voastre, frecvenţa la centrul de comunicaţii al Templului o să aibă transmisă. În afara contactului, nu trebuie să fiţi.

— Bineînţeles. Era gata să încheie convorbirea, dar apoi memoria îi dădu un impuls. Maestre! Îmi pare foarte rău. Anakin a...

— Da, ştiu. Înregistrarea transmisiei, am văzut-o, spuse Yoda. Acum părea sever. Monitorizat, progresul tânărului Skywalker va fi.

Avertismentul fu nerostit, dar extrem de clar: *Concentrează-te pe propria misiune. El nu este preocuparea ta.*

Nu era adevărat. Nu va fi niciodată adevărat. Dar se putea preface că era adevărat, cel puțin pentru moment.

— Da, Maestre.

Şi asta fu tot.

— Ei bine? spuse Organa, intrând în sufragerie. Să-mi iau o cămaşă de rezervă sau nu? Tonul său era amuzat, iar felul său de a fi nu era îngrijorat – cel puțin la suprafață. Dedesubt, însă, se agitau neliniştea şi îndoiala.

Obi-Wan se întoarse de la fereastră şi întâlni fără ezitare privirea obosită a lui Organa, ştiind că propriile gânduri şi sentimente nu se vedeau nicăieri.

— Da, domnule Senator. Da.

* * *

Aşa cum promisese, nava lui Organa nu era deloc remarcabilă. Modelul timpuriu de *Starfarer* Clasa D, proiectat pentru utilitate economică, nu pentru lux, era una dintre cele mai populare nave civile mici ale *Corellian Engineering Corporation*. Robustă, fiabilă, în formă de romb alungit, trecu fără incidente prin straturile atmosferei Coruscantului. Depuseră un plan de zbor fals la Centrul Spațial Coruscant. După ce scăpară de senzorii de urmărire automată şi intrară în spațiul liber, Organa programă computerul de navigație cu coordonatele furnizate de contactul său, apoi se întoarse în scaunul pilotului pentru a-l privi pe Obi-Wan, bine ascuns în spatele şi în dreapta sa, la consola de comunicații.

— Înainte să sărim în hiperspațiu, aş vrea să-i spun lui Breha – soția mea – despre *Dansatoarea Bespin*, spuse el încet. Ai vreo problemă cu asta?

Obi-Wan terminase de codificat frecvența balizei transponderului navei pentru a fi transmisă la Templul Jedi.

— Ar fi mai bine să nu o faceți, domnule Senator, răspunse el, apăsând comutatorul de transmisie al consolei. E o informație sensibilă şi mai este şi problema securității.

— Crezi că trebuie să-mi dai lecții despre securitate? răbufni Organa. De ce crezi că nu am sunat-o de la reşedința mea?

Obi-Wan se întrebase, în treacăt, de ce Organa înregistrase de urgență absența sa de la Senat şi lăsase un mesaj vocal pentru Padme dar nu îşi contactase soția.

— Aranjamentele dumneavoastră domestice nu sunt treaba mea, domnule Senator.

— Nu-s aranjamente domestice, zise nerăbdător Organa. Măsuri de securitate. Din cauza atacurilor teroriste care aproape că v-au ucis, am fost nevoiți să luăm unele măsuri de precauție suplimentare. Verificări de siguranță ale comunicațiilor. Monitorizări. Nu se aplică transmisiunilor în afara lumii care nu sunt destinate Coruscantului. Pot vorbi cu Breha de aici fără să creez probleme nimănui.

Precauții suplimentare? Monitorizare? Asta suna de rău augur.

— Înțeleg.

Organa nu era un om imperceptiv. Îi auzi nota de rezervă. De îndoială.

— Măsurile sunt temporare, spuse el. Vor dura atât timp cât dictează climatul actual de securitate, nu mai mult.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Bineînțeles că da. Dar tot nu vă sfătuiesc să discutați soarta *Dansatoarei Bespin* cu soția dumneavoastră. Nu știu ce a autorizat Palpatine, în ceea ce privește informațiile puse la dispoziția publicului.

— Breha nu este publicul, spuse Organa, cu o voce înfiorătoare. Ea este șefa guvernului de pe Alderaan. Și vărul ei este cel care a murit. Au crescut împreună. Sunt aproape frate și soră. Nu vreau ca ea să afle printr-un buletin de știri HoloNet sau printr-un comunicat impersonal al Senatului. Vreau să afle de la mine.

Obi-Wan se uită la Organa, împărțit între uimire și iritare.

— Din moment ce sunteți clar hotărât să-i spuneți, domnule Senator, nu înțeleg de ce vă deranjați să-mi cereți părerea.

— Nici eu, spuse Organa, și făcu legătura cu soția sa.

Cu ochii închiși, nefericit de conștient că atunci când îi spusese lui Yoda că se simțea bine, poate că exagerase puțin, Obi-Wan lăsă tristețea liniștită a lui Organa să îl cuprindă. Își refuză orice răspuns la strigătul surd de durere al Brehei Organa. Permise ca durerea fizică din trupul său obosit, prea recent agresat, să înece durerea emoțională a amintirii propriilor săi prieteni pierduți la Falleen. Durerea fizică era mai acceptabilă decât suferința provocată de un ataşament deplasat.

În timp ce Organa o avertiza pe soția sa că nu va putea fi contactat pentru o vreme – *pentru nişte treburi neașteptate în afara lumii, nu trebuie să te îngrijorezi* – Obi-Wan intră într-o transă uşoară care spera că îi va reface într-un fel rezervele de putere în scădere. Realitatea dispăru. La un moment dat, fu puțin conștient că intraseră în hiperspațiu. Organa îl trezi din somn bătându-l pe umăr.

— Poftim, spuse Senatorul și îi întinse o cană cu medicamente. Analgezice. Nu arăți prea bine. Și ar trebui să te duci să te întinzi. Să dormi puțin.

Obi-Wan se uită prin fereastra cabinei de pilotaj la vârtejurile leneşe ale hiperspațiului, apoi la medicamente, și nu se obosi să-și ascundă lipsa de entuziasm.

— Nu. Mulțumesc.

— Luați-le, insistă Organa. Ați fost aruncat în aer acum câteva zile, în caz că v-a scăpat asta.

— Destul de ciudat, îmi amintesc incidentul, zise Obi-Wan. Domnule Senator, vă apreciez îngrijorarea, dar eu sunt un Jedi. Nu am nevoie de asistență chimică.

Organa se încruntă.

— Bine. Deci aşa va fi? Eu fac sugestii sensibile, iar tu le respingi doar pentru că poți? Maestre Kenobi, m-am plictisit deja. Ia medicamentele alea nenorocite.

Avu tentația copilăroasă să smulgă cupa dintre degetele lui Organa folosind Forța. Dar asta ar fi fost sub demnitatea lui. Aşa că luă *nenorocitele de analgezice* ca orice non-Jedi și le înghiți sec.

— Aşa. Vezi? zise Organa, ridicol de mulțumit. Nu a fost atât de greu, nu-i aşa? Se lăsă la loc în scaunul pilotului. Chiar ar trebui să te întinzi. Am văzut cearşafuri albe cu mai multă culoare decât tine.

— Mă simt obligat să subliniez că și dumneavoastră arătați la fel de *bine*, domnule Senator. Când a fost ultima dată când v-ați bucurat de o odihnă adecvată?

— Sunt bine, spuse Organa. Am luat un stimulent.

— Un stimulent? Minunat. Și când metabolismul vi se va prăbuși după ce dispar efectele sale, ce se întâmplă?

Organa ridică din umeri.

— Atunci poți să te aşezi pe scaunul pilotului, iar eu voi pune capul jos. Presupunând, bineînțeles, că știi cum să pilotezi chestia asta?

Obi-Wan se ridică.

— Acum sunteți provocator în mod deliberat. Foarte bine. Mă voi retrage.

— Bună idee, spuse Organa. Mi-aş fi dorit să mă gândesc la ea. Am calculat că e nevoie de puțin peste trei ore de zbor pentru a ajunge la primele coordonate. Vă voi trezi când vom ieşi din hiperspațiu.

— Nu va fi necesar, domnule Senator, răspunse Obi-Wan peste umăr. Voi şti când ne vom întoarce în spațiul normal.

Organa mormăi în sinea lui ceva ce nu suna a compliment. Părea iritat.

Refuzând să recunoască comentariul, sau tonul, Obi-Wan se retrase în compartimentul compact – unii ar fi putut spune claustrofobic de mic – pentru pasageri din partea din spate a navei. Patru paturi de dormit economice erau încorporate în pereții uşor curbați, fiecare dintre ele fiind ascuns în spatele unei perdele autosigilante. Alese cel mai apropiat compartiment, îşi scoase cizmele şi le aşeză cu grijă într-o parte. Apoi îşi desprinse sabia şi o aruncă lângă singura pernă, îşi desfăcu centura şi o puse lângă cizme, apoi se rostogoli pe saltea, care cedă cu amabilitate la greutatea sa şi începu imediat să se încălzească pentru a-i oferi un confort optim. O smucitură rapidă închise perdeaua. O singură mişcare a degetelor sale activă nanopolimerii maleabili ai acesteia.

Apoi închise ochii, expiră şi adormi imediat.

* * *

Plutind în Forță, văzu o mare bătălie spațială. Trei crucişătoare Jedi, curajoase şi depăşite numeric, rezistau în fața puterii unui inamic nemilos. Ținând piept pentru a proteja o planetă nevinovată – şi pe cetățenii ei – de sclavie şi chiar mai rău.

Pentru a proteja o Republică străveche să nu cadă în haos. Soarele îndepărtat transformă o centură de asteroizi în foc, iar aşchii de lună moartă reflectară lumina. Un roi de nave de luptă, viespi metalice furioase, izbucneau din cuibul lor sigur în noaptea plină de stânci. Inamicul îi biciuieşte cu foc, îi biciuieşte cu laser. Viață scurtă. Moarte strălucitoare. Pare fără speranță. O debandadă. Un măcel inutil. Cuprins de groază, spuse *nu* şi iar *nu*. Nu-i putea ajuta. Era doar un martor. Şi apoi, ieşind din ascunzătoare, apar AT-TE-uri grele, scuipând plasmă. Moarte fulgerătoare. Ca nişte prădători preistorici, vin împărțind o justiție aspră.

Nemilosul duşman ezită, sufocat de înfrângere. O navă inamică este lovită. Arde. O navă mică scapă. O viespe o urmăreşte. Mai aproape. Tot mai aproape. Se apropie. Şi apoi un penaj de flăcări. Un val de frică neîncrezătoare. Duşmanul, triumfător, se prelinge în stele. Evadează pentru a ucide în altă zi. Şi viespea moare într-o ploaie de cioburi explozive…

* * *

— Anakin! spuse Obi-Wan şi se ridică pe patul său îngust, cu inima bătându-i neregulat.

De cealaltă parte a cortinei sigilate, Organa îşi drese glasul.

— Maestre Kenobi? Sunteți treaz?

Obi-Wan deschise cortina.

— Ce este?

Ochii lui Organa erau înroşiți din cauza consumului nechibzuit de stimulente.

— Padawanul tău cere să vorbească cu tine.

Nu e mort, deci? Nu s-a pierdut? Pentru o clipă, uşurarea se simți ca o durere proaspătă. Apoi, Obi-Wan aprobă din cap, ameţit, cu mintea leneşă. O durere de cap vicioasă îi zvâcnea în tâmple. Se simțea ca o cârpă de vase, stoarsă de mâini neglijente. Clipind, îşi limpezi vederea începoşată.

— Nu Padawanul meu. Nu mai este. Îşi puse picioarele pe punte şi se ridică. Spune-i te rog că voi fi imediat acolo.

În timp ce Organa dădea din cap şi se retrăgea, Obi-Wan îşi puse cizmele la loc, îşi puse centura, îşi agăță sabia la locul ei, apoi porni spre cabina de pilotaj, unde spațiul real strălucea prin fereastră şi o mică hologramă a lui Anakin strălucea şi tremura pe holoreceptorul de pe consola de comunicații.

— Maestre. Unde te afli? Am transmis către Templu, dar semnalul a fost redirecționat.

— Am o treabă de făcut, răspunse Obi-Wan. Aşadar, eşti întreg până la urmă. Cum ai reuşit să faci asta?

— Întreg? spuse Anakin, surprins. Vrei să spui că ştii?

— Bineînțeles. Reuşi să zâmbească. Reuşi să pară calm. Chiar plictisit. Dar de ce îmi raportezi mie şi nu Consiliului?

Anakin ridică din umeri. Era un truc al holoramei sau părea… evaziv?

— Obiceiurile vechi mor greu, cred. Ce fel de misiune?

— Genul irelevant, spuse Obi-Wan cu reținere. E păcat de nava ta, Anakin. Nu e ca şi cum ar creşte în copaci, să ştii.

Anakin suspină.

— Îmi pare rău.

Nu e corect să-l certi. Nu după reuşita lui strălucită.

— Nu-ți cere scuze. I-ai salvat pe Bothawui. Cu îndrăzneală şi curaj, împotriva unor şanse minuscule. Felicitări, Anakin. Ingeniozitatea ta mă uimeşte întotdeauna[4].

Se aşteptă la un zâmbet. Un fel de replică îngâmfată şi nepotrivită. În schimb, Anakin păru brusc abătut.

— Mulțumesc, Maestre.

Un fior de nelinişte. *Ce s-a întâmplat?*

— Pari tulburat.

— L-am pierdut pe R2.

Maşinile. Din nou. Afecțiunea lui ridicolă pentru piulițe, şuruburi şi circuite. E timpul să treacă peste asta.

— Unitățile R2 sunt uşor de înlocuit.

Anakin nu-l asculta.

— Aş putea să iau o echipă acolo, să îi dau de urmă.

Ce?

— Anakin, e doar un droid, spuse el, lăsându-şi vocea să se stingă puțin. Ştii că ataşamentul nu este acceptabil pentru un Jedi.

Anakin păru atunci că se întăreşte. Păru că-şi pierdea din nou încrederea şi luciditatea.

— Nu e vorba doar de asta. Um… cum să spun asta?

Oh, nu. Ce să pui? Anakin, ce ai făcut?

Expresia lui Anakin era un amestec de sfidare şi căință.

---

[4] Acțiunea este descrisă în Star Wars – [Războiul Clonelor] -02- Grievous Atacă!

— Nu i-am şters memoria lui R2.

Obi-Wan îl privi fix în timp ce cuvintele îi intrau în cap.

— Ce? Dimensiunea enormă a mărturisirii aproape că îl lăsă fără respirație. E încă programat cu tacticile şi locațiile bazelor noastre? *Nu, nu, nu. E imposibil. Cu siguranță că l-am antrenat mai bine decât atât!* Dacă Separatiştii pun mâna pe el… O duzină de scenarii de coşmar îi aprinseră imaginația. Scenarii care făceau ca pierderea grupului de luptă Falleen să pară nesemnificativă. Nici măcar nu încercă să-şi tempereze furia. Ce te-a apucat să nu ştergi memoria acelui droid?

În timp ce Anakin se uita la el, mizerabil de tăcut, Ahsoka intră în raza holotransmițătorului.

— Maestre Obi-Wan, câteodată, faptul că R2 avea informații suplimentare a fost de folos.

Deci, Padawana îşi apăra Maestrul, nu-i aşa? Cu siguranță nu-i lipseşte curajul, trebuie să recunosc asta. Dar apărarea ei, justificarea ei, nu înseamnă nimic. Nu schimbă nimic. Voia să țipe la Anakin. Să treacă prin holotransmițător, să-l apuce de umeri şi să-l scuture. Stupid, stupid, stupid… Dar acest lucru era fizic imposibil. Iar strigătele nu erau adecvate, cu Organa ascultând fiecare cuvânt. Cu un efort zdrobitor, îşi alungă temperamentul inutil.

— Găseşte droidul ăla, Anakin, spuse el categoric. Capetele noastre ar putea foarte bine să depindă de asta.

Anakin se lumină, fără îndoială surprins să scape atât de uşor. Fără îndoială, mulțumit că reuşea să salveze maşina.

— Imediat, Maestre.

Nu e de mirare că nu a vrut să contacteze Consiliul.

— Îl voi informa pe Maestrul Yoda că sunteți… angajați în operațiuni de curățare. Dar ocupă-te repede de asta, Anakin. Timpul nu este de partea noastră.

Hotărât acum, Anakin aprobă din cap.

— Aşa voi face. Îți promit. Mulțumesc, Obi-Wan.

— Cu plăcere, mârâi el, şi întrerupse legătura.

Capitolul 13

— Probleme? întrebă Organa, trăgând cu neruşinare cu urechea.

— Nu, spuse el.

Codifică o actualizare pentru Consiliu pentru a fi transmisă ca text, apoi o trimise. Cu puțin noroc, vor lua raportul ca atare şi nu vor încerca o lămurire holografică. Încă nu-i venea să creadă că Anakin fusese atât de nechibzuit. Sau era orb în mod deliberat? Anakin depăşise întotdeauna cu mult ceea ce oamenii sensibili considerau a fi limitele de siguranță ale sănătății mintale. Era un fel de geniu neîmblânzit. Qui-Gon văzuse asta. Pariase pe asta, cu atâția ani în urmă, pe Tatooine. Riscase multe vieți pe rezultatul unei Curse de Ataşe, riscându-şi viitorul pe abilitățile neexperimentate şi netestate ale unui sclav. Şi avusese dreptate.

Zece ani de antrenament riguros mai târziu, se pare că geniul încă nu fusese complet îmblânzit. Nu va fi niciodată îmblânzit. Anakin continua să sfideze logica, să ignore protocolul, să calce în picioare regulile pe care trebuia să le urmeze. Încrezător, întotdeauna, că va învinge. Încrezător că fostul său Maestru îi va asigura spatele.

Şi am făcut-o. Şi încă o fac. Dar într-una din aceste zile va face ceva ce nu voi mai putea justifica. Şi ce se va întâmpla atunci, nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

— Deci, spuse Organa, intrând în gândurile lui – sau poate salvându-l de ele. Totul e în regulă?

— Bineînțeles, spuse el, întorcându-se pe scaun pentru a privi prin fereastră la stelele îndepărtate de dincolo. Suntem la primele coordonate?

— Am ajuns aici acum aproape o oră.

Cam atât se putea spune despre *ştiutul când ieşeau din hiperspațiu.*

— Care este locația noastră?

— La aproximativ trei parseci în urma lui Kuat.

— Aşadar, încă suntem în interiorul Lumilor Centrale.

Organa ridică din umeri.

— Aproximativ.

— Şi încă nu am primit veşti de la contactul tău?

— Oh, nu, spuse Organa, lăsându-se pe spate în scaunul său. Am primit următoarele coordonate la zece minute după ce am ajuns aici. Stăm aici doar pentru că îmi place priveliştea. Ți-e foame?

Obi-Wan se uită la el. *Asta va fi o călătorie lungă, foarte lungă.*

— Da.

— Avem pachete de mâncare în bucătărie. Organa făcu o grimasă. Ei bine. În dulapul care se transformă în bucătărie. Serveşte-te. Adu-mi şi mie ceva, te rog.

— Cu siguranță, *domnule Senator*, spuse el cu o politețe rafinată. Ar fi plăcerea mea.

Se îndreptă spre bucătăria compactă a navei, extrase două pachete de mâncare din conservatorul bine aprovizionat şi le duse înapoi în cabina de pilotaj.

— Mulțumesc, spuse Organa, luându-l pe al lui şi răsucind sigiliul termic. Padawanul tău pare a fi o adevărată pacoste, adăugă el în timp ce aştepta ca

mâncarea să se încălzească. Pun pariu că te ține în alertă.

Obi-Wan se întoarse la locul său de la consola de comunicații.

— Ți-am spus, spuse el, activând mecanismul de încălzire al propriului pachet cu mâncare. Anakin nu mai este Padawanul meu.

— Ți-ai amintit să-i spui lui asta? spuse Organa, amuzat. Pentru că te-a sunat destul de repede când lucrurile au mers prost.

Obi-Wan se holbă la el. *Ce s-a întâmplat cu Senatorul Organa, rezervat şi formal? Dacă ar trage nişte înjurături, acest om ar putea fi confundat cu uşurință cu un barman Corellian. Padme ar fi putut să mă avertizeze…*

— Anakin apreciază sfatul meu.

— Uh-huh, spuse Organa.

Desfăcu capacul pachetului de mâncare şi, imediat, cabina de pilotaj se umplu de mirosul bogat de pasăre Fondor condimentată cu mirodenii.

— Şi ții la siguranța lui.

Era din nou acel subînțeles şiret, şmecheresc, iscoditor, înțepător.

— Ce vrei să spui, domnule Senator?

Organa ridică din umeri.

— Nu înseamnă nimic. E doar o observație.

Voia să-i spună: *Păstrează-ți observațiile pentru tine*. Dar nu o făcu. Astfel de răspunsuri nu făceau decât să încurajeze şi mai multe comentarii. Să prelungească o conversație pentru care el nu avea nicio dorință. Îşi îndreptă atenția spre propria masă, care ajunsese şi ea la temperatura optimă. Desprinse capacul, eliberă lingura ataşată şi începu să-şi mănânce mâncarea de peşte fierbinte.

— Îți doreşti vreodată să nu fi fost Jedi? întrebă Organa între două guri de mâncare.

S-a terminat cu bucuratul de pace şi linişte.

— Nu.

— Niciodată? Nici măcar o dată? Nu te-ai gândit niciodată cum ar fi să ai o viață diferită?

— Nu.

Încruntându-se, Organa se lăsă pe spate, cu o altă lingură de pasăre oprită la jumătatea drumului spre gură.

— Nu te-a deranjat niciodată faptul că nu ai avut de ales în privința faptului că ai devenit un Jedi? Că ai fost dat Templului când erai copil?

În mod clar, în afară de a-i pune căluş bărbatului – acum, era un gând ispititor – urma să aibă loc o conversație. Obi-Wan îşi reprimă un oftat. Nu era prima dată când auzea un astfel de sentiment exprimat şi nu avea să fie nici ultima. Era de aşteptat: cei din afară nu înțelegeau.

— Se pare că regreți că ne-ai apărat împotriva acuzațiilor Quarrenilor, domnule Senator.

— Deloc, spuse Organa. Doar un prost sau un scandalagiu ar crede că Jedii sunt hoți de copii.

Obi-Wan îl analiză.

— Dar?

— Dar… Organa ridică din umeri. M-am întrebat, din când în când, despre modul în care sunt crescuți Jedii. Trebuie să recunoşti, Maestre Kenobi, că nu e chiar o viață… normală.

— Asta depinde de cum definiți normalitatea, domnule Senator. Apoi clătină

din cap. Deşi este adevărat că mulți copii sunt dați Templului de mici, niciun copil nu este ținut la noi împotriva voinței sale. Templul nu este o închisoare. Este un cămin. O şcoală. O lume în interiorul unei lumi. Un refugiu sigur pentru cei născuți cu o sensibilitate deosebită la Forță. Credeți-mă, domnule Senator, suferința celor sensibili la Forță cărora li s-a refuzat antrenamentul Jedi este mai mare decât a oricărui Padawan pe care l-ați putea întâlni.

— Deci există suferință? spuse Organa, aruncându-şi pachețelul de mâncare golit. Nu negi asta?

— Viața nimănui nu este lipsită de suferință, domnule Senator.

— Nu asta am vrut să spun, şi ştii asta. Ochii lui Organa se îngustară. Haide, Maestre Jedi. Nu dansa cu mine.

— Dacă mă întrebi dacă este uneori dificil să fii un Jedi, răspunsul este da, răspunse el cu calm. Puteți afirma că a fi Senator este un pat din petale?

Organa strâmbă din nas.

— Unul plin de spini, poate. Dar cel puțin nu îmi este interzis... cum i-ați spus? *Ataşamentul*. Măcar nu trebuie să mă prefac că nu-mi pasă de lucruri. De ființe.

— Există multe moduri diferite de a-ți păsa, domnule Senator. Cu siguranță nu sunteți atât de arogant încât să pretindeți că modul dumneavoastră de a fi este superior celorlalți?

— Huh, spuse Organa, amuzat şi iritat în egală măsură. Ştii, Maestre Kenobi, pentru un Jedi, eşti destul de bun la polemică. Ar trebui să te gândeşti şi tu la o carieră în Senat.

Tresări.

— Nici gând.

— Chiar nu îți place de noi, nu-i aşa? spuse Organa, zâmbind pe jumătate. Intrigat şi puțin enervat. De politicieni, vreau să spun. Ca specie. Ce ți-am făcut noi ție de eşti atât de...

— Ce? spuse Obi-Wan, lăsând deoparte mâncarea.

Organa îşi strecură mâna în interiorul tunicii sale albastre şi scoase un mic comunicator cu aspect inofensiv.

— Contact, spuse el încet. Scuzați-mă.

Părăsi cabina de pilotaj, îndreptându-se spre compartimentul pasagerilor. Obi-Wan îl privi cum închide cortina de separare, ridică din umeri şi se întoarse la masă. După încă trei înghițituri o termină, aşa că strânse recipientul gol al lui Organa, îl introduse în al său, apoi folosi Forța pentru a le zdrobi pe amândouă într-un cub mic şi neted, gata să fie aruncat în toboganul de deşeuri.

Organa se întoarse câteva minute mai târziu. Alunecă în scaunul pilotului şi începu să programeze noi coordonate în computerul de navigație.

— Unde mergem acum? întrebă el. Dacă nu te deranjează că te întreb.

— Nu ştiu încă, spuse Organa, apăsând tasta *CALCULEAZĂ*. Computerul de navigație bâzâi, apoi aprinse o lumină verde. Ah. Atzerri. Aruncă o privire în lateral. Mai mult sau mai puțin. Presupunând că nimic nu merge prost, aproape şaptesprezece ore de zbor.

Chiar aşa. Cu fiecare salt, se apropiau tot mai mult de Inelul Interior. Asta însemna că Zigoola – dacă exista într-adevăr planeta – se afla undeva în regiunile mai puțin riguros cartografiate? Era situată pe Inelul Exterior? Sau chiar dincolo de el? Părea o ipoteză rezonabilă. Cu siguranță nici măcar Sithul nu ar fi putut ascunde o

întreagă planetă dacă aceasta se afla aproape de inima Republicii. Sau, cel puțin, aproape de orice sistem deja cunoscut şi vizitat cu regularitate.

Nu are rost să speculăm. Voi afla destul de curând dacă destinația este Inelul Exterior... sau mai departe.

— S-a întâmplat ceva? spuse Organa, încruntându-se la el.

— Deloc. Spuneți-mi, domnule Senator, cum de ştie contactul dumneavoastră când este timpul să transmită următoarele coordonate?

— Au ID-ul meu de legătură privată, spuse Organa. Mesajul pe care l-am lăsat pe el, spunând că mă ocup de nişte afaceri de familie, era steagul nostru de pornire prestabilit. După aceea, presupun că este un simplu caz de urmărire a ceasului şi de matematică.

— Înțeleg. Şi – având în vedere măsurile de securitate adoptate pe Coruscant de curând – cum reuşiți să păstrați secrete comunicațiile cu contactul dumneavoastră? Presupun că toate transmisiunile de intrare sunt monitorizate, la fel ca şi cele de ieşire?

Organa se uită în jos. Pentru o clipă, expresia lui se răsuci de disconfort. Incertitudine. Apoi suspină, cu pielea măslinie colorându-se din cauza unui val de sânge.

— Vrei să-ți explic pe litere, Maestre Kenobi?

Absolut deloc.

— Voiați să ştiți de ce nu am încredere în politicieni, domnule Senator? Iată de ce. Aveți un obicei deconcertant de a inventa reguli care apoi nu vi se aplică. Am descoperit că este un hobby comun pentru cei care dețin puterea.

— Nu te-am auzit plângându-te când am depus acel plan de zbor fals, replică Organa, înțepat.

— Domnule Senator, ştiți foarte bine că o astfel de acțiune intră în sfera de competență a Legii privind Operațiunile Clandestine. În calitate de Jedi, am depus adesea un plan de zbor fals. Sunteți înşelător. Mă îndoiesc că aceeaşi legislație acoperă activitățile dumneavoastră.

— Nu. Nu le acoperă, spuse Organa, cu voce joasă. Şi dacă crezi că mă bucur, te înşeli. Dar pot trăi cu asta. Pentru că ştiu că nu acționez împotriva intereselor Republicii. Acționez în interesul ei. Chiar acum îmi risc probabil viața pentru interesele ei. Aşa că aş fi atent, dacă aş fi în locul tău, să nu mă acuzi de lipsă de loialitate.

— Nu aş face niciodată aşa ceva, domnule Senator. Nu pun la îndoială motivele dumneavoastră sau angajamentul dumneavoastră față de Republică. Dar este atât de uşor să justifici şi să raționalizezi acțiunile cuiva. Să găseşti o scuză pentru a face ceea ce vrei să faci, chiar dacă ştii că este greşit. Da, motivele tale sunt pure. Dar va fi oare valabil şi pentru următorul politician care ignoră statul de drept? Care spune: *Aveți încredere în mine. Ceea ce fac este ilegal, dar este pentru un motiv atât de bun*.

Organa clătină din cap.

— Nu ştiam că Jedii sunt atât de cinici.

— Nu sunt cinic, spus Obi-Wan cu blândețe. Ci realist. Ajungem să vedem destul de mult din galaxie, domnule Senator. Şi suntem chemați atât de des să curățăm mizeriile pe care le-au făcut politicienii.

— Politicienii nu fac numai mizerii, Maestre Kenobi, spuse Organa, cu ochii tulburi. Se realizează şi lucruri bune. Cred că balanța este mai echilibrată decât recunoşti tu.

— Poate. Este o ipoteză interesantă, în orice caz. Dar, în loc să o dezbatem acum, sugerez să ne continuăm misiunea. Mă tem că fereastra noastră de oportunitate s-ar putea închide chiar acum.

— Adevărat, spuse Organa, dar nu inițiе saltul în hiperspațiu. În schimb, se aplecă în față, expresia sa luând un aspect intenționat, de pasăre de vânătoare. Dar vreau să lămurim un lucru înainte de a face saltul. Voi, Jedii, vedeți lucruri, nu-i aşa? Simțiți lucruri? Din alte locuri, din alte momente. Adică, ştiai că i s-a întâmplat ceva Padawanului tău. Te-ai trezit şi ai ştiut.

— Nu văd ce…

— Nu mă întrerupe şi mă voi explica, spuse Organa. Ştiu că tu crezi că îmi faci pe plac acum. Că mă laşi să te însoțesc, ca un copil enervant. Şi poate crezi că am nevoie de protecție ca un copil. Dar nu am nevoie. De fapt, nu voi tolera asta. Aşa că dacă, puterile tale Jedi îți arată ceva despre noi, despre această misiune, spune-mi. Dacă zburăm în pericol, spune-mi. Nu o ține pentru tine pentru că tu crezi că sunt un politician moale care nu poate face față realităților dure.

Acest om… Credea că ştie despre Jedi, dar era un ignorant. Nu ştia nimic.

— Credeți că v-aş minți, domnule Senator?

— Într-o clipă, spuse prompt Organa. Dacă ai crede că e pentru binele meu. Dar binele meu este ceea ce decid eu să fie. Nu tu. Aşa că vreau cuvântul tău că îmi vei spune ceea ce ştii. În momentul în care ştii. Sau jur că voi întoarce nava asta chiar acum şi te voi duce înapoi pe Coruscant.

— Şi o să continui pe cont propriu?

— Da.

— Ar fi o mare greşeală, domnule Senator.

Organa ridică din umeri, zâmbind subțire.

— Poate. Dar o voi face fără să mă gândesc de două ori. Dacă voi, Jedii, chiar puteți citi oamenii, ştii că vorbesc serios.

Oh, da. Vorbea serios.

— Foarte bine, domnule Senator. Aveți cuvântul meu. Îi oferi un zâmbet subțire. Şi doar ca să se consemneze: în afară de o neliniște generală, şi nu nerezonabilă, nu simt că suntem în pericol.

— Acum, spuse Organa. Dar cât timp va fi adevărat?

— Nu pot spune, domnule Senator.

— Pentru că partea întunecată întunecă totul?

Şi nu se aşteptase la asta.

— Este ceva ce a spus odată Padme, explică Organa. Nu am uitat niciodată.

Şi de unde ştie ea? De la Anakin, care vorbise la rândul lui? Minunat.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Organa să se îngrijoreze în legătură cu partea întunecată, mai ales când nu putea face nimic în această privință.

— A fost doar o figură de stil, domnule Senator. Jedii nu sunt incapacitați. Dacă există vreun pericol, îl voi simți. Şi vă voi spune.

— Bine, spuse Organa, aprobând din cap. Pot trăi cu asta. Buzele lui zâmbiră scurt şi trimise nava în hiperspațiu. Dar ştii, adăugă el, ridicându-se, chiar ai nevoie de un motiv mai bun pentru a nu mă plăcea decât faptul că sunt politician. Faptul că nu mă placi doar pentru asta te face superficial. Iar tu eşti multe lucruri, Maestre Kenobi, dar superficial nu e unul dintre ele. Poate că te poți gândi la alte câteva motive în timp ce eu mă culc.

Jediul ridică o sprânceană.

— Voi face tot ce pot, domnule Senator.

— Pun pariu că aşa va fi, zise Organa, cu un alt zâmbet scurt şi contorsionat.

Apoi părăsi cabina de pilotaj, fluierând o melodie veselă în sinea lui.

Obi-Wan se uită după el. *Acesta este un test. Forța mă testează. Doisprezece ani cu Qui-Gon, zece ani cu Anakin, şi acum îl am pe el.* Expirând brusc şi alungând consternarea, se strecură în scaunul pilotului, verifică consola de zbor pentru a se asigura că fiecare sistem funcționa fără probleme, apoi se replie adânc în Forță pentru a se odihni. Şi sperând că va străpunge vălul îmbâcsit al părții întunecate, pentru a căuta pericolele încă neanunțate.

* * *

Zece ore mai târziu, Organa se întoarse în cabina de pilotaj, aducând cu el un datapad şi o expresie îngrijorată. Uşurat că bărbatul părea să-şi fi pierdut interesul pentru conversație, cel puțin pentru moment, Obi-Wan îl lăsă în treaba lui şi se retrase în compartimentul pasagerilor. Neavând nevoie de somn, intră într-o meditație mai profundă a Forței decât fusese dispus să întreprindă în timpul serviciului la cârmă.

Încă nu simțea niciun indiciu de pericol. Zigoola… Sithul… Rămâneau evazivi. Îl căută pe Anakin, dar dincolo de o vagă impresie de urgență, nu îl putu aduce în atenție. Şi, de fapt, nu avea rost să încerce. Anakin avea misiunea lui…

…*şi eu am pe a mea.* Aşa cum îi spusese Qui-Gon de atâtea ori, trebuia să se concentreze pe *aici şi acum.*

După o oră se trezi şi verifică cronometrul cabinei. Mai erau şase ore până să ajungă la destinație. Nu era un Senator cu sarcini de comisie la care să mediteze, cu reguli noi pe care să le născocească şi pe care să le ignore sau să le ocolească atunci când îi convenea, dar totuşi, un Jedi nu ducea lipsă de sarcini. Compartimentul pentru pasageri era prea mic pentru exercițiile cu sabia, dar era suficient spațiu pentru ca să lucreze prin meditațiile sale *alchaka*[5]. Dezbrăcat până la jambiere, desculț, se conduse prin repetițiile meticuloase, străduindu-se să atingă perfecțiunea formei şi a execuției. Eşuând, ca întotdeauna, dar fără să uite niciodată că străduania era totul. Timpul trecu, alunecos ca apa rece. Întărit de Forță, susținut de prezența ei constantă, se pierdu în mişcarea familiară. Se revigora cu munca fizică.

După două ore simți cum acuratețea lui începe să se atenueze. Simți pierderea concentrării care anunța sfârşitul eficienței. Plin de sudoare, respirând greu, ieşi din Forță şi se întoarse la sărăcia unei vieți exterioare. Ca întotdeauna, îi luă ceva timp să se reacomodeze cu realitatea mondenă, unde lumina părea mai slabă, culorile mai slabe, mirosurile şi sunetele mai puțin vii. Mai puțin adevărate. Ca întotdeauna, simțea o teribilă senzație de pierdere, lăsând în urmă bogăția vieții sale interioare alimentată de Forță.

Profită de duşul extrem de mic de pe navă, apoi se îmbrăcă din nou, observând că tunica şi jambierele sale arătau puțin mai rău de la uzură. Totuşi, exista o

---

[5] Alchaka – ritual extrem de personal efectuat în timpul meditației de către membrii Ordinului Je'daii şi, mai târziu, ai Ordinului Jedi. Bazându-se pe Forță, Alchaka era folosită ca o formă viguroasă de arte marțiale de către Ordinul Je'daii. Meditațiile Alchaka erau o serie riguroasă de exerciții extrem de personale şi foarte repetitive, folosind atât abilități fizice, cât şi abilități ale Forței. Constând dintr-un număr mare de repetări efectuate în poziții complexe şi mişcări amețitoare strecurate printre poziții, finalizarea corectă a meditațiilor îl lăsa de obicei pe practicant în pragul epuizării.

spălătorie compactă, ceea ce era un noroc, deoarece nu adusese cu el haine de schimb. Prezentabil din nou, se îndreptă spre cabina de pilotaj, unde Organa se încrunta la datapadul său.

— Deci, iată care e treaba, spuse Senatorul, fără să se uite în jur. Argumentul este – potrivit celor de pe Ralltiir, oricum – că, deoarece se află chiar la marginea a ceea ce este desemnat ca fiind regiunea Lumilor Centrale, nu ar trebui să se aştepte să poarte aceeaşi povară a taxelor Consorțiului Lumilor Centrale, deoarece sunt, de fapt, prima linie de apărare pentru planete precum Alderaan şi Coruscant, care sunt mai aproape de centru. Mai exact, ei cred că Alderaanul şi Coruscantul – oh, şi Chandrila – ar trebui să le acopere taxa de muniții. Organa îşi roti scaunul, cu datapadul într-o mână. Ce părere aveți?

Obi-Wan zâmbi.

— Cred că mă bucur că nu este problema mea.

— Şi încep să cred că ai dreptate în privința politicienilor, mormăi Organa, frecându-şi ochii. Împuşcă-mă acum.

— Înainte sau după ce mănânci? răspunse el. Eram pe cale să mai încălzesc un pachet de mâncare. Pot să fac acelaşi lucru pentru dumneavoastră?

— Mulțumesc, dar am mâncat mai devreme. Organa apăsă o tastă de pe datapad şi îl aruncă pe consolă. O să beau totuşi ceva. O bere Blackmoon, într-un pahar. Fără gheață. Doar un fir de coajă de sarsata. O să găseşti asta în conservator, adăugă el. În borcanul de lângă bulbii de rata murați.

Mă tratați ca pe un chelner, domnule Senator? Ah, bine. Era vina lui că se oferise.

Ochii lui Organa străluciră. Aştepta – spera – un refuz jignit.

Nici o şansă, Bail Organa. După cum ai spus, nu sunt atât de prost. Îi oferi o plecăciune ironică.

— Cu siguranță, domnule.

Organa râse, bănuind că e o glumă.

— Bine.

Alese un pachețel de mâncare fără să se obosească să-i citească conținutul. Turnă berea lui Organa într-un pahar şi adăugă un fir de coajă albastră de sarsata. Aburii astringenți îi făcură ochii să lăcrimeze. Apoi se întoarse în cabina de pilotaj.

— Domnule, spuse el, înmânându-i paharul Senatorului cu o altă plecăciune.

Organa îl privi, nesigur.

— Glumeam doar, să ştii. De fapt, nu am vrut ca tu să…

— Ştiu, spuse el, reluându-şi locul la consola de comunicații. Dar sunt sigur că ai face acelaşi lucru pentru mine.

Organa înghiți o gură generoasă de bere.

— Ce făceai mai devreme?

— Înainte?

— Da. Organa îşi ridică bărbia. În compartimentul pasagerilor. Te-am văzut când am luat cina. Prânzul. Micul dejun. Mâncarea, în orice caz. Nu mai ştiu ce masă e fiecare. Ce era, un fel de program de antrenament Jedi?

Plicul de mâncare termină de încălzit, dar el îl ignoră, deconcertat. Organa îl urmărise? Dar meditațiile *alchaka* erau profund personale.

— Într-un fel… Da.

— Părea o muncă grea, spuse Organa, înghițind mai multă bere. Dar ai trecut cu brio prin ea. Şi nu am putut să nu observ că nu ai aproape niciun semn pe tine.

Un om care este aruncat în aer, ai crede că ar avea câteva cicatrice.

Obi-Wan îşi deschise recipientul cu mâncare şi găsi un fel de tocană de caş şi legume. Mirosea destul de plăcut, dar apetitul îi fusese brusc tăiat.

— Vindecarea Jedi este cea mai eficientă.

— Da. Aşa am văzut. Era doar o singură cicatrice, pe brațul tău.

În tonul său se simțea un curent de dezaprobare. Obi-Wan îşi ridică privirea, frustrat.

— De la o sabie de lumină. Dacă mi-aş fi dat seama că vă va deranja, domnule Senator, aş fi purtat tunica în timpul meditației mele private.

— Nu sunt tulburat. Sunt doar curios.

Îşi puse jos recipientul cu mâncare.

— Nu eşti curios, eşti critic. Vrei să spui că ar fi trebuit să refuz vindecarea? Dacă aş fi făcut-o, mai mult ca sigur că aş fi murit.

— Nu, spuse Organa. Nu, bineînțeles că nu sugerez asta.

— Atunci ce? Domnule Senator, dacă aveți o observație de făcut despre Jedi, ar trebui să o faceți. Nu suntem o societate secretă, imună la comentariile publice.

Organa înghiți restul de bere dintr-o înghițitură.

— Nu. Dar sunteți destul de misterioşi.

— Misterioşi? Nu prea cred.

— Ha, zise Organa. Acum cine nu e sincer? Sigur, aveți o față publică. *Gardieni ai păcii. Susținători ai legii. Protectorii celor slabi şi neajutorați.* Oriunde sunt probleme, există un Jedi care încearcă să stingă focul. Toată lumea ştie asta. Dar sunteți un pic înfricoşători. Aveți această mistică. Această aură. Nu sunteți ca noi toți ceilalți, Maestre Kenobi. Sunteți ființe aparte, cu puteri şi abilități pe care ființele obişnuite nu le pot înțelege. Eşti aruncat în aer şi, hei, gata! Eşti vindecat. Nici măcar un semn. Nu şchiopătezi. Nu ai nimic. Când oamenii normali sunt răniți, există o consecință. Dar nu şi pentru voi, Jedii.

Obi-Wan îşi simți maxilarul încleştat.

— Serios? Ar trebui să-i spui cândva teoria asta fostului meu Padawan, domnule Senator. Ar fi foarte interesat să o audă. Şi după ce termini cu pontificatul, îți poate arăta brațul său protetic.

Organa clipi. Apoi îşi coborî privirea spre paharul gol pe care îl ținea în ambele mâini şi se uită la firul albastru şi zdrențuit de coajă de sarsata de pe fundul lui.

— Tot ce am vrut să spun, spuse el în cele din urmă, cu vocea încordată, este că e păcat că celelalte ființe rănite în atacurile teroriste nu pot experimenta aceleaşi beneficii ale vindecării Jedi ca şi tine. Apoi îşi ridică privirea, iar ochii îi erau bântuiți. I-am văzut pe unii dintre ei, să ştii. După. Şi chiar şi cu un tratament intensiv cu bacta, acum sunt copii care vor trebui să treacă prin viață hidos de mutilați şi desfigurați. Este… trist. E crud. Asta e tot ce am vrut să spun.

Compasiunea bărbatului era lăudabilă, dar deducțiile sale erau jignitoare.

— Cred că ceea ce ai vrut să spui, domnule Senator, este că e cumva nedrept că nu le împărtăşesc soarta, răbufni Obi-Wan. Şi apoi îşi stăpâni temperamentul. Se opri înainte să spună ceva cu adevărat nefericit. Nu pentru că nu ne pasă, continuă el, mult mai moderat. Ne pasă, te asigur. Totuşi, vindecarea este unul dintre cele mai rare daruri ale noastre. Ajutăm pe cât de mulți putem, oriunde putem, şi regretăm acut că nu putem ajuta mai mulți. Dar vreți să spuneți că, pentru că nu putem ajuta pe toată lumea, nu ar trebui să ajutăm pe nimeni?

— Nu. Îmi pare rău, spuse Organa, clătinând din cap. Nu-mi iese bine. Chiar

sunt de partea voastră, să ştii. Îi admir enorm pe Jedi. Sunt impresionat de ceea ce faceți voi. Dar, în cazul în care nu ați observat, acest război v-a propulsat în centrul atenției. Sunteți la ştiri în fiecare zi. Tot ceea ce faceți este examinat. Cu atenție. Iar când noutatea va dispărea, va fi evaluată şi poate chiar cenzurată. Mai ales dacă războiul se prelungeşte sau dacă nu merge cum vrem noi. Pentru că ați fost puşi pe un piedestal la fel de înalt ca orice zgârie-nori de pe Coruscant.

— Aceasta nu a fost niciodată intenția noastră, domnule Senator, vă asigur.

— Ştiu, spuse Organa. Dar oricum sunteți acolo sus. Tu eşti Jedi, Maestre Kenobi. Mai mare decât viața şi de două ori mai greu de ucis. Totuşi, cu cât Separatiştii ademenesc sau forțează sunt mai multe sisteme să treacă de partea lor, cu cât mai multă suferință şi frică va experimenta Republica. Cu cât Separatiştii se apropie mai mult de Nucleu şi cu cât le ia Jedilor mai mult timp să pună capăt acestui conflict, cu atât mai tare se va clătina piedestalul vostru. Mai ales dacă percepția va fi că nu suferiți ca toți ceilalți.

— Nu suferim, domnule Senator? spuse el, neîncrezător. După Geonosis? După angajamentele pe care le-am avut deja? Şi pierderea grupului de luptă Falleen? Trebuie să cadă însuşi Templul Jedi înainte să fiți de acord că şi Jedii plătesc un preț pentru acest război pe care nu l-am început noi?

— Bineînțeles că nu, zise Organa. Vorbesc despre percepție, nu despre realitate. Fundamentul politicii. Cred că vei recunoaşte că este unul dintre domeniile mele de expertiză.

Cel mai puțin onorabil dintre toate. Obi-Wan aprobă din cap.

— Vă recunosc punctul de vedere.

— Şi mi-aş dori să nu fie nevoie, răspunse Organa. Maestre Kenobi, Jedii au fost păstrătorii păcii în Republică de generații întregi. Cetățenii sunt obişnuiți ca voi să le rezolvați problemele locale. Disputele comunității lor. Dar amândoi ştim că ceea ce înfruntăm este mult mai complicat. Şi îți garantez – când lucrurile vor deveni cu adevărat rele, voi veți fi învinuiți.

Uitând de tocănița sa, Obi-Wan îl privi în tăcere pe Senatorul de Alderaan.

— Îmi pare rău, spuse Organa, întorcându-se. Nu trebuie să o spui. Sunt doar un politician. Nu e treaba mea.

Doar un politician? Nu. Departe de asta. Acum era clar de ce Padme îl plăcea şi avea încredere în acest prinț de pe Alderaan. Era... surprinzător.

— Jedii nu sunt orbi, domnule Senator, zise el în cele din urmă. Suntem perfect conştienți de faptul că ridicarea noastră în ochii publicului este problematică. Ne-am opus viguros. Continuăm să ne opunem. Suntem, aşa cum ați spus, pacificatori. Nu celebrități. Cancelarul Suprem ar trebui să-şi reconsidere tactica. Credem cu tărie că există o şansă ca asta să ne facă mai mult rău decât bine.

Surprins, Organa se întoarse. Apoi făcu o grimasă.

— Palpatine are intenții bune. Problema lui este că nu e un politician suficient de bun. Nu a fost niciodată. Este doar un Senator de provincie amabil care a ajuns din întâmplare într-o funcție înaltă. Dacă Federația Comerțului nu ar fi invadat Naboo, dacă Valorum nu ar fi pierdut controlul, altcineva ar fi fost Cancelar Suprem acum. El nu vede capcanele a ceea ce face. Crede cu adevărat că totul este spre binele tuturor.

Obi-Wan luă pachețelul cu tocana şi se refugie în mâncare.

— Poate că aşa va fi, spuse el, înghițind prima îmbucătură. Tocănița se răcise aproape complet, dar burții lui goale nu-i păsa. Cu toate că nu cred.

— Nici eu, spuse Organa. Se uită din nou în paharul său. Cred că mă voi servi cu încă o bere. Pot să-ți aduc una?

Clătină din cap.

— Alcoolul nu este recomandat pentru Jedi. Apa va fi suficientă. Vă mulțumesc.

— Încă mai avem câteva ore de zbor, spuse cu dezinvoltură Organa, întorcându-se în cabina de pilotaj cu băuturile. Iar eu am suportat cât am putut de mult văicărelile Ralltiirului, cel puțin pentru moment. Ai chef de o partidă de sabacc? E un pachet de cărți pe aici pe undeva şi câteva cutii de *alune pocho* pe care le putem folosi drept credite. Dacă nu cumva Jedi nu joacă?

— Dimpotrivă, spuse Obi-Wan. Jucăm tot timpul. Doar că nu jocuri de noroc. În plus, dintr-un motiv ciudat, avem tendința de a-i face pe colegii noştri de joc să se simtă neliniştiți.

— Nu-mi pot imagina de ce, spuse Organa, zâmbind. Deci, sabacc să fie. Promiți să nu foloseşti niciun truc Jedi?

— Doar dacă promiți să mă scuteşti de metodele tale de politician viclean, răspunse el, deliberat de placid.

Organa aprobă din cap, încă amuzat.

— Ne-am înțeles. Putem juca în compartimentul pasagerilor. Alarma sistemului de navigație ne va anunța când ne apropiem de Atzerri.

— Ce este? zise Obi-Wan, în timp ce Senatorul îl privea, cu ochii mijiți şi speculativi.

— Nu credeam că o să spui da.

— De ce n-aş face-o? spuse el, prefăcându-se surprins. Sabaccul este un mod perfect respectabil de a petrece timpul.

— Cred că da, spuse Organa, gesticulând. După tine.

Ascunzându-şi un zâmbet în barbă, Obi-Wan trecu de cortină şi intră în compartimentul de pasageri alăturat.

Da, într-adevăr. Este perfect respectabil şi este un instrument de diagnosticare foarte bun pentru cei care ştiu cum să-l folosească. Şi intenționez să-l folosesc, domnule Senator. Se pare că eşti mult mai mult decât arăți la prima vedere.

Capitolul 14

Obi-Wan câştigă prima partidă, ceea ce îi spuse că Bail Organa era un gânditor îndrăzneț, un strateg inovator, un om căruia nu-i era teamă să-şi asume riscuri pentru şansa unei recompense – dar şi unul înclinat să acționeze pe bază de credință, mai degrabă decât pe baza unor cărți bune.

La a doua partidă pierdu, ceea ce îi spuse că prietenul lui Padme învăța foarte repede, că putea să citească rapid un adversar şi că nu făcea aceeaşi greşeală de două ori. Înarmat cu aceste informații utile, renunță imediat la tacticile sale anterioare şi începu să joace următoarea mână aşa cum obişnuia Qui-Gon. Dar tocmai când părea că ar putea, eventual, să câştige a treia partidă, computerul navigațional începu să bipăie din nou. Ajunseseră la Atzerri.

— Ştii multe despre această regiune a Republicii? întrebă Organa în timp ce se aflau la o distanță sigură de singura lună stâncoasă a planetei aglomerate.

Obi-Wan aprobă din cap, răscolit de amintiri întunecate.

— Ştiu câte ceva. Am fost implicat în rezolvarea unei dispute pe Antar 4 – acum aproape şaisprezece ani.

— Şaisprezece ani... Organa îşi muşcă buza. Disputa de pe plantația de colfillini? Ai fost implicat în acel dezastru?

Obi-Wan ridică o sprânceană.

— Ei bine, nu eu l-am cauzat, dacă asta sugerezi.

— Ştiu ce l-a cauzat, spuse Organa, cu ochii înfierbântați de amintiri. Crima organizată locală. Unchiul meu a fost ucis de acele gunoaie. Ucis cu sânge rece, doar pentru că s-a opus unor huligani care credeau că a munci oamenii până la moarte era o practică economică acceptabilă.

Fum împuțit dimineața. Mirosul de carne arsă. Un om bătut în cuie pe un țăruş, ca o *sperietoare de ciori*, carbonizat până la cenuşă. Dar nici măcar focul nu putuse ascunde urmele brutale ale torturii. Obi-Wan înghiți în sec.

— Expertul în agricultură? Tayvor Mandirly? A fost unchiul tău?

— Fratele cel mai mic al mamei mele. Organa făcu o grimasă. Niciodată nu a trecut peste ceea ce i-au făcut. În cele din urmă, moartea lui a ucis-o şi pe ea. Aşa că se poate spune că au ucis doi membri ai familiei mele.

— Îmi pare rău.

Organa dădu la o parte condoleanțele.

— Raxis şi Nolid ar fi trebuit să plătească pentru ceea ce au făcut.

— Au plătit, domnule Senator.

— Amenzi, scuipă Organa. Bani. Ar fi trebuit să plătească mai mult. Nu ar fi trebuit să li se permită să-şi cumpere drumul spre libertate. Voi, Jedii, ar fi trebuit să-i faceți să plătească un preț real.

Obi-Wan suspină.

— Noi nu suntem călăi, domnule Senator. Şi nici nu suntem instrumente de răzbunare. Guvernul de pe Antar 4 ne-a cerut să îi ajutăm să îi prindă pe cei responsabili de scandalurile de pe cea mai mare plantație de colfillini de pe planetă, şi am făcut-o. Ce s-a întâmplat după aceea a fost o problemă internă. Suntem

limitați de mandatul nostru.

— E uşor pentru tine să spui asta! replică Organa. Ai văzut ce i-au făcut animalele alea lui Tayvor? Ai văzut cum a...

— Domnule Senator, eu l-am găsit.

L-am găsit. Şi pentru multe nopți după aceea am țipat după el în somn. Pentru că ai avut dreptate, domnule Senator. Forța ne arată şi trecutul, la fel ca viitorul.

Liniştit, Organa se uită fix la el.

— Nu ştiam asta, spuse el în cele din urmă, îmbunat. Nu am ştiut niciodată numele Jedilor care au mers pe Antar 4.

— Da... Ei bine, spuse el cu ironie. Erau vremurile când Jedii nu erau vedete de ştiri HoloNet.

— Deci, tu ai fost. Organa clătină din cap. Asta da coincidență. E o galaxie mică, nu-i aşa?

— Câteodată aşa se simte.

Doar că nu există coincidențe în Forță... şi totul se întâmplă cu un motiv. Asta a fost menit. Întrebarea este, de ce?

— Presupun că acum crezi că sunt necivilizat, spuse Organa, luând tăcerea lui Obi-Wan drept dezaprobare. La urma urmei, niciun Alderaanian paşnic nu ar tânji după sângele acelor bestii ucigaşe.

E atâta durere în el. Atâta suferință şi pierdere. Şaisprezece ani şi chinul nu se domolise. Asta va fi soarta lui Anakin, acum că Shmi murise? Şi este şi a mea? Qui-Gon a fost tată şi frate pentru mine. O familie, aşa cum lumea din afara Templului cansidera astfel de lucruri. E vorba de relația care nu lasă rana să se vindece, sau de felul în care au murit? Furați. Ucişi. Smulşi din viață înainte de vreme.

Poate. Era un gând tulburător. Ca Jedi, nu ar fi trebuit să-i pese atât de mult. Ataşament, din nou. Eternul său obstacol. Lasă-l să plece, spusese Yoda. Era mult mai uşor de spus decât de făcut. Poate că dacă ar mai fi trăit câteva sute de ani...

— Nu, domnule Senator, nu cred asta, spuse el cu blândețe. Cred că eşti un fiu care şi-a iubit mama şi pe fratele ei. Cred că eşti un om care disprețuieşte lăcomia şi cruzimea. Care luptă pentru dreptate. Ezită, apoi adăugă: Şi eu şi Qui-Gon ne-am fi dorit ca ei să fi plătit un preț mai mare.

Organa se încruntă.

— Qui-Gon... cel care a fost ucis de Sith?

— Aşa este.

— Doar ca o chestiune de interes, Maestre Kenobi... ce s-a întâmplat cu Sithul care l-a ucis pe Maestrul tău?

Obi-Wan inspiră adânc, apoi lăsă aerul să iasă, foarte încet.

— Cred că ştiți foarte bine, domnule Senator.

Organa se prefăcu că se gândeşte. Apoi se prefăcu uimit.

— Oh, da! Aşa e, Padme a spus că tu l-ai ucis. Un zâmbet subțire, ca o muchie de cuțit. Dar tu nu eşti un răzbunător, sau ceva de genul ăsta.

El nu spuse nimic. Nu exista nimic de spus.

— Chestia e, Maestre Kenobi, spuse Organa, încă având acel zâmbet subțire şi periculos, că nu eşti singurul care poate afla lucruri jucând sabacc.

Mai inspiră o dată adânc. Lăsă aerul să-i umple complet plămânii; nu mai simțea nicio înțepătură de la coastele rupte vindecate. Expiră uşor din nou, şi odată cu aerul alungă toate emoțiile.

— Se pare că nu, domnule Senator.

Şi apoi, comunicatorul lui Organa sună şi fu timpul să primească din nou instrucțiuni.

* * *

— Munto Codru, spuse Organa, citind pe computerul de navigație. Este... un drum lung de la Lumile Centrale.

Era într-adevăr. Munto Codru se afla în îndepărtatele Teritorii de pe Inelul Exterior. Tulburbat, Obi-Wan se gândi la companionul său incomod.

— Domnule Senator, cred că trebuie să ne reconsiderăm situația.

— De ce? spuse Organa. Avem o mulțime de provizii. Nava este încă bună. Ce mai trebuie să reconsiderăm?

— Participarea ta la această misiune, spus el fără menajamente. Nu avem nicio idee cât de departe de casă ne va trimite contactul tău. S-ar putea foarte bine să ajungem în Regiunile Necunoscute.

— Atât de departe? spuse Organa, sceptic. Cu siguranță că nu. De ce ar fi Sithul atât de departe?

Obi-Wan ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar cu Sithul, orice este posibil. Ceea ce vreau să spun, domnule Senator, este că nu sunteți în siguranță aici.

Organa se prefăcu că este şocat.

— Nu suntem în siguranță? Maestre Kenobi, habar n-aveam! De ce nu m-ați avertizat? Repede! Să mergem acasă!

— Batjocoriți-mă dacă trebuie, domnule Senator, zise el, rezistând impulsului de a strânge din dinți. Dar aş fi neglijent dacă nu aş sublinia faptul că, deşi am călătorit fără incidente până acum, circumstanțele noastre s-ar putea schimba uşor şi rapid. Încă mai aveți timp să vă răzgândiți.

Organa îl privi fix.

— Vrei să te întorci?

— Nu. Dar nu e vorba de mine. Sunt un Jedi şi asta e ceea ce facem noi. Tu eşti un Senator al Republicii căsătorit.

— Nu vreau să mă întorc, spuse categoric Organa. Nu vreau să renunț. Vreau să opresc Sithul şi să le dau un chip ființelor fără chip care m-au ajutat în toți aceşti ani. Şi ca să fiu sincer, Maestre Kenobi, m-am cam săturat de atitudinea ta. Ai întreba-o pe Padme dacă vrea să se întoarcă?

Nu. Dar Padme dovedise de mult timp ce putea. Acest om era un necunoscut.

— Padme nu e aici, domnule Senator. Sunt doar îngrijorat pentru siguranța ta.

— Lasă-mă să-ți spun asta pentru ultima oară, Maestre Kenobi: lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

Problema de a fi blocat într-o navă foarte mică, în mijlocul pustietății, era că nu puteai pur şi simplu... să pleci. *Jur, e la fel de rău ca Anakin. Dar cel puțin puteam să-i spun lui Anakin să tacă şi să facă ce i se spune, iar el trebuia să mă asculte.*

— Foarte bine, domnule Senator, spuse el. Este decizia dumneavoastră. Pot doar să sper că nu veți ajunge să o regretați.

Şi cu această observație tranşantă, întorcându-i spatele lui Organa, încercă să ia legătura cu Yoda. Dar distanța şi capriciile fenomenelor galactice interstelare se combinară pentru a fragmenta semnalul de comunicare. Cu toate astea, reuşi să o contacteze pe Adi Gallia, care lupta cu un detaşament Separatist pe planeta Agomar,

relativ apropiată, din Inelul Exterior. Ea promise că va transmite mesajul său către Templu cât mai curând posibil şi îi ceru să fie atent, indiferent ce ar face. Nu îl întrebă ce căuta atât de departe de Coruscant; nu din lipsă de îngrijorare, ci pentru că zilele în care puteau vorbi liber erau demult apuse. Chiar şi ştiind asta, îi stătu pe vârful limbii să o întrebe despre Anakin, dacă aflase veşti, dacă se întorsese cu bine de la vânătoarea de droizi. Dar nu putu. Nu vroia să trădeze calculele greşite ale lui Anakin unui membru al Consiliului. Nu înainte să fie absolut necesar, cel puțin.

— Fie ca Forța să fie cu tine, Adi, spuse el, şi închise legătura. Apoi se întoarse spre Organa, care verifica calculele computerului de navigație. Când sunteți gata, domnule Senator.

— Sunt gata, mormăi Organa, în mod clar încă supărat. Munro Codru se apropie.

Porni motorul de hiperpropulsie şi împinse nava departe de Atzerri, în spațiul deschis. Când computerul de navigație dădu semnalul de liber, trecu în hiperspațiu.

Dincolo de fereastră, stelele se învârteau şi săgetau. Spațiul real dispăru, iar ei ajunseră la mila alterității[6].

Obi-Wan se ridică.

— Dacă mă scuzați, domnule Senator, am de făcut meditații.

— Sigur, spuse Organa, întinzându-şi mâna spre datapad. Fă-ți de cap. Nu mă lăsa să te rețin.

Cuvintele erau colocviale, conversaționale; tonul era sec. Înaltul reprezentant galactic îşi concedia un subaltern. Ajutorul angajat.

Eu sunt un Jedi. Noi nu luăm astfel de lucruri personal.

Nici nu încercă să tragă perdelele. Dar fu nevoie de o viață întreagă de antrenament pentru a rezista impulsului.

* * *

Încă trei zile în hiperspațiu, în coconul claustrofobic. Ce păcat că nu era o navă mai rapidă. Organa se îngropă în munca pe care o adusese cu el, un munte virtual de treburi legislative interne şi intersistemice. Obi-Wan, observând acest lucru, se trezi admirându-l cu reticență. La fel ca Padme şi spre deosebire de mulți alți Senatori pe care îi observase – Organa nu era un prefăcut. Îşi lua îndatoririle în serios. Era o descoperire curios de reconfortantă.

În ceea ce-l priveşte, transformă captivitatea în avantajul său, abandonându-se la genul de meditații profunde practicate de obicei de Jedii în retragere sau angajați în viața contemplativă. Spre uşurarea lui, nu simți niciun pericol. Nicio amenințare din partea lui Grievous pentru aceste hiperlinii îndepărtate. Ceea ce nu era surprinzător. Erau puține lucruri pe care Republica să le dorească aici. Şi dacă Republica nu le dorea, nici Dooku şi Separatiştii lui nu le doreau.

Ceea ce percepu, în câteva imagini, fură unele dintre campaniile Jedi din Inelul Exterior. Adi Gallia triumfătoare pe Agomar. Ki-Adi-Mundi învins aproape până la moarte pe Barab I. Eeth Koth apărând poporul asediat de pe Korriban, înconjurat de valuri de soldați clone morți şi muribunzi. Saesee Tiin în situații disperate mai aproape de Nucleu, pe Bimmisaari – dar nu. Nu, asta nu era acum, asta a fost… atunci. O dispută comercială din trecut, rezolvată paşnic acum mult timp.

---

[6] Alteritate – trecerea unei existențe de la o stare la alta.

Surprinse o singură impresie a lui Anakin, mai mult un sentiment decât viziune. Tristețe. Frustrare. O frică zdrobitoare de eşec. Nu putea găsi acel droid nenorocit.

Încearcă mai mult, Anakin. Credeai că glumesc? R2 în mâini greşite ar putea însemna înfrângerea noastră, a tuturor.

Iritarea se luptă cu o îngrijorare ascuțită ca un brici. Cea mai mare teamă a lui era că îi cereau prea mult *Celui Ales* şi lăudat de Ordin. Că, orbiți de potențialul său, se orbeau singuri în fața tinereții sale. Iar acum că obținuse o victorie atât de decisivă la Bothawui, cu criza războiului care se adâncea, tendința avea să continue cu siguranță. Dar nu în detrimentul lui. Nu contează de ce e nevoie, sau cât costă, trebuie să continui să-l protejez.

E greu să fiu aici, atât de departe de Templu, de război, suspendat în această bulă de aşteptare. Neputând să-l ajut pe Anakin, pe Ki-Adi-Mundi sau pe Eeth Koth.

Să-i ajute pe oricare dintre colegii săi Jedi care luptau pe prea multe fronturi disperate. Nu fusese niciodată precum Qui-Gon, capabil să se oprească în mijlocul acțiunii şi să suspende pur şi simplu gândurile şi sentimentele. Să accepte momentul aşa cum era, fără să pună întrebări, până când momentul se transforma într-o nouă realitate. Nu. Întotdeauna avusese nevoie să facă ceva. Să facă lucrurile să se întâmple. *Să apuce momentul de gât.*

Eşti un spirit neliniştit, Obi-Wan, obişnuia să spună Qui-Gon, mâhnit şi resemnat.

Şi, ca de obicei, a avut dreptate. Viața de contemplare... cu siguranță nu e pentru mine.

Dar ar fi putut să o îndure pentru o perioadă scurtă de timp, dacă asta însemna să zădărnicească acțiunile Sithului. Şi când nu dormea sau medita, iar Organa era în siguranță în cabina de pilotaj, departe de el, blestemând Ralltiirul sau pe oricine altcineva, îşi executa formele *alchaka*, disciplinându-şi corpul la fel de riguros ca şi mintea, alungând urmele slabe şi persistente ale rănilor recente. Redevenind el însuşi, cât de curând putea.

Şi aşa, trecu timpul... şi ajunseră în sfârşit la Munto Codru.

* * *

— Aproape şapte ore şi nicio şoaptă, zise Organa, cu degetele bătând un staccato pe consolă. Nu ne-au mai făcut să aşteptăm atât de mult până acum.

Obi-Wan îşi luă privirea de la planeta masivă, o bijuterie adormită de nori, înconjurată de douăsprezece luni care se roteau. Nava lor se afla deasupra părții de noapte a planetei, în umbra celei de-a douăsprezecea luni, neobservată.

Sub ei, suprafața lui Munto Codru era împânzită de luminile oraşelor sale. Lumini strălucitoare fluturau ca nişte rachete, navele sosind şi plecând la intervale neregulate.

— Ai răbdare, domnule Senator, spuse el. Dacă persoana de contact este atât de fiabilă pe cât pretindeți, vom primi veşti de la ea.

Frustrat, Organa se uită la el. Apoi lovi cu pumnul în consola cârmei.

— Răbdarea e foarte bună, dar nu putem sta aici la nesfârşit.

— Nu, nu putem, fu de acord cu blândețe. Este doar o chestiune de timp până

când vom atrage atenția nativilor Codru-Ji[7]. Ceea ce nu este recomandabil.

Urmă o altă privire.

— Atunci ce sugerezi?

Obi-Wan pătrunse în Forță cu simțurile proaspăt perfecționate.

— O oră, murmură el, plutind în derivă în lumină. Să-i dăm contactului tău încă o oră.

Dar, în cele din urmă, aşteptară mai puțin de jumătate de oră. Şi când de data asta sună comunicatorul lui Organa şi el răspunse, nu mai era un mesaj codificat, ci sunetul unei voci umane vii. Matură. Femeie. Încrezătoare.

— Domnule Senator Organa. Mă auziți?

Organa luă comunicatorul de pe consolă.

— Da! Da, recepționez. Vă aud. Cine sunteți? Cu cine vorbesc?

— O prietenă.

— Da, ştiu asta. Dar…

— Numele pot aştepta, domnule Senator. Mă voi prezenta cum se cuvine atunci când ne vom întâlni.

Organa strânse atât de tare comunicatorul încât fu în pericol să-l rupă.

— Aşteptam cu nerăbdare asta. Unde eşti, undeva în apropiere?

— Destul de aproape, spuse femeia. Vă voi transmite coordonatele computerelor de navigație într-o clipă.

— Am crezut că ceva a mers prost, spuse Organa. A durat atât de mult să…

— O măsură de precauție, spuse femeia. Am vrut să fim siguri că sunteți cu adevărat singuri înainte să vă permitem să ne vedem față în față.

Organa se încruntă.

— Bineînțeles că sunt singur. În afară de Jediul care m-a însoțit. Cu siguranță ştii până acum că onorez înțelegerea noastră.

Prin zgomotul uşor de fond se auzi un râset moale, nu întru totul amuzat.

— Sunt vremuri periculoase, domnule Senator. Nu merită să iei nimic sau pe nimeni ca garantat. Nici măcar pe dumneavoastră. Nici măcar pe Jedi.

— Apreciez asta, spuse Organa, după un moment. Şi sper că ştii că nu te iau ca pe ceva garantat. Ceea ce ai făcut, ceea ce faci acum…

— Şi mulțumirile pot aştepta, domnule Senator, spuse femeia. Să ne concentrăm pe înfrângerea Sithului. Aşteptați coordonatele şi frecvența balizei transponderului. Vă va ghida direct la *uşa din față*.

— Am înțeles, spuse Organa. Ne vedem în curând.

— Aceşti prieteni ai tăi sunt într-adevăr prudenți, spuse Obi-Wan în timp ce aşteptau să primească mesajul codificat.

— Ți-am spus, zise Organa. Aşa că e bine… Se întrerupse când comunicatorul bâzâi, apoi primi următoarea locație. Când datele fură descărcate, se ridică. După cum spuneam. E un lucru bun că tu şi Maestrul Yoda nu ați încercat ceva complicat, cum ar fi să puneți un alt Jedi să ne urmărească.

Obi-Wan îşi păstră fața goală.

— Domnule Senator?

— Să nu-mi spui că tu şi Maestrul Yoda nu ați discutat despre asta, spuse

[7] Codru-Ji – rasă de umanoizi cu patru brațe de pe planeta Munto Codru. Născuți ca şi canide cu şase picioare, cunoscute sub numele de Wyrwulfi, se înconjurau într-un cocon, la pubertate, apărând săptămâni mai târziu ca şi umanoizi adulți, înalți de doi metri. Codru-Ji dormeau în picioare şi comunicau la nivel hipersonic.

Organa, înşelător de rezonabil. În ochii lui era o sclipire rece. Pe Coruscant. În apartamentul meu.

Suspină. *E un memento oportun pentru a nu-l subestima pe prietenul nostru de pe Alderaan.*

— Ceea ce am discutat atunci cu Maestrul Yoda nu prea mai este relevant acum, domnule Senator. Noi doi suntem aici şi suntem pe cale să ne întâlnim cu persoana ta de legătură. Îți sugerez să descifrezi acea scurtă transmisie ca să nu-i facem pe aceşti *Prieteni ai Republicii* să aştepte. La urma urmei, ar fi nepoliticos.

Organa îi aruncă o privire, dar nu continuă, ci se retrase în compartimentul pasagerilor. La întoarcerea în cabina de pilotaj, programă computerul de navigație, apoi baliza transponderului.

— Ei bine? întrebă Obi-Wan, în timp ce Senatorul se uita fix la afişaj. Încotro de data asta?

— Nu ştiu, zise încet Organa. Computerul de navigație a acceptat coordonatele, dar destinația apare ca fiind necunoscută.

Pentru prima dată de la viziunea cu Anakin despre lupta împotriva lui Grievous la Bothawui, simți un fior de nelinişte precisă, specifică.

— Interesant. Care este distanța dintre aici până acolo?

— Nouă parseci. Ceea ce ne duce cu siguranță dincolo de Inelul Exterior.

— Dincolo de Inelul Exterior şi în Spațiul Sălbatic. Obi-Wan îşi mângâie barba. Asta da încredere, domnule Senator.

— Da, zise Organa, foarte liniştit, cu o mică umbră de nesiguranță fluturându-i pe față, ca şi cum, în sfârşit, implicațiile acțiunilor sale începuseră să fie înțelese.

Acum înțelegi, domnule Senator? Acum înțelegi ce am încercat să-ți spun? Stăm la marginea necunoscutului, şi dacă vom cădea... nu va fi nimeni să ne prindă.

— Deci, să pornim, spuse Organa.

Activă propulsoarele navei. Îi împinse departe de a douăsprezecea lună a lui Munto Codru – şi îi aruncă în hiperspațiu.

* * *

Lăsându-l pe Organa să-şi distragă atenția cu şi mai multă zarvă legislativă, Obi-Wan se retrase în compartimentul pasagerilor şi se scufundă într-o transă uşoară. Acel fior de nelinişte îl deranjase. Era ceva ce nu era în regulă. Putea să simtă asta. Ceva probleme potențiale care se apropiau. O posibilitate de conflict.

Dar care era sursa? Femeia de pe comunicator era în pericol? Sau reprezenta o amenințare pentru el şi pentru Senator? Era această întâlnire o capcană? Era pe cale să zboare într-o altă explozie neaşteptată? Se va dovedi această încredere a fi fatală? Nu putea spune. Nu putea să vadă clar înainte. Asta nu făcu decât să-l nelinişteascăşi mai mult. Se adânci şi mai mult, căutând răspunsuri... dar nu primi niciunul. Tot ce primi fu o durere de cap, pedeapsă pentru că încercase să sustragă informații din Forță. Renunțând în cele din urmă la căutările sale zadarnice, se eliberă din transă şi se duse în față, în cabina de pilotaj, unde Organa mormăia în timp ce îşi făcea note pe un datapad.

— Cât de departe suntem de destinație, domnule Senator?

Organa se uită la el şi se opri din mormăit. Aruncând datapadul la o parte, se îndreptă.

— Ce s-a întâmplat?

Obi-Wan clătină din cap.

— Nu ştiu. Ceva – un sentiment – nu pot să-l definesc.

— Cum adică, nu-l poți localiza? spuse Organa, fără să-şi ascundă prea bine alarma. Eşti un Jedi.

Se coborî în scaunul comunicații.

— Ceea ce nu a însemnat niciodată că sunt infailibil – în ciuda rapoartelor de ştiri de pe HoloNet.

— Dar sunt probleme? insistă Organa. Eşti sigur de asta?

— Sunt sigur că am o presimțire proastă, răspunse el. Pe care ar fi o prostie să o ignor. Cât de departe suntem?

— Oh. Organa verifică computerul de navigație. Nu departe. Practic, am ajuns. Ce vrei să facem?

Să dau timpul înapoi, astfel încât misiunea asta să nu se fi întâmplat niciodată. Sau, în caz contrar, să te leg de mâini şi de picioare şi să te bag într-un dulap.

— Să continuăm, spuse el. Nu cred că avem de ales.

— Nu, zise Organa, cu o nouă tensiune în voce. Nu avem.

Alunecă de pe scaunul pilotului, îşi adună diversele datapaduri şi le duse în compartimentul pasagerilor. Când se întoarse în cele din urmă în cabina de pilotaj, avea un blaster personal mic, cu aspect letal, cuplat la şold.

Obi-Wan îşi opri un blestem colorat. *Minunat. Bail Organa într-un meci de tir. Şi dacă i se întâmplă ceva…*

— Domnule Senator…

Organa îi aruncă o privire să se oprească.

— Nici nu vreau să aud, Maestre Kenobi.

Bineînțeles că nu. Cu toate astea, era de datoria lui să o spună.

— Sunt mandatat în mod expres să vă țin în siguranță, domnule Senator. Prin urmare, nu vă pot permite să…

— Bine, spuse Organa, ignorându-l. Ieşim din hiperspațiu în trei-doi-unu…

În timp ce stelele alungite se contractau, revenind la configurația lor obişnuită, Obi-Wan simți un val de presimțiri care îl străbătu, dens şi îmbâcsit, acoperindu-l de spaimă. Atârnând neglijent dincolo de fereastra cabinei de pilotaj se afla un fus scurt şi scund din metal pătat, lucind cu lumini slabe. O stație spațială, veche de mai multe decenii, aleasă din catalogul economic. De concepție Corelliană, era aproape sigur. Avea acea eleganță deosebită. Acea nepăsare nesăbuită față de convenții şi tipare. Nu era niciun corp planetar la vedere; stația spațială atârna solitară pe un fundal de negru fără relief.

— Ei bine, spuse Organa după o expirație lungă şi lentă. Asta ar explica de ce computerul de navigație nu a recunoscut coordonatele. Aruncă o privire în lateral. Încă mai ai un presentiment rău?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Oh, da.

— Deci, poate că nu e o idee prea bună să activăm baliza de urmărire.

— Poate că nu, fu de acord. Vă sugerez să alunecăm înăuntru, domnule Senator. Fără sirene şi alarme. Fără nicio identitate. O abordare plăcută, discretă şi tăcută.

— Uh-huh. Organa făcu o grimasă. În regulă. Va fi ca şi cum aş încerca să alunec cu o cărămidă, dar voi face tot ce pot. Şi ai o pătură mare şi frumoasă sub care ne putem ascunde în timp ce facem asta? Vor avea camere de supraveghere

externe, poți fi sigur de asta.

Obi-Wan închise ochii, simțind cum conştiința Forței sale zumzăie şi vibrează de alarmă.

— Dacă au, am o bănuială urâtă că nu mai funcționează, murmură el. Domnule Senator, am o puternică suspiciune că zburăm spre haos.

— Nu zburăm, spuse Organa, dându-şi ochii peste cap. Planăm. Ca o cărămidă. Ține-te bine. Îi dăm drumul.

Opri toate funcțiile nefolositoare ale navei, cu degetele dansând pe consola de comandă, apoi tăie motorul subluminic util. Zgomotul subliminal al motorului tăcu, lăsând în urma lui un fel ciudat de gol. Luminile cabinei de pilotaj se diminuară până aproape de întuneric. Simțind inerția navei, cum plutea leneşă prin vid spre stația spațială ponosită, Obi-Wan se deplasă puțin în lateral şi se sprijini de cel mai apropiat perete. *Ca o cărămidă, într-adevăr. Fie ca Forța să fie cu noi.*

În strălucirea verzuie şi încețoşată a consolei cârmei, fața lui Organa era sumbră şi încruntată, cu maxilarul încleştat în fața efortului de a se lupta cu nava avariată în mod deliberat. Degetele sale erau încordate pe comenzile cârmei, luptându-se să mențină cursul corect, luptându-se să împiedice coliziunea cu stația spațială. Obi-Wan, privindu-l, fu pregătit să-i recunoască îndemânarea. Până la urmă, Senatorul nu era un lăudăros; era, de fapt, un pilot excelent.

Dar chiar şi cei mai buni piloți pot avea nevoie uneori de o mână de ajutor.

Afundându-se în Forță, adună puterea nemăsurată a acesteia. Simți cum îl umple lumina, scânteind în sângele său. Odată ce fu extrem de concentrat, conştient de sine şi de locul său în univers, conştient de Organa, de duetul pe care îl cântau în gloria vie a Forței, îşi extinse simțurile şi controlul. Le înfăşură în jurul navei, a *cărămizii* care aluneca, şi o prinse într-un cocon de energie pură din partea luminii. Imediat, inerția leneşă a navei se atenuă. Deveni maleabilă. Fără fricțiune, şi opacă pentru orice ochi indiscreți care ar putea privi, nava pluti spre țintă – stația spațială.

— Ce naiba?

Speriat, Organa aproape scăpă comenzile cârmei. Obi-Wan simți că zâmbeşte.

— Relaxați-vă, domnule Senator. Nu trebuie să vă faceți griji.

— Uşor de spus pentru tine, mormăi Organa. Ce faci?

— Gândeşte-te la mine ca la copilotul tău, răspunse el. Şi fii calm.

Plutind în interiorul său, pătruns de Forță, sursa oricărei mângâieri şi bucurii, aplică şi mai mult control prin *pielea şi oasele* navei, exercitându-şi voința asupra maşinii. Aceasta îi răspunse, fiind o parte a corpului său, la fel de receptivă ca mâna sa, iar prin intermediul Forței deveni ca propria sa extensie. Ochii îi arătară stația spațială, umplând rapid fereastra.

Precum un rechin sub apa adâncă, neliniştea îşi mişcă coada. Îmbibat în seninătate, cu o concentrare absolută, lăsă întunericul să curgă prin el ca apa printr-o sită. Da, era un pericol. Îl va întâlni la momentul potrivit. Dar acum se afla în lumina Forței şi va rămâne acolo până când îşi va îndeplini sarcina.

— Spre stânga, spuse Organa, schimbând controlul cârmei. Avem un inel de andocare liber.

Aprobă din cap, visător.

— Îl văd, domnule Senator.

— Încă venim prea repede.

— Ştiu.

Inspiră adânc, simțind cum îi creşte puterea în sânge. Expiră, cu putere,

imprimându-şi voința asupra navei, strângând Forța în jurul carcasei ei robuste. Nava pierdu şi mai mult elan. Alunecă mai încet. Şi mai încet. Încetini şi mai mult. Abia se mişca. Şi în timp ce încetinea nava, Organa cânta la comenzile cârmei ca un maestru muzician, determinând-o să facă *piruete* ca o dansatoare pe o scenă de operă. Nava andocă la stația spațială, dulce ca un sărut de vară.

Organa scoase un oftat zgomotos şi se dădu în spate.

— Asta da, a fost ceva… A fost… a fost…

— A fost Forța, domnule Senator, spuse Obi-Wan şi se eliberă din îmbrățişarea ei sublimă.

Simți o zdruncinătură îngrozitoare în timp ce se despărțeau. Fu copleşit, doar pentru o clipă, de un sentiment îngrozitor de pierdere. Şi chiar dacă lumina strălucitoare i se scurgea din sânge, simțea acel bici rece al presimțirii, revenind.

Organa porni rețeaua de senzori şi rulă un scaner peste stația spațială.

— La naiba, zise el, privind în jur. Are un fel de scut. Nu pot să citesc prin el.

Obi-Wan îşi atinse cu vârful degetelor sabia de lumină, stăpânindu-şi instinctele.

— Eu pot, spuse el, cu tristețe. Domnule Senator, sunteți sigur că vreți să faceți asta? Sunteți competent să o faceți? Răspundeți-mi sincer. Suntem în pragul unui abis.

În loc să dea un răspuns de bravadă, Organa îl privi. Chiar şi după aproape cinci zile petrecute în această navă înghesuită, bărbatul era îngrijit şi ordonat, impecabil prezentat, un politician conştient de sine, de la capul îngrijit până la cizmele lustruite. Dar ochii lui erau nesiguri. În umbra lor, se ascundea frica. Şi apoi aprobă din cap.

— Da, Maestre Kenobi. Sunt sigur şi sunt competent. Trebuie să fac asta. Ştiu că probabil pare o nebunie, dar acolo sunt oamenii mei.

Obi-Wan îşi mută privirea, lăsând-o să se odihnească pe stația spațială.

L-aş putea lăsa să cadă în somn fără să pun un deget pe el. Ar trebui să o fac. Omul ăsta e un civil. E treaba mea să-l protejez pe el şi pe oamenii cu care am venit să ne întâlnim.

Organa îşi desfăcu garda tocului şi eliberă blasterul de pe şold.

— Maestre Kenobi, pierdem timpul.

Da. Îl pierdeau. Pierdeau timpul şi contactul. *Aceia sunt oamenii mei acolo.*

— Atunci vino, domnule Senator, spuse el, şi îşi eliberă sabia. Să mergem să-ți salvăm oamenii, dacă putem.

Capitolul 15

De cealaltă parte a uşii inelului de andocare se aflau trei cadavre. Toţi bărbaţi.

Bail înghiţi un amestec greţos de uşurare şi furie văzându-i. Deci contactul său ar putea fi încă în viaţă, chiar dacă trei dintre colegii ei fuseseră măcelăriţi. Dacă aceşti oameni erau colegii ei, desigur. Puteau fi intruşi, doborâţi de apărătorii staţiei spaţiale. Ceva zumzăi lângă el. Cu blasterul în mână, se întoarse, cu nervii întinşi la maxim, ca să vadă că Kenobi îşi aprinsese sabia. Jediul o ţinea în faţa lui, uşor înclinată pe lângă corp, lumina ei albastră electrică, curată şi letală în iluminarea slabă a micului spaţiu al docului, cu pereţii de metal nituit şi tavanul decolorat. Uşa de acces în staţia spaţială propriu-zisă era parţial deschisă, iar coridorul de dincolo de ea era colorat într-un portocaliu roşiatic murdar. *Iluminare de urgenţă?*

Posibil. Aceasta era cu siguranţă o urgenţă.

Kenobi căzu în poziţie ghemuită şi verifică pulsul celor căzuţi.

— Au murit, spuse el, ridicându-se din nou fără probleme în picioare.

Ar fi fost şocant dacă nu ar fi fost aşa; fiecare bărbat avea o gaură urâtă, umedă de sânge, arsă în piept. Trei pistoale blaster erau aruncate în jurul lor pe podeaua metalică îndoită. Kenobi îşi înfipse sabia prin ele în trei mişcări rapide şi metodice. Metalul topit al pistoalelor băltea şi curgea; aerul se îngroşase cu o duhoare arzătoare.

Bail se încruntă.

— Ah… nu puteam să le folosim?

— Poate, spuse Kenobi, ridicând din umeri. Dar la fel ar putea face şi cei care i-au ucis pe aceşti oameni – şi încă nu ştim de partea cui sunt.

Adevărat. Acut conştient de sudoarea care i se scurgea pe şira spinării, pe faţă, în ochi, conştient de faptul că inima îi bătea cu putere în coaste, Bail aprobă din cap.

— Destul de corect.

Cu picioarele moi în cizmele lui suple de piele, Kenobi trecu spre uşa pe jumătate deschisă şi îşi aplecă capul, ascultând. Sau poate *simţind*. În orice caz, ceva Jedi. Arăta neliniştitor de îndepărtat, cu sabia aruncând pe faţa lui reflexii albastre ciudate. Bail fu brusc conştient de propria-i uimire persistentă.

A făcut o navă stelară să plutească cu ajutorul Forţei. O întreagă navă stelară. Şi nici măcar nu a transpirat. Nu mă aşteptam la asta. Nu e ceva ce vezi în fiecare zi.

— Domnule Senator, spuse Kenobi, aruncând o privire în sus. Coridorul este liber. Sunteţi pregătit?

Era pregătit? Ei bine, ştia că era în stare să se descurce cu un blaster. Exersarea regulată în poligonul de tragere de pe Coruscant îl asigura că era – aşa cum spuneau experţii – un trăgător de excepţie. Şi, bineînţeles, fiind urmaşul Casei sale, de tânăr fusese învăţat anumite tehnici şi tactici de autoapărare. Dar galaxia era un loc diferit acum. Aşa că, deoarece credea că trebuia să fie pregătit, indiferent cât de îndepărtată părea şansa unui pericol, pentru că văzuse cât de la limită scăpase Padme de la moarte pe Coruscant – şi pentru că ştia că venirea războiului schimba totul, fie că voia sau nu schimbarea – îşi făcuse un ţel din a fi instruit mai departe de către experţi în afacerea murdară a unei auto-apărări agresive. Îl

instruiseră bine. Era într-adevăr… competent. Dar nu trăsese niciodată în viața lui în vreo ființă gânditoare. Niciodată nu încercase să ucidă pe cineva. Niciodată nu încercase cineva să îl omoare. Iar acum se confrunta cu probabilitatea de a avea ambele experiențe – poate în următoarele câteva minute. Ca dovadă, în spatele lui erau trei bărbați morți pe podea. Bărbați care mai împuşcaseră alți bărbați. Oameni care, cel mai probabil, uciseseră, de multe ori.

Am crezut că sunt pregătit. S-ar putea să mă înşel în privința asta.

Dar nu-şi putea permite acum îndoieli şi să se răzgândească. Undeva, în această stație spațială veche şi şubredă, se afla o femeie care îşi riscase viața pentru a-l ajuta. Nu avea de gând să o dezamăgească atunci când avea nevoie de ajutorul lui. Când viața ei ar putea depinde de Senatorul Organa.

Kenobi îi aştepta răspunsul. El aprobă din cap, cu gura uscată.

— Deschide drumul, Maestre Jedi.

— Rămâi aproape în spatele meu, spuse Kenobi. Fruntea îi era încrețită, iar ochii îi erau întunecați de gânduri furioase. Dacă îți spun să faci ceva, trebuie să o faci, fără ezitare. Nu este momentul să te mândreşti sau să te dai mare.

Bail deschise gura să spună ceva tăios – apoi îşi înghiți în grabă cuvintele.

Nu fi prost, Organa. E general în Marea Armată a Republicii. A văzut mai multe lupte pe viață şi pe moarte în trei luni decât vei vedea tu întreaga viață. Chiar aici, chiar acum, el te întrece în toate privințele.

— Am înțeles, Maestre Kenobi. Îți voi urma exemplul.

Kenobi aprobă din cap, o mică parte din tensiunea de pe chipul său scăzând.

— Bine.

Şi intrară în coridorul de acces tăcut şi slab luminat, păşind uşor şi respirând încet. Bail simți cum i se ridică părul pe ceafă. Pe podeaua metalică era o dâră stacojie care îi conducea spre capătul îndepărtat al coridorului, unde o altă uşă, închisă de data aceasta, le bloca înaintarea. Sânge. Mergea prin sânge. În timp ce îl urma pe Kenobi, care părea să nu țină cont de acele dâre şi pete roşii, Bail îşi simți degetele strângându-se pe blaster.

Aş putea muri în curând. Ăsta ar putea fi ultimul lucru pe care îl voi face vreodată…

— Controlează-ți gândurile, controlează-ți sentimentele, domnule Senator, spuse Kenobi, fără să se întoarcă, cu glas tăios. Concentrează-te pe moment. Nu-ți lăsa mintea să rătăcească.

Aşa îi vorbi Maestrul Jedi ucenicului său de ocazie transpirat, cu inima bubuind. Bail clipi din greu, pentru a-şi limpezi vederea, şi făcu ceea ce i se spusese atât de dur. Ajunseră la capătul coridorului. Uşa care îi izola de interiorul stației spațiale era din metal masiv, fără niciun hublou disponibil pentru a putea vedea în ce se bagă. Dar se pare că Kenobi nu avea nevoie de hublou; apăsându-şi palma stângă pe uşă, închise ochii şi… dispăru. Nu fizic, bineînțeles, ci mental. La fel cum făcuse şi în cabina de pilotaj a navei, fața i se înmuie în cea mai extraordinară expresie de seninătate… cu indicii de voință de fier sub ea.

Coridorul de acces continuă să fie sinistru de tăcut. Uşa trebuia să fie izolată fonic. Orice s-ar putea întâmpla dincolo de ea. Era atât de greu să aştepte să vorbească Kenobi, să împărtăşească ceea ce afla prin intermediul Forței sale misterioase. Să fie răbdător, ca un Padawan, şi să facă ceea ce i se spunea.

Kenobi expiră şi se întoarse la momentul respectiv. Degetele lui se încolăciră în jurul mânerului uşii. Era lipicios de sânge. Apoi se întoarse, cu toată seninătatea

arzând acum, iar în ochii lui nu se citea decât o determinare implacabilă.

— Vom intra în forță, domnule Senator. Pregătiți-vă. Acum.

Kenobi deschise uşa, iar ei săriră în haosul sângeros şi violent al morții.

Nu am timp să gândesc, să simt, să mă tem. Era timp doar pentru a reacționa, aşa cum îl instruiseră experții. Privirea lui cuprinzătoare mătură camera din fața lui, căutând inamicii, căutând acoperire, căutând să deosebească prietenul de duşman. Fulgerele de blaster urlau prin haos, părând să se tragă din toate direcțiile. Acesta era un fel de centru de comandă, cu console şi birouri şi scaune şi echipamente, panouri de comunicații, o stație de arme, patru bănci de monitoare, rafturi de piese de schimb împrăştiate pe podea. Aerul mirosea a descărcări de arme energetice, fiind încărcat de fum acru de la cablurile şi echipamentele în flăcări. Ici şi colo pâlpâiau flăcări mici şi lacome. Văzu trei droizi de atac protejați de scuturi grele, scunzi şi mortali, cu focul necruțător care se revărsa din brațele lor cu armament extinse. Trei oameni de sex masculin, aparent aliații lor, se ghemuiau în spatele unui adăpost şi trăgeau cu blasterele lor ostentative fără oprire. Era imposibil de spus cine erau, ce societăți îi generaseră. Alți doi bărbați erau prăbuşiți morți pe podea. Nu avea cum să le spună nici originea, nici de partea cui luptaseră.

În timp ce Bail se arunca oblic spre un birou răsturnat, o acoperire suficient de bună, cu blasterul întins, cu degetul încordat pe trăgaci, trăgând în droizii de atac, văzu o femeie care răspundea la foc din spatele unuia dintre cele patru bancuri de monitoare, ieşind de după acoperire pentru a-şi spori şansele de a lovi. Avea un fizic de atletă, fiind îmbrăcată într-un combinezon elegant gri închis, cu părul blond strâns la spate într-o împletitură lungă. Totul la ea sugera determinare şi curaj. Îşi întoarse capul şi îl văzu. Un zâmbet strâmb, furios, uşurat şi sălbatic, îi străfulgeră pe fața puternică, ca de uliu, iar ea îi rosti numele *Organa*, vocea ei pierzându-se în zgomotul general. Apoi, rămânând în spatele adăpostului ei, scoase un comunicator dintr-un buzunar şi îl flutură spre el. Un semnal. Un gest pentru a-i spune că ea era într-adevăr misterioasa lui binefăcătoare. Dar înainte ca el să poată striga către ea, să o întrebe cum o cheamă, comunicatorul fu aruncat şi ea se ascunse în spatele monitoarelor în timp ce o nouă ploaie de focuri de blaster încerca să o anihileze.

Cu ochii înflăcărați şi cu urechile țiuind – zgomotul din spațiul închis era chinuitor, tremurându-i până în oase – Bail se înecă cu fumul împuțit şi se uită după Kenobi. Îl găsi imediat şi, în schimb, aproape că se înecă cu un strigăt. *Prostule, nebunule, ce naiba faci?*

Kenobi făcuse din el însuşi o țintă deliberată, stând neadăpostit între uşă şi cea mai apropiată aripă a panoului de console de comandă, atrăgând cu bună ştiință focul a doi dintre droizi şi a tuturor celor trei bărbați. Sabia lui era o pată albastră, biciuind atât de repede, deviind barajul de lovituri de blaster în podea, în tavan, înapoi spre droizi şi spre bărbați, ofensiva lui defensivă părând fără efort, fața lui din profil fiind o mască de concentrare severă. Fără teamă. Fără îndoială. Având, în schimb, o încredere supremă. Curbându-şi buzele în cea mai mică urmă de zâmbet.

Amețit, Bail clătină din cap. *Îi place asta. Se bucură? Chiar este nebun.*

Dar, nebun sau nu, Kenobi era de asemenea genial. Atacatorii se scufundaseră pentru a se adăposti mai bine, iar droizii de atac începuseră să cedeze teren în fața lui. Cel din stânga se mişca încet, neregulat, scutul său părând să cedeze. Buzele lui Kenobi se despărțiră într-un zâmbet feroce şi îşi concentră devierile asupra maşinăriei mai slabe. Riscând şi mai mult, dar nu părea să observe, sau să-i pese.

Neştiind dacă Kenobi avea nevoie de ajutor, incapabil să nu facă nimic, Bail îşi

îndreptă blasterul spre acelaşi droid vulnerabil şi începu să tragă. Scutul droidului deveni stacojiu, apoi se prăbuşi într-un vuiet muribund de energie eşuată. O jumătate de secundă mai târziu, droidul explodă într-o deflagrație albă de fragmente de metal şi flăcări. Îl văzu pe Kenobi sărind pe verticală, cu sabia încă învârtindu-se, scăpând de explozie chiar în timp ce celălalt droid îşi mărea ferocitatea atacului împotriva lui, iar doi dintre bărbați i se alăturară într-un nou atac.

— Organa, în spatele tău!

Era femeia blondă, contactul său, care refuzase să-i spună numele.

Lăsându-l pe Kenobi în voia uimitoarei sale săbii Jedi, Bail se întoarse pentru a vedea încă un droid şi alți doi bărbați care îşi croiau drum în centrul de control al stației spațiale de pe o uşă pe care nu o observase în cel mai îndepărtat şi parțial ascuns perete.

La naiba. Oricine ar fi aceşti atacatori, au venit ca o mică armată. Instinctul, antrenamentul şi determinarea disperată de a supraviețui îl înghițiră atunci de viu. Grăbindu-se să găsească un adăpost nou, conştient cu pielea ca de găină că acum avea duşmani înarmați în spatele şi în fața lui şi poate chiar şi în ambele părți, îşi aminti ceva ce îi spusese unul dintre instructorii săi militari: *Noi putem face şi chiar facem aceste scenarii să fie autentice, domnule Senator, dar nimic nu poate înlocui o luptă reală cu focuri de armă.* Căpitanul Varo nu exagerase în niciun fel.

Gâfâind, simțindu-se lovit şi învinețit şi bizar de deconectat în timp ce totul se accelera şi încetinea în acelaşi timp, deformându-se fantastic în jurul lui, Bail goli acumulatorul de energie al blasterului împotriva inamicului, îl înlocui cu unul nou de la centură, cu degetele tremurânde, dar rapide, şi continuă să-şi apere propria viață şi pe cea a anonimului său binefăcător. Nu mai vedea pe nimeni altcineva luptând alături de ea, ceea ce însemna că ori era singură pe această stație... ori toți colegii pe care îi avusese erau morți.

Aerul era atât de dens de fum încât era greu de văzut şi chiar mai greu de respirat. Simțea cum i se strâng plămânii, cum i se agită stomacul, simțea gustul a ceva urât şi amar pe limbă, simțea cum îi agresează mucoasa gurii. Probabil că era toxic, probabil că fiecare gură de aer, fiecare înghițitură, îl otrăvea. Dar nu avea timp să se îngrijoreze de asta. Nu putea să se îngrijoreze nici de arsurile usturătoare de pe mâini şi față, sau de tăieturile subțiri ca briciul - care treceau prin cămaşă şi pantaloni şi îi pătrundeau în carne – de la aşchiile de metal desprinse din consolele, podeaua şi pereții stației spațiale de către barajul nesfârşit de rafale de blaster.

Nu putea să se gândească la cei trei oameni care căzuseră în fața armei sale. Datorită expertizei lui. Senatorul Organa era într-adevăr un trăgător de elită.

Prin fumul învolburat, îl zări pe Kenobi, o pată de mişcare şi o strălucire de sabie de lumină, în timp ce sărea şi se învârtea prin centrul de comandă aglomerat. Erau atât de multe pericole în locul ăsta, atât de multe şanse de a calcula greşit... şi de a muri. Dar Jediul nu greşi deloc. Dacă ceva îi stătea în cale, îl împingea cu Forța pentru a-l îndepărta sau îl sărea într-o mişcare neclară, neliniştitor de conştient de fiecare potențial obstacol. Mai doborî încă doi dintre droizii de atac. Şi cel puțin un bărbat. Câți mai rămăseseră? Nu ştia, nu putea să numere, era beat criță de adrenalină, amorțit de tot zgomotul. Îi răsuna capul. De cât timp se aflau aici? Parcă erau zile întregi. Ca nişte clipe. De parcă toată viața lui fusese trăită în război.

Îndreptă blasterul spre un alt droid de atac, apăsă pe trăgaci, şi arma zumzăi, cu încărcătorul gol: *Termină-l, termină-l.* Scutul droidului era avariat, oscilând în timp ce se îndrepta spre el şi spre femeia blondă, iar el mai avea doar un singur

acumulator de energie. Ea încă trăgea, având arma funcțională. Epuizat, pe jumătate orbit de sudoare şi de fum, scoase cu greu acumulatorul mort, se chinui să-l bage pe cel nou. *Încărcătorul s-a blocat, s-a blocat, nu se poate întâmpla asta, nu, nu, nu. Haide, haide...* Introduse încârcătorul, simți cum energia îi trece prin blaster, se întoarse şi îl ridică pentru a trage, în timp ce unul dintre droizii de atac rămaşi lansa o nouă salvă de furie. Văzu cum marginea unei console fu distrusă. Auzi un țipăt îngrozitor. Îl văzu pe Kenobi întorcându-se în sus şi peste consolă, deviind proiectilele blaster ale droidului înapoi asupra lui însuşi şi spre omul inamic de lângă el, ținându-l pe om imobilizat şi inofensiv. O mişcare inteligentă. Şi apoi veni un țipăt ascuțit când ultimul proiectil energetic deviat îşi găsi ținta. Şi mai bine. Cea mai bună veste dintre toate, droidul de atac funcțional încetase să mai tragă. Cel puțin unul dintre proiectilele deviate reuşise să lovească. Aterizând uşor în spatele droidului cu scutul slăbit, Kenobi îşi înfipse sabia prin apărarea acestuia, străpungând nodul central de control. Ucigându-l... dacă o maşină putea fi ucisă.

O tăcere ciudată se aşternu atunci, întreruptă doar de sunetul unei femei în agonie, cu atât mai teribil cu cât se lupta să tacă. Kenobi, care părea obosit acum – *cine ar fi crezut că e posibil aşa ceva?* – se întoarse din nou, cu sabia ridicată.

— S-a terminat, spuse el, uitându-se prin fumul care plutea. Oricine ai fi. Eşti ultimul om rămas şi nu mă poți învinge. Şi nici droidul de atac de lângă tine. Amândoi ştim că este terminat. Lăsați armele şi vă promit că nu veți fi răniți. Nu trebuie să muriți aici. Au fost destule morți.

Ultimul om rămas nu spuse nimic. Bail ridică capul cu prudență şi îl zări pe duşmanul lor supraviețuitor, de cealaltă parte a consolei de comunicații carbonizate şi distruse. Rănit şi furios, îşi strângea umărul ars cu o mână însângerată. El însuşi era disperat să ajungă la contactul său rănit, dar nu îndrăznea să se mişte. Rănit sau nu, inamicul era în continuare înarmat şi probabil că ar fi tras.

— Nu fi prost, omule, zise Kenobi, în vocea lui fiind o urmă de stres. Era strălucit, dar era om, şi suportase cea mai mare parte a acestei bătălii. Opreşte-te.

Bail văzu că bărbatul se foia. Văzu blasterul coborând încet şi îl auzi spunând:

— În regulă. În regulă. Mă pred...

Droidul de lângă el deschise focul... în mod clar nu era atât de terminat pe cât sperau. Trei rafale rapide şi bărbatul care tocmai se preda fu mort. Şi apoi, când Obi-Wan sări spre el, droidul explodă într-un nor de flăcări. Saltul îl purtă peste schijele în flăcări, lăsându-l pârlit şi fumegând şi, pentru prima dată, dezechilibrat.

Aterizează cu stângăcie, cu sabia dezactivându-se în timp ce se împiedica de un banc de monitoare parțial distrus. Bail se ridică în picioare, tuşind.

— Maestre Kenobi, sunteți bine?

Jediul se reechilibră şi se întoarse. Fața îi era plină de transpirație şi fum.

— Da. Eşti nevătămat?

Organa aprobă din cap, chiar dacă o sută de dureri mici şi mai puțin mici îi cereau toată atenția.

— Sunt bine. Dar contactul meu...

— Fă tot ce poți pentru ea, spuse Kenobi, reaprinzându-şi sabia. În timp ce eu mă asigur că nu ne mai aşteaptă surprize în altă parte pe această stație.

În timp ce Kenobi părăsea centrul de comandă al stației, Bail îşi croi drum printre resturile în flăcări spre femeia pe care venise de atât de departe pentru a o întâlni. Ea zăcea pe spate, cu fața tăiată sângerând încet, cu respirația superficială şi dificilă, cu o ceață amenințătoare care-i aluneca peste ochi. Uşurarea ei când îl văzu

fu palpabilă, şi îi strânse gâtul. Îşi făcuse griji pentru el? *Oh, nu.*

— Organa, şopti ea, cu vocea bolborosind.

Era sunetul înecului, când totul în jur era uscat. Costumul ei gri închis era sfâşiat şi îmbibat în sânge, cu răni îngrozitoare în piept, pe burtă, cu braţul drept dezbrăcat de carne aproape până la os. Îngenunchind, lăsându-şi blasterul deoparte, el îi luă mâna nevătămată în mâna lui şi o ţinu, uşor.

— Da. Acum vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Alinta, spuse ea, apoi îşi strânse dinţii pe buza inferioară în timp ce un spasm de durere o zguduia din cap până în picioare.

— Ce s-a întâmplat aici, Alinta? spuse el, aplecându-se puţin mai aproape. Cine te-a atacat? Şi de ce? Are vreo legătură cu Sithul?

— Nu, spuse ea, cuvântul fiind aproape un geamăt. O altă… misiune. O trădare. Piraţii Kalarba. Au venit atât de repede. Echipamentul de bruiaj, ne-a luat… prin surprindere. Nu am avut timp să te avertizez. Lacrimile îi umplură ochii sticloşi. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

El îi apăsă mâna pe buzele ei.

— Nu spune asta, Alinta. Să nu îndrăzneşti. După tot ce-ţi datorez? După tot ce ai făcut pentru Alderaan? Pentru Republică?

Ea îşi roti capul pe podeaua metalică zgâriată de sub ea.

— Nu suficient, spus ea, cu vocea stinsă. Atât de multe… mai sunt de făcut. Şi acum… şi acum…

— Alinta, spuse el, şi îşi strânse degetele în jurul degetelor ei. Să nu gândeşti aşa. Trebuie să rezişti.

Buzele ei se răsuciră într-un zâmbet ca o grimasă.

— Nu pot, Organa. Sunt pe moarte.

— Nu, spuse el, deşi în sinea lui ştia că negarea era inutilă. Te rog. Mai rezistă un pic, încearcă, nu poţi renunţa, nu poţi…

Un sunet din spatele lor îl făcu să se întoarcă. Era Kenobi, cu sabia dezactivată şi prinsă din nou la centură.

— Ei bine?

— Niciun alt supravieţuitor, spuse Kenobi încet, în timp ce se lăsa în genunchi.

Alinta se mişcă, un mic sunet de suferinţă scăpându-i de pe buze.

— Niciunul? Sunt toţi morţi? Oamenii mei?

— Mă tem că da, spuse Kenobi, cu o voce blândă. Îmi pare foarte rău.

Bail îşi accentuă strânsoarea pe mâna ei, simţind acum tremurul părerii de rău, dar şi al durerii.

— Maestre Kenobi, ea este Alinta, spuse el, cu o voce nu prea sigură. O *Prietenă a Republicii*. Prietena mea. O prietenă dragă. O poţi ajuta?

Kenobi atinse cu dosul mâinii fruntea Alintei. Privirea i se îndreptă spre interior pentru o clipă, apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău, spuse el din nou. Oricare ar fi talentul meu de vindecare, nu este suficient pentru a-i îngriji rănile.

— Nici măcar nu ai de gând să încerci? Ochii îl usturau… şi nu doar din cauza fumului. Cum poţi să nu încerci, cum poţi să…

— Organa, şopti Alinta. Este în regulă. Privirea ei nefocalizată se îndreptă spre Kenobi. Buzunarul stâng al combinezonului… Cristalul de date… Coordonatele de navigaţie pentru Zigoola.

Kenobi recuperă cristalul de date şi îl strecură într-un buzunar interior al

tunicii sale.

— Mulțumesc, Alinta. Ce-mi poți spune despre planetă?

Bail se holba la el. *Ce? Ce e în neregulă cu omul ăsta? Femeia e pe moarte, iar el o interoghează?* Simți un val de furie, atât de fierbinte încât îi curăță trupul de durerile nesemnificative.

— Maestre Kenobi…

Jedi îl pironi cu o privire.

— Sunt întrebări pe care trebuie să le pun, domnule Senator. Dacă Zigoola este cu adevărat o planetă Sith, am nevoie de toate informațiile pe care le pot obține. Nu ne putem permite să zburăm orbeşte.

— Spațiul Sălbatic, spuse Alinta, cu o voce aproape prea slabă pentru a fi auzită. Se auzi aceeaşi bolborosire îngrozitoare. Zigoola… în Spațiul Sălbatic.

— Ce altceva? spuse Kenobi, şi îşi apăsă mâna pe umărul ei. În mod periculos, răutăcios, aproape scuturând-o. Alinta, ce altceva? De unde ştii că e o planetă Sith? De unde ştii că plănuiesc să-i atace pe Jedi? Ce fel de atac plănuiesc? Ce ar trebui să caut când voi ajunge acolo? Se aplecă din nou mai aproape. Alinta, sunt Sithi pe Zigoola?

Scârbit, Bail o privi pe Alinta cum îşi ridica pleoapele grele.

— Nu. Niciun Sith, zise ea, cu o voce fantomatică. Un templu. Artefacte. Planuri. Locația… pe cristalul de date.

— Planuri? Planuri Sith? ceru Kenobi. Te referi la planurile de a-i ataca pe Jedi?

Fața Alintei era acum lipsită de orice culoare. Sub sângele uscat, buzele ei erau albastre.

— Da.

Kenobi îşi apăsă dosul mâinii pe gură, cu degetele încleştate, cu sprâncenele trase în jos şi strânse.

— Şi de unde ştii toate astea? Ai fost acolo, pe această Zigoola? Ai văzut aceste lucruri cu ochii tăi, Alinta?

— Organa… Bail… Pielea palidă a Alintei părea de ceară. În cel mai ciudat mod, pe măsură ce moartea se apropia, ea părea cumva mai tânără. Nu te-am… mințit… niciodată… pe tine. Ai încredere în mine. Te rog.

— Da, Alinta, spuse el, frecându-i mâna rece. Am încredere în tine. E în regulă.

Ea îşi ridică privirea spre el şi, în timp ce el se holba disperat la fața ei, văzu cum liniile de durere i se relaxau încet din jurul ochilor şi a gurii.

— Stația spațială, spuse ea. Autodistrugere… Protejează… secretele. Promiți?

Din nou, el îi apăsă mâinile pe buze.

— Da. Cum?

Pleoapele ei se închiseră.

— Buzunarul… drept. Cristalul de date. Consola centrală de comunicații. Introduceți şi fugiți.

— O voi face, spuse el. O voi face. Alinta. Alinta?

Dar Alinta dispăruse. Fără să se uite la Kenobi, fără să aibă încredere în ceea ce ar putea spune sau face, recuperă cristalul de date din celălalt buzunar al costumului ei, se ridică în picioare şi se îndreptă spre consola centrală de comunicații, zdrențuită şi zgâriată de blastere.

— Domnule Senator, nu sunt sigur că ar trebui…

— Nu ți-am cerut părerea, Maestre Kenobi, spuse el cu răceală. Tocmai am

făcut o promisiune unei femei pe moarte şi intenționez să mă țin de ea.

— Cu orice preț, spuse Kenobi, în spatele lui. Dar mai întâi ar trebui să vedem dacă este posibil să contactăm Templul Jedi de aici.

La naiba. Are dreptate.

Aşa că verificară toate consolele până când găsiră matricea comunicații, care era acum o zgură topită de cabluri şi metal, victimă a mai multor lovituri directe de blaster.

Bail se uită la Kenobi.

— Înseamnă că nu, deci. Întorcându-se la consola centrală, care din fericire nu suferise daune fatale, localiză fanta cristalului de date şi introduse cheia de autodistrugere până la jumătate. La trei, şi apoi fugim. Unu-doi-trei.

Împinse cristalul, apoi aşteptă, doar pentru a se asigura că era acceptată comanda de distrugere a stației Alintei. Consola de comunicații se aprinse, cristalul de date pulsă în roşu, iar degete urgente se strânseră cu putere în jurul brațului său.

— Fugi sau mori, domnule Senator, zise Kenobi, cu ochii strălucitori. E alegerea ta – dar alege acum.

Fugiră.

* * *

După ce nava se desprinse de inelul de andocare şi rămase la o distanță sigură, se aşeză în scaunul pilotului şi privi cum se spulberă stația spațială a Alintei, luând cu ea şi nava piratului. Exploziile tăcute, atât de scurte şi strălucitoare pe fondul de catifea a spațiului, aveau ceva insuportabil de melancolic. Un rug funerar ar trebui să dureze mai mult, pentru ca morții să poată fi cinstiți cum se cuvine.

— Îmi pare rău, zise Kenobi, în spatele lui. Dar era rănită fără putință de salvare.

El aprobă din cap.

— Ştiu.

— Şi îmi pare rău că a trebuit să…

— Nu era nevoie, spuse el categoric. Ai ales să o faci. Nu doresc să discutăm despre asta.

Urmă tăcere. Apoi Kenobi suspină.

— A fost prima dată când ai luptat pentru viața ta, domnule Senator? Prima dată când ai ucis?

Trecu o clipă până când avu încredere în el însuşi să răspundă.

— Da.

— Înțeleg.

Şi Kenobi probabil că înțelegea. Şi el avusese o primă dată, fără îndoială cu ani înainte de ziua de azi. Dar nu voia să discute nici despre asta. Singura persoană în fața căreia voia să-şi dezbrace sufletul despre ceea ce făcuse, ceea ce fusese nevoit să facă pe stația spațială a Alintei, era Breha. Şi o va face, în cele din urmă. Pe moment, nici măcar nu o să se gândească la asta. Ce rost avea? Trecutul nu putea fi rescris.

— Există un lucru pe care trebuie să-l discutăm, domnule Senator, spuse Kenobi, atât de politicos. Şi acesta este dacă vom continua sau nu spre Zigoola.

Organa se întoarse în scaunul pilotului.

— De ce nu am face-o? Moartea Alintei nu schimbă nimic, Maestre Kenobi. Avem informațiile pe care ni le-a procurat. Şi chiar dacă nu a murit pentru ele, a

murit din cauza muncii ei. Muncă de pe urma căreia am obținut mari beneficii. Vreau să duc asta până la capăt. Vrei să spui că tu nu vrei?

Kenobi clătină din cap. Dispăruse războinicul zâmbitor care se împotrivise unor droizi de atac terifianți şi piraților asasini. Dispăruse, de asemenea, interogatorul nemilos care îşi închisese inima în fața suferinței unei femei pe moarte. Acest bărbat părea aproape obişnuit... şi obosit până în măduva oaselor.

— Nu eşti de acord cu felul în care i-am vorbit Alintei, spuse el, cu mâinile împreunate frumos în fața lui. Accept asta, domnule Senator. Dar, dezaprobând sau nu, trebuie să vedeți câte întrebări fără răspuns lasă în urmă moartea ei. Tot ceea ce avem pentru a ne ghida este un set de coordonate de navigație şi afirmația ei pe moarte că această amenințare Sith este reală. Găsesc asta... problematic. Zigoola ar putea fi o capcană. Iar a vă conduce într-o capcană nu face parte din mandatul meu.

Bail clătină din cap, simțindu-se la fel de obosit cum părea Kenobi.

— Şi astfel am închis cercul, nu-i aşa? Ne certăm din nou dacă contactul meu poate fi de încredere? Dacă pot fi de încredere că nu te voi ucide pe tine sau pe mine? Maestre Kenobi, am crezut că m-am dovedit cel puțin competent în această privință.

Chiar dacă, distras, îşi lăsase blasterul în urmă, pentru a fi transformat în atomi împrăştiați la întâmplare.

Nu e cel mai bun moment al meu. Cred că e ceva de genul trăieşte şi învață.

— Domnule Senator, v-ați achitat bine, spuse Kenobi, cu grijă. Dar puteați la fel de bine să fi fost ucis.

— Şi tu ai fi putut. La fel ar putea oricare dintre noi în aceste vremuri de război. Se lăsă pe spate în scaunul pilotului, încruntat. Să-ți uşurez situația, Maestre Kenobi? Să-ți ordon, în calitatea mea de Senator al Republicii Galactice, să mă însoțeşti la Zigoola?

Buzele lui Kenobi se strânseră şi îşi încrucişă brațele.

— Nu te-aş sfătui să faci asta.

Se priveau unul pe celălalt, amândoi răniți şi obosiți. Şi apoi Bail suspină.

— Trebuie să plecăm, Maestre Kenobi. Ştii că trebuie. Niciunul dintre noi nu va mai dormi o noapte întreagă dacă nu descoperim adevărul despre Sith.

După o tăcere lungă, Kenobi aprobă din cap. Atât de reticent.

— Foarte bine, domnule Senator. Vom pleca.

— Bine, spuse el. Atunci dă-mi cristalul de date şi să ne continuăm drumul.

Capitolul 16

Spațiul Sălbatic.

Numai expresia fantezistă era suficientă pentru a da de gândit. Îndemnând la mister, la aventură, la marele necunoscut neîmblânzit, era un termen care aprindea şi cea mai plictisitoare imaginație. Însemna spațiu dincolo de limitele sigurului, ale previzibilului. Acolo unde se ascundeau pericole nemaivăzute până atunci de ochii lumii, pândindu-i pe cei nebuni şi neavizați. Marele gol. Groaza nimicului. Unde o planetă Sith numită Zigoola se ascundea de secole.

În timp ce privea prin fereastră la alteritatea hiperspațiului, Bail se trezi întrebându-se, în ciuda protestelor sale îndrăznețe de angajament față de misiune: *Fac ceea ce trebuie?* Pentru că dacă această întreprindere nebună eşua – dacă murea – ar fi lăsat în urmă o mizerie nenorocită pe care Breha ar fi trebuit să o curețe. Dar soția lui ar spune că nu avea de ales. Că merita orice risc pentru a-i ajuta pe Jedi.

Chiar şi atunci când Jedii sunt convinşi că nu au nevoie de ajutor?

Da, ar spune ea. *Pentru că un prieten nu lasă un alt prieten să-l îndepărteze*. Ceea ce suna bine în teorie. Singura problemă era faptul că el şi Obi-Wan Kenobi nu erau prieteni – o stare de lucruri care nu părea să se schimbe prea curând. Lucru pe care, spre surprinderea lui, se trezi că îl regretă. Pentru că, în ciuda comportamentului său Jedi enervant şi a acelei unde surprinzătoare de cruzime, atât de neaşteptată şi de fățişă, Kenobi era un om admirabil. Şi o companie remarcabil de bună, când nu făcea legea… sau nu-şi etala abilitățile Jedi. Când era relaxat, fără să fie un Jedi, Kenobi era inteligent, perspicace şi poseda un spirit sec şi viclean.

Şi cel mai bun lucru este că nu am nimic din ceea ce îşi doreşte. Cât de des întâlnesc pe cineva care să nu vrea nimic de la mine?

Rareori. Zilele Senatorului Organa erau pline de persoane cărora le păsa doar de poziția sa, de influența sa. Îi flatau, se înclinau, implorau. Cei care nu-l cunoşteau bine sau nu fuseseră suficient de atenți la ştiri încercau chiar să mituiască – spre regretul lor. Dar Kenobi era opusul. Omul era indiferent la trecutul familiei, la puterea politică, la influența socială. Se dovedea a fi o experiență… salutară.

Ca urmaş al unei case vechi şi nobile, privilegiul fusese al său din momentul în care se născuse. Şi, deşi nu fusese niciodată răsfățat, nu era atât de amăgit încât să nu-şi poată recunoaşte avantajele. O casă magnifică. Părinți iubitori. Asistenți personali cu devotament servil. Oameni, nu droizi. Da, fusese învățat din leagăn că astfel de avantaje necesitau servicii în schimb, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu-i fusese foame nicio zi din viața lui. Era un prinț. *Prințul de Alderaan*. Un membru cu sânge albastru al celui mai exclusivist club: clasa conducătoare. Dacă nu ar fi fost frumos, nu şi-ar fi dat seama niciodată. Toată lumea i-ar fi spus că este.

Toată lumea în afară de Obi-Wan Kenobi. Mă îndoiesc că a spus o singură minciună măgulitoare în toată viața lui.

Bine, părerea deloc măgulitoare a lui Kenobi despre politicieni era iritantă. Dar, având în vedere observațiile acerbe despre alți Senatori pe care le schimbase adesea cu Padme nu putea spune că omul se înşela în totalitate. *Se înşeală în privința mea.*

Cronometrul consolei ticăi, afişajul său fiind luminos în lumina blândă. Nouă

ore trecuseră dintr-o călătorie de unsprezece ore. Încă două ore până când ajungeau la Zigoola. Înainte să-i poată dovedi lui Kenobi o dată pentru totdeauna că Alinta fusese ceea ce pretindea. Înainte să poată folosi în mod util ultima ei ofrandă de inteligență, pentru ca ea să se poată odihni cu adevărat în pace.

Îți promit, Alinta. Îi vom învinge pe Sith. Asta va fi cea mai mare moştenire a ta.

În compartimentul de pasageri din spatele lui, Obi-Wan Kenobi țipă.

Şocat, Bail căzu practic de pe scaunul pilotului şi se repezi spre partea din spate a navei. Sigilat în spațiul patului său, Kenobi țipă din nou, agitându-se, cu pumnii şi picioarele izbindu-se de perdeaua rigidă a patului. Bail o desigilă folosind codurile de pilot. Kenobi pe jumătate căzu, pe jumătate se aruncă de pe pat şi ateriză cu fața în jos pe punte. Apoi se răsuci şi începu să se lovească cu degetele pe față, pe piept, pe picioare.

— Luați-i de pe mine! se înecă el. Luați-i de pe mine!

Bail căzu în genunchi, neştiind prea bine ce să facă. După stația spațială, după ce văzuse de ce era capabil Kenobi, era reticent în a mai pune măcar un deget pe el. Mult mai sigur era să adopte o abordare blândă, calmă.

— Nu ai nimic asupra ta, Maestre Kenobi. Nu e nimic acolo.

Kenobi îl ignoră, sau nu îl auzi, sfâşiindu-se pe sine ca un om în chinurile ciumei-delirante Sullustane. Obrajii şi fruntea îi erau însemnate cu urme roşii. Din clipă în clipă avea să-şi scoată sânge.

La naiba cu atenția. Bail apucă încheieturile Jediului şi îl ținu strâns.

— Maestre Kenobi, ascultă! Nu e nimic acolo! Îți jur! Tot nu primi răspuns. Kenobi se răsuci şi se luptă. Opreşte-te, prostule, o să te răneşti!

Şocat, Kenobi se uită fix la el.

— Domnule Senator? Privirea lui se plimbă prin compartimentul pasagerilor, ca şi cum nu-şi putea aminti unde se aflau. Ce s-a întâmplat?

Bail îi dădu drumul şi se retrase, lăsându-i puțin spațiu.

— Tu să-mi spui. Acum o clipă meditai, iar în următoarea urlai cât să trezeşti morții.

— A fost un vis, mormăi Kenobi. O amintire.

Tresărind, se ridică în şezut şi se deplasă pentru a-şi sprijini spatele de patul din spatele lui. Apoi îşi trase genunchii la piept şi îşi înfăşură brațele în jurul lor.

Bail se holbă la el; era un gest deconcertant de vulnerabil. În mod ciudat, în contradicție cu amintirea vie a unui Jedi care putea să deplaseze o navă stelară cu puterea minții sale… şi să iasă nevătămat dintr-o ploaie de focuri de blaster care ar fi măcelărit orice om obişnuit. Şi totuşi, acelaşi Jedi stătea acum aici, pierdut şi nesigur. Cât de departe era de puternicul Jedi.

Se ridică, îşi şterse scamele de pe pantaloni, apoi se retrase în bucătărie şi îi turnă lui Kenobi două degete de coniac Corellian. Se întoarse în compartimentul pasagerilor şi îi întinse paharul.

— Bea, spuse el cu severitate. Şi dacă tu crezi că nu ai nevoie, du-te şi uită-te în oglindă.

Kenobi luă coniacul fără să se certe şi îi aruncă conținutul pe gât. Şi dacă ăsta nu era un indiciu că fusese zdruncinat până în măduva oaselor, ei bine…

— Mulțumesc, spuse el răguşit, dându-i înapoi paharul.

Bail clătină paharul.

— Mai vrei?

— Nu.

Puse paharul în chiuveta minusculă a bucătăriei, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat scaun gol şi se aşeză.

— Ar trebui să fiu îngrijorat? Pentru misiune, vreau să spun.

— Nu, spuse Kenobi. În ciuda coniacului, era încă cenuşiu, iar urmele livide ale degetelor de pe pielea lui nu se ştergeau. Îmi pare rău dacă v-am deranjat, domnule Senator.

— Deci… Îşi sprijini coatele pe masă. Ne îndreptăm spre o planetă pe care se află un templu Sith, care se pare că ar conține artefacte Sith, al căror scop este necunoscut, iar tu ai coşmaruri… şi toate astea sunt doar o coincidență?

— Corect.

Pe naiba.

— Maestre Kenobi, am avut o înțelegere, spuse el cu răceală. Ceea ce ştii tu, ştiu şi eu. Îți aminteşti?

Kenobi îl privi cu ochi răi.

— Îmi amintesc.

— Atunci despre ce a fost visul? Ce ți-ai amintit?

— Nimic relevant. Ceva personal, domnule Senator. Fără legătură cu Zigoola.

— Cum poți fi sigur?

— Pentru că sunt sigur! Kenobi se ridică în picioare, stângaci, fără să aibă uşurința lui obişnuită şi fluidă. A fost visul meu, cred că ştiu ce a însemnat.

— Şi tocmai ăsta ar fi punctul meu de vedere, spuse Bail. Acum vreau să ştiu şi eu. Pentru că amândoi ştim că eşti perfect capabil să măsluiesti adevărul atunci când îți convine.

Bărbia lui Kenobi se ridică, iar ochii îi străluceau de temperament. Avea o culoare furioasă pe față.

— Se referea la un incident din copilăria mea.

— Copilăria ta, repetă el, şi auzi scepticismul. Serios?

— Da, serios, spuse Kenobi. Am avut una.

Ar trebui să renunțe. În realitate, ceea ce visase Kenobi nu era treaba lui. Şi dacă Jediul spunea că nu avea legătură cu această misiune, trebuia să accepte această afirmație. Era, la urma urmei, o chestiune de încredere. *Şi pentru a o obține, trebuie să o arăți.* Dar chiar voia să ştie ce putea să zdruncine atât de tare pe cineva ca Obi-Wan Kenobi. Curiozitatea: păcatul lui cel mai mare.

— Deci, ce s-a întâmplat? zise el, cedând tentației. În copilăria ta improbabilă?

Pentru o lungă clipă de tăcere, Kenobi îl privi. Apoi îşi încrucişă brațele şi se încruntă la punte.

— Aveam treisprezece ani. Aproape paisprezece ani. Eram într-o excursie pe Taanab. O parte din antrenamentul meu de Padawan cu Qui-Gon. Făceam un exercițiu de căutare prin Forță, legat la ochi. Fiind tânăr şi neexperimentat, am subestimat complexitatea lui. Ca urmare, am căzut într-o groapă cu gândaci de foc.

— Gândaci de foc? zise Bail. Credeam că au fost eradicați acum treizeci de ani.

Kenobi îşi ridică privirea.

— Au fost, în zonele populate. Noi eram într-un pustiu din Peninsula Ba-Taanab. Apăru un slab zâmbet ironic. Îşi revenise din nou. Nu are rost o excursie dacă nu întâlneşti obstacole.

Obstacole? Jedii consideră gândacii carnivori ca fiind obstacole? Cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât înțeleg mai puțin. Mă întreb cum ar considera ei un cuib de gundarki? O diversiune amuzantă?

— Trebuie să fi fost... teribil.

— Deloc, spuse Kenobi politicos, a fost amuzant.

Da, aproape ai fost mâncat de viu. Dar nu o spuse. Şi-ar fi dorit acum să-şi fi ținut gura închisă. Nu era de mirare că Kenobi ieşise din transă țipând.

— Uite...

— Din fericire, nu am fost rănit, continuă Kenobi cu vioiciune. Şi, în cele din urmă, incidentul a fost o lecție utilă despre nebunia încrederii excesive.

O lecție utilă. Bail îşi înghiți neîncrederea uimită.

— Ei bine, atâta timp cât călătoria nu a fost o pierdere totală.

Ignorând asta, Kenobi se încruntă din nou.

— Încredere excesivă, murmură el. Apoi, expresia i se ascuți. M-am înşelat. Amintirea e relevantă. Pe scurt, este un avertisment. Unul de care ar fi o neglijență criminală să nu țin cont. Prin faptul că nu vă pot struni încrederea excesivă, domnule Senator. Prin faptul că vă permit să treceți peste judecata mea, vă pun în pericol.

Bail se îndreptă.

— Ce? Cum naiba sunt eu prea încrezător?

— Insistați să mergeți la Zigoola, când nu sunteți echipați corespunzător pentru o astfel de misiune.

— Credeam că ne-am înțeles că sunt mai mult decât capabil să mă descurc singur.

— Împotriva droizilor şi piraților, da, spuse Kenobi, disprețuitor. Dar acum vorbim despre Sith.

— Alinta a spus că nu este niciun Sith pe Zigoola.

— Ştiu ce a spus, domnule Senator. S-ar putea să se fi înşelat. Kenobi clătină din cap ca şi cum s-ar fi confruntat cu un Padawan care învăța foarte greu. Te-ai oprit măcar o clipă să te gândeşti la asta? Înainte de ziua de azi nu ai luptat niciodată pentru viața ta. Nici măcar nu ai fost vreodată în pericol de a o pierde. Cea mai mare înfrângere pe care ai suferit-o vreodată a fost în Senat, nereuşind să treci un amendament legislativ. Şi totuşi crezi că eşti calificat să mă însoțeşti pe o planetă Sith. Tu. Un politician născut în privilegii şi lux. Ce este asta, dacă nu un exces de încredere?

Oh. Bail îşi drese glasul.

— Nu ştiam că mă disprețuieşti atât de mult.

Kenobi păru sincer surprins.

— Nu te disprețuiesc. Spre deosebire de mulți dintre colegii tăi, nu ți-ai exploatat niciodată avantajele moştenite. În măsura în care ai putut, ți-ai folosit puterea politică pentru a îmbunătăți viața a milioane de ființe. Asta este admirabil, domnule Senator.

Nu se putu decide dacă să se simtă insultat sau lăudat.

— Înțeleg.

— Nu, mă tem că nu, spuse Kenobi, fără să poată – sau fără să vrea – să-şi ascundă frustrarea. Pentru că, în afara Senatului, puterea politică este lipsită de sens. Atât de departe de influența Republicii, singura ta valoare constă în ceea ce ar plăti Alderaanul pentru a te răscumpăra!

— Atunci nu am nicio valoare, Maestre Kenobi. Guvernul meu are instrucțiuni stricte de a nu se despărți de niciun credit în schimbul vieții mele.

Din nou, Kenobi fu surprins.

— Serios?

Bail râse, deşi era departe de a fi amuzat.

— Ce, crezi că posibilitatea răpirii nu mi-a trecut niciodată prin minte?

Tăcerea Jediului îi răspunse, elocvent.

— Serios, Maestre Kenobi, spuse el. Trebuie să temperezi această linguşire extravagantă. Se ridică în picioare. Nu neg faptul că am ales câmpul de luptă din Senat şi nu locuri precum Geonosis sau Christophsis. Dar această alegere nu mă face inferior ție. Şi se pare că ai uitat că ne aflăm aici pentru că eu sunt un politician. Eu sunt cel care a aflat de acest complot Sith. Nu tu.

— Da. Dar circumstanțele noastre s-au schimbat semnificativ de atunci, replică Kenobi. Avem informațiile pe care le-am vrut de la contactul tău. Ca să fiu sincer, domnule Senator Organa, nu mai am nevoie de tine. Şi, deşi realizările tale politice pot fi admirabile, această insistență încăpățânată pentru eroisme copilăreşti nu este!

Tăcere. Bail se holba la el, uimit. Nimeni nu-i vorbea în felul acesta. Nimeni. Şi apoi, în timp ce valul de furie creştea, văzu ceva sclipind în ochii lui Kenobi. Înțelegerea apăru imediat.

— Ți-e frică.

Acum fu rândul lui Kenobi să fie uimit.

— Sunt politician, nu cretin, explică el, foarte sec. De asemenea, nu orb. Ce nu-mi spui, Maestre Kenobi? Ai visat Zigoola, precum şi acei gândaci de foc? Ce ți-a arătat Forța de eşti atât de îngrijorat?

Kenobi începu să se plimbe, cu o mână frecându-şi ceafa, degetele frământându-i muşchii. Era un alt memento că, deşi putea fi un Jedi, era şi om.

— Nimic.

Pentru că partea întunecată ascunde totul.

— Şi de aceea îți este frică.

Kenobi îi aruncă o privire tăioasă.

— S-ar putea să întâlnim doar artefacte Sith pe Zigoola, dar acestea ar putea fi la fel de periculoase ca şi Sithul care le-a creat. Buzele i se răsuciră într-un zâmbet subțire şi neamuzat. Dacă sunt… precaut… este pe bună dreptate. Aşa că te îndemn – din nou – să-ți reconsideri poziția. Acum că ştim unde se află Zigoola, te pot duce în siguranță pe Coruscant şi…

Bail clătină din cap.

— Nu avem atâta timp de pierdut. Din câte ştim, acest atac asupra Jedilor este iminent. În plus, dacă Sithii sunt atât de periculoşi pe cât pretinzi, ai fi nebun să nu ai pe cineva cu tine. Chiar şi cineva atât de limitat ca mine. Acum mă întorc în cabina de pilotaj să mai lucrez puțin. Suntem la aproximativ o oră şi jumătate de Zigoola. Te anunț când suntem gata să ieşim din hiperspațiu.

— Domnule Senator, spuse Kenobi.

Cuvântul avea o tentă urâtă, dar, pe lângă frustrarea înfuriată, ochii lui arătau şi un respect reticent.

Ei bine… Asta e ceva, presupun.

Când ajunse la uşa compartimentului, ezită, apoi se întoarse.

— Oh, da. Doar un ultim lucru. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei încerca niciunul dintre trucurile tale Jedi mentale pe mine.

Ochii lui Kenobi se răciră.

— Poftim?

— Te rog. Nu-mi insulta inteligența săracă şi privilegiată. Am acces la unele materiale clasificate. Când este convenabil, sau oportun, Jedii influențează… ființele. Bail îşi lăsă masca urbană şi lustruită să alunece. Îl lăsă pe Kenobi să întrezărească cea mai mică urmă din ceea ce ținea ascuns. Dar îți dau un avertisment corect: încearcă să mă influențezi împotriva voinței mele şi o să-ți arăt ce înseamnă exploatarea privilegiilor.

Kenobi aprobă din cap.

— Bine, domnule Senator.

Nu mai exista niciun respect reticent acum. Erau din nou Jedi.

Om arogant. Jedi nesuferit.

— Deci, am cuvântul tău? insistă el. Fără chestii ciudate?

Kenobi aprobă din cap.

— Îl aveți.

— Mulțumesc, spuse el şi, lăsându-l pe Kenobi să mediteze, să viseze sau să se scufunde în coşmaruri – în nebunie, cui îi păsa –, se întoarse în cabina de pilotaj.

Îşi luă datapadul, accesă dosarele despre ultima dispută Mimbană şi se îngropă în muncă împreună cu temperamentul său iritat.

* * *

Obi-Wan îl privi pe Organa ieşind din compartimentul pasagerilor şi închizând perdeaua despărțitoare în urma lui. Apoi închise ochii şi eliberă o respirație lungă şi lentă. *Politicieni.* Practic, erau întotdeauna o problemă mai mare decât era normal. Iar acesta se dovedea a fi incomod de încăpățânat. Inconfortabil de isteț.

Pentru că îmi este… frică.

Oricât de mult încercase, oricât de adânc meditase, nu putu simți nimic despre Zigoola. Şi ar fi trebuit să fie capabil să o facă. Era unul dintre talentele sale speciale, abilitatea de a simți forma lucrurilor care vor veni. Nu era un dar infailibil – droizii de pe Geonosis îl luaseră complet prin surprindere – dar nu-l dezamăgea prea des. Cu siguranță nu-l dezamăgise pe stația spațială. Atât de aproape de Zigoola ar trebui să poată simți ceva. Dar tot ceea ce obținuse cu meditația sa fusese acel vis anihilant.

I se făcu pielea ca de găină, amintindu-şi: emoția excursiei. Nerăbdarea lui de a-l impresiona pe Qui-Gon. Încrederea lui în sine, că acel exercițiu va fi atât de uşor. În sfârşit, era Padawan: nu se mai punea problema să ajungă în Corpul Agricol. Acum putea să facă orice. Îşi aminti pustiul uscat de pe Taanab sub picioarele lui când alerga. Vântul rece pe fața lui când fusese legat la ochi. Cum îşi lăsase atenția să se abată, imaginându-şi laudele admirative ale lui Qui-Gon. Atât de prost. Şi apoi pământul de sub el prăbuşindu-se. Corpul lui căzând, lovindu-se de pământ. Un val fierbinte de jenă că nu se salvase cu Forța. Urmat rapid de teroare, când gândacii de foc atacară…

Respirând adânc, îşi smulse mintea din trecut. Mai era o oră şi jumătate până când ajungeau la Zigoola. Aproape deloc timp pentru a desluşi misterul. Pentru a se înarma cu ceva, orice, care l-ar putea ajuta să câştige această ultimă bătălie cu Sithul. Simțea cum i se strânge stomacul şi cum i se face din nou pielea de găină, de data asta de teamă. Căutând alinare, apelă la mantra pe care o învățase când era mic, cu mult înainte să devină Padawanul lui Qui-Gon.

Frica duce la furie. Furia duce la ură. Ura duce la suferință. Fereşte-te de partea întunecată, Jedi.

Întorcându-se în spațiul de dormit, se închise în spatele perdelei şi căută claritatea pe care i-o dăduseră meditațiile recente.

Dacă mă voi strădui mai mult, o voi vedea pe Zigoola. Voi vedea ce ne aşteaptă acolo. Trebuie să văd ce ne aşteaptă. Nu putem zbura acolo orbeşte.

Dar, în timp ce aluneca din nou în primul nivel al transei meditative, un fior de durere începu să-i pulseze în tâmple…

* * *

Bipăitul computerului navigațional îl trezi pe Bail din somnul uşor care îl cuprinsese. Încă supărat – deşi Breha i-ar spune probabil îmbufnat – se uită în jur şi strigă. Nu avea chef să facă pe mesagerul umil în fața unui Jedi.

— Am ajuns! Zigoola!

Verifică de două ori indicațiile computerului – bune, cu siguranță spațiu liber – apoi dezactivă hiperpropulsorul, revenind la viteza subluminică. Inima îi bătea cu putere. Palmele îi erau umede. În timp ce hiperspațiul începea să se deformeze şi să se răsucească, cu stelele ieşind din irealitatea sa, auzi paşii lui Kenobi în spatele lui şi se întoarse. Înjurând.

— Ce nai… Kenobi, eşti bolnav?

Fața Jediului era din nou lipsită de sânge, cu o încordare strânsă în jurul ochilor şi a gurii.

— Nu, spuse el scurt. Doar o durere de cap. Nu e nimic.

Fu tentat să-l apuce de umeri şi să-l facă să intre în simțiri.

— Nu este nimic. Arăți de parcă ai fi pe punctul de a vomita. Ai luat vreun calmant?

— Nu, nu am luat. Drogurile, ca şi alcoolul, încețoşează Forța.

— Şi presupun că o depresie o sporeşte?

Kenobi ridică o sprânceană.

— Continuă să țipi la mine, domnule Senator, şi chiar voi vomita. Peste tot prin cabina ta curată. Asta e ceea ce vrei?

Ceea ce vreau este ca tu să încetezi să mai fii Jedi, doar pentru un minut. Recunoaşte că eşti om şi acceptă ajutor. Dar asta nu părea să fie posibil în această parte a miracolului galactic. Învins, Bail se întoarse din nou. Şi trase aer în piept.

Zigoola. Un glob ocru suspendat în întuneric. Scăldat în lumina unui soare galben blând. Curtat de trei luni mici şi demne. Frumos. Necunoscut. Plin de secrete care trebuiau ascunse cu grijă. În depărtare, în spatele ei, ca un fundal pe o scenă, o nebuloasă stacojie, înfricoşătoare şi furioasă. Intensitatea culorii îi tăie respirația. Spațiul Sălbatic. Simți cum îi bate inima în coaste, cu putere.

— Uită-te la asta, Maestre Kenobi. Nu-i aşa că e o privelişte?

— Da.

Bail se simți încruntându-se. *Ei bine, scuză-mă că sunt emoționat. Nu sunt un Jedi care călătoreşte prin galaxie. Nu am fost niciodată atât de departe de casă. E o privelişte pentru mine. Da?*

Luă datapadul în care codificase coordonatele din cristalul de date al Alintei şi introduse noua lor destinație în computerul navigațional. Maşina bâzâi, apoi se lumină în verde.

— Bine, spuse el. Destinația planetară este codificată şi înregistrată. Vom fi ghidați direct către templul Sith. Aruncă o privire peste umăr. Deci, mergem?

Kenobi aprobă din cap, apoi tresări.

— Da, dar cu mare grijă. Şi nu uitaţi să căutaţi forme de viaţă. Nu vrem să avem surprize neplăcute.

Omul arăta îngrozitor. Bail era cât pe ce să-i spună lui Kenobi să se aşeze în scaunul consolei de comunicaţii, dar îşi ţinu gura în ultimul moment. Nu ar fi avut decât o altă ceartă.

— Nu detectezi nicio prezenţă Sith?

— Nu.

— Şi ai încercat?

Kenobi îi aruncă o privire letală.

— Bineînţeles.

Ceea ce explică depresia. Dacă nu cumva…

— Nu ştiu cum funcţionează treaba asta cu Jedii şi Sithul – şi ştiu că sună exagerat – dar e vreo şansă ca planeta să te îmbolnăvească?

Kenobi îşi şterse faţa cu mâneca pătată de fum.

— Este un paradis Sith, domnule Senator. Orice este posibil.

Asta îl făcu să se neliniştească.

— Serios? Atunci poate că ar trebui să regândim asta, Maestre Kenobi. Nu vreau să…

— Poftim? spuse Kenobi, neîncrezător. După ce ai cerut să mă însoţeşti în această misiune, apoi ai refuzat cu fermitate să te întorci la fiecare ocazie oferită, acum te răzgândeşti? Acum vrei să renunţi şi să te duci acasă?

Ei bine… da. Poate că da. Pentru că tu arăţi ca moartea, iar eu nu sunt un Jedi şi ai avut dreptate în privinţa unui lucru: nu avem idee ce ne aşteaptă acolo jos. Dar nu putea spune asta cu voce tare. Era destul de greu să recunoască asta în sinea lui. *Asta înseamnă că sunt ceea ce crede el că sunt? Doar un politician răsfăţat?*

Nu. Nu era.

— Nu e vorba de faptul că vreau să mă duc acasă, replică el. Doar că nu sunt sigur cât de înţelept este să continui dacă nu te simţi bine.

— Am o durere de cap, domnule Senator. Nu sunt la uşa morţii, zise Kenobi cu mâhnire. Dar chiar dacă aş fi orb, surd şi şchiop, tot ar trebui să ştiu dacă există o ameninţare Sith pentru Jedi acolo jos. Aşa că, să procedăm aşa cum am plănuit. De acord?

Bail se holbă la planetă, atât de provocator de la îndemâna lor. Se holbă din nou la Kenobi. Îşi simţea pielea tremurând de nelinişte. *Cum se spune? Când ai îndoieli, nu o face?*

— Eşti sigur?

Kenobi îşi coborî capul pentru o clipă, ca şi cum şi-ar fi adunat puterile. Apoi îşi ridică privirea şi aprobă din cap.

— Foarte sigur.

— În regulă, zise el, simţind cum îi bate inima. Dar dacă se înrăutăţeşte durerea – dacă mai simţi ceva, orice – atunci ne întoarcem. Ne gândim la o altă cale de a o face. Ne-am înţeles?

— S-a făcut, zise Kenobi ferm, apucând scaunul consolei de comunicaţii.

Nu se aşeză, totuşi. Nu, era prea al dracului de încăpăţânat pentru asta.

Bail clătină din cap. *Jedi.*

— În regulă, spuse el. Am pornit.

Am pornit, Breha. Urează-mi noroc, dragostea mea.

Ieşi din viteza de croazieră, iar nava se îndreptă spre Zigoola. Cu fiecare clipă, planeta părea să se extindă până când umplu fereastra. Trecură pe lângă lunile ei. Se grăbiră mai aproape, mai aproape. Respirând adânc, reduse viteza navei, pregătindu-se să intre în atmosfera superioară a planetei.

— Ce-ți mai face durerea de cap, Maestre Kenobi? aruncă el întrebarea în spatele lui. Te simți bine?

Kenobi mârâi.

Oasele navei vibrară uşor în timp ce cel mai înalt strat atmosferic al Zigoolei îi revendica. Inima îi bătea atât de tare încât simțea că venele îi vor exploda. Nu-şi putea lua ochii de la suprafața planetară aflată atât de departe sub ei, de la vârtejurile de nori şi de la continente, de la lipsa mărilor sau oceanelor. Computerul bipăi din nou, o corecție minoră a cursului. Condițiile atmosferice îi deviau. Mai reduse un pic viteza, cu gândul de a face o intrare lină, cu gândul că Kenobi era pilot şi că privea. Apoi activă senzorii navei şi căută forme de viață pe Zigoola.

— Nu se înregistrează nimic uman sau umanoid, spuse el. Semnături animale şi vegetale de nivel scăzut. Cel puțin datele de susținere a vieții confirmă că planeta nu ne va ucide.

Urmă încă un mormăit din partea lui Kenobi.

Alunecară prin ionosferă, zburând din ce în ce mai jos spre suprafață. Bail voia să-şi apese nasul pe fereastră, să fie primul care să vadă destinația. Templul Sith. Dar Zigoola părea abandonată: fără civilizație, fără infrastructură. Fără Sith.

Deci, cel puțin asta era ceva. Îşi făcea griji degeaba. Aveau să fie bine.

Încetini din nou viteza de coborâre, doar pentru a fi în siguranță. Acum putea distinge porțiuni de pădure. Stânci şi văi. Întinderi de câmpie deschisă şi pustie. Stânci împrăştiate ca nişte bile. Totul părea mohorât şi lipsit de viață. Inospitalier. Formidabil. Aruncă o privire la computerul navigațional. Conform datelor afişate, se aflau la doar câteva minute de templu. În spatele lui, Kenobi murmură ceva.

— Îmi pare rău, spuse Bail, întorcându-se cu reticență. Nu prea am înțeles…

Inima îi bătu atât de tare încât aproape că îi rupse coastele. Kenobi era în genunchi, fața îi era cenuşie, iar albul ochilor îi devenise de un roşu sângeriu strident. Transpirația se revărsa pe el, udându-i tunica Jedi pârjolită în luptă, iar el se agăța de scaunul consolei de comunicații ca şi cum ar fi fost ultima lui speranță de supraviețuire.

— Ce este? întrebă el. Maestre Kenobi…

— Sith, mârâi Kenobi, cu gâtul frământându-se, muşchii lungi din gât ieşind în evidență ca nişte hamace de metal. Pleacă de aici, acum!

Bail simți cum i se usucă gura şi cum i se întrerup bătăile inimii.

Sith? Dar Alinta a spus… n-ar fi mințit… nu înțeleg, cum am putut să ne apropiem atât de mult fără ca tu să le simți prezența?

Întinse mâna spre cârmă, gata să tragă nava în sus. Simți cum degetele i se apropie de comenzi – şi apoi strigă când o mână invizibilă îl prinse de ceafă, îl trase din scaunul pilotului şi îl aruncă ca pe o păpuşă de cârpe de-a lungul cabinei de pilotaj şi în coridorul de dincolo. Se lovi de perete, apoi căzu pe punte, lovindu-se cu capul de tablă cu o pocnitură dezgustătoare. Lumini strălucitoare izbucniră în fața ochilor săi şi realitatea se învârti pe o axă nebună. Fără suflare, tot ce putu face fu să se întindă pe spate şi să privească tavanul verde de deasupra lui.

Kenobi? A fost Kenobi? Ce naiba se întâmplă?

Realitatea continua să se învârtă – cădea… cădea… Nu. Nava se prăbuşea, se

scufunda fără reținere şi fără minte spre suprafața neprietenoasă a Zigoolei.

Unde e Kenobi? De ce nu face nimic?

Saliva dulce-acrişoară îi inundă gura în timp ce se rostogolea mai întâi pe o parte, apoi în genunchi şi în cele din urmă în picioare. Se zvârcoli, scuipând, cu bila arzându-i gâtul, apoi intră clătinat în cabina de pilotaj – şi îl văzu pe Maestrul Kenobi la manşă, cu ambele mâini pe comenzi, îndreptând nava spre solul neiertător.

— Hei! Ce naiba faci…

Pumnul lui Kenobi se ridică, încleştat până la articulațiile albe.

— Îmi pare rău.

Bail strigă, în timp ce acea putere teribilă i se strânse în jurul gâtului. Era o statuie de carne, un om viu transformat în piatră. Dar încă putea să vadă. Se prăbuşeau pe partea dinspre soare a planetei. În pustietatea sălbatică. Moartea se grăbea să le vină în întâmpinare.

— Îmi pare rău, şopti Kenobi, chinuit, cu o mână încă pe cârmă. Îmi pare atât de rău.

Lui Bail îi țiuiau urechile. Vederea i se înceţoşa şi se întuneca. *Breha. Breha.*

— Să nu-ți pară rău, răcni el. Fă ceva. Nu vreau să mor.

Nu primi niciun răspuns de la Jedi. Apoi fața lui Kenobi se răsuci şi începu să tremure – cu tremurături adânci până la oase –, clănțănindu-i dinții şi răvăşindu-i părul. Bail auzi respirația aspră a bărbatului, răguşită.

Haide, Kenobi, haide. L-ai mai învins pe Sith. Îl poți învinge din nou.

Se uită fix pe fereastră, flămând după aer. Acum putea număra copacii, erau atât de aproape de pământ. Număra copacii, număra stâncile, îşi imagină durerea când vor lovi suprafața sumbră a Zigoolei. Trecură pe deasupra a ceva – o structură neagră elaborată – templul Sith? Prea târziu, dispăruse, cel mai probabil şi-o imaginase. Acum era mai aproape de pământ – tot mai aproape…

Kenobi urlă, un sunet şocant de furie şi durere. Mâna lui de pe comenzile cârmei smuci nasul micuței lor nave în sus, coborî coada şi scăzu viteza, încercând să anuleze ceea ce făcuse. Şi apoi, tot urlând, dădu drumul complet la manşă. Îşi desfăcu cealaltă mână, deget cu deget, şi se întoarse de la vederea morții care se apropia. Sângele îi curgea din ochi, din nas şi din gură. Arăta ca o fantomă sângerândă, cu picărturi de sânge în barbă. Eliberat din acel pumn nemilos, gâfâind, Bail tresări când brațele Jediului se strânseră cu putere în jurul lui, sufocându-l ca un părinte disperat care încearcă să-şi protejeze copilul. Simți un val de căldură. Simți cum cabina de pilotaj se deforma. Se mira de felul în care aerul părea să devină auriu. Frica încetă. Angoasa încetă. Se simți în siguranță şi calm. Senin. *Breha.*

Apoi, burta navei lovi primul dintre copaci cu un scrijelit ca ghearele unei pisici de-a lungul fuzelajului metalic. Săgetară printre copaci, spintecând crengi, sfărâmând frunze. Nava se roti sălbatic, ca o balenă înnebunită de lovitura harponului. În timp ce alarmele stridente de accident răsunau, sacii de impact de urgență se desfăşurară – dar imperfect. Unul se umflă, altul nu, iar nava începu să se rostogolească. Bail simți cabina de pilotaj înclinându-se, încet, se simți pe el şi pe Kenobi urmând-o cu supunere. Timpul încetini, întinzându-se ca o bomboană caldă de caramel. Cu un sunet la fel de puternic ca şi crearea universului, nava lovi pământul dur. Metalul gemu şi se îndoi. Oțelul transparent se sfărâmă. Carnea se sfâşie.

Lumina aurie dispăru… şi realitatea se întunecă.

Capitolul 17

Conştiința – care-i revenea cu greu – îi spuse lui Obi-Wan că încă nu era mort. Nimeni care murise nu putea să aibă dureri atât de marie. Memoria fragmentată îi reda trecutul recent în reprize şi imagini; gustul învinsului îi înțepa ochii şi îi răscolea stomacul. *Ar fi trebuit să lupt mai mult. N-ar fi trebuit să cedez.*

Vocea izbucnise de nicăieri, un strigăt asurzitor plin de răutate şi ură. Lovindu-i spiritul. Anihilându-i voința. Cerneală turnată într-un pahar cu apă limpede. Cerneală cu sânge în ea. Cerneală plină de furie. Fusese vocea Sithului, care îi spărsese apărarea ca şi cum nu ar fi existat. *Supune-te. Supune-te. Jedi, supune-te.*

Doar o singură dată mai simțise un întuneric ca acesta. Simțise cum partea întunecată încerca să-i transforme sângele în noroi, încercând să-i întrerupă lumina şi conexiunea strălucitoare cu Forța. Pe Naboo, în Theed, luptând cu asasinul Sith în roşu şi negru. Dar acolo fusese capabil să reziste acelui noroi întunecat. Fusese capabil să se purifice de acea pată şi să câştige. Dar nu şi de data asta. De data asta, era ca şi cum o armată de Sithi şi-ar fi aplecat mințile răuvoitoare asupra lui. Şi, deşi luptase împotriva lor, luptase cu impulsul distrugător de a pilota nava până la moarte, luptase până când crezuse că îi va ceda sănătatea mintală... În cele din urmă, Sithul câştigase.

Jedi, supune-te.

Vocea nu-şi mai striga ura şi furia. Dar chiar şi în tăcere, ceva îi clocotea în sânge. Ceva putred. Ceva insidios. Un sentiment de degradare întunecată. O stare de rău persistent, care ardea, răbdător, promițând o deflagrație ulterioară. Cu fiecare respirație, simțea duhoarea Sithului. Zigoola era îmbibată în ea. Nu-i de mirare că locul era sterp. Şi nu l-am simțit. Eram orb şi surd la asta. Un adevăr dur la care să mediteze, atunci când va reuşi să gândească limpede. Amintirea se învolbură.

Organa. Unde era Senatorul? Supraviețuise? Îşi aminti că îl scosese pe Organa din cabina de pilotaj. Îşi aminti că închisese Forța în jurul gâtului bărbatului. După aceea... după aceea... *L-am omorât? E mort?*

— Domnule Senator Organa. Domnule Senator, mă auziți?

Vocea lui părea ridicolă, tulbure şi nesigură, ca şi cum ar fi fost beat. Sau cel puțin aşa cum îşi imagina că ar suna dacă ar fi fost beat. Nu fusese niciodată beat, aşa că era doar o presupunere.

Organa nu răspunse. *Să nu fie mort.*

— Domnule Senator Organa. Răspundeți-mi, dacă puteți.

Nimic.

Cu un efort mârâit, deschise ochii... şi fu orbit de lumina slabă a soarelui, galben palid spălăcit în roşu. O umbră din nebuloasă, acea cortină stacojie. Clipi încet, îşi lăsă privirea să se mişte dintr-o parte în alta şi aşteptă ca mintea sa zdruncinată să dea sens la ceea ce vedea şi simțea. Era încă în navă. Întins pe spate în coridorul care făcea legătura între cabina de pilotaj şi compartimentul pasagerilor. Puntea era îndoită sub el, săpându-i în mijlocul coloanei vertebrale şi ridicându-i genunchii. Carena de deasupra era sfâşiată de la un capăt la altul. Era o navă care

nu va mai zbura niciodată.

Deci sunt închis aici. Suntem închişi, dacă Organa mai trăieşte. O moarte lentă, în loc de una rapidă. Până la urmă, Sithul a câştigat.

Nu. Asta era înfrângerea. Un Jedi nu gândea astfel de lucruri.

Închise ochii şi îşi evaluă mai atent starea. Totul îl durea, da, dar nu era acelaşi tip de durere pe care o simțise după ce zburase în timpul atacului terorist de pe Coruscant. Atunci fusese rupt, iar durerea fusese incredibilă, roşie şi strălucitoare. Durerea asta era de un purpuriu mohorât şi leneş. Un ecou al rănilor sale anterioare, care erau vindecate, dar nu uitate. Îşi ridică cu greu capul şi privi în cabina de pilotaj. Manşa fusese zdrobită, ca şi cum un uriaş ar fi lovit-o cu un pumn furios. Fereastra din oțel transparent era o masă de aşchii zimțate. Cabluri carbonizate, unele dintre ele scânteind intermitent, atârnau din tavan şi zăceau pe punte în încurcături intestinale colorate. De parcă vederea îi stimulase celelalte simțuri să acționeze, acum putea auzi şi mirosi împrejurimile. Simți gustul plat al cablurilor arse, auzi sfârâitul acru al fluidelor hidraulice vărsate. În aerul rece de afară care plutea prin corpul navei, fumul metalic şi cenuşa pluteau, acoperindu-i limba cu o patină de funingine. Se amesteca cu saliva lui, având un gust oribil. Şi pocnete prin tăcere, de la ceea ce păreau a fi flăcări. Nu flăcări uriaşe, nu flăcări devoratoare, ci doar pâlpâiri vesele de foc de tabără. Ce însemna asta? Luase foc nava? Dacă luase foc, era pe cale să ardă de viu?

Îi veni un gând hidos. *Tayvor Mandirly. Ridică-te. Ridică-te. Nu sta întins aici.*

Dar oasele lui păreau dezarticulate, muşchii laşi, fără tonus. Corpul său neascultător ignoră porunca. În adâncul venelor sale, noroiul negru îl îngreuna.

Şi tot mai adânc, slab, dar insistent, auzea un şoptit Sith vesel şi răutăcios.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Un nou val de adrenalină înecă ordinul. Mintea i se limpezi din nou şi îşi dădu seama că flăcările ardeau în afara navei. Învelişul supraîncălzit probabil că aprinsese iarba uscată sau lemnul mort din jurul locului prăbuşirii. Nu sufla niciun vânt puternic, care să fi ajutat la reținerea focului. Cât de mult combustibil disponibil era acolo pentru a alimenta flăcările? Erau copaci… credea că-şi aminteşte de copaci în acele ultime momente disperate înainte să se lovească de pământ… dar, din moment ce nu părea să se afle în mijlocul unui infern de pădure arzând…

Poate că nu voi fi ars de viu până la urmă.

Dar tot putea să moară de foame. Sau să sângereze până la moarte din cauza unei răni netratate. Sau să înghețe, dacă temperaturile nocturne de pe Zigoola vor scădea. Nava putea fi cocoțată pe marginea unei stânci. Un cutremur de pământ sau un vânt puternic ar putea să o arunce într-o prăpastie şi ar fi zdrobit.

Cu alte cuvinte, Kenobi, nu sta întins aici. Ridică-te. Ieşi afară. Preia controlul şi găseşte o cale de ieşire din mizeria asta.

Totuşi, corpul său recalcitrant refuza să asculte.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Fără avertisment, cu o rapiditate care îl lăsă fără răsuflarea sa chinuită, nava dispăru în jurul lui şi se întoarse pe Taanab. Avea din nou treisprezece ani, slăbănog şi speriat, țipând de groază în timp ce gândacii de foc se ospătau.

Qui-Gon! Qui-Gon, ajută-mă! Dar Qui-Gon nu-l putea auzi. Qui-Gon era mort.

Dintr-o dată avea 25 de ani, era încă Padawan, luptând cu Sithul. Prins între câmpurile de forță, îl văzu pe asasinul Zabrak lovind. Văzu şocul şi durerea de pe chipul Maestrului său când sabia stacojie a Sithului lovi în plin. Simți triumful vicios

al Sithului, şi simți propria sa durere şi furie. Şi pe podeaua cavernei de pe brutala Geonosis, neajutorat după două tăieturi de sabie, îl privise pe Dooku jucându-se cu curajosul şi temerarul Anakin. Cu părul argintiu strălucitor, cu dinții dezveliți într-un zâmbet, Sithul fără vârstă, Jediul perfid, se plimba în jurul lui Anakin cu o uşurință insolentă. Devia fiecare atac orbitor cu o îndemânare dezinvoltă şi desăvârşită. Forța greşeala şi îi tăia brațul lui Anakin. Îşi reveni în sine strigând *Anakin! Anakin!*

— Îmi pare rău, spuse o voce obosită şi familiară. Mă tem că eşti blocat cu mine.

Organa.

Senatorul îngenunche lângă el, cu o mână liniştitoare pe umărul lui. Confuzia şi groaza cedară în fața unui potop de uşurare. Îşi lăsă capul să cadă pe spate.

— Nu eşti mort.

— Nu chiar, spuse Organa. Crede-mă, sunt la fel de surprins ca şi tine.

Pielea lui măslinie avea o nuanță verzuie. Avea un ochi învinețit şi buza despicată. Brațul stâng era susținut de o eşarfă improvizată: mâneca unei cămăşi sacrificate. Hainele lui, de obicei imaculate, erau murdare şi mototolite, iar pantalonii îi erau rupți la ambii genunchi. Inima lui Obi-Wan îşi domoli bubuiturile.

— Domnule Senator.

— Maestre Kenobi. Din cauza buzei despicate, Organa vorbea încet şi cu mare grijă. Deci… vrei să o spui tu primul sau o spun eu?

Se încruntă.

— Ce să spun? *Ți-am spus eu?* Şi cum ar ajuta asta? Capul îi bubuia cu putere. Unde ai fost?

— Afară, spuse Organa. Explorând.

Explorând.

— Minunat.

Senatorul ridică o sprânceană.

— A trecut aproape o oră de când ne-am prăbuşit. Ai fost inconştient. M-am plictisit.

— Aşa că te-ai jucat de-a turistul. Şi ce ai găsit?

— Nu prea multe.

— E un incendiu.

Organa ridică din umeri, cu un singur umăr.

— Eu l-am început. M-am gândit că am putea avea nevoie de el la căderea nopții. Având în vedere ce s-a întâmplat, nu sunt pregătit să accept citirile senzorilor la valoarea nominală. Dacă locul ăsta are prădători, focul ar trebui să-i facă să se gândească de două ori înainte să ne atace.

— Foarte întreprinzător.

— Mulțumesc. Organa se lăsă pe călcâie. Apropo, ghinionul cu echipamentele de comunicații continuă. Rețeaua de comunicații a navei este complet distrusă, iar baliza transponderului de urgență este şi ea distrusă. Nu avem nicio speranță de a transmite vreun mesaj, chiar dacă ne-ar asculta cineva.

Ceea ce era puțin probabil. Şansele ca ultimul său mesaj să ajungă la Templu erau aproape nule.

— Înțeleg.

— Uite, eşti lovit, spuse Organa, dar nu cred că e ceva rupt. Făcu o grimasă. Cel puțin nu… fizic.

Situația lor nu era deloc amuzantă… era la ani-lumină de a fi amuzantă… dar totuşi simți cum buzele i se strâmbă într-un zâmbet.

— Ăsta e modul tău diplomatic de a mă întreba dacă am înnebunit?

— Gândul mi-a trecut prin minte.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Închise ochii. Îşi simți genele pline de sânge zgâriindu-i pielea.

— Şi mie.

— Dar… eşti bine acum?

Gândacii de foc. Qui-Gon. Brațul tăiat al lui Anakin. Habar n-am, domnule Senator.

— Da, spuse el. Sunt bine. Deschise ochii. Tu eşti?

Expresia lui Organa era un amestec de nedumerire şi furie.

— Mă voi vindeca. Ce naiba s-a întâmplat?

— Ce crezi? Am intrat într-o capcană.

Încercă să se ridice, dar se zbătu ca un peşte. Organa îl ajută, cu o singură mână. Ameţit, cu inima bătând cu putere, se sprijini de peretele deteriorat al coridorului. Organa se sprijini în partea opusă şi se priviră unul pe celălalt în tăcere.

Senatorul vorbi primul.

— Alinta nu m-ar trăda. A fost folosită. Manipulată cumva.

Loialitatea era o trăsătură admirabilă.

— Poate. Dar e trist, domnule Senator, că majoritatea ființelor au un preț.

— Tu nu ai.

Auzi trosnetul unor flăcări mici, suspinul unei brize care se ridica. Un țipăt de metal în timp ce crengile zgâriau corpul contorsionat al navei lor.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Şi nici tu.

Organa se aşeză un pic mai drept, strâmbându-se când mişcarea îi zdruncină brațul rănit.

— Deci, pentru cine crezi că era capcana? Pentru tine sau pentru mine?

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Ridică din umeri, încercând să ignore şoapta bolborosită. Durerea din spatele ochilor bubuia implacabilă.

— Fiecare dintre noi are duşmani. Dar bănuiesc că Sithul ne vrea pe amândoi morți.

— Pe amândoi? Pe tine, înțeleg… dar de ce pe mine?

— Haide, domnule Senator, spuse el. Nu fi atât de modest. Ca şi Jedii, devii o persoană publică cunoscută.

— Da, dar asta nu explică de ce ar vrea Sithul să mă ucidă.

— În modul cel mai simplu, ei sunt o corupție a Jedilor, spuse el. Ca şi noi, ei pot… vedea lucruri. Poate că eşti destinat să devii un obstacol în calea ambițiilor lor.

— Aşa că au folosit-o pe Alinta pentru a ajunge la mine. Şi m-au folosit pe mine ca să ajungă la tine. Urmă o altă tăcere, în timp ce Organa se împăca cu adevărul. Apoi fața i se răsuci. Obi-Wan, îmi pare rău.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău.

— Mă întreb cum au… Organa clătină din cap. Oh, bine. Presupun că nu mai contează acum. Alinta şi oamenii ei sunt morți.

Contează. Şi dacă supraviețuiau, avea să se ocupe de aflarea adevărului.

Dar mai întâi, desigur, trebuiau să supraviețuiască…

Încă o tăcere. Apoi Organa îşi drese glasul.

— Trebuie să ştiu, Obi-Wan. Înainte. Când ai…

— Când am pierdut controlul asupra mea şi am încercat să ne omor pe amândoi?

— Da, zise Organa, stânjenit. Atunci. Ai spus că erau Sithi, dar… cum e posibil? Eram încă foarte departe de suprafața Zigoolei. Şi spui că ei tot au putut să ajungă la tine şi să te controleze? Sunt cu adevărat atât de puternici?

Obi-Wan îşi lăsă privirea să cadă. Se holbă la jambierele sale murdare, pătate de sânge.

— Aşa s-ar părea, Bail.

— Şi tu nu te aşteptai la asta.

E atât de greu de recunoscut…

— Nu.

Organa se jucă cu o ruptură în pantaloni.

— Asta e… o problemă. Mi se pare îngrijorător. Cât de multe ştii mai exact despre aceşti Sithi?

— Nu suficient, se pare.

— Crezi că e amuzant?

Îşi ridică privirea.

— Nu râd.

Dar Organa nu se linişti. Iar sub furia lui se ascundea o teamă turbulentă.

— Deci Alinta s-a înşelat? Există Sithi pe această planetă, Maestre Kenobi? Vin după noi chiar acum? Ar trebui… nu ştiu… să fugim?

S-a terminat cu politețea.

— Să fugim? repetă el. Unde sugerezi să fugim?

— Nu ştiu! Să fugim?

— Domnule Senator, nu am fost atacat de un Sith individual, spuse el cu grijă. Cred că sursa atacului a fost un fel de tehnologie Sith. Un holocron modificat, poate.

— Orice ar fi, spuse Organa, nerăbdător. Dar dacă nu eşti sigur, s-ar putea să te înşeli. Ai spus-o chiar tu, nu ştii aproape nimic despre ei. Ar putea exista un trib întreg Sith undeva acolo şi noi să aşteptăm să vină să ne ucidă.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

— Calmează-te, domnule Senator, răbufni el, apoi inspiră adânc. Eliberă aerul cu grijă. *Frica duce la furie, furia duce la ură, ura duce la suferință. Fereşte-te de partea întunecată, Jedi…* Nu există niciun trib. Există doar doi.

— Doi? spuse Organa, surprins. Asta e tot? Eşti sigur de asta?

— Foarte sigur.

Era la fel de sigur că nu ar fi trebuit să menționeze asta, dar în aceste circumstanțe…

— În regulă, spuse Organa cu precauție. Dacă aşa spui tu. Dar ar putea fi încă aici.

— Nu sunt.

Derutat, Senatorul se uită fix la el.

— Spui asta de parcă ar fi o concluzie inevitabilă, dar de unde ştii?

Era timpul să pună capăt acestei conversații nefericite.

— Pentru că sunt un Jedi. Acceptă asta.

— Oh, ajunge cu declarațiile astea! spuse Organa, împingându-se dezlânat în picioare. Ți-ai aplatizat *înălțimea morală* atunci când mi-ai prăbuşit nava. Ce dovadă ai că Sithul nu este aici? Cum poți afirma cu un grad de certitudine că nu ne vom

confrunta cu ei? Dacă nu...

Obi-Wan văzu că îşi dădea seama. Îl văzu pe Organa făcând acel salt intuitiv şi incomod. Simți zvâcnetul de neîncredere al bărbatului... de furie incredulă...

— Ştii unde sunt, şopti Organa. Nu-i aşa? Unde sunt, Maestre Kenobi?

Îi susținu privirea fierbinte a lui Organa.

— Nu aici.

— Ce altceva mai ştii? Despre ce altceva ai mai mințit? Ştii cine sunt?

— Chiar dacă aş fi ştiut şi ți-aş fi spus, la ce ar fi servit asta?

— Tu... tu... Jedi! zise Organa, apoi îşi apăsă dosul mâinii pe buze, fără să țină cont de rana pe care o avea, ca şi cum s-ar fi luptat să rețină un torent de injurii murdare. Vreau să ştiu totul. Şi vreau să ştiu acum. Spune-mi, Maestre Kenobi, sau voi...

— Ce vei face? spuse el, deodată atât de obosit. Mă trimiți la culcare fără cină? Trebuie să vă reamintesc din nou, domnule Senator? Nu răspund – nu am făcut-o niciodată – în fața dumneavoastră.

— Oh, da, aşa este, replică Organa, înflăcărat. Tu răspunzi în fața Maestrului Yoda şi a Consiliului Jedi. Şi în fața cui răspund ei? Lor înşişi. Ce convenabil!

— Insinuarea ta este insultătoare, spuse el cu răceală. Maestrul Yoda este cel mai onorabil...

— Nu-mi pasă! Nu mă interesează! Vreau numele celor doi Sith, Kenobi. Ai putea la fel de bine să mi le spui, pentru că nu mă voi opri din a le cere. Te voi înnebuni cu întrebări până când îmi vei spune – sau mă vei ucide.

— Nu am nevoie să te omor, Bail, spuse el cu blândețe. Există toate şansele ca Zigoola să facă asta – mai degrabă mai devreme, decât mai târziu.

Organa scuipă un blestem incoerent într-o limbă extraterestră furioasă, apoi ieşi val-vârtej pe coridor. Apoi se auzi un zgomot de metal gemând, în timp ce trapa avariată a navei era împinsă la o parte.

Obi-Wan îşi lăsă capul să cadă pe peretele denivelat din spatele lui. Durerea de cap era acum feroce, iar noroiul negru din venele lui bolborosea. Îi bloca inima. Îi întuneca vederea. Singurul lucru pe care-l putea vedea era moartea.

Mori Jedi, mori Jedi...

Nu. Se ridică în picioare, apoi căzu lângă perete, gâfâind. Se luptă cu cuvintele. Luptă împotriva disperării corozive, împotriva capitulării, luptă să simtă partea luminoasă în acel loc de întuneric total. Îşi aruncă cei aproape treizeci şi cinci de ani de pregătire şi disciplină Jedi în fața vocii Sith care se străduia să-l nimicească.

Întunericul se retrase. Nu departe, dar suficient de departe. Oarecum.

Îngrețoşat, amețit din nou, se clătină de-a lungul coridorului, găsi trapa pe jumătate zdrobită şi se împinse afară. Îl căută pe Organa, îngrijorat că Senatorul o luase la fugă în furia lui şi chiar acum îşi rupea un picior... sau gâtul...

Dar nu. Organa stătea la o aruncătură de băț, lângă focul pe care îl făcuse, hrănindu-l cu câteva crengi moarte pe care le adunase. Dacă ştia că este urmărit, nu dădu niciun semn. Mânia se revărsa din el ca şi căldura flăcărilor sale. Mai mult decât bucuros să-l lase în pace, acum că era sigur că omul nu se lăsase condus de temperament spre dezastru, Obi-Wan se uită la împrejurimi. Se prăbuşiseră pe un platou. Copacii erau butucănoşi, cu frunzişul brun-cenuşiu şi rar. Stâncile roşii erau împrăştiate pe solul brun-gălbui. Se vedea marginea neregulată, zimțată, a unei ravene. Nu se vedea şi nu se auzea niciun sunet de apă: râul care o formase trebuia să fi murit de mult. Sau acesta era sezonul uscat. Dacă Zigoola avea anotimpuri.

Sub mirosul acru de fum şi de navă prăbuşită, aerul mirosea a rece. Şi vechi. Nu se auzea niciun cântec de pasăre, Niciun sunet de animal. Nu erau nici urme de labe în pământ. Şi pretutindeni era partea întunecată, ca o mocirlă de sânge.

Cerul de un albastru palid, spălat cu roşu aprins în spate, se rotea sus. Focul trosni. Tayvor Mandirly țipă în timp ce degetele i se spărgeau, dezvăluind pe rând câte un os lipsit de apărare. Un om înalt şi slab, murind pentru principii. Murind cu curaj. Ucis de lăcomie. Ochii îi fuseseră scoşi din orbite ca să nu-şi poată vedea propriul sânge. Îi fusese tăiată limba ca să nu poată striga după ajutor. Nici să se roage jalnic pentru milă. Când îi dăduseră foc, încă nu era mort.

Obi-Wan, în mâini şi genunchi, vomitase şi tot vomitase. Avea 19 ani când murise Mandirly. Puțin mai tânăr decât Anakin. Plânsese ca un prunc, iar Qui-Gon nu-l mustrase.

Epuizat, se prăbuşi pe pământul rece al Zigoolei, cu amintirea atât de crudă, la fel ca şi gândacii de foc, ca şi Qui-Gon şi Anakin. Cele mai rele lucruri din trecutul său ieşiră la lumina zilei, la fel de proaspete şi de înfricoşătoare ca atunci când se întâmplaseră pentru prima dată.

— Kenobi.

Trase de ochi să se deschidă şi îşi dădu capul într-o parte.

— Ce-a fost asta? spuse Bail Organa, care se afla la câțiva paşi distanță. Avea o figură şocată. Ce naiba se întâmplă?

Încercă să vorbească. Trebui să tuşească şi să scuipe din nou, folosind timpul pentru a se gândi cum să răspundă cel mai bine. Organa avea nevoie de detalii? Nu. Nu avea nevoie.

— Cred că este tot Sithul, cârâi el. Partea întunecată. Se foloseşte de amintirile dificile împotriva mea. Bail, trebuie să fii atent. Fereşte-te de emoțiile negative. Acest loc se va hrăni cu ele. Se va îmbuiba şi se va înfrupta din tine până când vei muri.

— Obi-Wan, sunt bine. Tu eşti cel cu probleme. Orice ar fi, îți afectează mintea!

Mintea lui. Corpul lui. Oasele lui erau subțiri. Sângele i se îngroşa, îmbibat de întuneric. Îndurerat, se ridică în picioare.

— Mă lupt cu el.

În loc să răspundă, Organa se întoarse în nava prăbuşită. Obi-Wan îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi odihni capul în mâini. Răsuflând adânc, căută în interior Forța, căută partea luminoasă… şi în schimb se înecă în întuneric.

O mână caldă îi atinse spatele.

— Hei. Hei. E în regulă. O să ne descurcăm noi.

Obi-Wan îşi adună fărâmele şi zdrențele de autocontrol. Se uită fix la cârpa şi sticla de apă pe care i le întindea Organa.

— Fața ta e acoperită de sânge uscat, spuse Senatorul. Dacă nu te cureți, eu voi fi cel care va avea coşmaruri.

Îşi atinse obrajii. Bărbia. Simți adevărul spuselor lui Organa. Luă cârpa şi sticla şi se spălă pe față, pe barbă. Încercă să-şi spele gustul urât din gură şi nu putu. Partea întunecată era o otravă care îi pătrundea în carne.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Aruncând cârpa şi sticla, îşi duse mâinile la urechi. De parcă asta ar fi putut schimba ceva. Ca şi cum vocea nu ar fi fost în interiorul lui. Şoaptele răutăcioase continuară şi îşi lăsă mâinile să cadă, iar Organa făcu un pas înapoi.

— Nu cumva… chiar ai înnebunit?

— Nu şi dacă mă pot abține, crede-mă.

— Şi poți? spuse Organa. Să te abții, vreau să spun.

Era o întrebare corectă şi merita un răspuns corect.

— Ceea ce m-a atacat pe navă a tăcut. Acum nu e chiar atât de grav. Nu e... plăcut, dar mă pot descurca.

Sper.

— Ei bine, cu puțin noroc, nu va trebui să te descurci mult timp cu asta, spuse Organa, scoțând din buzunar un mini electrobinoclu. Priveşte. Făcu un gest, apoi îi întinse dispozitivul. Acolo în spate.

Obi-Wan îşi regăsi picioarele, cu stângăcie, lipsit de obişnuita lui uşurință Jedi. Apoi luă binoclul şi privi în spatele lor, peste stâncile şi pădurile umbrite, spre un alt platou îndepărtat. Printre ramurile copacilor, surprinse o urmă de lumină slabă a soarelui reflectându-se pe o suprafață neagră şi plată. O formă care nu era naturală, ci fusese creată în mod intenționat. Coborî binoclul.

— Templul Sith?

Organa aprobă din cap.

— Cred că da. Când nava se prăbuşea, mi s-a părut că am văzut ceva. Am crezut că mi-am imaginat. Dar nu a fost aşa. Vocea lui se întrerupse. Nu tot ce ne-a spus Alinta a fost o minciună. Acolo unde fusese frică, acum era un fir de speranță. Am putea găsi o navă acolo, Obi-Wan. Sau echipament de comunicații. Încă mai putem ieşi din asta. Trebuie doar să rezişti.

Să rezist? Să mă țin de ce? Partea luminoasă era piatra lui de temelie, iar piatra lui de temelie se prăbuşise. Simți triumful părții întunecate. Îi simți lăcomia. Bucuria. Cu un efort zdrobitor, îşi restabili autocontrolul. *Nu. Nu-mi voi hrăni temerile. Lasă partea întunecată să moară de foame fără mine*.

— E destulă apă îmbuteliată, spuse Organa. Şi majoritatea pachetelor de mâncare au supraviețuit prăbuşirii. Putem ajunge la templu pe jos. Nu va fi uşor, dar trebuie să încercăm. Nu putem sta aici şi să renunțăm. Dacă tot vom muri, Obi-Wan, măcar să murim făcând ceva.

Senatorul suna ca Qui-Gon. Ar fi trebuit să fie reconfortant... dar nu făcea decât să-l întristeze. Îi dădu înapoi electrobinoclul.

— Sunt de acord că trebuie să facem ceva, dar nu sunt sigur că planul tău este cea mai bună idee. Dacă acea structură este un templu Sith, este aproape sigur că sursa – cauza – a ceea ce mă atacă se află acolo.

Organa îşi băgă binoclul înapoi în buzunar şi îşi încrucişă brațele.

— Cu atât mai mult avem motiv să mergem, atunci. Găsim acel – holocron, parcă i-ai spus? Îl distrugem şi vei fi bine. Şi după aceea, găsim o cale spre casă.

Senatorul nu înțelegea. Cum ar fi putut să înțeleagă? O viață în politică nu-l putea pregăti pe Bail Organa pentru asta.

— Mă tem că nu va fi chiar atât de simplu. Cu cât ne apropiem mai mult de templu, cu atât mai grav voi fi afectat. Ceea ce înseamnă că şi tu ai putea fi în pericol. Sithul este nemilos în folosirea puterii întunecate, Bail.

— Înțeleg asta, spuse Organa cu calm. Şi sunt de acord, este un risc. Dar ai dovedit deja că îl poți învinge. Cred că îl poți învinge din nou.

Obi-Wan se holbă, nedumerit.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ți aminteşti? Pe navă, înainte să ne prăbuşim.

— Nu. Totul e în ceață.

— Orice putere dezlănțuise Sithul asupra ta? Tu ai înfrânt-o. Chiar înainte să

ne lovim de pământ. Aproape că te-a ucis, dar ai înfrânt-o. Ne-ai scos din cădere şi ai făcut ceva cu Forța. Nu ştiu ce, dar acesta este motivul pentru care nu suntem în aceeaşi situație ca şi nava. Organa clătină din cap, mâhnit. De ce crezi că nu pot rămâne supărat pe tine?

Obi-Wan făcu o grimasă.

— Credeam că e din cauza farmecului meu copilăros.

— O, nu.

Întorcându-se, se uită din nou la structura Sith. Evaluă distanța dintre platoul pe care se afla şi locul în care se aflau acum.

— Asta înseamnă cu uşurință trei zile de călătorie, să ştii. De la răsărit până la apus, pe un teren necunoscut. La mila elementelor.

Dacă ar fi fost el însuşi, nu ar fi clipit la asta. Dar nu era el însuşi. Şi Organa merita să ştie asta.

— Aş putea deveni o povară pentru tine.

— Cred că te subestimezi, Obi-Wan.

Simți o străfulgerare de furie. Simți încântarea părții întunecate şi îşi înăbuşi supărarea înainte ca aceasta să ia foc în sângele lui.

— Şi tu subestimezi puterea Sithului. Oricine face asta, o face pe riscul său.

— Nu neg că va fi o provocare, spuse Organa. Eu sunt rănit, iar tu eşti… sub asediu. Dar ştiu de ce sunt capabil. Şi de ce eşti capabil şi tu. Padme a avut dreptate când mi-a spus să am încredere în tine.

Reuşi să schițeze un mic zâmbet.

— Vai, domnule Senator, încercați cumva să faceți politică cu mine?

— Asta depinde. Funcționează?

Îşi dădu capul pe spate şi se uită la cerul care se stingea. *Este un plan disperat. Este, de asemenea, singurul nostru plan. Şi are dreptate în privința unui lucru: trebuie să facem ceva. Nu putem sta aici aşteptând să murim.*

— Se pare că începem să pierdem lumina, spuse el. Sugerez să ne retragem, să ne refacem rezervele de energie cu mâncare şi odihnă… şi să plecăm în zori.

— Deci, spuse Organa. Asta înseamnă da.

— Hmmm, spuse el, cu cea mai bună imitație a lui Yoda, apoi se întoarse pentru a se duce la navă.

Priveliştea îl izbi în plin. Doar un model Corellian timpuriu *Starfarer* de ocazie. Nimic sofisticat. Niciun fel de lux. O navă robustă, un animal de povară care îi ținuse în siguranță în timp ce traversaseră vidul. Şi acum era o grămadă de fier vechi. O navă moartă, eşuată pe Zigoola ca o balenă Roonish pe un ghețar.

Pentru prima dată, măcar de data asta, înțelese cum se simțea Anakin. *Sper că eşti bine, prietene, oriunde te-ai afla. Sper să-ți găseşti micul droid prostuț.*

* * *

După ce împărțiră un pachet de mâncare şi băură câte cinci capace de apă, se duseră în paturile lor răsucite şi înclinate şi încercară să doarmă în timp ce lumina zilei se scurgea încet în noapte. Dar somnul era evaziv, din mai multe motive.

— M-am gândit, spuse Organa, spărgând liniştea meditativă.

Obi-Wan suspină.

— Din experiența mea, nicio conversație care începe cu aceste cuvinte nu se termină bine.

— Ha. M-am gândit la ceva ce a spus Padme. Despre Sith. În apartamentul ei. A spus: *Ei sunt în spatele acestui război cu Separatiştii.*

Ştia ce urma să se întâmple. Bail Organa era prea inteligent pentru binele lui.

— Nu încerca, spuse el, uitându-se în întuneric. Ce mai contează acum?

— Contele Dooku este un Sith, nu-i aşa? spuse Organa, implacabil. Tocmai mi-am dat seama de asta. El trebuie să fie. Este liderul Separatiştilor.

Ştiam eu.

— Nu.

— Îmi pare rău. Nu te cred.

— Domnule Senator… Bail… Suspină din nou. Pierzi timp pe care l-ai petrece mai bine dormind. Nu voi confirma sau infirma niciun nume pe care îl sugerați.

— Ştiu, spuse Organa, după o clipă. Răspundeți doar în fața Consiliului Jedi. Dar te avertizez că, odată ajunşi acasă, voi discuta asta cu ei.

Mult noroc.

— Trebuie să faci ceea ce crezi că este corect, desigur.

Urmă un scârțâit de metal în timp ce Organa se întorcea în patul său.

— Spune-mi doar asta, Obi-Wan. Dacă ştii cine sunt şi unde sunt, de ce nu i-ați prins?

Zâmbi. În adâncul minții lui, întunericul îşi şoptea dorința. În sângele lui lent, se înăbuşea şi ardea.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, Bail, nu crezi că am fi făcut-o? Facem tot ce putem pentru a-i prinde.

— Ştiu. Dar… faceți mai mult. Vă rog? Trebuie să fie prinşi. Trebuie să se facă dreptate.

Dreptate?

— Vrei să spui că ar trebui să-i judecăm pe cei doi Sith?

— Nu ştiu, spuse Organa. Acum părea nesigur. Nu m-am gândit niciodată la asta. Până acum nu a trebuit să o fac. Dar… da. Ar trebui să aibă loc un proces. Republica este fondată pe principii de drept. Dacă Sithul încalcă aceste principii, trebuie să răspundă pentru asta. În public.

Nu înțelege. Nu e vina lui, dar totuşi…

— Niciun Sith nu poate fi judecat în fața unei instanțe de judecată, Bail. În primul rând, nu ar recunoaşte niciodată autoritatea acesteia. Şi, pe de altă parte, nu i-ai putea duce niciodată acolo.

— Deci, care este soluția ta? Să-i ucidem direct?

— Este singura soluție. Sithii sunt iremediabil răi.

— Ce? Nu există ceva iremediabil, spuse Organa. Părea aproape… şocat. Fiecare ființă sensibilă este capabilă de schimbare.

E greu să nu fii nerăbdător cu nativitatea sa.

— Ştiu că tu crezi asta, dar în ceea ce-i priveşte pe Sith nu ai putea greşi mai mult. Trebuie să-ți dai seama: ei nu vor să se schimbe. Ei trăiesc pentru moarte şi dominație. Orice emoție întunecată îi hrăneşte: frica, furia, gelozia, ura. Lucrurile pe care noi le găsim detestabile sunt carne şi băutură pentru ei. După tot ce s-a întâmplat, aş fi crezut că ai început măcar să înțelegi asta.

— Obi-Wan… Acum Organa părea profund tulburat. Vorbeşti despre crimă.

Acuzația era nedreaptă. Spre surprinderea lui, prinse ranchiună.

— Serios? Şi a fost crimă pe Geonosis, când am ucis Acklayul[8] care încerca să mă ucidă?

— Acklayul era un animal, protestă Organa. O bestie brută. Nu cunoştea nimic mai bun!

— Crede-mă, Bail, spuse el în linişte. Un Sith este doar o altă bestie brută. Cei care trec de partea întunecată sunt pierduți. Ei cred că o controlează, dar se înşeală în mod tragic. Partea întunecată a Forței îi controlează şi îi consumă, consumă orice urmă de bunătate şi lumină. Indiferent ce-au fost, sunt complet distruşi. Trebuie să accepți acest adevăr crud: dacă nu-i doborâm pe Sithi atunci când avem ocazia, atunci ai încredere în mine, vom trăi să regretăm asta.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse în cele din urmă Organa, cu reticență. Dar mă vei ierta dacă prefer să sper că te înşeli.

Şi el spera în continuare… dar instinctul îi spunea că, în acest caz, speranța era nepotrivită.

Organa alunecă în somn după aceea. Liniştea şi întunericul se adânceau, întrerupte doar de respirația lui constantă. Obi-Wan, invidios pe el, zăcea treaz, ştiind că are nevoie de odihnă, dar temându-se de ceea ce îi va arăta partea întunecată dacă va dormi. În cele din urmă, epuizarea învinse frica – şi frica se dovedi a fi întemeiată. Cu apărarea sa mentală scăzută, partea întunecată lansă un nou atac. Îi jefui amintirile şi îi molipsi visele. Cu greu, cu tenacitate, îndură atacul.

Războiul său cu Sithul începuse cu adevărat.

[8] Acklay – crustacee reptiliene amfibii, cu şase gheare mortale şi dinți ascuțiți ca briciul, originare de pe planeta Vendaxa. Erau un amestec de crustacee şi reptile cu trăsături amfibiene care le permiteau să trăiască în apă şi pe pământ. Creatura gigantică era protejată de o carapace dură, asemănătoare cu o coajă, cu noduli ososi. Mergea pe şase gheare tari, acoperite cu piele, care aveau cleşti de apucat.

Capitolul 18

— Maestre Yoda, spuse Anakin, prin hologramă. Regret să vă informez pe dumneavoastră şi Consiliul Jedi că în timpul luptei cu Grievous la Bothawui mi-am pierdut unitatea R2. Şi că, în ciuda unei căutări extinse şi exhaustive, nu am reuşit să o localizez. Prin urmare, trebuie să-l declar pe R2-D2 oficial pierdut în acţiune.

Yoda schimbă o privire cu Mace Windu, apoi bătu cu degetul arătător îndoit pe buze. Chiar şi prin hologramă, supărarea furioasă a lui Anakin era evidentă. Nu părea să aibă prea mult rost o mustrare severă; se îndoia că el, sau Mace puteau fi mai neiertători cu Anakin decât era Anakin cu el însuşi.

— Nefericită, această veste este, tinere Skywalker. Un bun valoros droidul tău a fost.

Umerii lui Anakin se încordară.

— Da, Maestre Yoda. Ştiu asta. Îmi pare nespus de rău că nu am reuşit să-l găsesc.

Mace se aplecă înainte, intrând în raza holotransmiţătorului.

— Anakin, ce e făcut e făcut, spuse el cu fermitate. Nu prea avea răbdare pentru autocritica excesivă. Îţi va fi repartizat un nou droid cât mai curând posibil. Între timp, avem un război de purtat.

— Da, Maestre Windu. Aveţi o nouă misiune pentru mine?

— Nimic pe linia frontului. Această petrecere de recrutare pe care Dooku a ţinut-o pe Chanosant înseamnă că a lăsat-o mai moale cu agresivitatea evidentă. Cel puţin pentru moment.

— Dooku l-a pus pe Grievous în lesă? Maestre Windu, e greu de crezut. Mai ales după ce a distrus grupul de luptă Falleen.

Mace îşi permise un zâmbet mic şi sumbru.

— A doborât grupul Falleen, apoi a pierdut la Bothawui în faţa ta. Aş spune că se fac unele reajustări tactice în spatele scenei. Între timp, frontul actual este o bătălie de relaţii publice între Dooku şi Palpatine. Se luptă pe serviciul de ştiri HoloNet.

— Eu pariez pe Cancelarul Suprem, spuse Anakin, rapid amuzat. Maestre, Dooku nu poate crede că acest tip de abordare va funcţiona, nu-i aşa? Nu când are detaşamente de droizi care ocupă Lanos?

— Nu ocupă. Eliberează, spuse Mace, sec. Din aservirea zdrobitoare faţă de Republica coruptă şi decăzută. Sau nu ai fost atent la HoloNet?

— Nu, Maestre. HoloNetul mă pune într-o dispoziţie proastă, şi ştiu cât de mult dezaprobaţi tu şi Maestrul Yoda un Jedi în dispoziţie proastă.

Yoda simţi că i se strâmbă buzele şi mai schimbă o privire cu Mace. Făcând un pas înainte, spuse:

— Plăcut să ştiu, este, tinere Skywalker, că ţi-ai amintit lecţiile de la Templu.

— Întotdeauna, Maestre Yoda, spuse Anakin, cu o uşoară plecăciune. Maestre, dacă nu mă întorc pe front, pot să vă întreb ce vreţi de la mine acum?

— Am primit raportul tău final despre performanţele de luptă ale noilor crucişătoare, spuse Mace. Şi recunosc că sunt surprins. Dacă îmi amintesc bine,

Anakin, comentariile tale anterioare erau strălucitoare.

— Da, erau, Maestre Windu. Îmi pare rău, nu am vrut ca raportul meu să fie chiar critic, zise Anakin. Acum era precaut. Un pic în defensivă. Crucişătoarele sunt în regulă. Doar că... vedeți... uite, adevărul este că eu cred că ar putea fi mai bune.

Încruntându-se, Yoda începu să se plimbe pe marginea cercului Consiliului.

Ce mai era şi asta?

— Mai bune? spuse Mace, strângându-şi degetele, şi lăsându-şi vocea să se răcească. Eşti de părere că tu, Anakin Skywalker, poți să îmbunătățeşti munca unei echipe de constructori de nave profesionişti foarte calificați şi experimentați? O echipă a cărei experiență combinată a membrilor în proiectarea de crucişătoare grele însumează, cred, aproximativ optzeci şi patru de ani?

Holograma lui Anakin aprobă din cap.

— Da, Maestre Windu. Aceasta este opinia mea bine gândită.

Mace se dădu înapoi, în afara razei de acțiune a holotransmițătorului.

— Spune-mi că sunt nebun, murmură el, dar tocmai pentru că face astfel de afirmații sunt înclinat să îl cred. Niciun Jedi nu ar spune aşa ceva dacă nu ar fi adevărat.

Oprindu-se dincolo de holotransmițător, Yoda îşi aşează bastonul de gimer în fața lui şi îşi sprijini bărbia pe mâini.

— O afinitate cu maşinile, tânărul Skywalker întotdeauna a posedat. Şi, deşi mândru poate fi, necinstit nu este.

Mace se aplecă din nou în față.

— Anakin, du grupul de luptă înapoi la şantierele navale Allanteen VI pentru întreținere, reparații şi modernizări. Consultă-te cu experții de acolo şi transmite-le concluziile tale. În acest stadiu nu ştiu cât timp vei avea la dispoziție. Ai putea primi o nouă misiune în orice moment. Dacă da, iar *Resolute* nu este disponibilă, vei primi o altă navă. Probabil din nou *Twilight*. Ai întrebări?

— Nu, Maestre Windu, spuse Anakin. Mulțumesc. Apoi ezită. Cel puțin, nu în această privință. Dar... pot să întreb dacă s-a întors Maestrul Kenobi din misiune?

Interesant. Yoda se îndreptă spre holotransmițător.

— Nu s-a întors, tinere Skywalker. De ce întrebi?

Holograma lui Anakin pâlpâi, dar nici măcar un holosemnal degradat nu îi putu masca expresia îngrijorată.

— Nu ştiu ce să-ți spun, Maestre Yoda. Am o presimțire rea.

— Îngrijorat pentru Obi-Wan, să fii nu trebuie, Anakin, spuse el, foarte atent de data asta să nu se uite la Mace. Veşti de la el am primit, cu puțin timp în urmă. Investigația îşi continuă.

— Investighează ce, Maestre? Poți să-mi spui?

— Nu, spuse Mace categoric. Anakin, ți-ai primit ordinele. Urmează-le fără întârziere.

— Da, Maestre Windu, spuse Anakin după o clipă.

— Ai făcut o treabă bună la Bothawui, adăugă Mace, mai blând. Consiliul este mulțumit de tine, Anakin. Şi de ucenica ta. Ține-o tot aşa. Alte câteva victorii ca aceasta şi poate că vom putea începe să sperăm că acest război se va sfârşi curând.

— Da, Maestre Windu.

Holograma lui Anakin făcu o plecăciune, apoi imaginea lui se stinse.

Yoda clătină din cap, oftând.

— O presimțire rea are. Aşa ceva, am şi eu.

— Ce este mai îngrijorător? spuse Mace, cu degetele bătându-i genunchii. Faptul că îți confirmă îngrijorările... sau faptul că la vârsta lui, cu experiența lui încă limitată, poate simți că ceva nu e în regulă când îl despart mii de ani-lumină de Obi-Wan?

Era o întrebare bună. Yoda îşi analiză răspunsul, foarte conştient de neliniştea care clocotea în adâncul minții sale. *Un sentiment rău, da. În legătură cu cei pe care îi cunosc.*

— Puternic trebuie să fie *Cel Ales*, dacă echilibrul în Forță vrea să aducă.

— Sunt conştient de asta, spuse Mace. Dar are atât de multă putere, Yoda. Şi e încă atât de tânăr.

— Tocmai de aceea trebuie să-l ghidăm, spuse Yoda. Deşi nu-i place.

— Da, spuse Mace, apoi se aplecă în față, propria lui nelinişte clocotind la suprafață. Yoda, ce ne vom face cu Obi-Wan?

Suspinând, Yoda reîncepu să se plimbe prin Camera Consiliului, bătăile bastonului fiind un contrapunct la gândurile sale. Podeaua din lemn lustruit a Camerei strălucea caldă şi reconfortantă în lumina filtrată de oțelul transparent. Dincolo de ferestrele panoramice, cerul era învăluit într-un apus de soare roz cu auriu. Pe rând, speederele, navetele, maxitaxiurile şi gondolele îşi aprindeau luminile de funcționare, stridente ca nişte licurici şi gândaci tamarizi.

— Vom aştepta, Maestre Windu, spuse el în cele din urmă. Pentru semnalul transponderului său, să scanăm vom continua. Şi că Forța este cu el, vom spera.

— Vom aştepta, spuse Mace, şi făcu o grimasă. Nu e ocupația mea preferată.

— Să ştii că eu ştiu, spuse Yoda, tachinându-l grav. Răbdarea, nu am reuşit niciodată să te învăț.

— M-ai învățat destul, spuse Mace. M-ai învățat tot ce era important. Yoda... Alunecă de pe scaun pe podea şi îşi sprijini un braț pe un genunchi ridicat. Voi avea grijă de tot ce se întâmplă aici. De Consiliu, de Palpatine – orice va apărea. Tu nu ar trebui să faci altceva decât *să-l asculți* pe Obi-Wan. Eşti cel mai bun pe care-l avem la navigarea în Forță. Dacă a trecut dincolo de Munto Codru, dacă are probleme... dacă are nevoie de noi şi nu ne poate apela în alt mod, eşti singurul care *îl va auzi*.

Tulburat, Yoda se opri din nou. Nu dorea nimic mai mult decât să se închidă în camera sa de meditație, dar...

— Mult de lucru, pentru tine va fi, Mace Windu. Şi deja foarte împovărat, tu eşti.

— Nu-mi pasă de asta! Yoda, de câte ori ai spus-o? Obi-Wan are un destin la fel de important ca şi cel al lui Anakin. Dacă i se întâmplă ceva, dacă îl pierdem...

Yoda aprobă, în timp ce greutatea viitorului neclar încerca să-l strivească.

— Chiar şi cu *Cel Ales*, s-ar putea ca Forța, reechilibrată să nu fie niciodată, încheie el cu greutate. Ceea ce am spus, îmi amintesc, Maestre Windu. Foarte bine. Sfatul tău îl voi urma. Pe Obi-Wan, în Forță îl voi căuta, şi sper că drumul spre casă, spre noi, în siguranță îl va găsi.

* * *

Stând în camera de război înăbuşită a crucişătorului *Resolute*, Ahsoka îl privi pe Anakin în timp ce acesta se holba la holotransmițătorul dezactivat, cu brațele încrucişate şi bărbia lăsată jos.

Oooh, nu e fericit. Nu e deloc fericit.

— Deci, *Skyguy*. Ce facem acum? întrebă ea. Când el îi aruncă o privire tăioasă, ea adăugă: Suntem singuri! Ai spus că pot să-ți spun...

— Fă linişte. Mă gândesc.

Ea îşi mestecă buza în timp ce aştepta. Încercă să-i citească gândurile care-i zvâcneau prin minte. Dar când voia, Anakin se putea ascunde complet. Pentru tot binele pe care i-l făcea chipul în acest moment, putea la fel de bine să fie un droid de protocol.

Doar n-o să nesocotească Consiliul, nu? Adică, nu e niciun loc de manevră în acele ordine. Nu le poate nesocoti. Nici măcar pentru Maestrul Kenobi. Nu?

Anakin o privi din nou, de data asta cu mai multă bunăvoință.

— Ce vom face, Ahsoka? Ce crezi că ar trebui să facem?

Ea inspiră adânc şi îşi îndreptă coloana vertebrală. Nu-i făcea nicio favoare dacă îi spunea ceea ce voia să audă în loc de ceea ce avea nevoie să audă. Maestrul Kenobi spusese practic acelaşi lucru când se aflau la Bothawui. Şi cine era ea, o umilă Padawană, să îl contrazică marele Obi-Wan Kenobi?

— Cred că trebuie să facem ceea ce ne-a spus Maestrul Windu. Ştiu că eşti supărat că l-ai pierdut pe R2. Ştiu că eşti îngrijorat pentru Maestrul Kenobi. Şi eu sunt. Dar suntem în război, *Skyguy*, şi asta ne depăşeşte pe amândoi. Cum îi putem învinge pe Separatişti dacă nu lucrăm ca o echipă?

Un muşchi tresări de-a lungul maxilarului încordat al lui Anakin.

— Cum îi putem învinge pe Separatişti dacă urmăm ordine proaste? Consiliul Jedi nu are întotdeauna dreptate, Ahsoka.

— Poate, zise ea, după o pauză îndoielnică. Dar nu pot greşi întotdeauna.

El făcu o grimasă.

— Nu pot?

Şi acum ce ar trebui să răspund?

— Hmmm...

— Nu contează, spuse el, uitându-se la ea. Probabil că ai dreptate. În plus, s-ar putea să am o presimțire proastă despre el, dar nu pot spune unde este Obi-Wan sau ce face. Aşa că, chiar dacă aş fi dispus să nu țin cont de Maestrul Windu şi să mă duc după el, n-aş şti de unde să încep să caut.

Tocmai de aceea e atât de îngrijorat.

— Nu cred că ar vrea să te duci după el, Maestre. Nu-i aşa?

— Poate că nu, recunoscu Anakin cu cel mai slab zâmbet. Dar nici Obi-Wan nu ştie întotdeauna ce e mai bine pentru el.

Ahsoka simți că îi cade falca.

— Şi tu ştii?

— Da, zise el, apoi se îndreptă spre uşă. Haide. Trebuie să ducem grupul de luptă la Allanteen VI. Apoi, noi doi putem să ne antrenăm cu Căpitanul Rex.

Minunat. Mă întreb dacă Rex mă poate învăța vreun truc care să mă ajute să te țin sub control? Uimită şi resemnată, îl urmă afară din cameră.

* * *

Abandonară nava prăbuşită la scurt timp după răsărit. Aerul dimineții timpurii de pe Zigoola era rece şi uscat, cerul neumbrit, cu o briză slabă care se agita. Bail îşi ridică rucsacul improvizat, încercând să îl potrivească mai confortabil pe omoplați şi încercând să ignore durerea din umărul său zdruncinat şi nerefăcut.

În timp ce el şi Obi-Wan se îndreptau spre platoul care abia se vedea, aruncă o privire gânditoare în lateral spre Jedi. *Oare a dormit măcar puțin?* Bănuia că nu. În acea dimineață avea o oboseală cu ochii grei care vorbea elocvent despre o noapte zbuciumată. Iar în timpul pregătirilor pentru plecare, abia schimbaseră câteva cuvinte. *Să spun ceva sau să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Dacă mă prefac că nu e nimic în neregulă şi apoi se întâmplă ceva, cum voi şti ce să fac? Cum să-l ajut?*

Obi-Wan oftă.

— Sunt bine, Bail. Nu trebuie să-ți faci griji.

Cât de profund tulburător este să ți se citească gândurile cu atâta precizie.

— Eşti bine acum, poate, recunoscu el. Dar dacă asta se schimbă?

— Fac tot ce pot ca să nu se schimbe.

Face tot ce poate? Ce însemna asta? Alte chestii Jedi secrete şi neliniştitoare, probabil.

— Încă mai poți simți Sithul?

— Da, spuse Obi-Wan după o clipă. Da, îl pot simți.

— Şi?

Obi-Wan îşi ajustă propriul rucsac construit grosolan.

— Şi ce?

— Şi asta înseamnă că te… te atacă? Chiar acum? În timp ce mergem?

— Da, Bail, spuse Obi-Wan. Vocea lui părea încordată. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Eu dețin controlul.

Bail încetini, apoi se opri. Obi-Wan continuă să meargă încă trei paşi, apoi se opri şi el. Se întoarse încet, dezvăluind o față palidă, brăzdată de linii de stres.

— Ce este?

Bail făcu o grimasă.

— Vreau să te ajut. Cum te pot ajuta?

— Poți să faci linişte, spuse Obi-Wan. Vorbirea este o distragere a atenției. Iar Sithul…

— Ce-i cu el? întrebă Bail când Jediul nu continuă. Obi-Wan, ce face?

— Încearcă să găsească o cale de intrare, spuse Obi-Wan. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă ar eşua.

Ei bine, da. Cu orice preț, spune ceea ce este evident.

— Încă se mai… joacă cu mintea ta? Te face să-ți aminteşti lucruri?

— Nu în acest moment.

— Dar a făcut-o? Noaptea trecută?

Obi-Wan se uită în altă parte, apoi aprobă din cap.

— Da.

Voia să întrebe: *Ce fel de lucruri?* Voia să ştie exact cu ce se confruntau Jedii, pentru că se aflau împreună în acea încurcătură, fie că lui Obi-Wan îi plăcea sau nu.

Dar ştiu că nu vrea să-mi spună. Va spune că-i distrag atenția. Va spune că nu e treaba mea. Va spune că nu trebuie să-mi fac griji. Că e Jedi şi că se poate descurca.

Frustrat, Bail îşi mesteca buza.

— Cât de rău va deveni, Obi-Wan? Sincer.

— Sincer? Obi-Wan ridică din umeri. Sincer, domnule Senator, habar nu am. Dar cred că pot spune că lucrurile se vor înrăutăți înainte să se îmbunătățească.

Minunat.

— Poate că asta e o greşeală. Poate ar trebui să rămâi aici, cu nava, şi să mă laşi pe mine să investighez templul.

— Este un gând bun, dar, din păcate, nepractic, răspunse Obi-Wan. Chiar dacă ai ajunge în siguranță acolo, nu ai avea nicio idee despre ce se află în el. Nicio modalitate de a identifica scopul artefactelor. Dacă există artefacte. Nu. Continuăm aşa cum am plănuit.

Bail aprobă din cap.

— În regulă. Dar trebuie să-mi spui ce se întâmplă, Obi-Wan. Fără să mă ții pe dinafară. Fără să mă tratezi ca pe un idiot. Şi dacă ai nevoie de ajutor, trebuie să mi-l ceri. De acord?

Vârtejuri mici de praf dansau prin peisaj, biciuite de briza care se ridica. Obi-Wan le privi, chipul său fiind imposibil de citit. În cele din urmă, suspină.

— De acord, spuse el. Părea profund nefericit. Acum, te rog, Bail. Nu mai vorbi. Trebuie să mă concentrez.

Aşa că merseră în continuare, în tăcere, iar dimineața pe Zigoola se extinse în jurul lor. Aproape două ore mai târziu, în timp ce traversau cu paşi siguri platoul vast şi accidentat, Obi-Wan se opri brusc. Rămase complet nemişcat, cu expresia suspendată, ca cineva care încerca să-şi amintească un nume sau o altă informație evazivă. Apoi, fără avertisment, fața i se răsuci şi se lăsă în genunchi. Începu să-şi zgârie propriul corp, cu ochii larg deschişi de groază.

Bail simți respirația rămânându-i în gât. Ştia ce era asta. Sithul trecuse de apărarea lui, iar acum Obi-Wan retrăia încă o dată groaza de pe Taanab.

Nu prea deține controlul. Ce să fac? Ce să fac? Trebuia să-l oprească cumva, nu putea lăsa atacul să continue. La fel ca ultima dată, Obi-Wan era în pericol de a-şi provoca răni grave. Dându-şi jos rucsacul, îl lăsă să cadă pe pământul tare, se ghemui în fața Jediului şi îl apucă de brațe.

— Obi-Wan! Revino-ți!

Dar în loc să se trezească, Obi-Wan atacă. Nu cu Forța de data asta, ci cu pumnii strânşi şi cu o forță disperată. Nu era un bărbat deosebit de înalt, iar constituția lui era filiformă, nu încărcată de muşchi, dar putea lovi puternic şi rapid. Rafala de lovituri îl prinse pe Bail în față şi în burtă. Îi despicară buza şi îi smulseră aerul din plămâni. Se răsturnă pe o parte, gâfâind, şi simți cum se loveşte de pământ într-o zvâcnire neîndemânatică, spintecat de durere şi simțind gustul sângelui. Văzu cerul strălucitor rotindu-se necontrolat deasupra lui. Apoi gândi: *Poate că nu a fost o idee prea bună, Organa.* Cu vederea afectată, îşi îndemnă durerile trezite brusc să se calmeze. Încercă să se ridice, dar nu reuşi, încercă apoi din nou şi reuşi.

— Prostule! strigă Obi-Wan, de deasupra lui. La ce te-ai gândit? Nu ştii că te-aş fi putut ucide?

Bail ridică ochii spre el.

— Oh. Deci a funcționat. Cu plăcere, apropo.

Scuipând un înjurătură Toydariană colorată, Obi-Wan îşi smulse propriul rucsac improvizat şi scotoci printre sticlele de apă şi pachetele cu mâncare.

— Nu te pot vindeca, spuse el, scoțând trusa compactă de prim-ajutor a navei. Controlul meu este compromis. Va trebui să te mulțumeşti cu asta.

— Bine, spuse el, întinzând mâna spre trusă, dar Obi-Wan îi îndepărtă mâna.

Sub temperament, era frică.

— O voi face eu, răbufni Jediul. Stai nemişcat şi taci.

— Bine, spuse el din nou, şi îl lăsă pe Jedi să îl îngrijească.

Ajutorul dat de Obi-Wan fu brusc şi eficient. Când termină, împachetă din nou trusa de prim-ajutor, o băgă în rucsac, apoi îşi ridică privirea.

— Bail, nu trebuie să mai faci asta niciodată.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în tine însuți, Obi-Wan, spuse el încet. Nu cred nici măcar pentru o clipă că m-ai ucide.

— Atunci eşti un prost, spuse Obi-Wan, aşezându-se pe călcâie. Pentru că am încercat deja o dată.

Adevărat. Dar dacă voiau să supraviețuiască acestui dezastru, nu-şi puteau permite să se piardă în neîncredere.

— Pot suferi câteva vânătăi, Obi-Wan, dacă asta înseamnă că nu trebuie să retrăieşti ceea ce s-a întâmplat pe Taanab – sau orice altceva vrea Sithul să arunce asupra ta.

Obi-Wan se ridică în picioare. Îşi trecu o mână prin barbă, în mod clar frustrat.

— Alte eroisme deplasate? Scuteşte-mă, domnule Senator – şi fă ce ți se spune. Dacă – atunci când voi pierde teren în fața Sithului data viitoare, stai în spate. Lasă atacul să-şi urmeze cursul.

— Să te las să te răneşti, vrei să spui? replică el, ridicându-se în picioare. Nu prea cred, Maestre Kenobi. Dacă nu din alt motiv decât autoconservarea. Nu voi pleca de pe stânca asta fără tine întreg.

— Şi nu vei pleca de pe ea dacă eşti mort!

Un impas.

Se priviră unul pe celălalt în timp ce vârtejurile de praf dansau. Apoi, expresia furioasă a lui Obi-Wan se estompă… şi încă o dată ieşi la iveală acea vulnerabilitate neaşteptată.

— Te rog, Bail, spuse el. Nu mă face să-mi fac griji pentru tine. Dacă o faci, mă vei slăbi. Şi e destul de greu şi aşa.

Bail îşi încrucişă brațele şi privi în pământ. La naiba. Nu era corect, el voia să lupte. Nu voia să cedeze argumentul. Dar era învins şi ştia asta, rezistența lui încăpățânată fiind înțepată cu precizie de rugămintea simplă şi sinceră a lui Obi-Wan. Îşi ridică privirea.

— Deci ar trebui să… ce? Să stau cu mâinile în sân? Indiferent ce se întâmplă? Indiferent ce face Sithul? Indiferent ce faci tu?

— Da.

— Şi apoi ce… să adun bucățile după aceea?

Puțin din tensiunea din ochii lui Obi-Wan se mai domoli.

— Cu condiția să nu fie prea mare deranjul, da.

Desfăcându-şi brațele, îşi băgă mâinile în buzunare şi se uită în jur la platou, la vârtejurile de praf şi, în cele din urmă, spre prima linie de copaci îndepărtată.

Trei zile sau cam aşa ceva? Trei zile, sau poate mai mult? Ar fi trebuit să rămân acasă, în pat.

— Bail, spuse Obi-Wan. Ai spus că trebuie să-ți cer ajutorul dacă am nevoie de el. Ei bine, ți-l cer. Doar aşa mă poți ajuta.

La naiba, jocul de sabacc nu a mințit. Acest om ştie cu siguranță cum să joace murdar.

— În regulă, spuse el cu reticență. Vom face lucrurile în felul tău. Deocamdată. Dar discuția nu s-a încheiat. Este doar suspendată. Dacă lucrurile scapă de sub control, Obi-Wan, dacă mi se pare că îți pui viața în pericol, atunci ne vom gândi din nou. Vom găsi o altă cale de a face lucrurile. De acord?

Obi-Wan îşi luă rucsacul improvizat şi îl puse pe umeri.

— Vom vedea.

Bail se holbă la el, uimit. *Pe bune dacă Kenobi nu e cel mai încăpățânat, cel mai exasperant, cel mai imposibil…*

— Haide, domnule Senator, spuse Jediul, şi începu să meargă. Aşa cum a spus cineva recent, pierdem vremea.

Şi asta îl făcu să se grăbească să-şi pună la loc propriul rucsac improvizat, blestemându-şi umărul dureros, blestemându-l pe Kenobi, şi pe Sith, şi galaxia în general. Blestemând soarta, pentru că îl adusese în această situație dificilă. După ce îşi aranjă rucsacul, alergă pentru a-l ajunge din urmă pe Jedi.

Ce poveste va trebui să-ți spun, Breha, când ajung acasă.

Pentru că se întorcea acasă. Sithul nu va câştiga de data asta.

Nu va câştiga… nu va câştiga… nu va câştiga, la naiba.

* * *

Un tânăr Jedi în Templu este învățat multe lucruri. Primul dintre ele este acesta: *Frica duce la furie, furia duce la ură, ura duce la suferință. Fereşte-te de partea întunecată, Jedi.* Şi a doua lecție este: *Stăpânirea de sine este singura care contează.*

Obi-Wan se temea foarte mult că stăpânirea sa de sine va eşua.

Lumea de afară, lumea de dincolo de lumea lui interioară, implica mersul sub un soare duşmănos, pe o planetă care încerca să-l ucidă, spre fortăreața unui inamic hotărât să-l distrugă. Implica un om bun, Bail Organa, care nu ar fi trebuit să fie alături de el. Implica hrană insuficientă, somn întrerupt şi o litanie de boli fizice care făceau din lumea fizică o încercare. Dar neplăcerile din acea lume nu erau decât un ecou. Realitatea se afla în spatele ochilor săi, pe tărâmul spiritului… unde se simțea ca o lumânare pusă să ardă în mijlocul unui uragan.

De noaptea trecută, vântul părții întunecate suflase neîncetat peste el, lovindu-l cu cele mai crude amintiri. Căutând să-i sfâşie spiritul luptător. Gândacii de foc… Tayvor Mandirly… moartea lui Qui-Gon… şi Geonosis. O procesiune nemiloasă de frică, moarte şi pierdere, încât abia dacă avu suficient timp între atacuri pentru a-şi reveni cum trebuie. Pentru a-şi trage răsuflarea. Pentru a-şi reface apărarea, pregătit pentru următorul atac. Întors în sine, întors asupra lui însuşi, izolat brutal de partea luminoasă a Forței, îşi păstra flacăra aprinsă. Se inspira din lecțiile fiecărui Jedi care îl învățase: Yoda şi Mace Windu şi mai ales Qui-Gon Jinn. Şi Anakin îl învățase; se sprijini pe acea forță improbabilă. Sithul din Theed îl învățase, şi Dooku în peştera lui. Ultimele lecții fuseseră cele mai amare; nu le va irosi.

Se văzu pe sine ca o lumânare. Se văzu pe sine în spatele unui zid. Cărămidă cu cărămidă încerca să-l ridice. Cărămidă cu cărămidă, era distrus. Fiecare moarte era o lovitură de ciocan. Fiecare pierdere o daltă. Sithul era un duşman viclean, ştia unde şi când să lovească. Era atras de locurile slabe, de durerile vechi şi de rănile nevindecate. Îşi construi baricade împotriva lui. Iar el râdea şi le dărâma. Şi în timp ce râdea, îi şoptea la ureche, ca un amant: *Mori, Jedi. Mori, Jedi. Mori, Jedi. Mori.*

Era conştient de îngrijorarea lui Bail Organa. O simțea ca pe o mână caldă, aşezată confortabil pe umărul său. Dar chiar şi când îşi trăgea puterea din asta, îi simțea povara. Simțea greutatea zdrobitoare a omului pe care trebuia să-l protejeze… sau să eşueze. *Trebuia să-l fi lăsat pe navă. N-ar fi trebuit să-l aduc deloc. Ar fi trebuit să găsesc o cale să-l țin departe de asta. O să fac să fie ucis.*

Într-un mod ciudat, Bail îi amintea de Padme: îndrăzneț şi încăpățânat de curajos. Dispus să îşi rişte viața fără să se gândească de două ori, pentru altcineva,

pentru o cauză, pentru a apăra ceea ce era corect. Dacă Sithul ar fi fost învins, ar fi fost învins de oameni ca Bail şi Padme la fel de mult ca şi de Jedi.

Aşa că nu poate muri aici, pe Zigoola. Republica are nevoie de el. Trebuie să-l protejez indiferent de costuri.

În lumea de dincolo de spiritul său, timpul prețios trecea. Şi în acest loc, timpul – ca şi Sithul – nu-i era prieten. Fiecare pas şovăitor îl ducea mai aproape de ochiul rece al uraganului. Mai aproape de templul Sith, inima lucrurilor care ardeau şi tânjeau după moartea lui. Se temea că, atunci când va ajunge acolo, va fi epuizat. Ars de tot. Nimic altceva decât o amintire. Rana nevindecată a altcuiva.

Dar frica duce la furie, iar furia duce la ură, iar ura duce la suferință. Ceea ce însemna că partea întunecată câştiga. Aşa că îşi proteja flacăra. Cărămidă cu cărămidă îşi construia zidul. Pentru că alternativa era să se predea.

Şi nimeni nu îl învățase asta.

Capitolul 19

Ajunseră la prima porțiune de pădure încâlcită târziu în după-amiaza mare. Crengile noduroase se împleteau deasupra capului, filtrând lumina soarelui care se stingea. Frunzele uscate acopereau pământul accidentat, foşnind sub picioare. Aerul mirosea a vechi şi mort. Nu era nicio pasăre în copacii răsuciți, niciun semn de viață.

Transpirat şi obosit, Bail se uită la Obi-Wan.

— Ne oprim pentru o clipă?

Erau primele cuvinte pe care le rostise de la cearta lor cu cărăbuşii de foc. Vocea lui părea ruginită. Îşi dorea apă, cu disperare, dar trebuiau să-şi conserve rezervele. Nimic din acest loc nu sugera că ar fi dat de vreun râu sau de vreun pârâu sau chiar de un iaz prea curând. Şi dacă rămâneau fără apă înainte să găsească o cale de întoarcere acasă... ei bine... nu merita să se gândească la asta. Să mori de sete era un mod rău de a pieri.

Încetinind puțin pasul, Obi-Wan aruncă o privire printre frunzişurile brune şi dantelate. Scăldat la întâmplare cu lumină şi umbră, părea secat. Păstrându-şi propria tăcere, se luptase cu Sithul la fiecare pas. Şi asta era doar prima zi...

— Ar trebui să continuăm să mergem, spuse el. Vocea lui părea şi ea răguşită. Cel puțin până la apus.

— De ce? ceru Bail, brusc rebel. Plin de resentimente. E în regulă pentru tine, Kenobi. Dar eu nu sunt un Jedi. Sunt un simplu om. Câteva minute de odihnă. Ce rău poate face asta? Nu are rost să ne omorâm ca să ajungem acolo, Obi-Wan. Nici măcar nu ne-am oprit să mâncăm. În schimb, împărțiseră un pachet de mâncare în timp ce mergeau; încă se lupta cu indigestia. Eu zic să ne oprim un moment să ne tragem sufletul.

Obi-Wan îi aruncă o privire nerăbdătoare. Apoi aprobă din cap.

— Foarte bine.

Solul secat al pădurii era străbătut de trunchiuri de copaci morți, căzuți.

Înghițindu-şi un geamăt de uşurare, Bail îşi dădu jos rucsacul şi se aşeză. Era în formă, făcea exerciții fizice zilnic, dar mersul pe jos timp de ore şi ore nesfârşite îşi lua tributul. Îl dureau umerii şi gâtul, iar picioarele... Partea inferioară a spatelui său se simțea nespus de încordată. Picioarele îi făcuseră băşici şi îl ardeau; cizmele lui la modă nu fuseseră concepute pentru drumeții prin sălbăticie. Toate tăieturile şi arsurile superficiale pe care le suferise în schimbul de focuri de pe stația spațială îl usturau. Iar buza, acolo unde îl lovise Obi-Wan, i se umflase din nou şi pulsa rău, ca o durere de dinți. Nu luase niciun analgezic, dorind să păstreze medicamentele din trusa lor de prim ajutor pentru incidente mai grave.

Se aplecă spre rucsac, hotărât să descopere distribuția exactă a conținutului care l-ar fi salvat de la o coloană vertebrală schilodită, şi se uită din nou la Obi-Wan. Jediul era încă în picioare, purtând propriul rucsac. Ca şi cum simplul fapt de a se opri îl secătuise de tot elanul.

— Hei, spuse el. Eşti în regulă?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Atunci ia loc. Dă-ți jos rucsacul ăla pentru o vreme. Ai nevoie de odihnă mai

mult decât mine.

Din nou, Obi-Wan aprobă din cap... dar nu se mişcă. Neliniştit acum, Bail se îndreptă de spate.

— Obi-Wan? Ce s-a întâmplat?

Răspunsul lui Obi-Wan fu să-şi dea jos rucsacul şi să-l lase să cadă grosolan pe jos. Era încruntat, cu ochii neconcentraţi. Apoi îşi desprinse sabia şi porni lama.

— Hei! Bail sări înapoi, fără să ţină cont de durerile sale. Ce se întâmplă? Simţi pe cineva? Suntem singuri sau nu? Obi-Wan!

Zumzetul sabiei era puternic în liniştea sinistră a pădurii încâlcite, lama sa albastră fiind atât de luminoasă încât părea vie în acest loc mort şi tăcut. Obi-Wan îşi plimbă privirea ascuţită, dar încă ciudat de nefocalizată, în jurul lui, cu corpul zumzăind de tensiune ca un *câine Voolk* care adulmeca prada. Apoi, ochii i se îngustară, capul i se ridică şi aduse sabia în gardă.

— Ventress.

Alarmat, Bail se întoarse, încercând să urmărească unde se uita Obi-Wan. Inima îi bătea cu putere, adrenalina înecând orice durere. *Asajj Ventress? Aici? Unde?* Femeia era letală. La naiba, fusese un prost, lăsându-şi blasterul să fie distrus odată cu staţia spaţială a Alintei.

— Obi-Wan, nu o văd, şopti el, făcând un pas în lateral pentru a se adăposti în spatele unui copac butucănos şi răsucit. Unde este? Ce să fac...

Obi-Wan dansă înainte, cu ochii aprinşi de aceeaşi fervoare feroce care îl cuprinsese în lupta de pe staţia spaţială. Cu sabia scânteind, zumzetul ei spărgând tăcerea, lansă un atac fulgerător – asupra nimănui. Asajj Ventress nu era acolo.

Realizarea îl lovi puternic pe Bail în piept. *Oh, vai de el. Are halucinaţii.*

Şi deodată nu se mai simţi deloc în siguranţă. Aplatizat de trunchiul copacului, cu inima bătând atât de tare încât credea că i se va sparge în piept, se uită cum Obi-Wan se lupta cu adversarul său fantomă... şi, deşi ceea ce se întâmpla îl umplea de un fel de milă îngrozită, nu se putu abţine să nu simtă odată cu ea o admiraţie uimită. Ceea ce văzuse în lupta de pe staţia spaţială nu fusese nimic, nimic, în comparaţie cu asta. Obi-Wan Kenobi îşi mânuia sabia ca pe o forţă elementară a naturii. Ca şi cum lama ar fi fost o extensie vie, indivizibilă, din carnea şi sângele său. Orice urmă de epuizare fusese ştearsă de pe el; energia lui părea nelimitată în timp ce sărea, se răsucea, făcea tumbe şi se învârtea, iar sabia sa zumzăia, strălucind albastră printre umbre. Aproape că era posibil să crezi că nu se lupta cu un duşman real, fizic: fiecare tăietură, fiecare paradă, fiecare legare şi contra legare cu lama părea să întâlnească o altă sabie de lumină tăioasă. Corpul lui reacţiona ca la o serie de lovituri zguduitoare, fiecare muşchi din el se încordase împotriva impactului, faţa lui era încrâncenată cu o hotărâre formidabilă de a învinge... dar totuşi, cu acea lumină răutăcioasă în ochi care spunea că, deşi în mintea lui chinuită era vorba de viaţă şi de moarte, exista totuşi un fel de glorie.

Dar cât poate dura asta? se întrebă Bail, admiraţia lăsând loc unei îngrijorări crescânde pe măsură ce Obi-Wan nu dădea semne că ar pune capăt luptei. *Nu poate continua aşa la nesfârşit. E deja obosit, iar asta e istovitor. Cu siguranţă va cădea pe loc. Şi apoi ce se va întâmpla? Nu mai am nicio speranţă să-l duc la templul Sith.*

Ar trebui să ignore instrucţiunile lui Obi-Wan şi să încerce să oprească lupta? Să încerce să treacă prin halucinaţia trimisă de Sith şi să-l aducă pe Jedi înapoi la el însuşi? *Ah...nu. Nu prea cred. Nu când are sabia de lumină în mână.*

Răsuflând aspru acum, fără lumină în ochi, ci cu o flacără mortală, ucigătoare,

Obi-Wan mări ferocitatea atacului său. *Şi acum... ce se întâmpla? Ceva e... diferit. Oare Kenobi se luptă tot cu Asajj Ventress?* Privind fix, cu o nouă consternare în creştere, Bail crezu că poate vedea o schimbare în concentrarea lui Obi-Wan. O răsucire ciudată şi neplăcută a feţei lui. *Ceva nu e în regulă... ei bine, mai multe nu sunt în regulă. Cumva, ceva s-a schimbat.*

Şi apoi Jediul îşi înfipse sabia în inima unui copac. Surprins, Bail îşi înghiţi un ţipăt în timp ce aerul rece şi mort se umpluse de duhoarea nocivă a sevei arse. Se îndepărtă în grabă de propriul trunchi de copac care îl adăpostea, pentru că acum Obi-Wan tăia şi înjunghia fără discernământ copacii din pădure. Crengile tăiate cădeau în picaj pe pământ, crengile şi frunzele zburau, iar o brumă de fum urât mirositor se ridica în jur. Apoi, nu erau doar ramurile cele care cădeau victime freneziei lui Obi-Wan – copaci întregi mureau, tăiaţi în două cu o uşurinţă îngrozitoare, cu o singură lovitură a acelei lame de un albastru viu. Din ce în ce mai repede şi mai repede, Jediul se învârtea, tăind copaci ca şi cum ar fi fost duşmanii său de moarte. Ca şi cum fiecare ramură ar fi deţinut o armă care încerca să-l ucidă. Zbârnâitul frenetic al sabiei sale aproape că se pierdea în zgomotul lemnului care se izbea de pământ. Trunchiurile bătrâne şi moarte ale copacilor căzuţi se prăbuşeau în vecinii lor ca beţivii din cartierele mai sărace ale Coruscantului. Frunzele se roteau şi se învârteau în viscol, iar lumina proaspătă a soarelui se revărsa prin golurile tot mai largi din frunzişul împletit al pădurii.

Bail privi fix, transpus, cum Obi-Wan măcelărea o pădure.

Oh, nu, oh, nu. Asta a scăpat de sub control.

Totuşi, nu putu să stea nemişcat prea mult timp, pentru că nu exista nici ritm, nici raţiune în modelul de atac al lui Obi-Wan. Ca un om care dansa pe marginea unui vulcan, se mişca, se ferea, nu îndrăznea să stea pe loc, în timp ce în jurul lui Obi-Wan făcea praf pădurea de pe Zigoola. De două ori un copac retezat aproape că îl strivi, căzând. O dată se prăbuşi peste un trunchi de copac bătrân şi mort, în timp ce se ferea de coroana noduroasă a unui copac viu, care se prăbuşise la pământ. Scăpă cu vânătăi şi zgârieturi, cu gura uscată şi începând să intre în panică.

Cum pot opri asta? Trebuie să îl opresc. E o nebunie. Obi-Wan a înnebunit.

Şi apoi trebui să se arunce într-o parte când Jediul se învârti după ce tăiase trei arbuşti dintr-o singură lovitură, gata pentru un nou atac. Se învârtea spre el, cu faţa aproape de nerecunoscut. Răsucită acum de furie şi de un fel de ură goală şi fără minte. Mârâind fără sunet, Obi-Wan îşi ridică din nou sabia... şi avansă.

Bolnav de frică până la stomac, Bail îşi ridică mâinile. Se dădu înapoi cu un pas, apoi se opri când se lovi de un trunchi de copac doborât şi fu gata să cadă din nou.

— Obi-Wan! Obi-Wan, eu sunt. Sunt Bail Organa. Obi-Wan. Maestre Kenobi. Opreşte-te.

Fără să audă, fără să-i pese, Obi-Wan îşi aduse sabia în jur şi în jos.

Bail închise ochii. *Breha.* Şi apoi nu muri.

— Bail? spuse o voce mică şi nesigură. Bail? Ce fac eu aici?

Ameţit, clipi... şi chipul uimit al lui Obi-Wan păru să devină atent. Îşi îndreptă privirea în lateral şi în jos, spre bara subţire şi zumzăitoare de lumină albastră care se oprise atât de aproape de gâtul lui încât îi putea simţi căldura arzătoare.

— Chiar acum, Obi-Wan? murmură el. Chiar acum îţi pui jos sabia de lumină.

Cu un bâzâit moale, lama armei se opri, iar mânerul negru cu argintiu al sabiei alunecă dintre degetele slăbite ale Jediului, căzând la pământ.

— Ventress, spuse Obi-Wan, cu vocea încă înăbuşită de şoc. Am văzut-o pe Asajj Ventress. M-am luptat cu ea – pe Teth. Şi cu forţele droide Separatiste. M-am luptat cu ei pe Christophsis. Şi am crezut... am crezut... Încet, se uită în jur, la copacii doborâţi şi la frunzişul proaspăt împrăştiat, dovezi clare ale nebuniei. A unei minţi pierdute într-o lume a iluziei. Fără avertisment, genunchii i se îndoiră şi căzu.

Se prăbuşi pe mâini şi vomită jumătatea de pachet de mâncare pe care o consumase cu câteva ore înainte.

Bail se întoarse, încruntat, şi îşi scoase rucsacul dintr-un amestec de crengi tăiate. Recuperă o preţioasă sticlă de apă, deşurubă capacul şi i-o întinse Jediului.

— La naiba cu raţionalizarea ei, spuse el. Bea.

Aşezându-se pe călcâie, Obi-Wan luă sticla, cu mâna tremurândă. Dar în loc să bea, îşi ridică privirea.

— Bail, îmi pare atât de rău.

Organa ridică din umeri.

— Nu a fost vina ta.

— Ba a fost, şopti Obi-Wan. Mi-am pierdut concentrarea. Am lăsat garda jos.

Fir-ar să fie. Bail se ghemui în faţa lui.

— Obi-Wan, eşti obosit. Te lupţi cu Sithul de ore întregi fără răgaz. Poate că eşti un Jedi, dar nu eşti indestructibil. Şi oricum, ai învins. Nu m-ai ucis. Nu m-ai omorât. Deci nu câştigă el. Tu câştigi. Acum nu mai vorbi şi bea.

Obi-Wan goli jumătate din sticlă, apoi i-o dădu înapoi.

— Ar trebui să mergem mai departe.

Să mergem? După toate astea? Clătină din cap.

— Nu. Trebuie să te odihneşti.

— Bail... Ochii lui Obi-Wan erau goi de oboseală şi ceva mai rău. Nu voi avea nicio clipă de odihnă cât timp mă aflu pe această planetă. Dacă vrem să găsim o cale de a pleca de pe ea, trebuie să o găsim repede. Înainte să...

Nu fu nevoie să mai spună nimic. Bail putea să termine singur propoziţia. *Înainte ca mintea să-ţi fie complet distrusă şi, la fel ca gândacii de foc de pe Taanab, Sithul să te mănânce de viu.* Suspină.

— În regulă. Vom continua să mergem.

— Sabia mea, spuse Obi-Wan. O ridică şi i-o întinse, cu faţa marcată de linii încordate. Ia-o tu. Păstreaz-o în siguranţă pentru mine.

Bail privi arma elegantă în tăcere. Îşi aminti de căldura ei, de puterea ei terifiantă. Ştia destule despre Jedi ca să ştie că sabia era bunul lor cel mai personal, cel mai important, cel mai preţios.

— Eşti sigur?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Aproape că te-am ucis. Sunt sigur.

— În regulă, spuse din nou şi luă arma oferită. Îşi strânse degetele în jurul ei, simţindu-i greutatea. Semnificaţia. Voi avea grijă de ea, promit.

— Mulţumesc, spuse Obi-Wan. Apoi privirea lui călători peste pădurea ruinată, absorbind încet măcelul frenetic. Umbrele îi întunecară ochii. Acum să mergem.

* * *

În timp ce înaintau cu greu, spre soarele care apunea, Obi-Wan se refugie uşurat în tăcere. Se luptă să-şi refacă apărarea împotriva întunericului, împotriva

vocii neîncetate şi răutăcioase care îi şoptea la ureche.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Niciodată în viața lui nu se simțise atât de dezechilibrat, atât de nesigur. Chiar o văzuse pe Ventress. Şi după ea, pe droizii Separatişti. Mai rău decât atât, când se luptase cu ei, se folosise de partea întunecată. O canalizase fără să gândească. Asta era cea mai dezgustătoare realizare dintre toate. Acel fulger al înțelegerii fusese ceea ce îl făcuse să vomite în genunchi. Asta, şi faptul că aproape îl decapitase pe Bail.

Nu se poate întâmpla din nou. Nu trebuie să las să se mai întâmple. Sithul poate ascunde partea luminoasă departe de mine, dar nu trebuie să mă întoarcă niciodată spre întuneric. Nu trebuie să facă din mine un instrument pentru crimă. Mai bine să mor decât să permit să se întâmple asta.

Şi astfel, el şi Senatorul de Alderaan îşi croiră încet drum prin restul pădurii, partea din ea pe care nu reuşise să o doboare, în timp ce lumina zilei se scurgea de pe cer şi amurgul îşi cobora mantia. Încărcați cu rucsacuri, cu amintiri şi cu temeri.

Cu greu, cu trudă, îşi reconstrui apărarea mentală distrusă. Îşi consolidă bastioanele pe care le ridicase împotriva Sithului, conştient că era doar pe jumătate el însuşi fără partea luminoasă a Forței ca aliat. Bântuit de teama că o jumătate de Jedi nu poate învinge. Pierderea sabiei era ca o rană deschisă în coasta sa.

Noaptea căzu şi, ca şi cum întunericul natural ar fi fost un fel de invitație, amintirile apăsătoare reveniră. Trecu peste cererile lui Organa de a se opri până în zori. Cumva, era mai uşor să-i reziste Sithului în timp ce era în mişcare. Dacă începea să încetinească, îl presa mai tare. Atât de tare încât crezu că se va rupe.

— Avem baghete luminoase, îi spuse el Senatorului. Vom mai continua puțin.

Bietul Bail. Fusese încăpățânat, şi nerezonabil, şi ridicol de nesăbuit, dar nu merita asta. Nimeni nu merita asta.

În cele din urmă se opriră. Dar numai pentru că picioarele îi cedară şi nu îl mai ajutau să stea în picioare. Întrucât se aflau încă în pădure, cu o mulțime de combustibil uşor de obținut la îndemână, Bail aprinse un foc atent şi precaut. Mai împărțiră un pachet de mâncare, apoi băură cu moderație din rezerva de apă. Îşi înfăşurară păturile termoizolante în jurul lor şi se aşezară în tăcere în fața flăcărilor.

Răsăritul soarelui era încă departe.

În cele din urmă Bail dormi, dar el nu. De fiecare dată când se scufunda sub suprafața trezirii, o amintire îl sfâşia cu dinți ascuțiți şi cruzi. Singura lui speranță de a ține Sithul la distanță era să rămână treaz, pentru a se putea concentra asupra disciplinelor mentale pe care îşi petrecuse întreaga viață perfecționându-le.

Dar era obosit. Era atât de obosit. Şi destul de curând amintirile îl atacară chiar şi când era treaz, aşa cum o făcuseră după ce prăbuşise nava pe platou. Stând dezbrăcat în mijlocul uraganului, duse o luptă fără sfârşit cu Sithul. Retrăi Geonosis. Retrăi Taanab. Retrăi pierderea lui Qui-Gon. Din nou, din nou şi din nou.

Bail dormi în tot acest timp. Soarele reveni, în cele din urmă. De îndată ce cerul se lumină, îl trezi pe Senator şi îl ridică în picioare.

— Arăți ca moartea, îi spuse Bail fără menajamente. Nu vei rezista până la prânz.

Ridică din umeri cu rucsacul pe ei.

— Voi rezista atât cât va fi nevoie, domnule Senator. Gata cu discuțiile. Să mergem.

Când Obi-Wan fu doborât de a treia sa viziune-memorie-coşmar – indiferent ce era – în mai puțin de două ore, Bail se retrase la o distanță sigură, se lăsă să cadă pe

câmpia stâncoasă pe care se luptau să o traverseze, şi disperă.

Niciodată din nou. Niciodată nu voi mai spune că mi-aş dori să fiu un Jedi. Nici măcar pentru o săptămână. Nici măcar pentru o zi. Ce viziune e de data asta? Pe tot ceea ce e mai milostiv, nu moartea lui Tayvor. Dacă trebuia să o trăiască încă o dată, prin intermediul cuiva, tortura şi arderea unchiului său, credea că va înnebuni. Pentru că dacă pentru Obi-Wan era greu – şi bineînțeles că era brutal – era aproape la fel de greu şi pentru el, trebuind să stea pe dinafară şi să privească, ştiind că nu putea face nimic pentru a opri asaltul necruțător al Sithului. Să retrăiască acea amintire împreună cu Jediul.

Dar nu, de data asta nu era vorba de moartea lui Tayvor. Bănuia – deşi nu era sigur, pentru că Obi-Wan refuza cu tărie să discute – că Jediul visa Geonosisul. Amintirea începea întotdeauna în tăcere şi se termina cu el chemându-şi Padawanul – scuze, fostul Padawan – şi plângând pierderea brațului tânărului. Expresia de groază de pe fața lui atunci era înfiorătoare de văzut. Dar, bineînțeles, putea fi întotdeauna mai rău. Ar putea fi o altă halucinație nebună. Din fericire, până acum nu se mai repetase aşa ceva. Cumva, Jediul reuşea să le țină la distanță, cel puțin.

Asta era a doua lor zi pe câmpia aridă de dincolo de pădurea pe care Obi-Wan o confundase cu un asasin al părții întunecate şi o armată de droizi Separatişti. La insistențele lui tenace, continuară să meargă în ritm de pedeapsă, păşind constant de la primele raze ale soarelui şi până la lăsarea întunericului, până când, chiar şi cu baghetele luminoase, era prea periculos să continue. Apoi îşi făceau tabăra cât de bine puteau. Mâncau cu moderație, beau puțin şi se odihneau cât puteau sub cerul luminat de nebuloase şi constelații necunoscute al Zigoolei. Nu era mult. Stânca goală şi pământul tare formau o saltea mizerabil de incomodă. Iar coşmarurile capricioase ale lui Obi-Wan nu erau favorabile somnului pentru niciunul dintre ei.

Bail îşi frecă mâinile pe față, simțind cât de neelastică îi devenise pielea, cum obrajii lui țepoşi căzuseră în goluri. Dacă s-ar fi privit în oglindă, ştia că ar fi văzut o față slăbită care se uita la el. Hainele imaculat croite erau largi. Îşi pierdea muşchii. Îşi pierdea puterea. Corpul lui se consuma singur, ca un şarpe care-şi înghite coada.

Mai era încă o zi – poate două – până la destinația lor.

Nu din cauza terenului, ci pentru că, aşa cum prezisese Obi-Wan, cu cât se apropiau mai mult de templul Sith, cu atât viziunile lui deveneau mai vicioase şi mai frecvente. Şi indiferent de câte ori îşi refăcea apărarea, Sithul nu se dădea niciodată bătut… şi îl obosea. Privindu-l acum, cum tremura şi transpira, Bail trebui să se împotrivească unui val zdrobitor de inutilitate.

Rezistența Jedi este legendară, dar chiar şi ei au limitele lor. Cât de curând până când Obi-Wan o va atinge pe a lui? Cât timp mai poate rezista la aceste atacuri? Poate rezista până când vom ajunge la templu? El spune că poate... dar nu mai sunt sigur. Obi-Wan a spus aseară, într-un rar schimb de cuvinte, că aceste atacuri nu erau personale. Că el credea că Sithul pusese măsuri de protecție, capcane mentale, acest holocron, pentru a proteja Zigoola şi comorile sale de orice Jedi care ar putea da peste planetă. Constrângerea de a prăbuşi nava nu îl viza în mod special pe el. Iar vocea Sith din capul lui, vocea care îl implora să moară, nici asta nu era ceva personal. Sithul îi ura pe toți Jedii în mod egal. Voia ca fiecare Jedi să piară şi nu s-ar fi oprit în fața a nimic pentru a atinge acest obiectiv. Iar acest loc era străvechi; capcana care îl prinsese pe Obi-Wan fusese întinsă poate cu secole în urmă. Presupun că de aceea nu încearcă să mă omoare. Din moment ce nu sunt un Jedi, nu sunt o amenințare.

Ei bine… Cel puțin nu pentru Holocronul Sith al Zigoolei. Dar era o amenințare

pentru cineva. Era ceva care dădea de gândit. Undeva în galaxie, un Sith îi ştia numele şi voia ca el, Bail Organa, să moară. Când se vor întoarce pe Coruscant, va trebui să-şi ia câteva măsuri de precauție. Presupunând că existau precauții pe care le putea lua. Jedii vor trebui să-l ajute cu asta. *Da. Sigur. Când ne vom întoarce.*

Frica se strecura în burta lui ca un vierme. O înăbuşi, aşa cum îi spusese Obi-Wan. *Nu hrăni partea întunecată. Rămâi concentrat. Rămâi pozitiv. Nu sunt un Jedi, aşa că locul ăsta nu mă poate vedea, nu aşa cum îl vede pe el. Iar acest lucru e deja în avantajul nostru. Îl ajut pe Obi-Wan, aşa că omul slab primeşte un punct pentru asta.*

Ridicându-şi capul, Bail privi câmpia expusă, stâncoasă. Luă în considerare distanța şi terenul pe care îl mai aveau de traversat. Până la căderea nopții, dacă păstrau un ritm constant, aveau să ajungă la capătul acestei întinderi neiertătoare de teren. Ceea ce ar fi fost o uşurare, deoarece, chiar dacă nu era insuportabil de cald sub soarele Zigoolei, încă pierdeau mai multă umiditate corporală decât aveau apă pentru a se reface. *Deshidratarea nu este prietenul nostru.*

Dincolo de câmpie se afla o altă întindere de pădure încâlcită, care acoperea un teren tumultuos de accidentat. Nu era nerăbdător să o abordeze. Şi chiar dincolo de acei copaci, era aproape sigur, aveau să ajungă în sfârşit la templul Sith. Îi putea vedea de aici vârful negru şi plat, cocoțat deasupra vârfurilor copacilor ca un nor răuvoitor din piatră. *Deci aproape am ajuns. Aproape s-a terminat.*

Doar că era periculos să gândească aşa. Gândind aşa, ceva îi făcea gâtul să i se închidă, iar ochii să îi ardă. Trebuia să rămână concentrat. Nu-şi putea permite să se gândească la nimic altceva decât să pună un picior plin de băşici în fața celuilalt.

La cinci paşi distanță, Obi-Wan tuşi slab şi clipi spre cer.

— Hei, spuse Bail, cu prudență. Bine ai revenit.

Scoase o prețioasă sticlă de apă din singurul rucsac rămas. Proviziile lor se diminuaseră alarmant, dar refuza să se gândească la asta. În schimb, deşurubă dopul sticlei, îl umplu şi îl întinse spre Jedi.

— Poftim.

Os cu os, muşchi cu muşchi, Obi-Wan se ridică în picioare.

— Mulțumesc, mormăi el, luând oferta zgârcită. Aproape că o vărsă înainte să o bea, pentru că îi tremura mâna. Apoi se lăsă în şezut, pur şi simplu, respirând adânc. Nesigur. Cât timp am fost inconştient de data asta?

— Cam la fel de mult ca data trecută, spuse el. Asta e bine, nu-i aşa?

Obi-Wan îi înmână capacul gol, cu fața inexpresivă. Cu toate secretele ascunse.

— Da. E minunat.

Bail tresări şi se concentră să înşurubeze bine dopul sticlei de apă. Dacă fața lui era slabă, Obi-Wan arăta cadaveric. Pielea albă precum creta se întindea peste oasele proeminente, iar ochii înfundați erau ca nişte cărbuni în zăpada umbrită.

— Ar trebui să mănânci, spuse el, făcând un pas spre rucsac.

Obi-Wan clătină din cap.

— Nu. Sunt bine. Trebuie să mergem mai departe.

— Obi-Wan…

Cu greu, Obi-Wan se ridică în picioare. Cureaua lui era prea puțin strânsă, căzându-i spre şolduri.

— Bail.

Cu buzele strânse, împinse sticla de apă înapoi în rucsac. *Aşa trebuie să fie când eşti Padawan. Să faci ce ți se spune. Fără discuții. El ştie ce e mai bine.*

— Bail, spuse Obi-Wan din nou, de data asta cu blândețe. Cu cât mă opresc mai mult, cu atât mai greu îmi e să continui. Aşa că hai să ne vedem de drum, da?

Îi era foame. Era obosit. Trupul îl durea fără încetare. I-ar fi plăcut foarte mult să se odihnească o vreme. Dar cum putea insista asupra acestui lucru, cum putea să se plângă, când vedea ce trebuia să îndure Obi-Wan? Aşa că luă rucsacul improvizat şi îl puse pe umeri, tresărind din nou. Era greoi şi stângaci, şi-l durea umărul, dar nu avea ce face. Ignorând disconfortul, aşează rucsacul cât putu de bine şi îl urmă pe Obi-Wan, care mergea ca un om ale cărui oase s-ar fi putut fractura la orice pas.

Şi astfel, călătoria lor neplăcută continuă.

* * *

Patru ore – şi fără alte viziuni – mai târziu, furtuna veni de nicăieri, norii negri cu margini de un verde aprins clocotind pe cerul palid, ştergând lumina soarelui şi transformând aerul în gheață. Un vânt subțire, ascuțit ca nişte cuțite de vânătoare, bătu cu putere peste câmpia stâncoasă, tăind şi ningând şi lovindu-le genunchi. Se aflau la aproximativ o oră de următoarea linie de copaci. Nu aveau unde să se ascundă. Ploaia căzu ca nişte fulgere de blaster, udându-i în câteva secunde. Explodând pe rocile din jur şi pe pielea lor expusă, făcându-i să fie surzi, ca şi cum fiecare picătură ar fi fost o bilă de fier, iar roca ar fi fost făcută din metal.

Bail îşi privi mâinile şi brațele, aşteptându-se să vadă sângele curgând. Dar era apă, doar apă, chiar dacă se simțea ca un foc. Aşa că îşi înclină capul pe spate, deschise gura şi lăsă potopul să se reverse pe limba lui uscată şi să-i coboare pe gât. Înghițind, simți gust de metal. Simți gustul amărui. Simți gustul vieții.

Obi-Wan îl apucă şi îl scutură, lovindu-i umărul.

— Ce faci? strigă Jediul, cu dinții scrâşnind din cauza frigului. Nu a fost testată – ar putea fi periculoasă…

— Dacă e otravă, atunci sunt otrăvit, strigă el înapoi, în timp ce proprii dinți clănțăneau. Şi tu eşti la fel de ud ca şi mine, asta înseamnă că şi tu eşti otrăvit!

Cu ochii întredeschişi, Obi-Wan se uită la el în timp ce ploaia nemiloasă îl lovea cu putere. Vârtejurile de apă şi rigolele se adunau pe lângă ei, micile bazine din piatră revărsând apa care se aduna în ele.

— Bine spus. Şi acum cel puțin nu vom muri de sete.

— Nu, dar ne-am putea îneca! Râse. Nu se putu abține. *Mă aflu pe o planetă Sith din Spațiul Sălbatic, iar cauza iminentă a morții mele a devenit o întrebare cu variante multiple de răspuns.* Sau am putea fi loviți de fulger!

— Nu o spune! spuse Obi-Wan. Prostule, nici măcar nu…

Şi prima suliță albastră de fulger înjunghie pământul.

— Idiotule! Trebuia s-o spui!

Mai multe fulgere străpunseră norii, tunetul urlând în spatele lor. Aerul înghețat pocni. Ploaia se transformă în gheață. În mici pelete, mici aşchii, mici lame de ras *sărutându-le* carnea.

— Oh, asta nu e bine, spuse Obi-Wan. Nu e bine deloc!

Nu, nu era. Dacă grindina se făcea mai mare, ar fi putut cu uşurință să le spargă craniile. Să le rupă oasele.

Bail îşi încolăci brațele peste cap, îşi strânse bărbia la piept şi făcu din el însuşi cea mai mică țintă posibilă. Ajuta, dar nu suficient. Cu tot binele pe care i-l făceau hainele, putea la fel de bine să fie dezbrăcat. Ploaia înghețată îl biciuia.

Se auzi gemând. Îl auzi pe Obi-Wan lângă el, pierdut în propria lui suferință.

Urmară mai multe fulgere. Alte tunete. Își ținu respirația, așteptând să-l lovească moartea, să fie secerat. *Breha. Breha. Nu te enerva. N-am vrut să mă supăr.*

Şi apoi, la fel de brusc cum începuse, furtuna furioasă se opri.

* * *

Abia reuşiră să-şi umple sticlele goale înainte ca apa de ploaie să se scurgă prin crăpăturile şi fisurile câmpiei de piatră. Cerul deveni din nou lipsit de nori, toată acea negură cu margini verzi şi învolburate dispărând ca şi cum nu ar fi fost niciodată. Iar soarele Zigoolei străluci din nou, deznădăjduit, cu o căldură palidă, cu jumătate de inimă.

Înfrigurat până la os, Bail împinse ultima sticlă plină în rucsac şi îl ridică pe umeri. Coloana lui vertebrală trosni, protestând. Ignorând asta, se uită la Obi-Wan.

— Eşti gata?

Obi-Wan aprobă din cap, dar nu făcu nicio încercare să se ridice. În schimb, rămase prăbuşit pe stânca umedă, tremurând în tunica sa Jedi udă şi murdară.

— Haide. Mersul pe jos ne va ajuta să ne uscăm, adăugă el. Ne va ajuta să ne încălzim din nou.

Obi-Wan tot nu se mişcă. Fața îi era brăzdată de mici răni roşii acolo unde îşi lăsaseră amprenta picăturile de gheață. Fără îndoială că şi el arăta la fel. Cu siguranță o simțea.

— Am încercat să ne protejez, spuse Obi-Wan, cu voce joasă. Folosind Forța. E un exercițiu de antrenament timpuriu al Padawanilor. Găseşti o cascadă, stai sub ea şi apoi… Gesticulă uşor, grațios, cu mâinile pline de vânătăi şi zgâriate. Rămâi uscat. Şi după aceea, îți croieşti drum până la ploaie. Nu este atât de dificil. E doar o chestiune de grad. Una peste alta… foarte elementară. Abia împlinisem şase ani când am făcut-o pentru prima dată.

Bail se ghemui în fața lui, păstrându-şi echilibrul, cu degetele atingând piatra.

— Dar acum nu mai poți s-o faci?

— Nu, spuse Obi-Wan, iar fața lui subțire se răsuci de repulsie. Cu toate că pot folosi Forța, aş putea la fel de bine să fiu un droid. Dacă ai putea simți cum e – dacă ai avea vreo idee – sângele meu a devenit rânced.

E oare greşit să fiu atât de uşurat că nu pot simți ceea ce simte Obi-Wan? Probabil că da. Dar sunt uşurat.

— Îmi pare rău, spuse el. Aş vrea să te pot ajuta.

— M-am născut simțind Forța, şopti Obi-Wan. În fiecare zi din viața mea am trăit în lumina ei, în fiecare minut, cu fiecare respirație, timp de treizeci şi cinci de ani. Şi acum a dispărut. Totul este întuneric. Şi nu ştiu cine sau ce sunt fără ea.

Bail se holba la el, fără cuvinte. Cum ar fi putut să răspundă la o asemenea mizerie tăcută? Cum putea să sfătuiască un om care avea puteri pe care nu le putea înțelege? Dar cum putea să nu spună nimic în fața unei disperări atât de mari?

— Forța nu a dispărut, Obi-Wan, spuse el cu toată convingerea pe care o putea aduna. Este înăbuşită. Acest loc este de vină. Când vom pleca de aici, se va întoarce. Vei fi din nou tu însuți, vei vedea. Eşti Jedi. Nimic nu poate schimba asta.

Obi-Wan doar clătină din cap.

— Nu mă simt ca un Jedi. Mă simt… mă simt…

Şi fără vreun alt avertisment, Jediul căzu într-o altă viziune. Mai mult decât

una. Amintire după amintire, cel mai lung episod de până atunci. De la gândacii de foc la Tayvor, la cineva înecat în acid pe Telos, la moartea lui Qui-Gon, la Geonosis, la bătălie şi apoi la Anakin, pierzându-şi braţul.

Bail stătea la distanţă sigură de el, cu capul sprijinit în mâini, aşteptând... şi aşteptând. Disperarea îl copleşea, dar...

Bărbaţii în toată firea nu plâng.

Capitolul 20

— Obi-Wan. Obi-Wan. Haide. Revino-ți. Nu putem sta aici. Te rog. Întoarce-te.

Nu voia să se întoarcă. Era prea greu. Era atât de obosit. Avea nevoie de odihnă. Avea nevoie de pace. Avea nevoie de linişte. *Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.* Vocea nu se oprea din şoptit. Nu îl lăsa niciodată singur. Îl obosea. Ca apa pe piatră, îl uza.

— Obi-Wan!

Deschise ochii.

— Hei, spuse Bail, şi îşi drese glasul. Iată-te.

Da. Iată-l. Blocat ca un lemn de mare pe această câmpie stâncoasă. *Aş prefera să fiu în altă parte, dacă pentru tine e totuna.*

— Bea asta, spuse Bail, aruncându-i o sticlă. Toată. Avem destulă acum. O să te simți mai bine după aceea. Bea.

Apa de ploaie avea un gust neplăcut. Pătată de partea întunecată, ca orice de pe Zigoola. O bău încet, cu stomacul rebel, şi îşi făcu un bilanț al stării sale actuale. Hainele îi erau din nou uscate. Părul la fel. Îi era aproape cald. Cel puțin pe dinafară. Pe dinăuntru rămăsese înghețat de frig. Îi era din ce în ce mai greu să oprească valul întunecat. Să înăbuşe vocea rea. Toți anii petrecuți în Templu, studiul riguros, dăruirea... nu erau de ajuns. Încă nu era mort... dar pierdea lupta.

Se uită la Bail. La Senatorul Organa de Alderaan. L-ar mai fi recunoscut colegii lui de pe Coruscant în acest moment? Murdar. Neîngrijit. Barbişonul lui îngrijit era ciufulit şi hainele îi erau ca nişte zdrențe. Era mult mai slab decât fusese.

— Ți-am spus să nu vii.

Fața lui Bail se crispă, apoi ridică o mână.

— Nici măcar nu începe. Poți să mergi?

Putea să meargă? Era o minune că putea să respire. Noroiul negru din venele lui se transformase în acid. Fiecare muşchi îl ardea. Oasele îi luau foc.

— Nu.

— Păcat, spuse Bail. Nu putem sta aici în noaptea asta. Trebuie să ajungem la linia copacilor. Odată ce ajungem la ea, voi găsi nişte lemne moarte şi voi aprinde un foc. Trebuie să ne încălzim din nou, să ne încălzim cum trebuie.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

— Du-te tu, spuse el. Găseşte templul acela. Vezi ce e acolo. Eu voi rămâne aici. Te voi aştepta.

— Nu prea cred, spuse Bail, şi fără ceremonie, fără permisiune, îl trase brutal în picioare. Îl ținu de umeri, privindu-l fix. Senatorul urban şi sofisticat nu mai era nicăieri. În locul lui, era acest om furios, zdrențăros, cu ochii injectați de sânge şi obrajii scobiți. Uite ce e, Obi-Wan. Ştiu că e dificil, dar trebuie să continui.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Făcu o grimasă, vocea răsunând în mintea lui obosită.

— E uşor pentru tine să spui asta.

Bail îi dădu drumul la umeri şi îl lovi cu mâna deschisă peste față, cu putere.

— Nu-l mai asculta! Este doar o voce, Obi-Wan! Nici măcar asta nu e, e o

maşinărie, o maşinărie Sith împuțită, şi încearcă să te ucidă. Încearcă să te facă să te sinucizi. Nu-i ceda. Aminteşte-ți cine eşti. Eşti Maestrul Obi-Wan Kenobi, unul dintre cei mai mari Jedi pe care îi avem. Ai învins Sithul de trei ori până acum. Îl poți învinge din nou. Poți.

Fața îl durea acolo unde Senatorul îl lovise. Durere curată. Necomplicată. Nealterată. Inima îi bătea liberă, luptându-se cu noroiul. Stând mai drept, simți o sclipire de lumină. Mica lui lumânare asediată, arzând în întuneric.

— Trebuie să învingi, Obi-Wan, spuse Bail. Pentru că dacă nu o faci, o să mor.

Da. Era adevărat. Bail Organa va muri. Şi asta era inacceptabil.

Soarele se scufunda la orizont, căldura lui scurgându-se ca toată acea apă de furtună prin crăpăturile şi fisurile câmpiei. Noaptea se aduna pe la margini, bolborosind de întuneric, ca un Sith, iar frigul se strecură în ei. Senatorul avea dreptate. Nu trebuiau să stea aici, în aer liber. Nu pentru încă o noapte.

Două nopți erau de ajuns.

Bail îşi pusese din nou rucsacul improvizat pe umeri şi îl urmări cu atenție. Precaut. Epuizat. Gata să lupte.

— Deci, Obi-Wan. Ți-e mintea limpede? Mergem?

Da. Mergeau. Atât cât vor putea.

— Sabia mea, spuse el. Încă o mai ai?

Bail aprobă din cap, cu ochii îngustați.

— De ce? O vrei înapoi?

Bineînțeles că o voia. Era sabia lui. Era incomplet fără ea.

— Nu, spuse el. Doar ține-o în siguranță pentru mine. Şi… ține-o la îndemână.

Bail ezită, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva incomod. Apoi clătină din cap.

— Aşa voi face. Acum, haide. Ziua nu *întinereşte* – şi nici eu.

O sclipire de umor. Un spirit îndărătnic. Nu e politicianul obişnuit. Acesta este un om neobişnuit.

Porniră unul lângă altul.

— Ştii, Bail, spuse el, străduindu-se să fie lejer, să înăbuşe vocea aceea şoptită, mă gândesc că te iroseşti în Senat. Cu un pumn ca ăsta ai face o avere în ring.

Bail se uită la el din lateral.

— Îmi cer scuze. Trebuia să-ți atrag atenția.

— Nu, nu, nu-ți cere scuze. Ai făcut ceea ce…

MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI.

Genunchii i se îndoiră. Ar fi căzut, dar Bail Organa îl ținu în picioare. Îl ținu tare şi îi şopti la ureche, înecând cealaltă voce.

— Nu asculta, Obi-Wan. Nu asculta. E o maşină. Ignoră chestia aia nenorocită şi continuă să mergi. Nu-ți face griji. Sunt cu tine. Nu te voi lăsa să cazi.

Continuă să meargă, cu partea întunecată urlând în inima lui.

* * *

La adăpostul copacilor loviți de seceta de pe Zigoola, supraviețuiră încă o noapte. Trezindu-se primul, chiar înainte de răsărit, înfrigurat în ciuda păturii sale cu sigiliu termic, Bail reaprinse focul aproape stins, convingându-l să pâlpâie şi adăugând mai mult combustibil. Trosnetul flăcărilor era aproape vesel.

Vesel. Asta da hilar.

Încolăcit pe pământul presărat cu frunze, Obi-Wan încă dormea. Un somn

adevărat, în sfârşit, după ore întregi de alunecare în vise rele. Sfâşiat de milă, Bail se uită la el. Nu ştia cu siguranță câți ani avea Obi-Wan; bănuia că probabil îi despărțeau zece ani. Acum păreau mai degrabă douăzeci. Ca şi cum lupta disperată a Jediului împotriva atacului necruțător al Sithului îl priva treptat de orice apărare. Îşi aminti de Alinta.

Nu. Nu te gândi la ea.

Obi-Wan era atât de palid acum, încât fața îi era aproape translucidă, oasele corpului său apropiindu-se tot mai mult de suprafață. Singurul cuvânt la care Bail se putea gândi, privindu-l, era *fragil. Obi-Wan Kenobi, fragil.* Cu nici măcar o săptămână în urmă nu ar fi crezut asta. Acum cu greu putea să creadă, deşi dovada se afla în fața lui. *Dar nu va muri aici. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Acest om şi-ar da viața pentru Republică. În calitate de reprezentant al Republicii, e de datoria mea să onorez acest dar. Să nu las Sithul să-l distrugă.*

Încă îi era greu să se împace cu faptul că erau doar doi. *Doi.* Cum puteau doar doi să facă atâtea ravagii? Şi cum se făcea că Jedii nu-i puteau opri? Putea partea întunecată a Forței să fie atât de puternică? Trebuia să fie.

Nu am vrut niciodată să ştiu asta. Nu am vrut să ştiu majoritatea lucrurilor periculoase pe care le ştiu acum. Înainte de Separatişti, puteam să dorm noaptea. Acum, cu lucrurile pe care le ştiu, mă întreb dacă voi mai dormi vreodată cum trebuie.

Nelinişitit, aruncă ultimul lemn adunat pe foc, apoi privi cerul în timp ce se ivea un alt răsărit bolnăvicios pe Zigoola. Nu se compara deloc cu grandoarea incredibilă a Alderaanului sau cu tranziția viu colorată a Coruscantului. Trebuiau să ridice tabăra în curând. Dar îl lăsă pe Obi-Wan să doarmă cât mai mult timp posibil. Încă mai trebuia să împacheteze din nou proviziile tot mai puține şi să încerce să-şi dea seama care era cea mai bună cale de a ajunge de aici la templul Sith. Cu o ultimă privire către Jedi, încrezător că focul va continua să ardă, părăsi micul luminiş pe care îl găsiseră chiar la căderea nopții şi porni printre copacii contorsionați şi tufişurile târâtoare, croindu-şi drum printre râpe şi căderi de pietre, căutând o pauză în pădure care să-i arate exact cât de departe mai aveau de mers. La fiecare zece paşi îşi făcea un semn în trunchiul unui copac cu cuțitul pe care îl adusese cu el de pe navă, cu gândul la poveştile de groază despre turiştii rătăciți în locurile sălbatice ale Alderaanului. La rudele care plângeau oasele albite. Copacii Zigoolei, acolo unde îi tăiase, sângerau o sevă galbenă şi ostilă.

Nu există nimic bun aici. Nimic frumos. Nimic dulce sau suav. Şi asta îmi spune tot ce trebuie să ştiu despre Sith.

După poate o jumătate de oră de trudă constantă, ajunse în sfârşit la capătul pădurii şi se trezi deasupra unei râpe cu baza îngustă. Nu era o prăpastie abruptă – asta era o îndurare –, dar totuşi era o prăpastie de stâncă, pământ şi puieți înmuguriți. Un drum lung până jos. O cădere poate că nu ar fi fost fatală, dar cu siguranță ar fi făcut ceva pagube. Să o parcurgă ar fi fost o provocare pentru doi bărbați sănătoşi şi în formă. Dar când unul dintre ei era lovit mental aproape până la imobilitate… şi amândoi erau loviți şi pe jumătate înfometați şi obosiți până la colaps, ei bine… era mult de cerut.

Dar nu e de netrecut. Nu este imposibil. Doar dificil. Şi trebuie să o facem.

Pentru că de cealaltă parte a râpei – atât de aproape, căci dacă ar fi fost o pasăre, dacă ar fi avut aripi, dacă ar fi putut zbura – era templul Sith pe care îl văzuse prima dată când se prăbuşise pe Zigoola. Doar că, pentru ochii lui, arăta mai mult ca un palat decât ca un templu, un palat din piatră neagră, strălucind slab în

zorii palizi ai Zigoolei. Neîndurător. Emfatic. Un monument al urii.

Bail lăsă să-i iasă o respirație ascuțită.

— Urăşte-ne cât vrei, murmură el sumbru. Dar tot o să-ți folosim secretele împotriva ta. O să te învingem. Aşteaptă şi vei vedea.

Întoarse spatele clădirii şi porni prin luminiş mai repede decât era prudent, un nou sentiment de scop umplându-l cu o forță înşelătoare şi trecătoare.

Obi-Wan încă dormea, oboseala amorțitoare prevalând asupra conştiinței sale supranaturale despre timp şi loc. Lăsându-l netulburat, Bail încălzi un pachețel de mâncare şi îşi mâncă rapid jumătatea. Apoi goli rucsacul pentru a-şi verifica proviziile. Mai rămăseseră opt mese, dar pentru cât timp nu era sigur. Habar n-avea cât timp vor rămâne viabile în afara unui recipient conservator. El şi Obi-Wan nu se intoxicaseră încă de la mâncare, dar probabil că era doar o chestiune de timp.

Oricum, erau opt. Şi din moment ce mâncau câte două pe zi…

Dar vom pleca de pe stânca asta înainte să rămânem fără, sau vom putrezi. Trebuie să o facem. Asta e tot ce trebuie să facem.

— Să vorbeşti cu tine însuți se socoteşte a fi un semn de instabilitate, să ştii, spuse Obi-Wan, cu o voce atât de subțire. Atât de lipsită de strălucire. Presupun că nu vrei să-mi spui nimic, nu-i aşa?

Bail îşi ridică privirea, găsind un zâmbet de undeva.

— Ba da, de fapt, vreau. Se va termina astăzi, Obi-Wan.

Obi-Wan se ridică în şezut, cu durere, ținându-şi pătura cu sigiliu termic trasă aproape.

— Ai găsit templul.

Bail arătă cu un deget spre pădurea din spatele lor.

— De cealaltă parte a copacilor. Există această ultimă centură de pădure – e greu de parcurs, dar dacă o luăm cu calm vom fi bine – apoi o râpă în partea cealaltă. Templul este pe un alt platou.

— O râpă, spuse Obi-Wan, gândindu-se la asta. Şi apoi un templu Sith. Abia aştept.

— Da, spuse Bail, făcând o grimasă. Deci, cum te simți? Vocea încă…

— Da, spuse Obi-Wan sec. Încă strigă.

Scotoci în teancul de provizii din rucsac şi scoase sticla de coniac Corellian, aproape pe jumătate plină.

— Ştiu că nu bei, de regulă, dar… există vreo şansă ca asta să te ajute?

Obi-Wan clipi la el.

— Ai adus coniacul.

— M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el, spuse Bail, ştiind că suna defensiv. Alcoolul este un dezinfectant, m-am gândit că în caz că… Se holbă, când Obi-Wan întinse mâna. Eşti sigur?

— Nu, spuse Jediul, ridicând din umeri. Dar am încercat tot ce mi-a trecut prin cap şi nimic nu funcționează.

Îi dădu sticla lui Obi-Wan, privindu-l cum deşuruba dopul şi îi răsturna conținutul pe gât. Tuşi, se înecă şi fu cât pe ce să vomite totul.

— Asta chiar e… revoltător, mârâi Obi-Wan în cele din urmă. O bei de plăcere? Trebuie să fii nebun.

Bail recuperă sticla golită.

— Fiecare cu gusturile lui. Dar acum ar trebui să mănânci ceva. Cantitatea asta de coniac pe stomacul gol cauzează probleme. Îi înmână jumătatea de pachet de

mâncare. Dă-i drumul.

Obi-Wan privi acru chiftelele de nerf.

— Nu mi-e foame.

— Nu-mi pasă.

Încruntat, fără grație, Obi-Wan smulse recipientul. Înțepă carnea rece cu un deget, apoi o mâncă, bucățică cu bucățică, icnind. Când recipientul fu gol, îl aruncă, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate, cu capul plecat şi cu mâinile pe genunchi.

— Şi? întrebă în cele din urmă Bail. Care este verdictul?

Obi-Wan îşi apăsă degetele pe ochi.

— E un pic mai bine, spuse el în cele din urmă. Vocea este... înăbuşită acum. O şoaptă, în loc de un strigăt. Păru surprins. S-ar părea că alcoolul ajută.

Bail făcu o grimasă.

— În cazul ăsta ar fi trebuit să aducem şi restul de bere Blackmoon.

— Nu, spuse Obi-Wan, lăsându-şi mâinile să cadă. Pentru că dacă alcoolul înăbuşă vocea ar putea interfera şi cu capacitatea mea deja limitată de a...

Capul i se dădu pe spate şi se răsturnă într-o parte, încet. Şi aşa începură primele viziuni ale zilei.

— La naiba, spuse Bail, obosit, şi începu să-şi reîmpacheteze proviziile.

* * *

De data asta se gândi că Obi-Wan s-ar putea să nu-şi mai revină. Amintire după amintire, o bătălie atât de prelungită şi de necruțătoare încât, în cele din urmă, pierdu socoteala dezastrelor pe care le retrăia Jediul. Dar viziunile luară sfârşit în cele din urmă. Trebui să-l ajute pe Obi-Wan să se ridice. După aceea, după ce îl convinse să bea câteva guri din apa oribilă a Zigoolei şi privindu-l cum se liniştește până la o aparență de calm, îşi încrucişă brațele strâns şi se uită fix la el.

— Deci coniacul nu a fost o idee prea bună, cred. Îmi pare rău.

— Nu e... vina ta, spuse Obi-Wan, încruntându-se. Nu tu m-ai pus să-l beau.

Mai luă o gură de apă, îşi clăti gura şi o scuipă.

— Deci suntem din nou gata de plecare? Ar trebui să mergem, spuse Bail, urând tonul de intimidare al vocii sale.

Ura faptul că trebuia să fie aşa, împingând şi iar împingând pentru a obține ceea ce voia. Dar Obi-Wan părea distrus. Părea gata să adoarmă din nou.

Iar ei nu mai aveau timp.

— Acum, Obi-Wan, adăugă el. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să continuăm. Trebuie să intrăm în acel templu, să găsim Holocronul Sith şi să-l rupem în bucăți. Şi după aceea, să găsim o cale de întoarcere acasă. Pentru că să fiu al dracului dacă o să stau întins să mor pe stânca asta nenorocită. Nu îi voi da satisfacție Sithului.

— Bail... Obi-Wan îşi înfăşură brațele în jurul tibiilor, ca şi cum s-ar fi luptat să nu se prăbuşească. Nu pot. Nu pot să mă apropii mai mult de acel loc. Nu sunt sigur cât timp voi mai fi în siguranță.

— Nu-ți face griji. Nu te voi lăsa să te răneşti.

Obi-Wan zâmbi, foarte slab.

— În siguranță pentru tine să fii în preajma mea, vreau să spun. Mă tem că în curând aş putea deveni... periculos.

Oh.

— Ei bine, nu poți rămâne aici, replică el. Nu te las în urmă. Vei auzi vocea

aceea şi vei avea aceste viziuni oriunde vei fi, aşa că o vei face acolo unde voi fi şi eu. Cel puțin aşa pot să fiu cu ochii pe tine.

— Bail. Obi-Wan îşi lăsă fruntea pe genunchi, ascunzându-şi fața. Ascunzându-şi ochii. Chiar şi eu am limitele mele.

Nu. Nu. Nu. Nu vom renunța acum.

— Poate, spuse el, păstrându-şi vocea dură. Fără compasiune. Dar încă nu le-ai atins. Încă nu m-ai rănit. Şi nu cred că o vei face. În plus, am sabia ta. Cât de mult rău poți face? Acum hai să ne mişcăm.

Cu un efort, Obi-Wan se ridică în picioare.

— Dacă asta e ideea ta de negociere diplomatică, spuse el, clătinându-se pe picioare, atunci trebuie să-ți spun că tehnica lasă mult de dorit.

Bail zâmbi, deşi era mai aproape de lacrimi decât de râs.

— Împrumut o pagină din cartea lui Padme.

Obi-Wan se holbă, nedumerit, apoi clătină din cap.

— O, da. Îmi amintesc. Anakin mi-a spus. *Negocieri agresive*. Foarte amuzant.

— Asta e Padme, fu Bail de acord. Regina glumelor. Acum, haide. Suntem pe ultima sută de metri. O putem face. Aşa că hai să mergem.

Închizând ochii, Obi-Wan îşi înclină fața incoloră spre cerul gol.

— Foarte bine, Bail, spuse el în cele din urmă. Vom face cum vrei tu. Cu o singură condiție.

— Asta sună amenințător, spuse Bail, încercând să dea dovadă de lejeritate şi eşuând în mod abisal.

Obi-Wan îşi deschise ochii înfundați. Sub durere şi epuizare, ardea ceva feroce şi neclintit.

— Ai grijă să ții sabia aproape. Şi dacă bănuieşti măcar că sunt pe cale să mă întorc împotriva ta...

Ce? Cred că glumeşte.

— Asta nu se va întâmpla.

— S-ar putea întâmpla.

— Nu se va întâmpla. Tu eşti Maestrul Obi-Wan Kenobi.

— Da. Ei bine, spuse Obi-Wan ironic. Arăta atât de palid, atât de pedepsit. Maestrul Kenobi a avut şi zile mai bune.

* * *

Ritmul fu mult mai lent a doua oară, îndreptându-se spre râpă. Bail era şocant de obosit, dar Obi-Wan era aproape epuizat. Se străduia să se țină pe picioare, să abordeze terenul denivelat. La jumătatea drumului spre râpă se prăbuşi, asaltat de şi mai multe viziuni. Bail rămase lângă el, aşteptând, cu spatele sprijinit de un trunchi de copac noduros şi încâlcit, respirând superficial mucegaiul stătut al pădurii.

Amintindu-şi de dulceața pădurilor înflorite de pe Alderaan. De iarba moale de sub magnificii copaci impunători, de cântecul păsărilor, de cerul de un albastru intens, de lumina caldă a soarelui, de mâna Brehei în a lui. Închise ochii şi se visă acolo, îşi visă propriile amintiri pentru a nu mai fi nevoit să le asculte pe cele ale lui Obi-Wan. O simțea ca pe o trădare, dar nu se putea abține. Avea şi el limite, iar ale lui fuseseră atinse.

În cele din urmă, Obi-Wan îşi reveni şi continuară, urmând cicatricele galbene de sevă pe care le făcuse în zori. Bail se trezi că se crispa în permanență, aşteptând

ca următoarea rundă de viziuni să-l lovească pe tovarăşul său. Îşi făcea griji că cele mai mari temeri ale lui Obi-Wan se vor adeveri, iar Sithul îl va înfrânge. Îl va spulbera cu şi mai multe halucinaţii şi îl va transforma într-un monstru. Înainte să părăsească luminişul, în timp ce Obi-Wan îşi prindea centura, Bail îşi apropiase sabia de partea de sus a rucsacului. Gândul de a folosi arma îl făcea să se simtă rău.

Nu se va ajunge la asta. Nu se va ajunge. Nu se va ajunge la aşa ceva.

Dar era oare o iluzie?

Nu-mi pasă dacă e aşa. Nu se va întâmpla.

Reuşiră să iasă din pădure şi să ajungă la râpa adânc înfiptă în peisaj. Când Obi-Wan văzu templul Sith, se clătină şi aproape căzu, faţa lui devenind cenuşie.

— Respiră! spuse Bail, coborându-l pe solul pietros la o distanţă sigură de marginea râpei. Nu te uita la el. Doar respiră.

— Nu am nevoie să mă uit la el, spuse Obi-Wan, cu un pumn strâns apăsat pe inimă. Pot să îl simt. Îl pot auzi, strigând…

Cu fiecare muşchi durându-l, Bail se holbă la templu. Apoi se uită în jos la Obi-Wan.

— Bine, m-am înşelat. Ai avut dreptate. Nu o poţi face. Du-te înapoi în pădure. Voi cerceta templul şi voi distruge tot ce găsesc. Apoi voi…

— Ce? Nu, spuse Obi-Wan. Nu poţi. Ai putea distruge o cale prin care să chemăm ajutoare. Nu ai recunoaşte un dispozitiv de comunicaţii Sith nici dacă te-ar muşca.

Făcând o grimasă, Bail căzu într-un genunchi. *Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.*

— Ai dreptate. Bine. Atunci voi aduce aici tot ce găsesc.

— Nu. Obi-Wan îl apucă de încheietura mâinii, cu faţa plină de sudoare. Nu avem de unde să ştim dacă artefactele nu sunt periculoase pentru tine să le atingi. În plus, uită-te la acea râpă, Bail. S-ar putea să reuşeşti să cobori în siguranţă. S-ar putea să reuşeşti să ajungi în siguranţă pe partea cealaltă. O dată. Nu vei îndrăzni să rişti şi a doua oară. Nu şi dacă nu e nevoie.

— Da, e înşelătoare, fu el de acord şi îşi eliberă încheietura mâinii. Dar tu nu poţi să te descurci cu ea. Uită-te la tine.

— Sunt bine.

Aproape că râse.

— Dacă *bine* ar fi un alt cuvânt pentru *în pragul colapsului*, aş fi de acord cu tine. Dar nu este. Nu eşti bine. Pierzi lupta.

— Dintr-un anumit punct de vedere, da, spuse Obi-Wan. Apoi zâmbi, cu un zâmbet sălbatic. Dar prefer să mă gândesc că… *nu câştig în acest moment.* Aşa că mergem.

Era nebun. Erau nebuni, amândoi. Flămânzi, epuizaţi, împinşi până la capătul limitelor fizice şi mentale. Şi acum se duceau să se cațere pe stâncă? Şi totuşi… care era alternativa? Să se ghemuiască şi să aştepte moartea? Să-şi expună gâturile în faţa Sithului şi să spună: *În regulă. Ai câştigat.*

Se uită din nou la templu. Era atât de aproape. Atât de departe. Apoi se uită înapoi la Obi-Wan.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Da, ei bine, asta ai spus şi când ne apropiam de Zigoola, murmură el. Apoi suspină, se ridică şi se aplecă să-l ajute pe Obi-Wan să se ridice în picioare. În

regulă. Vom risca.

— Aşteaptă, spuse Obi-Wan, şi îşi desfăcu centura. Bâjbâi la curele, cu degete neîndemânatice. Pune-ți asta, şi prinde-mi sabia de ea.

Bail făcu un pas înapoi.

— De ce?

De data asta, zâmbetul lui Obi-Wan fu blând.

— Se numeşte a fi în siguranță.

Bail clătină din cap.

— Nu am nevoie de ea.

— S-ar putea să ai.

— Nu voi avea.

— N-ai de unde să ştii asta! spuse Obi-Wan, care acum nu mai zâmbea deloc. Nu ştii ce se va întâmpla când voi fi la doi paşi de acel templu Sith, şi nici eu nu ştiu.

— Ştiu că nu ai de gând să mă omori.

— Bail, spuse Obi-Wan, respirația fiindu-i neregulată. Nu fi prost. Nu ştii nimic de genul ăsta. Şi fără acea sabie nu mă vei opri niciodată. Ia centura şi poartă-mi arma. Te rog.

Ignorarea disperării lui Obi-Wan ar fi echivalat cu cruzimea, aşa că luă cureaua şi şi-o puse în jurul taliei. Apoi scoase sabia din rucsac şi o prinse la centură. O simțea ciudat. Grea. Nu se putu hotărî să se uite la ea. În schimb, se uită la Obi-Wan. *Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, că te-am băgat în asta.*

Merseră până la marginea prăpastiei şi se uitară peste margine.

— Zig-zag acolo jos? sugeră Bail, arătând spre un indiciu, o sugestie de potecă, care trecea printre stâncile răsturnate şi râpele erodate şi arbuştii răsuciți, pe jumătate crescuți. Mergem spre stânga, apoi cotim la dreapta?

— Pare rezonabil, spuse Obi-Wan, şi tuşi.

Suna ca Alinta – o gâlgâială îngrozitor de uscată.

— Eu voi merge primul, spuse Bail. Tu rămâi aproape în spatele meu. În felul ăsta – dacă se întâmplă ceva… Dacă mai ai viziuni… dacă cazi…

Obi-Wan îi aruncă o privire în lateral.

— Nu cred că e cazul. O să merg eu primul. În felul ăsta, dacă se întâmplă ceva, nu te voi lua cu mine.

Bail îşi mesteca buza, dar nu mai era timp pentru alte argumente.

— În regulă, spuse el cu părere de rău.

Apoi porniră în josul râpei.

* * *

Stâncă alunecoasă. Țărână alunecoasă. Zgârieturi, tăieturi şi vânătăi. Pas cu pas – nesigur şi periculos – îşi croiră drum în jos pe panta abruptă şi neregulată. De mai multe ori se dezechilibrară sau alunecată pe râpa stâncoasă. Îşi pierdură echilibrul când pământul uscat, galben-maroniu, se mişcă sub ei. De mai multe ori se aruncară la pământ, cu greu, agățându-se de câte un arbore sau de o stâncă pentru a preveni un dezastru, cu coloanele vertebrale zdruncinate urlând, cu inimile bătându-le din greu. Transpirația le străbătea fețele, le înțepa ochii, le uda palmele. Le uda hainele împuțite şi murdare. Iar deasupra lor era o amenințare tăcută, un vultur de piatră, templul negru Sith, sursa tuturor relelor.

Cu fiecare pas zdruncinat, Bail simțea cum sabia îl plesnea uşor. Îi displăcea

prezența ei. Se temea de ceea ce însemna. Se temea că Obi-Wan va ceda în cele din urmă în fața acestui loc. Nici nu putea să înțeleagă ce fel de tehnologie putea face asta, cum putea să pătrundă în mintea unui Jedi, o minte atât de puternică, disciplinată şi formidabilă ca a lui Obi-Wan, şi să o distrugă bucată cu bucată, amintire cu amintire. Nu putea înțelege ce ființă gânditoare ar fi vrut să facă asta.

Coborârea brutală continuă, cu o lentoare agonizantă. Ajunseră la un sfert din drum. O treime. Ajunseră la jumătatea drumului, unde o înclinare a peisajului ducea la o cădere scurtă şi abruptă, apoi se desfăşura cu mai multă blândețe spre podeaua accidentată a râpei. Bail începu să se simtă rău. Muşchii îi urlau, tendoanele îi ardeau. Oasele îi pulsau. Voia să se termine totul. Voia să se întindă şi să plângă. Să doarmă. Să se trezească din acest coşmar. Se uită la Obi-Wan, la un pas în fața lui.

Dacă eu mă simt rău... dacă simt că mor...

— Hei. Eşti bine?

— Da, mârâi Obi-Wan.

Respira greu. Prea repede. Picioarele îi şovăiau, mâinile îi erau însângerate, echilibrul îi era nesigur. Cu siguranță, din clipă în clipă, Jediul avea să cadă...

— Trebuie să mă opresc, spuse el, şi se prinse de o rădăcină de copac proeminentă pe post de frână. Obi-Wan.

Obi-Wan se întoarse pe o parte, cu bocancii alunecând în timp ce se oprea.

— Am spus că...

— Da, dar eu trebuie să mă opresc! insistă el, în timp ce Obi-Wan se holba. Încercă să nu trădeze şocul, sau consternarea, sau orice altceva care i-ar fi spus lui Obi-Wan cât de rău arăta. Eu nu sunt Jedi, nu am resurse nelimitate.

— Bail... Obi-Wan îşi şterse fața cenuşie pe mânecă. Nu mă trata ca pe un prost. Nu... nu...

Ochii i se dădură peste spate. Respirația lui răguşită se întrerupse. Era pe cale să plece. Se scufunda. Viziunile se întorseseră.

— Obi-Wan! strigă Bail şi se aruncă în față, cu mâna dreaptă încă ancorată de rădăcina proeminentă a arborelui.

Răvăşit, Obi-Wan se prăbuşi. Bail aruncă mâna stângă, se prinse de mâneca Jediului, de încheietura mâinii sale, şi fu smucit la pământ, cu putere. Fața i se lovi de piatra aspră. Durerea îi explodă prin nas şi prin buza despicată, parțial vindecată. Simți sânge, îi simți gustul. Lumini strălucitoare izbucniră în spatele pleoapelor sale. Aerul îi ieşi din plămâni într-o grabă amețitoare, iar umărul său zdruncinat – purtând toată greutatea lui Obi-Wan – se aprinse ca un foc de artificii de ziua fondării Casei Organa. Îşi eliberă durerea într-un strigăt lung şi chinuit. Îi auzi ecourile tremurânde ricoşând prin râpă, şi îl ținu pe următorul prins în gât.

Ridicându-şi capul, se uită la Obi-Wan, dar Jediul era pierdut din nou în amintiri infernale. Putea să țipe până când îi crăpa craniul, Obi-Wan nu l-ar fi auzit. Îşi lăsă capul în jos. Îşi blocă degetele mâinii drepte în jurul acelei rădăcini de copac şi pe cele ale mâinii stângi în jurul încheieturii subțiri a lui Obi-Wan. Şi apoi, respirând adânc, alungă orice senzație.

Nu-i da drumul...nu-i da drumul...nu-i da drumul...

Dar, desigur că o făcu.

Capitolul 21

Qui-Gon murea în brațele lui, încă o dată, când durerea îl smulse din amintire. O nouă durere. O durere fizică. Ascuțită. Urgentă. Fruntea lui. Genunchiul stâng. Cotul stâng. Coapsa dreaptă. Vocea Sith tăcu în sfârşit, incredibil, mintea lui fiind uimitor de limpede. Deschise ochii şi se uită la cer. Cineva striga.

— Obi-Wan! Obi-Wan!

O ploaie de pământ şi pietre mici ploua peste el. Scuipă pietrişul, încercă să se împingă pe coate, dar asta îl duru şi mai tare.

— Nu te mişca! strigă vocea. Vin imediat – nu te mişca – nici măcar nu respira…

Ei bine, asta era o prostie. Trebuia să respire. Scuipă şi mai mult pietriş, încercând să identifice vocea. Erau atât de multe voci: Qui-Gon şi Anakin, şi Dooku, şi Tayvor Mandirly, şi Xanatos. Chiar şi gândacii de foc aveau voci, scârțâituri stridente şi vorace, în timp ce-i mestecau carnea.

Bail. Bail Organa. El era cel care striga. Erau pe Zigoola. Sithul absent acum încerca să-l omoare. Şi… *Oh, vai de mine. Se pare că am căzut în râpă*.

Expirând cu greu, se ridică, cu capul ameţit, bubuind, şi se trezi pe podeaua stâncoasă a râpei. Asta nu era bine. Îşi privi genunchiul stâng. Jambierele sale rupte erau îmbibate în roşu aprins. La fel şi mâneca stângă. Şi da, era mai mult sânge pe coapsa lui dreaptă. Ridicându-şi mâna, îşi atinse fruntea cu vârful degetelor, deasupra ochiului drept. Pielea era despicată, o putea simți. Degetele i se desprinseră umede şi purpurii, iar durerea era ca un vibrofierăstrău. Rea. Foarte rea.

Şi totuşi, fu o uşurare, şi scoase ceva asemănător cu un râs. Pentru că durerea trupului său oprise recircularea nesfârşită a amintirilor… şi redusese la tăcere, chiar dacă pentru scurt timp, vocea necruțătoare a Sithului.

Ei bine… E minunat. Să ne bucurăm de durere.

O parte mai rece şi mai sănătoasă din el ştia prea bine că această ameţeală fără sens era o reacție la zilele lungi de tensiune şi durere insuportabilă pe care le îndurase de la accident. Ştia asta. Ştia sigur asta. Şi totuşi, nu putu rezista…

Bail alunecă lângă el într-o ploaie proaspătă de pietre şi pământ. Buza îi era din nou despicată, nasul îi era zgâriat şi mâinile la fel, iar cămaşa lui distrusă era sfâşiată pe umărul stâng. Brațul stâng îi atârna ciudat, iar fața însângerată era crispată. Dar încă mai avea centura, cu sabia prinsă de ea.

— Prostule, am spus să nu te mişti! strigă Bail. Eşti în regulă? Nu-mi vine să cred că nu eşti mort.

Cât va mai dura acest răgaz din asaltul Sith? Nu mult, cu siguranță. Nu mai avem timp…

— Nu, nu sunt mort. Ajută-mă să mă ridic.

— Să te ridici? Obi-Wan…

— Bail, spuse el brusc. Cât timp sunt rănit, pot gândi normal. Chiar acum mă doare destul de tare, aşa că hai să nu irosim asta, bine?

Buzele însângerate ale lui Bail se subțiară, ceea ce îl făcu să tresară.

— În regulă. O să te ajut să te ridici.

Ceea ce fu un exercițiu interesant. Cu siguranță că îi dădea de furcă, în timp ce genunchiul stâng şi coapsa dreaptă urlau un protest stacojiu, iar vibrofierăstrăul care îi tăia capul porni la viteză maximă.

— Bine că porți haine Jedi, spuse Bail, inspectând pagubele. Te-au protejat de ce a fost mai rău, dar tot eşti destul de zdrențuit.

— Atâta timp cât nu există nicio hemoragie arterială, voi fi bine, spuse el, lăsându-şi privirea să urmărească cealaltă parte a râpei, spre templul Sith care se profila deasupra lor în soare.

În adâncul minții sale, abia auzită prin durere, o voce răutăcioasă începu iar să şoptească…

— Haide, spuse el, şi făcu un pas şchiopătând spre panta care se înălța. Durerea proaspătă se aprinse şi vocea tăcu. Înainte să fie prea târziu.

— Stai puțin, spuse Bail. Vrei să te urci acolo sus, acum?

Se opri şi se uită peste umăr.

— Cu siguranță. De ce? Ce propui să facem? Să cultivăm ceva?

— Obi-Wan! spuse Bail, neîncrezător. Ți-ai pierdut mințile?

Se întoarse cu fața spre Senatorul de Alderaan.

— Nu, Bail. Mi le-am recăpătat, împotriva tuturor aşteptărilor şi cel mai probabil temporar. Acum, îmi dau seama că eşti subnutrit, lipsit de somn şi, foarte posibil, cu contuzii, dar vreau să mă asculți, foarte atent. Dacă nu profit de această scurtă luciditate, următoarea dată când îmi voi pierde cunoştința va fi probabil ultima. Trebuie să intru în templu, trebuie să găsesc ceva care să ne ajute să părăsim această planetă. Trebuie…

MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI.

— Nu! strigă el şi îşi lovi genunchiul rănit cu pumnul încleştat.

Durerea fu atroce. Ar fi căzut din nou dacă Bail nu l-ar fi apucat de braț. De brațul rănit. Ceea ce nu făcu decât ca flăcările să erupă şi mai tare. Cu dinții strânşi, cu ochii arzând, îl luă pe Bail de umăr.

— Nu te mai certa cu mine, domnule Senator. Nu suntem pe Coruscant acum şi acesta nu este un subiect pentru o dezbatere interminabilă în Senat. Încerc să ne salvez viețile. Acum ai de gând să mă ajuți sau nu?

Bail se uită la el, şocat până la tăcere, apoi aprobă din cap. Bietul om părea terminat. *Îmi pare foarte rău, Bail, că te-am băgat în asta.*

— Bine, Maestre Kenobi, spuse Senatorul cu o voce tremurată. Tu eşti Jediul. Vom face cum vrei tu.

* * *

Reuşiră să urce pe cealaltă parte a râpei. Fără să le mai pese dacă înjurau, blestemau sau strigau, se târâră peste marginea ei neregulată şi ajunseră pe iarba uscată şi fragilă a noului platou. Şi când se târâră suficient de departe pentru a fi siguri că nu mai exista pericolul să cadă, se prăbuşiră cu fața în jos pe pământ, plângând după aer. Plângând de uşurare. Plângând în umbra templului Sith.

Prin durerea fierbinte ca lava, Obi-Wan simți atingerea rece a clădirii. Simți amenințarea ei înghețându-l şi închizându-şi pumnul în jurul inimii sale. Sângele său proaspăt strălucitor, care începuse să pompeze atât de liber, se îngroşă şi se întunecă şi se transformă din nou în noroi. Şi vocea rea a Sithului strigă, mai veselă ca niciodată: *MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI.*

Nu... nu... nu atât de repede. Nu era corect. Întunericul se revărsa înapoi, vântul negru se ridica...şi mica lui flacără strălucitoare se stingea...

— Obi-Wan! Nu-l asculta. Rămâi cu mine!

Era Bail Organa. Senatorul de Alderaan. Un om mult prea bun pentru a fi politician. Îi răsunau în minte toate eşecurile din trecut. Un vârtej de moarte, pierdere şi mizerie, care îl absorbea. Fusese rău în nava prăbuşită, în prima pădure, pe câmpia stâncoasă şi în cea de-a doua pădure. Dar acele vremuri nu erau nimic în comparație cu ce îndura acum.

— Obi-Wan!

Se rostogoli, îşi deschise ochii şi se uită fix la Bail.

MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI.

— Îmi pare rău, şopti printre țipetele din capul lui. Nu te pot auzi. E prea tare.

Buzele lui Bail se mişcau. Sângele uscat se scutura şi cădea. Era important? Trebuie să fie, Senatorul striga, cu ochii mari şi plini de teamă.

Ar trebui să mă sperii? Nu. Frica este rea. Frica duce la furie, furia duce la ură, iar ura duce la suferință. Fereşte-te de partea întunecată, Jedi. Fereşte-te de partea întunecată... pentru că acum este peste tot în jurul tău.

* * *

Bail îşi strânse degetele zgâriate de piatră pe tunica murdară, pătată de sânge a lui Obi-Wan şi îl ridică parțial de la pământ. Capul Jediului se legăna ca şi cum ar fi fost o păpuşă stricată. Nu era nimic familiar în ochii lui. Buzele i se mişcau, spunea ceva, dar niciun sunet nu apărea pentru a da viață cuvintelor.

— Obi-Wan! strigă din nou, scuturându-l. Trebuie să te lupți cu el! Suntem atât de aproape. Nu te poți da bătut acum!

Dar Obi-Wan nu renunțase. Fusese învins. Sithul îl învinsese în cele din urmă. O spusese, spusese că nu va rămâne lucid prea mult timp, iar când va pleca data viitoare, va pleca definitiv. Şi iată-l aici. Plecat.

Când îl scăpase din mână în râpă, crezuse că Jediul era mort. Crezuse că îl ucisese. Nu-i venise să creadă că omul supraviețuise. Apoi crezu că Obi-Wan chiar înnebunise, vorbind despre *cultivări*, lovindu-se în genunchiul rănit. Şi apoi urcase râpa aia nenorocită. Sângerând. Fiind rănit. Fără prețioasa lui parte luminoasă, şi găsindu-şi forța cine ştie de unde. Aproape că-l omorâse, şi totuşi urcase.

Nu mai întâlnise pe nimeni ca Obi-Wan Kenobi.

Urcarea aia aproape că m-a ucis şi pe mine. Dar am reuşit. Am reuşit. Şi totul a fost degeaba? Asta e partea în care ne întindem şi murim? Ei bine, la naiba cu asta. Accidentul nu îi ucisese. Fulgerele nu îi omorâseră. Nici prăpastia aia nenorocită nu îi omorâse. Sithul? *Poate merge în toate cele nouă iaduri.*

Uşor, îl coborî pe Obi-Wan înapoi pe iarba rară a platoului. Apoi se ridică în picioare, şi asta îl duru, oh da, îl duru.

Câtă durere poate îndura un corp înainte să spună destul? Cred că o să aflu.

Nu voia să-l lase pe Obi-Wan întins acolo, expus şi lipsit de apărare, dar trebuia s-o facă. Nu-l putea căra în templul Sith, chiar dacă ar fi avut puterea. Locul ăla nenorocit probabil că i-ar fi oprit inima Jediului. Începu să se întrebe dacă mai avea putere să intre singur acolo.

Nu mai contează. Trebuie să o fac. Şi dacă nu pot merge, mă voi târî.

Îi veni atunci în minte, într-un fel înceţoşat şi îndepărtat, că poate că nici el

însuşi nu mai era pe deplin sănătos. Cu siguranță că nu mai fusese niciodată într-o situație ca aceasta. Niciodată nu fusese împins dincolo de limitele rezistenței fizice, niciodată nu fusese atât de flămând şi de însetat, niciodată nu fusese atât de obosit. Niciodată nu fusese atât de furios sau de speriat. Nici măcar pe stația spațială a Alintei, cu salvele de blaster explodând spre el din toate direcțiile imaginabile.

Aşa e în luptă? Aşa a fost pentru Padme pe Naboo? Pe Geonosis? Pentru Obi-Wan pe Christophsis? Asta trăieşte fiecare Jedi în acest moment? Aşa se simt clonele care luptă cu Separatiştii? Când am votat pentru armată, când am votat pentru război, asta este viața pe care am ales-o pentru ei? Pentru că dacă este aşa... dacă ar fi aşa...

Dar nu-şi putea permite să se gândească la asta acum. Nu-şi putea permite să se gândească la remuşcări. Avea destul timp să se ocupe de alegerile sale, de consecințele alegerilor sale, când se va întoarce pe Coruscant, în Senat, acolo unde îi era locul unui Senator. Unde putea face cu adevărat diferența.

Deşi îl durea ca focul umărul smuls de două ori, Bail se scutură de rucsac şi îl lăsă pe jos. Apoi se ghemui şi îşi aşeză mâna dreaptă pe umărul lui Obi-Wan.

— Aşteaptă aici, prietene. Nu plec. Fac ceea ce am venit să facem. Găsesc o cale de a ne scoate de pe această stâncă.

Nu primi niciun răspuns. Cu ochii goi, Obi-Wan privea cerul.

Cu muşchii arzând, cu oasele măcinate, Bail se împinse în picioare. Apoi se întoarse cu fața la templul Sith, privindu-l cum se cuvine pentru prima dată.

Întuneric. Asta era impresia copleşitoare. Întuneric şi purpuriu. O strălucire purpurie se vedea în interiorul pietrei. Strălucirea sângelui vechi, vărsat de mult timp şi de care se bucurase. Sânge de nevinovat. Sânge de vieți furate. Trecând peste această primă impresie apăsătoare, văzu că templul nu era chiar atât de mare. Era înalt, da. Suficient de înalt pentru a fi văzut cu un electrobinoclu ieftin, de la o distanță mare, peste câmpia stâncoasă şi vârfurile răsucite ale copacilor. Suficient de mare pentru a fi văzut prin fereastra unei nave care se prăbuşea. Sprijinit pe aripi de piatră pentru a se menține înalt şi puternic. Dar, deşi îl numise palat, nu era tocmai... un palat. Era alungit, fără ferestre şi deosebit de restrâns.

Aproape că se ferea de sine. Puternic, dar retras. Ca şi cum şi-ar ascunde adevărata față. *Şi dacă asta nu înseamnă Sith, atunci nu ştiu ce mai înseamnă.*

Nu putea simți nimic de la el. Nu putea auzi nimic, de asemenea. Nici măcar o singură amintire tristă nu se trezea în el... şi avea de unde. Oh, avea. Rămânea surd, mut şi orb față de acest loc. Dezinteresul față de persoana lui continua. *Lucru pentru care, având în vedere ce am văzut la Obi-Wan, trebuie să fiu profund recunoscător.*

În afară de templul Sith, platoul era gol. Chiar mai sterp decât platoul pe care se prăbuşiseră. Fără copaci. Nu erau niciun fel de plante, cu excepția ierbii maronii şi zbârcite. Niciun semn, îşi dădu seama, de vreo navă cu care să se întoarcă acasă.

Dezamăgirea îl zgudui. În mod nebunesc, sperase... Dacă nu era nimic de folos în interiorul templului, el şi Obi-Wan erau pe cale să moară singuri, plini de durere şi nicidecum imediat. *Doar dacă nu-l omor mai întâi pe el şi apoi mă sinucid.*

Şi cu acest gând *vesel* începu să meargă spre templu. Îi trecu prin minte, într-un mod înceţoşat, ameţit, dincolo de limita rezistenței sale, că dacă nenorocita aia de chestie era încuiată, avea să arate ca un prost. Dar nu era. Uşile duble se deschiseră uşor, la atingere. Iar când trecu pragul se aprinseră luminile, strălucind slabe, şi roşii ca nebuloasa îndepărtată de pe cerul nocturn al Zigoolei. Ca şi cum ar fi vrut să spună: *Bine ai venit, străine. Intră şi rămâi uimit.* Ca şi cum ar fi ştiut că nu avea de ce să se teamă. *Aceşti Sith. Aceşti nenorociți de Sith. Cine – ce – sunt?*

Nu existau scări în interiorul templului. Nici vreun al doilea sau al treilea etaj. Era o cameră cavernoasă, ca o sală de bal pentru giganți. Sau o catedrală proiectată pentru a-i face pe muritori să se simtă mici. Aerul era rece şi se simțea ciudat. Avea un uşor gust metalic. Nu chiar stătut. Podeaua de sub picioare era teselată în negru şi purpuriu. Desenul era neliniştitor, iritând ochii. Se strecura în creier, invocând suferința şi pierderea.

Bail se cutremură şi îşi ridică privirea. Camera enormă nu conținea niciun fel de mobilier; nicio masă, niciun scaun. Nici măcar vreun taburet. Şi nu putea vedea nici sursa iluminării; părea să transpire din pereți ca o miasmă de mlaştină. Pe măsură ce ochii i se adaptau la iluminarea brută, îşi dădu seama că existau nişte nişe construite în pereți. Se îndreptă spre stânga, paşii lui răsunând în linişte, murdăria şi pietrişul măcinat sub tălpile cizmelor sale sunând grunjos. Se întrebă dacă nu cumva strica mozaicurile complicate şi descoperi că nu-i păsa prea mult.

Prima nişă conținea cărți vechi. Foarte vechi şi legate în piele. Tomuri groase, voluminoase, cu litere în relief pe cotor. La fel ca şi teselajul podelei, îi făceau pielea să se înfioare. Îşi strânse brațele pe lângă el, tresărind din cauza arsurii din umăr, şi trecu repede mai departe.

A doua nişă era goală, dar din ea emana un asemenea fior încât trecu pe lângă ea ca un copil căruia i se spusese că acea casă era bântuită.

Al treilea alcov conținea bucăți de geode, cristale de un verde livid şi galbene şi mov tern care străluceau în lumina roşiatică, nesănătoasă şi bolnavă. Simțind o stare de greață evidentă, se îndreptă spre următoarea nişă. Acum se uita fix la circuite pâlpâitoare conținute într-o cutie mare şi pătrată din oțel transparent. Părea vag promițătoare, dar nu era pregătit să o ridice. Oare asta îl făcea să fie laş? Poate, dar era prea obosit ca să-i mai pese.

A cincea nişă conținea un singur cristal. De mărimea pumnului liber al unui om mare, frumos fațetat şi complet distrus. Înainte de a fi distrus fusese de un roşu intens ca inima unui soare, dar ceva îl spulberase din interior spre exterior, carbonizându-l şi crăpându-l. Era un artefact Sith, deci trebuia să fie rău, dar cu toate astea, îi regretă frumusețea pierdută.

Continuă să meargă, descoperind din ce în ce mai multe lucruri. O piramidă de mărimea unei mâini, care nu era din oțel transparent, ci din sticlă adevărată, de un negru opac şi cu urme roşii. Nu exista niciun indiciu despre scopul ei. Mai multe cristale, bucăți de rocă fără formă, unele de mărimea unui pumn, altele mici ca nişte ouă, cu marginile suficient de ascuțite încât să scoată sânge, colorate în negru şi gri şi albastru închis tulbure. Mai multe cărți. Cristale de date. Pergamente legate cu panglici. Era o comoară Sith, cu siguranță. Dacă scăpau de pe Zigoola, trebuiau să o ia cu ei. Consiliul Jedi ar fi vrut să studieze aceste artefacte. Poate că ele conțineau informații care ar putea duce la căderea acestui inamic de nedescris. Ceva pentru care el va munci în orice mod ar putea. Pentru că dacă nu învățase nimic altceva pe Zigoola, învățase că se înşelase, iar Obi-Wan avea dreptate. Sithul trebuia vânat şi distrus fără milă. Şi mai era sigur şi de un alt lucru: nici nu ştia ce obiect sau obiecte din această colecție de artefacte îi vor ajuta pe el şi pe Obi-Wan să plece de pe Zigoola înainte să moară de foame. Şi nici nu-şi putea da seama care dintre ele îi afecta pe Jedi. Probabil că Obi-Wan putea. Aşa că trebuia să vină aici. Trebuia să vadă asta cu ochii lui. *Dacă reuşesc să îl fac să-şi revină. Dacă îl pot ajuta să se întoarcă.*

Conştient brusc că se afla în templu de mult timp, Bail se întoarse de la inspectarea ultimelor alcovuri şi se grăbi afară, în lumea reală, pentru a se asigura

că Obi-Wan era bine. Jediul nu se mişcase. Nu murise. Stătea încă întins pe spate, cu ochii deschişi, dar fără să reacţioneze. Carnea sfâşiată încetase să mai sângereze; tot sângele de pe tunică şi de pe jambiere era uscat, ţeapăn şi roşu închis.

Mormăind, conştient de fiecare muşchi, de fiecare articulaţie, Bail se lăsă pe un genunchi lângă el şi îi atinse din nou umărul.

— Obi-Wan. Obi-Wan. Nu pot să fac asta. Nu sunt Jedi. Trebuie să te întorci. Trebuie să-ţi faci treaba.

Nimic. Oare măcar mai visa? Nu părea să fie aşa. Părea… gol. Toată inteligenţa lui dispăruse, şi odată cu ea şi aroganţa ciudată, politicoasă şi inconştientă. Spiritul, umorul sec. Rămăsese doar o coajă.

O urmă de conversaţie… o amintire care îl făcuse să zâmbească… *Ştii, Bail, mă gândesc că te iroseşti în Senat. Cu un pumn ca ăsta ai face o avere în ring.*

Îmi pare rău. Trebuie să te fac să-ţi revii. Scuze… scuze…

Cu o respiraţie adâncă, Bail îl lovi cu dosul palmei pe Obi-Wan. O dată. De două ori. Lovituri puternice, răsunătoare, care rostogoliră capul Jediului pe pământ.

Nimic. Nu putea să continue să-l lovească. Ar fi putut sfârşi prin a face daune ireparabile. Cu reticenţă şi cu o groază crescândă, Bail se uită la genunchiul avariat al lui Obi-Wan. Era umflat acum, carnea sfâşiată fiind umflată şi crudă. Umblase pe el, se căţărase pe el, dar era posibil ca rotula să-i fi fost fisurată. Dacă îl lovea…

Nu pot să fac asta. E bolnav.

Dar Obi-Wan a făcut-o, nu-i aşa? Folosise durerea pentru a înăbuşi vocea implacabilă a Sithului? O folosise pentru a se împinge pe sine însuşi să urce râpa?

Nu putea să lovească piciorul rănit. Nu putea. Dar putea să pună mâna pe el, uşor, şi poate – posibil – să apese…

* * *

Pierdut în întuneric, pierdut în disperare, Obi-Wan îşi simţea spiritul rătăcind, în derivă. Încă nu era despărţit de corpul său, dar în curând va fi. Pierduse lumina şi îşi pierduse scopul. Cineva, undeva, voia ca el să moară. El voia să îi refuze dorinţa.

Dar îi era frig. Atât de frig. Şi apoi ceva se schimbă. Un punct de căldură. Un punct de durere. Corpul îl durea… şi asta însemna că era viu. Cineva striga… şi întunericul se retrăgea…

* * *

— Trezeşte-te, lua-te-ar naiba, nu mai pot continua să fac asta! Trezeşte-te, Obi-Wan! Mă auzi? Trezeşte-te!

Genunchiul îi era în flăcări. Cineva îl lovea cu pumnii, îl ciupea, îl rănea. Cu un efort, se rostogoli şi spuse:

— Lasă-mă în pace.

— Obi-Wan!

Îşi deschise cu greu ochii. Ăla era un acoperiş? Unde era Anakin? Îşi prăbuşise motocicleta speeder, nu-i aşa? Droidul răspunzător de mijloacele de transport ale Templului va fi nemulţumit. Şi apoi îşi aminti. Nu era niciun Anakin. Exista doar Sithul. Zăcea întins pe pământul rece al Zigoolei, iar deasupra lui se afla faţa slăbită, însângerată şi plină de vânătăi a lui Bail Organa. *Ce privelişte.*

La marginea îndepărtată a auzului, o voce îl implora să moară. Închise din nou

ochii.

— Domnule Senator.

— Haide, spuse Bail, strecurându-i un braț pe sub umeri. Sus. Acum. Nu avem prea mult timp.

Timp? Timp pentru ce? Te rog, lasă-mă în pace.

Bail îl ridică în picioare, apoi îl întoarse. Genunchiul afectat protestă. Şi apoi cedă, ambii genunchi cedară, în timp ce se uita la templul Sith şi simțea cum răutatea lui se prăbuşea peste el.

— Ştiu, spuse Bail, susținându-l în timp ce tremura. Îmi pare rău. Dar trebuie să intrăm acolo. Trebuie să găseşti ceea ce ne trebuie. Eu nu pot să-mi dau seama.

Vântul negru urla în interiorul craniului său, încercând să-l lovească până la supunere. Dominația părții întunecate. Brutalitatea puterii.

— Există artefacte? spuse el, cu limba groasă şi împleticită.

— O mulțime. Dar nu ştiu ce face niciunul dintre ele.

— Bineînțeles că nu ştii.

Se târî să se elibereze de brațul lui Bail care îl susținea. Se luptă să se agațe de firele care se destrămau ale sănătății sale mintale. Se obligă să se uite la templu, la inima Sithului care continua să bată.

— N-ar fi trebuit să intri acolo, Bail. Nimic ce aparține Sithului nu e sigur.

— A trebuit să o fac, spuse Bail. Trebuia să văd…

— Da, în regulă. Dar acum trebuie să rămâi aici.

— Nu, spuse Bail, apucându-l din nou de braț. Aşteaptă. Nu te poți duce acolo singur. Noi doi putem…

Obi-Wan se eliberă din nou.

— Am spus să rămâi aici, mârâi el şi îi întoarse spatele omului care îl ajutase să ajungă până aici, în viață.

Vag, era conştient de Bail aflat în spatele lui, tăcut. Dar nu-şi putea permite să-şi facă griji pentru sentimentele bărbatului. Nu-şi putea permite să se gândească la nimic altceva decât la a supraviețui suficient de mult timp pentru a învinge Sithul.

Mersul şchiopătat spre uşile înalte şi deschise ale templului îi făcu mintea să vuiască. Era ca şi cum ar fi încercat să intre într-un infern sau să înoate printr-un val de tsunami. Îşi lăsă capul în jos şi împinse înapoi, simțind presiunea pe oase şi în sângele lui. Simțind cum ura Sithului îl corupea ca un acid.

MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI.

Dorința de a se preda era aproape copleşitoare. Să se predea. Să sucombe. Să cadă şi să-şi găsească pacea. Să lase întunericul să se închidă peste el. Să lase durerea să dispară în sfârşit. Dar asta l-ar face să fie ca Xanatos. Qui-Gon Jinn merita mai mult. Bail Organa merita mai mult, pentru că predarea l-ar fi omorât şi pe el, iar soția lui ar fi rămas văduvă. Iar Anakin merita ceva mai bun, mult mai bun, decât un Maestru care s-ar fi predat de bunăvoie Sithului.

Atunci îi veni în minte, cu o claritate surprinzătoare, având în vedere uraganul părții întunecate care urla prin el, că Yoda se înşelase cu privire la pericolele ataşamentului. Sau cel puțin că nu avea dreptate în totalitate. Era adevărat că ataşamentul putea slăbi hotărârea unui Jedi. Dar o şi putea întări… aşa cum era întărit acum de dragostea lui pentru Qui-Gon şi Anakin. Fără ei, ar fi eşuat cu mult înainte de acest moment. Şi astfel, sprijinindu-se pe ei, continuă să lupte.

Stângaci, aproape schilodit, aproape plângând pentru că partea luminoasă îi fusese refuzată atât de mult timp, pentru că strigătele erau atât de puternice, pentru

că trupul lui voia să se supună, trecu peste pragul templului şi intră în locul care era anatema lui... care îl ura ca şi cum ar fi putut gândi... care cu fiecare pas şi cu fiecare respiraţie gâfâită încerca să îl termine în Forţă.

În momentul în care puse piciorul sub acoperişul templului, oasele clădirii începură să tremure, revoltate de prezenţa lui. Respingându-l ca pe o otravă. Adânc sub el, un cutremur străbătu pământul Zigoolei. Şi vocea din capul lui începu să ţipe... şi să ţipe... şi să ţipe... şi să ţipe... Mintea i se clătină din nou, iar el se clătină pe podeaua Sith deranjantă spre nişele care erau încastrate în pereţii templului. Ţipătul din capul lui deveni tot mai puternic şi mai sălbatic...

MORI JEDI, MORI JEDI, MORI JEDI, MORI.

Fiecare pas pe care îl făcea era o tortură. Infernul era acum în interiorul lui, arzându-l de viu. Aproape lipsit de vedere, conştient în mod neclar de faptul că templul se cutremura – că el se cutremura – căzu lângă perete şi începu să bâjbâie orbeşte din nişă în nişă pentru a găsi artefactul responsabil de chinul său. Lucrul odios care voia ca el să moară. Când degetele i se strânseră în sfârşit în jurul lui, crezu că oasele îi luaseră foc. Printr-o ceaţă purpurie, privi fix ceea ce ţinea în mână: o veche piramidă de sticlă neagră, cu sigilii Sith trasate pe suprafaţa ei într-un roşu-sângeriu. *Holocronul*. Îl simţea viu în degetele lui, vibrând de ură, furie, frică şi dezgust. Plin de putere brută. Trăia în partea întunecată aşa cum nu mai simţise până atunci şi nici nu se gândise vreodată că va simţi. Un lucru atât de mic conţinând o putere atât de mare şi de malefică.

Oasele i se fărâmiţau acum, se transformau în cenuşă. Era pe moarte... Sithul câştigase. Cu ultima suflare, sparse holocronul. Şi focurile se stinseră.

Întins pe spate, pe o podea de mozaic care tremura şi se răsucea sub el, asculta liniştea din mintea lui şi nu putea înţelege ce însemna. Se uită în sus la tavanul îndepărtat şi îl privi legănându-se dintr-o parte în alta, neînţelegând nimic. Privi cum se legănau pereţii. Ascultă lamentaţia pietrei templului Sith.

De undeva de afară, cineva îi strigă numele. I-l strigă din nou.

— Ieşi de acolo, Obi-Wan, nebunule, clădirea se va prăbuşi!

Acela era... Bail. Bail Organa. Un om bun, pentru un politician.

Şi deodată îşi aminti de ce venise în acest loc îngrozitor. Căuta o cale spre casă. Trebuia să găsească drumul spre casă. Trebuia să-l salveze pe Bail Organa, a cărui viaţă era în mâinile lui. Gemând, vomitând, se zbătu în pumni şi genunchi şi apoi în picioare. Era atât de multă durere în el acum, încât aproape că nu mai putea vedea bine. În jurul lui, templul se cutremura. Se clătină din nişă în nişă, scormonind prin fiecare colecţie de artefacte. Cărţi, nu. Manuscrise, nu. Geodele îl făceau să aibă şi mai multă repulsie, dar nu simţea că l-ar putea ajuta.

Grăbeşte-te. Grăbeşte-te. Fiecare perete se clătina. Acum, nişele îşi vomitau comorile, artefactele zdrobindu-se pe podeaua cu mozaicul urât. Găsi o ascunzătoare cu cristale, îşi dansă uşor degetele peste ele, dar asta nu făcu decât să-l ameţească. Nu exista nicio cale de întoarcere acasă acolo.

O altă nişă, un singur cristal, roşu şi ruinat. De îndată ce îl atinse, ţipă de repulsie – pentru că îl recunoscu. Îşi aminti de el. Îi simţi ecoul în minte. Chestia asta... Această monstruozitate începuse coşmarul. Ajunsese din acest templu în nava stelară, în el, şi îl deformase. Încercase să-l transforme într-un criminal, obligându-l să prăbuşească nava. Mirosul morţii emana din el, chiar dacă era distrus.

Auzi vocea lui Bail, cu furie şi admiraţie combinate: *Orice putere dezlănţuise Sithul asupra ta? Tu ai înfrânt-o. Chiar înainte să ne lovim de pământ. Aproape că te-a*

ucis, dar ai înfrânt-o. Ne-ai scos din cădere şi ai făcut ceva cu Forța.

Forța proaspătă îl inundă. Luă cristalul roşu distrus şi îl aruncă pe podea. Impactul îl sfărâmă în cioburi şi aproape că plânse de bucurie. Dar pământul se îndoi violent, ca şi cum ar fi protestat furibund, iar el îşi pierdu echilibrul. Prăbuşirea pe genunchiul rănit îl făcu să țipe cu voce tare. Urmă un alt cutremur sălbatic şi mai multe cristale căzură, spărgându-se ca nişte ouă stricate în jurul lui. Bâjbâi în cea mai apropiată nişă pentru a se sprijini, ca să poată sta în picioare, să continue să privească şi să fugă – să încerce să fugă – doar în ultimul moment posibil. Degetele lui se strânseră pe ceva rece şi aspru şi îngrozitor…

… şi o fereastră se deschise în mintea lui zdrobită. Putea să vadă întreaga galaxie ca şi cum ar fi fost într-o sală aglomerată. Pentru o fracțiune de secundă fu minunat… şi apoi întunericul îl zdrobi de tot.

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Scăpă cristalul negru cu roşu, scuipând fiere, şi încercă să se ridice în picioare pentru a-şi putea continua căutarea. Dar podeaua se clătina şi tavanul se destrăma, ca gheața de râu la marele dezgheț de primăvară, crăpând şi fisurându-se, iar dacă mai stătea aici mult timp, Sithul ar fi primit moartea pe care sperase că i-o refuzase.

Pentru a doua oară, ca şi cum ar fi fost menit, degetele lui găsiră acel dispozitiv imposibil. Întunericul strigă din nou, dar de data asta nu îi dădu drumul. În schimb, împinse chestia în interiorul tunicii, încercă să se ridice şi trebui să se ferească când o bucată de tavan îl rată la mustață.

Bail Organa apăru în uşa care se legăna ca beată.

— Obi-Wan! Să plecăm de aici, acum!

Şi apoi, ca un prost, ca un idiot, exact ca un politician, convins că legile naturii nu i se aplicau, intră în fugă în templul Sith muribund.

— Eşti nebun? întrebă Obi-Wan când Bail ajunse lângă el. Ieşi afară!

— Cu plăcere, oftă Bail, trăgându-l în picioare. Deci, trebuie să fugim sau vom muri, Maestre Kenobi. E alegerea ta – dar alege acum.

Oh, ce tipic, mereu se străduie să aibă ultimul cuvânt.

Alunecând şi patinând, fugiră spre siguranță… cu templul Sith aruncând în ei plăci mari şi zimțate de piatră la fiecare pas clătinat. Căzură prin uşile care se legănau sălbatic în timp ce primul dintre cei patru pereți se înclina şi se îndoia. Se rostogoliră pe pământul care se clătina, se ridicară în picioare şi continuară să alerge.

Cu un geamăt tunător, ca moartea unei bestii întunecate străvechi, de legendă, templul Sith se prăbuşi în el însuşi, tavanul, pereții şi contraforturile făcându-se bucăți. Impactul îi trânti în iarba muribundă ca lovitura pumnului unui bătăuş. Obi-Wan îl auzi pe Bail înjurând. Se auzi şi pe el însuşi înjurând, în timp ce fiecare vânătaie, tăietură, zgârietură şi ruptură urla de indignare. Simți o coastă crăpând din cauza cristalului înfipt în tunica lui.

Apoi fu linişte. Tăcere binecuvântată. Pentru o secundă. Două… Trei…

Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.

Capitolul 22

— Nu!

Căzut la pământ şi fără suflare, Bail auzi strigătul revoltat şi disperat şi se ridică cumva în picioare. Era Obi-Wan. Sângerând, pe jumătate ameţit, în genunchi şi ţipând de furie la cristalul roşu cu negru încleştat în mâna dreaptă. Strâns atât de tare încât sângele i se prelingea printre degete. Îi veni să ţipe el însuşi, îi veni să se arunce din nou la pământ şi să-şi lovească pumnii de pământul dur şi nepăsător.

Nu, la naiba, nu. Nu s-a terminat încă? De ce nu se poate termina odată?

Dar nu o făcu. Nu ar fi ajutat la nimic. Nesigur pe picioarele lui, se îndreptă cu grijă spre stânga până când putu vedea faţa Jediului. Era albă ca osul, mânjită de murdărie, plină de vânătăi, tăietura de deasupra sprâncenei fiind înfundată cu nisip lipit cu sânge. Ochii cu sprâncene roşii erau sălbatici şi înfundaţi ca moartea. Era chipul unui om târât dincolo de limitele suportabilităţii sale.

— Obi-Wan? spuse el, precaut. Obi-Wan, ce s-a întâmplat?

Capul lui Obi-Wan se întoarse brusc.

— Pleacă de aici! Înapoi! Nu trebuie să-l atingi.

Se opri, ridicând ambele mâini rugător. Ca un prizonier care nu era capabil să facă rău.

— În regulă. Nu o voi face. Ce e chestia aia? Ne poate duce acasă?

Obi-Wan nu răspunse, ci doar se uită fix la cristalul roşu cu negru.

— Încă şopteşte. În capul meu, asta e tot ce aud. Mori Jedi.

— Atunci vom scăpa de el, Obi-Wan, orice ar fi. Îl vom sparge. Vom…

— Eşti nebun, Organa? strigă Jediul. Oh, vai de el, devenise o sperietoare de ciori nebună cu aspect uman. Acest dispozitiv ne va salva! Este singurul lucru care ne poate salva! Dar nu se opreşte din şoptit, nu mă lasă în pace!

— Bine, Obi-Wan, spuse Bail, liniştitor. Atunci de ce nu mi-l dai mie? Nu mă poate răni, eu nu-l pot auzi. Lasă-mă să îl păstrez în siguranţă, ca şi sabia ta, şi vom găsi o cale de a opri chestia aia nenorocită. Făcu un pas precaut. Ce zici de planul ăsta?

— Am spus să te dai înapoi! spuse Obi-Wan şi lovi cu pumnul drept înainte. Bail simţi lovitura în piept şi simţi cum îl cuprinde valul de Forţă. Simţea cum zboară, neajutorat, pentru a se prăbuşi cu coloana vertebrală în templul dărâmat aflat la vreo treizeci de paşi distanţă. Impactul fu mult mai rău decât atunci când fusese aruncat prin cabina de pilotaj a navei. Atunci, Obi-Wan încercase să-şi controleze impulsul spre violenţă. Dar nu şi de data asta. De data asta, Jediul o îmbrăţişase.

Impactul trezi toate durerile adormite din corpul lui Bail. Nu se putea mişca, nu putea să respire, nu putea vorbi şi nici măcar să geamă. Sistemul său nervos se oprise – sabia era inutilă pentru el. Tot ce putea face era să stea întins şi să aştepte.

A spus că s-ar putea întâmpla asta. A spus că se poate transforma. Dar eu nu l-am crezut. Sunt un prost. De data asta chiar o să mor.

Dar Obi-Wan îl ignoră. Încă în genunchi, avea cristalul roşu cu negru apăsat pe frunte şi buzele i se mişcau. Un singur cuvânt, iar şi iar, fără sunet şi disperat…

dar părea că nu se întâmpla nimic.

— Nu pot să aud! strigă el. Nu-mi mai şopti!

Profitând de distragerea atenției lui Obi-Wan, Bail se strădui să se mişte, dar în continuare trupul său şocat refuza să se supună. Şi atunci, tocmai când credea că se va sufoca cu adevărat, diafragma lui avu un spasm şi putu respira.

Gâfâind, îşi flexă brațele, îşi flexă picioarele, îngrozit pentru o clipă de faptul că ar fi suferit o vătămare îngrozitoare. Auzi foşnetul şi sunetul pietrelor, în timp ce dărâmăturile începeau să alunece şi să se aşeze în jurul lui. Asta îl făcu să se ridice în picioare, fără să țină cont de disconfort, imaginându-şi o zdrobire iminentă sub dalele negre cu purpuriu. Şi Obi-Wan îl trimise din nou în zbor. Ateriză pe pământul liber, cu fața la sol. Ceva îi sfâşie umărul stâng, deja foarte slăbit – şi o durere albă şi fierbinte îi inundă fiecare nerv şi tendon agresat. Îşi înfipse dinții în buza despicată, sugrumând un strigăt. Apoi îl auzi pe Obi-Wan strigând şi el.

— Taci, taci, taci!

Ce naiba încearcă să facă? Cine ştie? Şi-a pierdut în sfârşit mințile. Din partea mea, acum poate să-şi spargă craniul în bucăți.

Doar că nu el voise să spună asta. Vorbise umărul rupt. Erau zilele şi nopțile de efort, foame, sete şi frică. Obi-Wan nu era duşmanul, ci fusese atacat cu cruzime de duşman, şi dacă era… dacă era…

Cum poate un Jedi ca Obi-Wan să înnebunească? După atâția ani de antrenament, după tot ce a văzut şi a făcut? E un om bun. E un om mare. Cum e posibil aşa ceva? Partea întunecată. Sithul. N-am ştiut niciodată că pot urî pe cineva atât de mult. Să urăsc atât de mult încât să-i simt gustul. Să urăsc ca să pot ucide.

O umbră lungă şi subțire îi căzu pe față şi îşi ridică privirea. Îl văzu pe Obi-Wan stând deasupra lui ca un coşmar scuipat din cele Nouă Iaduri Corelliene. Căută sabia, cu degetele înțepenite şi neîndemânatice. Nu putu să o desprindă. Nu putu găsi cum să o pornească. Oricum nu îndrăznea să o pornească cât timp era ataşată de centura împrumutată.

S-a terminat. S-a terminat. Obi-Wan este Jedi. Mă poate ucide cu mâinile goale.

Bail se întări – se gândi la Breha – şi pentru ultima oară aşteptă să cadă lovitura fatală. Obi-Wan ridică mâna, încă ținând cristalul roşu cu negru.

— Nu, nu. Bail. Ajută-mă.

Bail simți că i se taie respirația. Crezu că era un fel de delir al ultimelor clipe de viață.

— Ce?

— Ajută-mă, spuse Obi-Wan, părând disperat.

Şi apoi, ca şi cum ar fi fost încorsetat, căzu la pământ. Se sufocă în timp ce genunchii atingeau pământul şi iarba uscată.

— Cristalul este telepatic. Poate ajunge la Yoda, la Templul Jedi.

Un singur cuvânt. *Yoda. A cerut ajutor? Cu o piatră? Nu-i voi înțelege niciodată pe aceşti oameni. Lumea lor e prea obscură pentru mine.*

— Eu nu… îmi pare rău… eu…

Obi-Wan îşi apăsă vârful degetelor pe față, încercând să îşi stăpânească o anumită durere sub piele.

— Dar eu nu îl pot… folosi. Şoaptele Sith nu se vor opri.

Distruseseră templul şi tot ce se afla în el, cu excepția acestui cristal, şi totuşi nu era de ajuns? Sithul încă îi putea ucide? *Nu e corect. Nu e corect.*

— Obi-Wan, spuse el, ridicându-se încet în şezut, şi tresărind de la focul din

umărul său avariat, nu ştiu ce crezi că pot face. Eu nu sunt un telepat. Nu-mi pot transmite gândurile prin chestia aia. Şi dacă nu încetezi să mai încerci, o să-ți ardă mintea. Îşi întinse mâna. Dă-mi-l mie. Pot să iau o placă din piatra aia de templu şi să-l fac bucăți. Nu va trebui să mai auzi niciodată vocea Sithului.

— Nu! spuse Obi-Wan şi strânse cristalul la piept ca şi cum ar fi fost prețios. Ca şi cum ar fi fost copilul lui. Îl pot face să funcționeze. Dacă mă ajuți tu.

Mişcându-se în continuare încet, simțind că negocia cu o bombă cu ceas, Bail se lăsă în poziție ghemuită.

— Eu? Ce pot să fac? Tu eşti Jedi, Obi-Wan. Eu sunt doar un politician care te însoțeşte.

Ochii lui Obi-Wan erau febrili.

— Sabia mea, Bail. Durerea îmi limpezeşte mintea. Îneacă partea întunecată. Râpa... Îți aminteşti?

Pentru o clipă, Bail nu putu înțelege ce voia să spună Obi-Wan. Apoi, înțelegerea îl inundă şi fu în picioare într-o clipă, fără să țină cont de zgârieturi, vânătăi şi rupturi.

— Nu, Obi-Wan! Categoric nu! Chiar ți-ai ieşit din minți!

Încă în genunchi, capul lui Obi-Wan se coborî până când bărbia îi atinse pieptul. Respira, doar respira, şi era dureros de auzit. Apoi îşi ridică privirea.

— Tu... ai o soție, Bail. Eu sunt un Jedi. Nu putem muri aici.

Avea să i se facă greață. Burta lui goală se agita. Mai întâi crimele din stația spațială, şi acum asta? Obi-Wan era nebun chiar şi numai să sugereze asta.

Nu se poate întâmpla aşa ceva. Asta nu e viața mea. Senatorii de Alderaan... Prinții de Alderaan... nu pot ajunge într-o astfel de situație.

Doar că astăzi se întâmpla.

Se învârti în jur, atât de furios şi de speriat.

— Trebuie să existe o altă cale.

— Aş sugera eu asta... dacă ar exista? spuse Obi-Wan.

Vocea îi era plină de o îndârjire sumbră.

Breha. Încet, Bail se întoarse din nou înapoi, dezolat.

— Nu ştiu. Nu te poți gândi la... Obi-Wan, trebuie să existe o altă alegere.

Ca şi cum şi-ar fi epuizat toate puterile, Obi-Wan se replie în el însuşi până când se aşeză pe pământ.

— Nu există.

Degetele se strângeau şi se desfăceau, tânjind după ceva sau cineva pe care să-l lovească, iar Bail se holba la el.

— Şi să zicem că sunt de acord cu această... această nebunie. Cum aş putea – cum ar trebui să te rănesc cu o sabie de lumină?

Buzele lui Obi-Wan se curbară într-un zâmbet foarte, foarte slab.

— Cu foarte... multă grijă, domnule Senator.

Bail râse. Nu se putu abține. Era o adevărată nebunie. Absolut suprarealist.

— Obi-Wan... eşti sigur? Foarte sigur?

Obi-Wan aprobă din cap.

Oh, vai de el. Îşi desfăcu sabia de la centură. De la centura lui Obi-Wan. Se uită la eleganța ei neagră cu argintiu ca şi cum nu ar mai fi văzut-o niciodată. Şi, într-un mod ciudat, nu o văzuse. Cel puțin nu aşa.

— Nici măcar nu ştiu cum să pornesc chestia asta nenorocită.

Obi-Wan întinse mâna.

— Poftim.

Bail îl privi cum activa arma. Privi lama albastră hipnotizantă sărind din mânerul ei. Văzu apoi tensiunea… resemnarea… în ochii adânciți ai lui Obi-Wan.

Luând arma înapoi, o strânse cu greutate. Mâinile îi transpirau. Tremurau. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi.

— Şi acum?

— Coordonatele, şopti Obi-Wan.

Coordonatele? Bineînțeles că da. Către planetă. Le mâzgălise pe un flimsi înainte să părăsească nava. Păstrase flimsiul în rucsac. *Un act de credință sau o dorință? Ambele. Nici una, nici alta. Acum totul e la fel.* Luă flimsiul din rucsac şi se întoarse, mergând cu grijă, fără să îndrăznească să alerge cu sabia în mână. Obi-Wan se întinsese pe iarba moartă. Soarele Zigoolei, alunecând pe cer, îi aşternea umbre insubstanțiale peste față. Ținând strâns cristalul roşu cu negru în mâna stângă, cu mâna dreaptă luă flimsiul, apoi atinse uşor ruptura din coapsă.

— Aici. Nu are rost să faci… găuri noi. Nu… înjunghia. Pune lama… pe rană. Nu tare. Nu mult. Nu vreau… să-mi pierd piciorul. E cam mult de mers pentru a sări într-un picior până acasă.

Glumea. Cum putea să glumească pe tema asta? Nu era amuzant, ci îngrozitor.

— Vrei să te avertizez? Să număr până la trei mai întâi?

Obi-Wan se uită la el.

— Bail.

Oh. Da. Şi o făcu. Urmă un sunet electronic sfârâit. Mirosul dezgustător, amestecat, de bumbac ars şi carne. Cu ochii larg deschişi şi coloana vertebrală arcuită, Obi-Wan îşi înghiți suferința şi încercă să-şi trimită gândurile prin cristalul Sith. După o clipă, îşi scutură capul.

— Nu e bine. Din nou.

Oh, ai milă. Dincolo de granițele Republicii, pe planetele fără vreun cod moral, ființele gânditoare torturau alte ființe gânditoare pentru putere sau din lăcomie. Dezgustat de această noțiune, se întrebase mereu cum putea cineva să facă asta. Să provoace în mod deliberat, cu sânge rece, durere altcuiva. Chiar să obțină plăcere din asta. Sau, dimpotrivă, să nu simtă nimic. Îi venea să vomite. Voia să plângă.

Când sabia arse a doua oară, ochii Jediului se goliră. Pulsul frenetic îi bătea la baza gâtului. Cu un geamăt adânc, încercă încă o dată să ajungă la Templul Jedi.

— Nu, spuse el, cu dinții strânşi. Din nou.

Amețit, Bail îşi apăsă dosul mâinii la gură. *Asta e. Asta e ultima dată. Nu mai fac asta.*

Şi pentru a fi sigur, absolut sigur, respiră adânc… şi puse ceva greutate în spatele lamei de un albastru strălucitor.

* * *

Vocea se auzi atât de slabă încât la început Yoda, cufundat în meditație, crezu că şi-o imaginase. Crezu că visează sau că făcuse greşeala gravă de a spera fără țintă. Aşteptase atât de mult timp, fără răspunsuri, şi începuse să se teamă de ce e mai rău. Apoi o auzi din nou, mai puternică. Vie de durere… şi pătată de întuneric.

Vocea lui Obi-Wan… gândurile lui… inconfundabile. Şi totuşi, cumva, partea întunecată era prezentă în Forța lui. Yoda recunoştea rareori că se alarmează… dar gustul amar al Sithului din comunicarea lor era un motiv legitim de îngrijorare.

Ecoul unei alte voci virulente… *Mori Jedi, mori Jedi.*

Împingând răutatea la o parte, coborî mai adânc decât îndrăznise vreodată până în acel moment, deschizându-se până când rămase practic fără apărare. Gândurile lui Obi-Wan se revărsară în el, o bălmăjeală disperată, de parcă ar fi fost îngrozit că nu putea menține legătura. Complexitatea detaliilor pe care le transmitea era la fel de îngrijorătoare ca şi frica lui, şi acel iz al părții întunecate; telepatia nu era aproape niciodată atât de precisă. Sentimente, impresii, da. Dar coordonate galactice precise? Cereri ordonate cu precizie? Nu. Acea comunicare era nesănătoasă. Pentru partea luminoasă, era o abominație. Apoi, la fel de brusc cum stabilise contactul, Obi-Wan dispăru. Nu în moarte, ci ca şi cum un circuit holotransmițător ar fi fuzionat.

Fără să țină cont de ora târzie, Yoda îl trezi pe Mace Windu.

— Şi eşti sigur că a fost Obi-Wan? spuse Mace, după ce îl ascultă cu o tăcere concentrată.

Yoda aprobă din cap.

— Da.

Înfăşurat în hainele de somn, Mace alunecă peste marginea patului şi se îndreptă spre fereastră, unde luminile de noapte ale Coruscantului jucau peste fața lui severă.

— Ai de gând să faci ceea ce-ți cere?

— De ales, nu am. Mai mulți Jedi, nu putem risca. Capcană mortală, această Zigoola este.

— Da, spuse Mace, întorcându-se. Dar de cine a fost pusă? De către Dooku? Sau de către acest misterios Darth Sidious?

— Când atacuri asupra Jedilor, pune Sithul la cale, unul ca şi celălalt este. Doar că au eşuat, important este.

— De data asta, spuse Mace.

Se priviră unul pe celălalt, cu o conştientizare crudă a părții întunecate, care se apropia tot mai mult.

— Pentru noi înşine ar trebui să păstrăm asta, spuse Yoda, în cele din urmă. Până când vom înțelege mai mult.

Mace aprobă din cap.

— De acord. Apoi suspină. O vei vedea acum?

— O voi face, spuse Yoda. Pentru că timp de pierdut, nu mai avem.

* * *

Încet, cu reticență, bâjbâi spre conştiență, ghidat de o voce familiară şi urgentă.

— Obi-Wan. Obi-Wan, a funcționat?

Îşi drese glasul. Durerea din picior atinsese proporții obscene. Era atât de înspăimântătoare, atât de nimicitoare, încât singurul lucru pe care îl putea face era să râdă.

— Obi-Wan!

Oh, Doamne. Săracul Bail. Părea destul de supărat. Cu un efort, îşi înăbuşi isteria şi deschise ochii.

— Da, spuse el, cu vocea teribil de alterată. A funcționat. Vin ajutoare.

Bail se clătină unde stătea, apoi se aşează, brusc.

— Poftim, spuse, şi aproape că aruncă sabia dezactivată spre el. Ia asta. Ia-o.

Mişcarea nu făcea decât să alimenteze durerea la cote mai noi, mai aprige, dar asta era sabia lui. Îşi înfăşură degetele în jurul mânerului metalic rece, apoi simți pacea care venea din faptul că era din nou întreg.

Bail se holba la el, cu chipul fără culoare.

— Cât mai e până vom fi salvați?

— Nu ştiu. Câteva zile.

— Câteva zile, repetă Bail. Avem provizii, dacă suntem atenți. Dar poți rezista atât de mult?

Ce întrebare interesantă. Păcat că singurul lui răspuns era un alt *nu ştiu.*

— Poate.

— Poate? Acum Bail părea ofensat. Cum adică, poate? Nu am trecut prin toate astea ca să te văd murind acum, Maestre Jedi. Nu pleci nicăieri, m-am făcut înțeles?

Şoptită, batjocoritoare, vocea insistentă a Sithului, se făcu auzită chiar şi prin toată durerea lui strălucitoare. *Mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori Jedi, mori.*

— Domnule Senator Organa, s-ar putea să nu depindă de tine.

Bail se uită la cristalul roşu cu negru, căzut pe pământul uscat.

— Eşti absolut sigur că ai ajuns la Maestrul Yoda?

— Da, spuse el, amintindu-şi atingerea acelei inteligențe străvechi, disciplinate, pe care o căutase cu disperare.

Simți din nou uşurarea copleşitoare.

— Atunci nu mai avem nevoie de chestia asta nenorocită, spuse Bail, şi înşfăcă dispozitivul telepatic al Sithului.

Enervat, incapabil să protesteze sau să-l oprească chiar dacă ar fi vrut, Obi-Wan privi cum Bail făcu praf cristalul Sith între două plăci de piatră prăbuşite din templu. Şoaptele Sithului tăcură şi, chiar dacă partea întunecată încă îl mai oprima... pentru prima dată după atâtea zile – după ceea ce păruse a fi ani de zile – era singur în mintea lui. Uşurarea asta îl făcu să verse scurt lacrimi.

— Hei-hei!

Era din nou Bail, alarmat. Se ghemui pe călcâie lângă el, cu o mână pe umărul lui. O prezență caldă, sigură, improbabilă. Clipind pentru a alunga slăbiciunea, se obligă să-l privească pe Senatorul de Alderaan. Văzu clar, pentru prima dată, ceea ce îi ceruse omului să facă. Prețul pe care îl plătise Bail pentru curajul convingerilor sale. Ceva din ceea ce simțea, probabil că i se văzu pe față.

— Nu, zise Bail cu asprime. Nu contează. Am supraviețuit. Restul nu înseamnă nimic. Mai puțin decât nimic. Doar încă o poveste de război. Ideea e că am câştigat.

Aşa se simte victoria? Fie ca Forța să mă scutească de o altă victorie ca asta.

— Hei, spuse din nou Bail. Ce mai faci, Obi-Wan? Serios?

— Serios? Sub oasele lui dureroase, era pământul dur şi rece al Zigoolei. În trupul său zdrobit, era un foc care nu se stingea. Serios, Bail, mă doare destul de mult.

Bail clătină din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Dar e mai bine decât să fii mort.

— Da, spuse Bail încet, şi un zâmbet lent se răspândi pe fața lui subțire şi murdară. Da, poți spune asta din nou. Zâmbetul dispăru. Deci... nu mai sunt voci?

— Nu.

— Nu mai ai viziuni?

— Nu.

— Atunci hai să vedem ce putem face în privința durerii. Am medicamente în trusa de prim-ajutor. Dar nu te certa cu mine, bine? Ştiu unde pot găsi sabia de lumină şi nu mi-e teamă să o folosesc.

Obi-Wan se uită la el. Orice ar fi spus ar fi sunat banal. Sentimental. Orice ar fi spus nu ar fi făcut decât să-i facă de râs pe amândoi.

— Nu pleca nicăieri, Maestre Kenobi, spuse Bail, mângâindu-l pe umăr. Mă întorc imediat.

În timp ce Senatorul de Alderaan se retrăgea să aducă trusa medicală, Obi-Wan îşi lăsă ochii să se închidă. Din atâtea motive, viața unui Jedi era trăită în mare parte în singurătate. Din atâtea motive, era mai bine aşa. Dar uneori… uneori puteau face o excepție. Uneori – pe neaşteptate – îşi puteau face un nou prieten.

Mai întâi Padme, acum Bail Organa. Se pare că adun politicieni. Cine s-ar fi gândit la asta? Viața e foarte ciudată.

* * *

Dintre toate ființele pe care s-ar fi putut aştepta în mod rezonabil să le găsească în sufrageria ei la aproape trei şi jumătate dimineața, Maestrul Jedi Yoda se afla la coada listei. Tăcută de uimire, Padme se holba la el. Doar anii ei de serviciu public o salvau de la trădarea alarmei. *Oare să fie Anakin? Nu. De ce ar fi venit la mine pentru Anakin? Trebuie să fie Bail şi Obi-Wan. Au plecat de atâta timp. Mult mai mult timp decât am crezut că este necesar.* Îl acoperise pe Bail în Comitetul de Securitate, dar scuzele ei în numele lui începuseră să se subțieze. Şi devenea din ce în ce mai neliniştită…

Cu întârziere, îşi aminti de manierele sale.

— Pot să vă ofer ceva de băut, Maestre Yoda? 3PO…

— Mulțumesc, nu, spuse Yoda, şi ridică o mână spre droid. Această intruziune o regret, doamnă Senator Amidala, dar cu treburi urgente, am venit.

— Am bănuit asta, Maestre Yoda, având în vedere ora, spuse ea, cu grijă, fiind hotărâtă să nu pună întrebări, ci să vadă ce era dispus să ofere voluntar.

— O favoare, aş vrea să vă cer, doamnă Senator. Dacă de acord veți fi, Ordinul Jedi dator v-ar fi.

Îşi trase roba puțin mai aproape de corp şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Nu se poate vorbi niciodată despre datorii între noi, Maestre Yoda. Ce vreți să fac?

Yoda se sprijini pe bastonul său de gimer. I se păru că arăta foarte obosit. Şi la aproape nouă sute de ani, presupunea că avea tot dreptul să fie.

— De la Obi-Wan Kenobi, veste am primit. Cu Senatorul Organa e blocat, pe o planetă numită Zigoola.

Pentru o clipă, se simți uşurată.

— Sunt în regulă?

— Trăiesc, zise Yoda. Dar navă nu au, şi un Jedi să trimit să-i salveze nu pot.

Uşurarea se transformă în presimțire.

— Pentru că este o planetă Sith?

— Hmmm, spuse Yoda, cu ochii îngustându-se. Bine informată eşti, doamnă Senator.

— În acest caz, da, spuse ea cu calm, refuzând să se lase intimidată. Să înțeleg

că vreți să îi aduc eu, Maestre Yoda?

Şi asta puse capăt dezaprobării lui împietrite.

— Da, spuse el, brusc moderat. Motivul vizitei mele, acesta este. Ajutorul în această problemă delicată, pentru a vă cere am venit.

— Bineînțeles că voi ajuta, răspunse ea. Întotdeauna. Oricând şi oricum pot.

O mare greutate păru să se ridice atunci de pe umerii lui.

— În pericol din partea Sithului nu vei fi, doamnă Senator Amidala. Planeta pustie este, cu excepția Maestrului Kenobi şi a Senatorului Organa.

Bine. Avusese parte de destui inamici Sith cât pentru o viață întreagă.

— Totuşi, adăugă Yoda, trupe de clone voi trimite cu tine. În Spațiul Sălbatic Zigoola este. O destinație periculoasă, e, iar de acasă, un drum lung ai de străbătut.

Spațiul Sălbatic? Să vezi când va auzi Anakin despre asta. Făcu o grimasă.

— Nu poate fi mai periculos decât a fost pe Geonosis, Maestre Yoda.

— Independentă eşti, doamnă Senator, asta bine o ştiu, spuse Yoda, sever. Dar trupe de clone cu tine, trebuie să iei. Neînarmat iahtul tău privat este. Protejată trebuie să fii.

Anakin ar fi spus acelaşi lucru, dacă ar fi fost aici. Dacă ar fi zburat în Spațiul Sălbatic fără niciun fel de escortă militară, ar fi fost furios… şi şi-ar fi făcut şi mai multe griji pentru ea când ar fi fost plecat să lupte cu Separatiştii şi cu Sithul.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să mă adaug la povara lui.

— Bineînțeles, Maestre Yoda, spuse ea şi se ridică. Iahtul Regal este una dintre cele mai rapide nave de pe Coruscant şi este gata să zboare în orice moment. La viteza maximă, clonele şi cu mine vom ajunge acolo înainte ca Bail şi Maestrul Kenobi să ştie. Ai coordonatele?

Yoda scoase un cristal de date din buzunar şi i-l întinse.

— Trasat aici, cel mai rapid curs este, doamnă Senator. Urmează-l şi problemele cu Separatiştii vei evita. De asemenea, înregistrările semnelor de viață ale Maestrului Kenobi şi ale Senatorului Organa pe el sunt. Mai uşor să-i găseşti, cred că va fi. La portul spațial privat, trupele de clone voi trimite imediat.

Anakin se temea de acest Jedi străvechi. Ea însăşi, îl găsea adesea obscur şi distant. Dar ea avea talentul de a citi ființele… şi în ochii lui vedea acum o mare îngrijorare. După ceea ce văzuse în peştera de pe Geonosis, ştia că Obi-Wan ocupa un loc special în inima lui… deşi, fără îndoială, ar fi negat-o până la ultima suflare.

Jedii şi disprețul lor pentru atașament.

— Maestre Yoda, spuse ea, luând cristalul de date. Îl voi aduce pe Obi-Wan acasă, teafăr şi nevătămat. Ai cuvântul meu solemn.

Spre surprinderea ei, el îi luă mâna în mâna lui şi i-o ținu.

— Mulțumesc, Padme. La mine să apelezi, dacă vreodată un serviciu îți pot face.

Dacă ar fi ştiut cum îl înşelau ea şi Anakin, nu i-ar fi fost recunoscător. Ar fi fost furios. Cumva, ea reuşi să zâmbească.

— Îmi voi aminti asta, Maestre Yoda.

După ce el plecă, îl puse pe C-3PO să avertizeze portul spațial să o aştepte pe ea şi detaşamentul de clone. În timp ce îşi îmbrăca un costum de zbor, puse câteva haine de schimb într-o geantă şi umplu o alta cu datapaduri oficiale. Apoi trimise un mesaj care să ajungă la o oră programată la biroul ei din Senat, înregistrând o absență pentru afaceri personale.

3PO dădea târcoale neliniştit lângă uşa de la intrare a apartamentului.

— Oh, stăpână. Mă tem că asta sună foarte periculos. Sper că sunt în regulă. Sper că şi dumneavoastră veți fi în regulă. Spațiul Sălbatic? Toată treaba asta sună foarte alarmant.

Şansele erau ca *alarmant* să nu descrie tot ce se întâmpla. *Obi-Wan. Bail. Ceați mai făcut de data asta?* Dar nu avea rost să încurajeze droidul să se agite.

— Voi fi bine, 3PO. L-ai auzit pe Maestrul Yoda. O să am trupe de clone care să mă păzească în fiecare minut în care voi fi plecată. Îi mângâie umărul auriu. Ai grijă de lucrurile de aici şi ne vom revedea când mă voi întoarce. În regulă?

— Oh, da, da, stăpână, spuse 3PO. Să nu vă faceți griji pentru nimic.

Ar fi putut la fel de bine să-i spună să nu respire.

— Nu îmi voi face, spuse ea.

Apoi îşi ridică geanta de voiaj şi luă liftul complexului de apartamente până la locul de parcare şi la speederul ei privat.

Capitolul 23

Aşa cum fusese promis, detaşamentul de clone o aştepta la spațioport, puternic şi liniştitor de înarmat. Cinci soldați şi conducătorul lor, deconcertând prin asemănare. *Dar numai la exterior*, îşi aminti ea. *Pe dinăuntru, sunt ei înşişi*.

— Doamnă Senator! spuse Comandantul, salutând, cu casca voluminoasă bine ascunsă sub braț. Căpitanul Korbel, la raport.

Nu-i recunoscuse însemnele. Tot ce ştia era că nu proveneau din Compania lui Anakin, din bravii 501.

— Căpitane. Mă bucur să te cunosc, spuse ea. Şi apreciez foarte mult ajutorul tău. Să înțeleg că ai fost informat de Maestrul Yoda?

Korbel aprobă din cap.

— Sigur că da, doamnă Senator. Suntem cu toții bine pregătiți ca medici, aşa că asta nu va fi o problemă. Vom avea grijă de General şi de Senatorul Organa.

Simți cum un pumn de adrenalină îi arde prin sânge.

— Îmi pare rău. Pregătiți ca medici? Nu am fost... nu înțeleg. Vrei să spui că sunt răniți?

— Oh, spuse Căpitanul. În ciuda pregătirii sale riguroase, îngrijorarea îi atinse ochii negri şi intenşi. Credeam că ați fost complet informată, doamnă.

— Se pare că nu, spuse ea. Dar asta nu contează. Maestrul Yoda era obosit şi, fără îndoială, distras. *Sau, aşa cum se plânge Anakin, se opreşte foarte rar să se gândească la lucruri banale, cum ar fi sentimentele*. Să urcăm la bord, da? Se pare că nu avem timp de pierdut.

— Da, doamnă, spuse Korbel, adunându-şi oamenii cu un alt semn din cap.

Îți mulțumesc foarte mult, Yoda, gândi Padme în timp ce se grăbea spre nava ei rapidă şi elegantă. *Să sperăm doar că nu vor mai exista surprize*.

* * *

Nedumerită de îngrijorarea pe care o văzuse în ochii lui Yoda, consternată de ceea ce îi spusese Căpitanul Korbel, odată ce părăsiră Coruscantul, porni în viteză şi iahtul devoră distanța dintre casă şi Zigoola. Dacă ar fi zburat din alt motiv decât salvarea, poate că s-ar fi trezit entuziasmată de perspectiva de a lăsa în urmă Republica, de a lăsa în urmă Inelul Exterior şi de a flirta cu Spațiul Sălbatic necunoscut şi exotic. Chiar dacă destinația ei era o planetă Sith. Dar în loc de entuziasm, tot ce simțea era tensiune.

Bail şi Obi-Wan sunt răniți? Orice s-ar fi întâmplat, trebuie să fi fost ceva rău.

Căpitanul Korbel şi oamenii lui păstrau o distanță profesională şi politicoasă. Aveau grijă de ei, şi de ea, cu o eficiență care nu putea fi decât admirată. Korbel fusese foarte elogios cu privire la infirmeria iahtului.

Mi-aş fi dorit să găsesc asta mai puțin alarmant.

Pentru a-şi distrage atenția, şi pentru că nu îndrăznea să rămână în urmă, se cufundă în munca pentru Senat pe care o adusese cu ea. Cursul pe care Jedii îl trasaseră pentru ea era fără cusur. Nu întâmpinară niciun fel de probleme: nici

Separatişti, nici piraţi, nimic care să le împiedice viteza.

Când, în cele din urmă, computerul navigaţional anunţă sosirea la Zigoola, iar ea scoase nava din hiperspaţiu, abia dacă se uită la planetă sau la nebuloasa furioasă din spatele ei. Nu simţi nicio emoţie faţă de locaţia exotică, ci doar dorinţa apăsătoare de a-i găsi.

Căpitanul Korbel veni în cabina de pilotaj.

— Înţeleg că Maestrul Yoda v-a dat biosemnele Generalului Kenobi şi ale Senatorului Organa, doamnă?

— Aşa este, fu ea de acord.

— Vreţi să le scanez în timp ce pilotaţi chestia asta drăguţă?

Căpitanul clonă Korbel avea un zâmbet foarte atrăgător.

— Mulţumesc, Căpitane, spuse ea, zâmbind la rândul ei. Apreciez asta. Apoi bătu consola de comandă. Şi chiar este *o chestie drăguţă*, nu-i aşa?

Korbel aprobă din cap.

— Cea mai drăguţă navă cu care am zburat în toată viaţa mea, doamnă.

Şi cât timp înseamnă asta? Nouă ani? Zece ani?

Arătă spre unul dintre celelalte locuri din cabina de pilotaj.

— Aceeaa este consola de senzori, Căpitane. Biosemnele sunt deja programate.

— Excelent, doamnă.

După ce ea poziţionă iahtul pe o orbită geosincronă, Korbel luă loc şi începu să ruleze diverse scanări ale senzorilor. Nu dură mult până găsiră ceea ce căutau.

— Pe partea de noapte, spuse Căpitanul. Şi sunt singuri. Întreaga planetă nenorocită este goală.

Nu putea fi prea goală, altfel Bail şi Obi-Wan nu ar fi fost răniţi. Dar nu-şi exprimă gândul, ci doar legă computerul navigaţional la citirea biosemnelor şi aruncă iahtului într-o scufundare lejeră spre suprafaţa lipsită de soare a planetei. Nu conta că vor fi pe partea de noapte a Zigoolei; proiectoarele puternice ale iahtului puteau transforma noaptea în zi.

— Mă voi întoarce la oamenii mei, spuse Korbel. Dacă nu mai pot face nimic altceva aici?

— Nu, nu, du-te, spuse ea, distrasă, privind prin fereastra cabinei de pilotaj şi simţindu-se rău de teamă.

— Odată ce am aterizat, adăugă Korbel, ar trebui să ne lăsaţi să cercetăm zona înainte să puneţi piciorul pe planetă.

Ea se uită la el.

— Dar tocmai ai spus că…

— Mai bine să fiţi în siguranţă decât să vă pară rău, doamnă Senator, spuse Korbel ridicând din umeri. Sunteţi sub protecţia noastră. Sunt conştient de experienţa dumneavoastră, dar aş aprecia dacă mi-aţi face pe plac.

Cu alte cuvinte, Yoda îi avertizase că nu-i plăcea să fie agasată. Dar Korbel era un om bun. Îi plăcea de el, iar el îşi făcea doar treaba. Aşa că îşi înghiţi supărarea şi aprobă din cap.

— Bineînţeles.

— Mulţumesc, doamnă Senator, spuse Korbel, retrăgându-se, iar ea fu lăsată să aterizeze cu *nava ei drăguţă*.

Primul lucru pe care îl văzu la lumina reflectoarelor fu marginea unei grămezi enorme de moloz. Moloz recent, după cum arăta: pietrele nu prezentau niciun semn de uzură. *Măi băieţi. Ce-aţi făcut?*

Iahtul se aşează ca o doamnă pe platoul sterp. Coborî rampa, se repezi din cabina de pilotaj la trapa exterioară, apoi se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe Korbel şi pe oamenii lui să debarce pentru a face o recunoaştere a împrejurimilor. Respectă indicația Căpitanului de a rămâne ascunsă şi în afara razei de acțiune a țintei până când acesta îi dădea undă verde. Nu dură mult.

— În regulă, doamnă Senator! strigă Korbel. Puteți ieşi.

În sfârşit. Sări în partea de sus a rampei… şi se opri în trapă. Bail stătea la baza rampei, aşteptând-o. Arăta… îngrozitor.

— Doamnă Senator Amidala, spuse el, făcând o plecăciune ciudată.

Contrastul curteniei cu înfățişarea lui cu adevărat rudimentară – murdărie şi barbă şi sânge uscat şi tăieturi şi vânătăi şi zdrențe şi, oh, slăbise atât de mult – îi opri respirația pentru o clipă. Ochii lui erau foarte strălucitori. Încet, cu mare grijă, coborî pe rampă. Voia să alerge la el, să-l îmbrățişeze, dar părea atât de fragil încât se temea că s-ar putea rupe. De asemenea, Korbel şi oamenii lui se stabiliseră într-un sistem strâns de protecție, iar ea deveni brusc conştientă de demnitatea sa Senatorială. În schimb, coborî la el, se opri şi îi oferi un zâmbet tremurat.

— Domnule Senator Organa, spuse ea, cu o voce nesigură. Înțeleg că aveți nevoie de cineva să vă ducă acasă.

Bail râse, dar vocea i se ofili, iar el se uită în jos, respirând greu.

— Doar dacă mergeți în direcția mea, spuse el, după o pauză lungă, apoi îşi ridică privirea. N-aş vrea să vă pun în dificultate.

Ochii îi ardeau.

— Nu. Nu este nicio problemă. S-ar putea să vă cer o mică taxă… Şi apoi se opri. Oh, Bail…

La dracu' cu demnitatea. În plus, el era căsătorit şi ea la fel. Erau frate şi soră unul pentru celălalt. Îi simțea omoplații ca pe nişte cuțite sub mâinile ei.

— Îmi pare rău, murmură el. Miros urât.

Da, aşa e. Şi nu i-ar fi putut păsa mai puțin.

— Eşti în viață. Dându-i în sfârşit drumul, făcu un pas înapoi. Unde este Obi-Wan?

Zâmbetul i se stinse din ochi.

— Ah. Arătă cu capul spre dărâmături. Acolo. Maestrul Kenobi are mult timp liber zilele astea.

Oh, nu. Oh, nu.

— Va fi nevoie de câțiva oameni ca să-l urce în iaht, spuse Bail cu blândețe. Mă tem că nu se simte bine.

— Căpitane, îi spuse ea lui Korbel. O să am nevoie de tine, dar deocamdată – păstrați-vă pozițiile.

— Da, doamnă, răspunse el. Spuneți când sunteți gata.

Bail o conduse spre clădirea prăbuşită, unde Obi-Wan stătea pe un scaun de piatră, înfăşurat într-o pătură ponosită de termoizolație, marginea proiectoarelor iahtului abia scăldându-l. Şi dacă Bail arăta îngrozitor… dacă Bail devenise slab şi fragil… Nu existau glume. Nu avea nimic de spus. Pentru acest bărbat… în acest moment… nu avea decât lacrimi.

— Padme, spuse Obi-Wan, cu vocea la fel de schimbată ca şi el. Iar ai venit în ajutor. El zâmbi, iar inima ei se frânse. Mă bucur să te văd, doamnă Senator.

Ea nu putu vorbi. Abia putea respira. Când fu din nou sigură pe ea, izbucni.

— Tu… tu… tu… Jedi nesăbuit, spuse ea, mergând înainte, iar când ajunse la

el, se lăsă în genunchi. Anakin va fi foarte supărat pe tine!

Capul ei coborî apoi şi duse o luptă interioară, pierdută.

— Gata, gata, spuse el cu blândeţe, şi îi mângâie stângaci braţul. Nu e nevoie să te superi. Nu e chiar atât de rău.

Ea se ridică şi făcu un pas înapoi, trecându-şi o mână peste faţă.

— Nu e chiar atât de rău? Arătă cu degetul. Să începem cu ce este mai evident, da? Ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

Era întins în faţa lui, coapsa dreaptă fiind bandajată grosolan cu fâşii smulse din tunică, rana fiind vădit gravă. Când Obi-Wan nu răspunse, se întoarse spre Bail… şi surprinse cea mai ciudată şi complicată privire care trecu între ei.

Apoi Obi-Wan suspină.

— Nu e nimic. Cu adevărat. Doar un incident cu sabia de lumină.

— Cu sabia de lumină… Ea se holbă la el. Ce? Iar?

— Hei, spuse Bail, aşezându-i o mână pe umăr. Se simţea ca… un avertisment. Cu riscul de a fi insistent, Padme, chiar vreau neapărat să-mi iau zborul de pe stânca asta. Aşa că putem… ştii tu… să plecăm?

Era o poveste aici. Era o adevărată poveste. Aerul mirosea a secrete. Dar nu era momentul sau locul potrivit pentru a începe să sape după adevăr. Nu cu Obi-Wan stând acolo, atât de rănit.

— Bineînţeles, spuse ea, apoi se întoarse. Şi Obi-Wan, vei fi încântat să afli că Maestrul Yoda a ales aceşti soldaţi. Toţi sunt medici. Vei fi bine îngrijit, îţi promit.

Cu o tandreţe atentă care o surprinse, Căpitanul Korbel şi unul dintre oamenii săi îl duseră pe Obi-Wan pe iaht. Ea şi Bail veniră îndeaproape pe urmele lor.

— Mulţumesc, Căpitane, zise Bail după ce Obi-Wan – incapabil să vorbească – se instală în infirmeria complet echipată. Lasă-ne câteva momente. Apoi va fi al vostru.

Korbel aprobă din cap.

— Da, domnule.

— O să ne scot de aici, murmură Padme în timp ce Căpitanul se întorcea în compartimentul pasagerilor şi la oamenii săi. Şi atinse uşor cu mâna obrazul lui Obi-Wan. Nu-ţi face griji. Vom fi acasă în curând.

Apoi, lăsându-l pe Bail să-i ţină companie, porni spre cabina de pilotaj şi îşi luară într-adevăr zborul de pe Zigoola. *Adio şi n-am cuvinte! La naiba cu Sithul şi toate lucrările lui murdare*. Stabili cursul de întoarcere spre Coruscant, intră cu viteză delirantă în hiperspaţiu, lăsă iahtul să zboare singur şi se întoarse la pasagerii salvaţi.

Vocile joase din camera medicală o opriră afară, pe coridor.

— Ei bine? îl auzi pe Bail spunând. Se întoarce?

Urmă o tăcere lungă. Apoi:

— Da, spuse Obi-Wan.

Padme simţi un nou val de uşurare. Arăta atât de îngrozitor, de parcă nu ar mai fi vorbit niciodată. Îşi dori cu adevărat să ştie despre ce vorbeau.

— Vezi? spuse Bail. Ţi-am spus că Sithul nu te poate împiedica să fii Jedi. Nu pentru totdeauna, cel puţin.

— Da, mi-ai spus, spuse Obi-Wan.

Spre şocul ei, vocea i se frânse de atâta emoţie. Nu mai auzise aşa ceva până atunci. Nu de la el.

— Ai nevoie de îngrijiri medicale, Obi-Wan, spuse Bail, după o clipă, părând şi

el, de asemenea, un om copleşit. Ai auzit-o pe Padme. Yoda a ales clone medici. Ai de gând să faci scandal sau îi vei lăsa să-şi facă treaba?

Îl auzi pe Obi-Wan tuşind, un sunet oribil de răguşit.

— Ți-a spus cineva vreodată, domnule Senator, că eşti destul de enervant?

— De fapt, da, Maestre Jedi, replică Bail. Dar nu de atâtea ori cât ți s-a spus ție că eşti o pacoste.

Era atât de multă afecțiune în vocile lor, încât Padme simți că i se strânge gâtul. Nu îşi imaginase niciodată că îi va auzi pe Bail şi Obi-Wan vorbind ca nişte prieteni. Ca doi oameni care se cunoşteau de ani de zile. Ce se întâmplase cu ei, pe Zigoola? Era disperată să afle.

— Vrei un analgezic? spuse Bail.

— Cred că da, răspunse Obi-Wan.

Bail strâmbă din nas.

— Deştept, omul. Mă duc să-l chem pe Căpitanul Korbel. O clipă mai târziu, păşi pe coridor. O văzu şi se opri. Padme.

Surprinsă trăgând cu urechea, ea îşi ridică bărbia.

— Obi-Wan nu e singurul care are nevoie de primul ajutor. Avem şase medici la bord, nu uita. Unul dintre ei este al tău.

Bail aprobă din cap.

— Asta sună bine. Dar aş vrea să stau un pic jos, mai întâi. Putem să stăm jos, nu crezi?

Ochii lui erau umbriți de ceea ce ea era sigură că erau amintiri îngrozitoare… şi părea gata să cadă acolo unde stătea.

— Desigur, spuse ea cu blândețe. Şi dacă vrei să vorbeşti… sunt aici.

El clătină din cap.

— Nu acum. Poate mai târziu.

Va trebui să vorbească despre asta în cele din urmă. Din motive de securitate, dacă nu altceva. Dar ea putea să aştepte. Se pricepea să aştepte.

Îl mângâie pe braț.

— Oricând… prietene.

* * *

Yoda îl găsi pe Obi-Wan în arboretumul luxuriant al Templului, stând cu picioarele încrucişate sub o cascadă, cu ochii închişi, complet îmbrăcat… şi perfect uscat. Nu trecuse nici măcar o săptămână de când Senatoarea Amidala îl adusese acasă de la Zigoola. Îşi petrecuse cea mai mare parte din timp într-o transă profundă de vindecare. Ieri, Vokara Che îl declarase apt să părăsească Sălile de Vindecare, dar îl limitase la incinta Templului, sub pedeapsa celei mai severe nemulțumiri a ei.

Avertismentul fusese la fel de eficient ca un câmp de izolare Geonosian.

Simțindu-i apropierea, Obi-Wan deschise ochii. Zâmbi şi ieşi de sub cascadă. O mişcare a mâinii făcu apa să curgă din nou liber, iar el se înclină.

— Maestre Yoda.

— Maestre Kenobi, răspunse el. Stai jos.

Obi-Wan se scufundă în iarba rece. Doar o mică ezitare în mişcarea lui dădea de înțeles că s-ar putea să nu fie încă în apele lui. Asta şi faptul că încă trebuia să termine de recuperat greutatea pe care o pierduse în lupta cu Sithul.

Echilibrându-se confortabil pe bastonul său de gimer, Yoda inspiră adânc

aerul parfumat al arboretumului. Se întrebă despre cascadă, dar se hotărî să nu zică nimic.

— Nerăbdător, Consiliul este, Obi-Wan, ce s-a întâmplat pe Zigoola să afle, spuse în schimb. Gata să vorbeşti despre asta eşti, nu?

Expresia lui Obi-Wan nu se schimbă, dar o foarte slabă umbră îi atinse ochii.

— Cred că da, Maestre Yoda.

— Un răspuns afirmativ acesta nu este.

— Îmi pare rău, Maestre. Este singurul răspuns pe care pot să ți-l dau.

Yoda suspină.

— Necăjit eşti, Obi-Wan. Înțeleg. Nevoie de timp ai şi timp vei avea la dispoziție.

Obi-Wan smulse o tulpină de iarbă şi o analiză, cu fața gravă. Mângâie cu vârful unui deget tulpina ei albastră-verzuie. Apoi se cutremură.

— Ştii, Maestre Yoda, spuse el, cu vocea foarte joasă, există mai multă parte luminoasă în această fărâmă de iarbă decât am simțit eu în tot corpul meu cât am fost pe Zigoola. A fost... Expiră, atât de încet. Cel mai gol, cel mai singur, cel mai lipsit de viață lucru pe care l-am simțit vreodată. Mai rău chiar decât toate morțile pe care le-am retrăit, de atâtea ori, ca şi cum de fiecare dată ar fi fost prima dată. Lăsă firul de iarbă să-i alunece dintre degete, privirea lui cutreierând arboretumul. Acel gol este ceea ce va deveni Republica dacă pierdem acest război cu Sithul. Este un rezultat care trebuie... deplâns. Şi evitat cu orice preț, indiferent cât va trebui să plătim.

Yoda simți în Forță ecourile amintirilor lui Obi-Wan. Simți atingerea acelei cumplite tristeți îngrozitoare şi o înțepătură amară de frig.

— Cu tine, de acord sunt. Dar să te opreşti asupra acestei experiențe nu trebuie, Obi-Wan. I-ai supraviețuit. Multe ai învățat.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Asta e adevărat. Şi nu voi mai sta pe gânduri, promit.

— Spune-mi, dacă poți, cel mai important lucru pe care l-ai învățat?

— Că sunt un Jedi, spuse Obi-Wan simplu, după o tăcere lungă. Simplu, şi cu multă bucurie. Şi că voi fi întotdeauna.

Yoda zâmbi, apoi suspină din nou:

— Mare păcat că distruse irecuperabil au fost artefactele pe care în templul Sith le-ai descoperit.

Obi-Wan clătină din cap.

— Erau otravă, Maestre. Îmbibate cu partea întunecată. Cred că nici măcar ție nu ți-ar fi fost permis să le atingi în siguranță.

Asta îl făcu să se holbeze.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr, spuse Obi-Wan, şi îi susținu privirea severă.

— Hmmm. Înfipse vârful bastonului său de gimer în pământ şi privi cum pământul moale ceda. Apoi zâmbi, nu cu căldură. Pierdute pentru noi artefactele sunt, e adevărat. Dar şi pentru Sith. O victorie, asta e. Îşi ridică privirea. Şi cu acest Senator de Alderaan cum rămâne? Bail Organa. Încredere în el putem avea, Obi-Wan, că în siguranță, secretele ne va păstra?

Pentru prima dată de la întoarcerea la Templu, Obi-Wan zâmbi fără restricții, fără umbră.

— O, da, Maestre Yoda. Putem avea încredere în Bail cu viețile noastre.

— Să aud asta, sunt încântat, spuse el. Şi acum te voi părăsi. Odihneşte-te,

Obi-Wan. Forțele să ți le recuperezi, tu trebuie. Nevoie de tine avem, în acest război împotriva Sithului.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Da, Maestre.

La uşa arboretumului, Yoda se opri şi privi înapoi. Obi-Wan se întorsese la locul său de sub cascadă. Părea… fericit. În ciuda poverii sale de griji şi secrete, Yoda zâmbi, cu căldură de data aceasta… şi îl lăsă să se joace.

* * *

Chiar dacă ştia cum era el în privința primirii prompte a mesajelor, Ahsoka îşi luă o clipă – doar o clipă, bine, mai multe clipe – pentru a sta în uşa hangarului 9C al şantierului naval Allanteen VI şi a-l privi pe Anakin cum îşi făcea exercițiile fizice îmbunătățite de Forță. Desculț şi dezbrăcat până la jambiere, folosea la maxim întregul spațiu gol al hangarului. Puternic şi fără efort, în perfectă armonie cu Forța, execută – cu execuția sa impecabilă şi foarte rapidă – şaptezeci şi cinci de salturi pe spate cu dublă întoarcere. Le numărase. Şi când aterizase la ultimul, cu respirația constantă şi netulburată, se balansă imediat într-o poziție cu o singură mână… în echilibru pe patru degete depărtate şi un deget mare.

Cu ochii închişi, spuse:

— Ce este, Ahsoka?

Nimeni nu avea cum să se joace de-a v-ați ascunselea cu *Skyguy*.

— Holomesaj de pe Coruscant, Maestre.

Şi apoi fu în picioare, în fața ei. Şi există acel moment, acel mic moment – din nou, ca de obicei – când ea nu putu să priceapă cum ajunsese de acolo până aici.

— Obi-Wan?

Ea aprobă din cap.

— Obi-Wan.

El îi aruncă o privire rece în trecere.

— Să nu-l mai faci niciodată să aştepte.

Venind la un pas în spatele lui, mergând repede, ea îşi drese glasul.

— Ah… *Skyguy*?

El încetini, apoi se întoarse. Răceala deveni precaută acum. Începuse să o cunoască.

— Ce este?

— Cred că arată un pic… greşit.

Şi apoi trebui să fugă, ca să țină pasul.

Anakin preluă apelul în biroul proiectantului-şef, evacuându-i fără ceremonii pe proiectantul-şef, pe asistentul său şi pe alți doi directori ai şantierului naval. Ajunseseră să-l cunoască deja, aşa că nimeni nu scoase un cuvânt. Plecară pur şi simplu, iar Ahsoka se ascunse într-un colț şi îşi ciuli urechile.

— Obi-Wan, spuse Anakin către hologramа care stătea pe transmițătorul de pe birou. Îmi pare rău. Mă antrenam.

Hologramа Maestrului Obi-Wan îl privi pe Anakin de sus în jos.

— Da, văd asta.

Anakin îi ignoră sarcasmul blând.

— Deci te-ai întors din misiune. În sfârşit. Cum a fost?

— Oarecum fără evenimente, mulțumesc, spuse Maestrul Obi-Wan. Avea o

exprimare blândă ca nimeni altul. Am o nouă misiune pentru tine.

Anakin îşi încrucişă braţele.

— Da. Asta-i grozav. Obi-Wan, ce s-a întâmplat?

— Oh, e mult prea plictisitor ca să intru în detalii, spuse Maestrul Obi-Wan. Cum se descurcă ucenica ta?

Ahsoka se încruntă. *Ce? Credeau că e o idioată?* Deci nu puteau să discute despre misiune în faţa Padawanei. Puteau să spună asta. Nu ar fi izbucnit în lacrimi.

— E în regulă. Maestre, nu arăţi prea bine.

— Îţi imaginezi lucruri, Anakin. Acum, vrei să auzi despre misiunea ta?

— Da, spuse Anakin, dându-şi ochii peste cap. Dar în caz că tu crezi că am terminat discuţia asta, nu este aşa. Care este misiunea?

— Tocmai au sosit noi informaţii. Separatiştii au înfiinţat un post secret de ascultare. Ar putea explica modul în care Grievous a doborât grupul de luptă Falleen.

— Aveţi idee unde este localizat?

— Ei bine, nu, spuse Maestrul Obi-Wan, uscat ca Tatooine. Asta ar explica partea *secretă* din *post de ascultare secret*, Anakin.

— Ha ha ha, spuse Anakin. Dar zâmbi, chiar dacă ochii încă îi erau îngrijoraţi. Aşadar, vrei să găsesc *gaura* prin care spionează Grievous. Să iau *Twilight*? Şi pe Căpitanul Rex?

— Da. Am detectat şi nişte discuţii parţial triangulate, pe care le voi transmite pe puntea ta. Asta ar trebui să te ajute să începi să găseşti această bază misterioasă.

— Mulţumesc, Maestre, spuse Anakin. Ah… nu cred că ni te vei alătura pentru asta, nu-i aşa?

Maestrul Obi-Wan clătină din cap.

— Nu. Mă tem că sunt implicat într-o şedinţă de bilanţ extins al misiunii. Poate data viitoare. Dar îţi doresc vânătoare plăcută, Anakin. Găseşte avanpostul. Lucrurile s-ar putea complica rapid pentru noi dacă nu o faci.

Hololegătura se deconectă. Ahsoka aşteptă, dar Anakin nu se mişcă. În schimb, se holba la transmiţătorul gol.

— Un bilanţ extins al misiunii, bătrânul meu dewback schilodit, mormăi el. Eşti din nou în convalescenţă, Obi-Wan. Ce-ai mai făcut?

Ahsoka făcu un pas înainte.

— Cred că îţi va spune când nu voi fi eu prin preajmă, spuse ea. *Skyguy*, pot să mă duc să-l caut pe Rex? Să-l anunţ că suntem contra cronometru?

Anakin aprobă din cap. Abia dacă era atent.

— Da. Sigur.

— Mulţumesc, spuse ea, ieşind.

Dar în pragul uşii se opri şi se uită înapoi. Îl cunoştea suficient de bine acum ca să ştie că era cu adevărat îngrijorat.

— Hei, *Skyguy*. Nu arăta chiar atât de rău. Orice ar fi fost, pun pariu că nu a fost mai nimic.

Anakin îi aruncă o privire surprinsă, apoi un zâmbet ironic.

— Da, cred că da. Du-te şi spune-i lui Rex că o să vin să-l informez curând. Bine?

— Bine, spuse ea, grăbindu-se să găsească detaşamentul de clone.

Făcu şi ea câteva salturi pe spate, ca să sărbătorească. *O altă misiune. Gata cu şantierele navale plictisitoare*.

Da! Viaţa se îndrepta în sfârşit.

* * *

Când Palpatine îl văzu pe Bail Organa în cafeneaua zgomotoasă a Senatului, în mijlocul unei conversații de prânz cu Padme şi acel inept Gungan Jar Jar Binks, suferi un adevărat şoc fizic.

Organa era în viață? Era aici? Pe Coruscant? Dar asta trebuia să însemne că şi Kenobi era în viață. Pentru că dacă ar fi fost mort, cu Organa supraviețuind pentru a povesti, Jedii ar fi menționat asta. Dacă Kenobi era mort, nici Padme şi nici Organa nu ar fi râs atât de încântați împreună. Când se întorsese Organa pe Coruscant? Şi de ce nu-l informase Mas Amedda despre acest lucru? Era Amedda un alt funcționar pe care va fi nevoit să-l înlocuiască?

Recenta absență prelungită a popularului Senator de Alderaan fusese remarcată. Existaseră unele discuții. Fusese pe punctul de a-şi exprima îngrijorarea şi de a lansa o mică investigație discretă, care ar fi dezvăluit apoi adevărul despre tragica dispariție a lui Bail. Şi dispariția tragică a unui mare erou Jedi.

Şi acum nu mai erau morți? Cât de... dezamăgitor.

Deşi, acum că se uita mai atent, Organa părea puțin *deteriorat*. Deci trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate că şi Kenobi era un pic deteriorat. Cu puțin noroc, era foarte deteriorat. Va trebui să-l întrebe pe Yoda.

Dar *deteriorat* nu era suficient. Îi voia morți. Fu conştient de furia care clocotea în el. Nu se deranjase să urmărească el însuşi planul Zigoola. Presupusese – acceptase – că Dooku avea să se ocupe de asta. Asta era funcția lui. Ăsta era scopul lui. La asta era bun un ucenic în vârstă. Să fie *menajeră*.

Asta însemna că Zigoola fusese compromisă? Sau şi mai rău, că toate comorile sale fuseseră distruse? Artefacte Sith neprețuite, adunate de-a lungul secolelor.

Dacă e adevărat... Dacă e adevărat...

Cu un efort mai mare decât voia să depună, Palpatine îşi linişti furia într-o cordialitate afabilă. Îşi schimbă expresia în una de bunăvoință, şi porni prin sala de mese pentru a-i implica pe Padme şi pe Bail şi, dacă era nevoie, pe nedoritul Jar Jar Binks, în genul de conversație erudită şi melancolică care îi adusese atât de mulți prieteni.

Şi în timp ce îi saluta, în timp ce li se alătura, în timp ce îi întreba despre ziua lor, sub suprafața afabilă, gândurile întunecate ale lui Darth Sidious se înfierbântau.

Acesta este un eşec minor. Un simplu val pe suprafața unui iaz. Am multe alte artefacte la dispoziție. Încă îl am pe Anakin. El încă o are pe Padme. Războiul se înrăutățeşte la fiecare pas. Kenobi serveşte în prima linie. Ar putea pieri în orice zi. Organa poate fi strunit destul de uşor. Iar în ceea ce-l priveşte pe Dooku, o să mă ocup de el... când va fi timpul. Această Republică va cădea. Am prevăzut asta.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.